

חלק ארבעה עשר

מוחין דגדלות של זעיר אנפין

* א) ונבהיר עתה עניין העיבור השני לצורך מוחין דהולדת. ובזה יובן מ"ש בפרשת אחורי מות דעתה ע"ב שורה כ"ד וו"ל, ותרין בנין דינקה להו אמא, ואתעברת מנניהו, ואפיקת לוון לבתר וכור. והנה הלשון זהה קשה מאד להלמו, דהיה לו לומר, ואתעברת מנניהו בקדמתא, ולבתר דינקה להו, כי העיבור קדם אל הינקה. ועוד דמשמע, לדבתר דהוו בנימ ממש בפועל, חורה להתعبر מהם. וצריך להסביר כל זה.

ב) אך העניין יובן עם הנ"ל, כי כבר נולדו בראשונה, וינקא להו, ולבתר הכ"י אחר תשעה שנים, חורה ואתעברת מנניהו, בסוד עיבור שני לצורך המוחין דהולדת, ואח"כ אפיקת לוון וכור, ותחלה נבר עיבור השני הזה איך אפשר להיות כי הרי בצלם אלקים עשה את האדם, ובבשרי אחזה אלה, ואין עניין הזה יכול להיות באדם התחתון, שיחזר בסוד עיבור בבטנו אמו אחר שנולד. ואמנם להבין זה, צרי שנקבר עניין מיין נוקביין ועליתם הנזכרים בכל מקום, מה עניינים.

ג) דע, כי בחינת המיין נוקביין של ז"א ונוקביה, הם נשומות הצדיקים שהם נקראים בניהם שלהם, בסוד בנימ' אתם לה' אלקיים.

או ר פ נ י מ י

א) העיבור השני לצורך המוחין וזה העיבור הבא לצורך מוחין דגדלות, נקרא עיבור ג', או עיבור ב' דמוחין והוא לאופקי מעיבור ב' הבא לאחר ב' שנים שאין להבחינה מוחין, אלא להשלמת ג"ר דרות. כמ"ש שם, עש"ה.

ג) המיין של ז"א ונוקביה הם נשומות הצדיקים וכמי המיין של או"א הם זויין. כבר

א' הצד חלק י"ד תלמוד עשר הספירות גודלות הו"א

ובבחינת המ"ז של או"א הם ז"א ונוקביה, בנים שליהם. כמו שבירנו, כי בכל לילה וليلת עולמים נשמות התהותנים, בסוד בידך אפקיד רוחי,

אור פנימי

ואו נחדרה ה"ה בעקבות דבח"ד, ואור העליון שהכח עליה, הוציא קומת גראני דיחידה, כמدة גלגול תא דא"ק, ובבחינת הגוף שלהם, דהיינו ממעלה למטה, נתפסת במלך הדעת עד העשיה, שע"י הע"ב ס"ג, נתפשט גם הפרסה שמתה החכמה דעת"ס דנה"י, ונחדרו בינה וזווין שנפלו לבי"ע, לבחינת ע"ס דנה"י דמלך הדעת. ואח"ז התחיל ההודכנות והשבירה, ולאחר שנודככה בח"ד, נשבר מלך הדעת וירד לגוררי לב"ע, כי אפילו בח"י כתר חכמה שבראש תוך סוף, שלו, שהם ראויים לעמוד באצלות גם מבחינת צמצום ב', מ"מ גם מה נפלו לבי"ע. מכח התהברותם דכל אחד לבחינת אה"פ שלו, כמ"ש בחלק ז'. ואח"כ שוב עלו דאו"א, ונתחדשו בבחינה ג' דעתיות: שהראש נקרא גופה דאבא, ותוגוף נקרא מלך החסד. ואחר שנודכך ונשבר, יצאו ראש וגוף מבחין"ב, נקראו גופה דאמא, ומילך הגבורה. ואחר שגם הוא נשבר, יצאו ראש וגוף דעתית"א, שהראש הוא זיוג יסודות דאו"א, וגוף הוא מלך ש"ע דת"ת עד דחותה.

ואחר שבירת מלך זה, חזרו כל הרשימות ונתחדשו בזוג דראש, כי חור עליהם העbijות דבח"ג הדתלבשות וכתח"ב דעתיות וגם בהם יצאו ד' ראשי בוזה אחר זה, עם ד' גופותיהם ד' מלכי תנויותם דנקודים שמחזה ולמטה, ואחר שנשברו חורי הרשימות להתחדשות בזוג דראש, ועתה לא נשתייר באוטן הרשימות וולת העbijות דבח"א, והוציאו ראש בלי גוף. כמ"ש בחלק ז' באורך ע"ש בהסתכלות פנימית. והנץ מזא בא"ה פ"למים, שייצאו בסכת התהדרותם צמצום הא' בה"ת, מכח הארתה ע"ב ס"ג, שהם דומים לגורי כמו

נבהיר זה בחלקים הקודמים, שכל תחתון נבחן לחזי פרצוף של העליון מבנו, משום שכחינת אה"פ דעלין, שהם בינה וזווין שלו, נפלו למדרגת התהדרון מבנו. ולפיכך אין העליון יכול להיות בשלמות, זולת ע"י עליתו של התהדרון המשלים את פרצופו, והוא ראוי לזור עם אור העליון.

ושורש דבר זה מתייחס ממצאים ב', שתיה להכנת עולם הנוקדים, שה"ת עלתה בעיניהם, והוציאה אה"פ מכללו המדרגות, שאח"פ דראש נפלו לבחזי תוך, ואח"פ דטוף נפלו לבחזי ב' ע"ע, ככלומר שכלים אלו נעשו במקום ב' ע"ע: בינה נעשתה למקום בריאה, וז"א מקום יצירה, ומלכות למקום עשייה. ואו נתחפש ויצא אור העינים בע"ס דנקודים, שנסתמיו בנקי עינים פרצוף נה"י, ככלומר במקום הווה פרצוף הסוף שנקרא נה"י, כי לא נשתיירו שם אלא גו"ע, שם כתר חכמה, ובינה וזווין כבר היו למטה מסימא דצמצום ב' שנקרא פרסא דאצלות, וע"כ לא יכולו לקבל שום אוור. הרי שבמצב הזה היה כל חזי פרצוף עליון, תוך פנימיוו פרצוף התהדרון מבנו, כי אה"פ דג"ר נקדמים היו בחג'ת דנקודים, ובינה וזווין דחג'ת, היו בנה"י דנקודים, ובינה וזווין דנה"י היו בבי"ע. כי לא היה בכל אחד מהם אלא כתר חכמה בלבד, מסכת הה"ת שסימנה לכל מדרגה בנקי עינים שלה, דהיינו בחכמה, ונמצאו בינה וזווין דאותה מדרגה תחת סימנה, דהיינו במדרגה שמתחתיה.

ואה"ז, ע"י עליית מ"ז דנה"י דא"ק הפנימיים לע"ב ס"ג, יצא אור חדש מהם לג"ר דנקודים והוריד הה"ת מנקי עינים למקום להפה, ונתעלן אה"פ דג"ר נקדמים ממקום תג"ת וחזרו לג"ר דנקודים, והשלימו אותו לע"ס ונעשו ראויים לזור עם אור העליון,

בעת השכיבת, ומתעברת בהם נוקבא עלאה זו"א, בסוד חדשם לבקרים
רבה אמרנתר.

או ר פ נ י מ י

עד לב"ע, ולפיכך, אחר שבירית הכלים
דגופותיהם, מלחמת הביטול דהארת ע"ב
ס"ג, שחור הסיום בעיניהם, והפרסה דבר"ע
זרה למקומה, הנה שוב נפלו כל בח"י
אח"פ דג"ר דנקודים, כל אחד למדרגה
תחתונה שלג, כמטרם יציאת הגדלות שלהם,
ואח"פ דCERT, נפלו לגוף שלו שהוא מלך
הידע, וכן אח"פ דחכמה, שנפתחו לפרצוּף
שלם דעת"ב בג' קומות זו ולמטה מזו כנ"ל,
נפל כל מין של אח"פ למדרגה החתונה
שלו, כי אח"פ דבחינת היה דעת"ב, הנקרא
גופא דאבא, נפלו למקום מלך החסד. ואח"פ
דבחינת נשמה דעת"ב, הנקרא גופא דאמא,
נפלו למקום מלך הגבורה, שהוא הגוף
דנשמה. ואח"פ דבחינת רוח נשפ, הנקרא
יסודות דאו"א, נפלו למקום ש"ע דת"ח
עד החותה, שהוא הגוף שלו, כי כל גופו נחשב
למדרגה תחתונה של הראש שלו. הרי לך
בדיק, איך כל בחינת אח"פ של כל ראש
וראש דה' בח"י ברנח"י דעת"ב נפלו כל אחד
לבחינת ז"א מהם הגוף שלו.

וכן אח"פ של הראשים דה' בחינות
ברנח"י דעת"ג, שנפתחו מבינה דנקודים,
נפלו ג"כ כל אחד למדרגה תחתונה שלו
שהיא הגוף שלו. כי אח"פ של הראש דיחידה
חיה דעת"ג, הנקרא הסתכבות עיניין דישוטית
זה בזות, נפלו לבחינת הגוף שלו הנקרא
ב"ש ת"ת מהזה ולמטה. ואח"פ דראש
דנשמה דעת"ג הנקרא גופא דישוטית, נפלו
למקום הגוף שלהם, הנקרא נו"ה. ואח"פ
ראש דרוח דעת"ג, הנקרא זוג יסודות
דישוטית, נפל לגוף שלו הנקרא מלך היסודות.
ואח"פ דראש של נפש דעת"ג, הנקרא מלכיות
דישוטית, נפלו למקום מלכות דנקודים. הרי
אייך כל בחינת מדרגה תחתונה שלו, שהוא
ז"ת שנקרא גוף שלו, כנ"ל.

ה"פ א"ק שיצאו לפני מצומם ב', כי קומת
הסתכלות עיניין דאו"א זה בזות, היא כקומה
גלגולתא דא"ק, כי עיניהם פירושים חכמה,
והסתכלות עיניין דאו"א, פירושים זוג
דחכמה דאבא, עם חכמה דאמא, דהינו או ר
חכמה בכלים דחכמה, שאין זה נהוג רק
בגלגולתא דא"ק, כי בע"ב דא"ק כבר ירצה
החכמה למדרגת בינה, הרוי שכמה זו היא
מדתו של פרצוץ גלגולתא דא"ק, ואחר זה,
יצאו ג' קומות: גופא דאבא וגופא דאמא
ויסודות דאו"א, שנופות שלהם הם ה"ת
עד החותה, והם קומת ע"ב דא"ק, שהוציאו
ג' מדרגות אלו דרך זיכוכם עד שנתבטלה
לגמריו. ואח"ב, כל ד' הקומות דישוטית הם
כמדת הס"ג דא"ק, כי באו מקומת הסתכבות
עיניין דישוטית זה בזות, שפירושים זוג
הבנייה, ככל מר ש晦מה שלהם שנקרא עיניין,
ירדה למדרגת בינה, שהיא קומת ס"ג דא"ק,
שיש לה בח"ג דהתלבשות. ובדרך זיכוכה
של קומה זו יצאו ד' מלכי תנאים עד
שנתבטלה כל הקומה הוא דס"ג. ואח"ז יצא
הקומה דבחיה"א, הנקרא מ"ה וב"ז וגם היא
נתבטלה. הרי שיש כאן ה"פ: גלגולתא, ע"ב,
ס"ג מ"ה, וב"ז.

והנה אלו הגעם"ב, בשעת אצילותם,
נבנו מחורת אח"פ לכל אחד, כי הארץ הע"ב
ס"ג שהורייה ה"ת לפה, חורה וביטלה
יסודותים מצומם ב', והעמידם על סימוא
מצומם א', כנ"ל, וע"ב כלחו אח"פ שיצאו
למדרגת תחתון מלחמת הה"ת בעיניהם, חזרו
עתה לגוי"ע דמדרונות כמטרם מצומם ב',
ונמצאו אלו כתר חכמה בינה דנקודים שהיו
מקודם בבחינת אב"א, מלחמת שהיו חסרים
אח"פ שלחה, הנה עתה אחר שהארת ע"ב
ס"ג ביטלה הסיום דה"ת בעיניהם, וכח"ב
דנקודים השיג כל אחד אח"פ שלו, הנה
נתפתחו לג' פרצופים שלמים, ראש וגוף,

אור פנימי

ולפייך נר"ז צדיקים, שהם פנימיות ב"י"ע, צרייכים להעלות את אה"פ דגוף ממקומו, אל מקום וו"ז אצילות ואו מלכות דאצילות, מעלה את אה"פ דראש לוגו של ישוטית, שהיא בח"י בינה דנקודים, ואו"א אצילות, וכן או"א מעלים בחינת אה"פ ממקומם השיר לבינת נפש דעתמה, אל או"א אצילות, שהוא בחינת ע"ב דנקודים, אשר אה"פ שלו נפלו למקום ס"ג דנקודים, שהלביש במקום מלכי הגות עד החות, כנודע. וכן או"א מעלה מבינת אה"פ דעתיק, המוחשים לאו"ה בחינה דעתש דעתמה, שהיא בחינת כתר דנקודים. וכן מעלה עד ע"ב ס"ג דא"ק, שאו יורד הארתה הזוג מע"ב, ומורידה הה"ת מעינים למקום הפה, דהינו מאו"ה בחינה השיר לנפש דעתמה, ואו העשה הזוג מארך העליון על בחינת המלכות, ויוצאה קומה נפש הנשמה בכתר, וכן בא"א וכן בא"א, וכן בישוטית, ומהם באה הקומה לו"ז ומוו"ז לנר"ז צדיקים. כמו"ש לפניו באורך.

ועד"ז ברוח דעתמה ובנה"י דעתמה, שברוח מעלים אה"פ דראש וגוף של היסודות דס"ג שיצא בנקודים, שנר"ז צדיקים מעלים אה"פ דגוף, וו"ז מעלים אה"פ דראש לא"א. וכלהו ע"ד הג"ל. וכן בנשמה דעתמה, מעלים נר"ז צדיקים אה"פ דגוף לו"ז, וו"ז מעלים אה"פ דראש לא"א, מבחינת הראש וגוף של קומה גופא דישוטית שיצאה בנקודים. וכן ביחידה חייה דעתמה, מעלים נר"ז צדיקים אה"פ דגוף מב"ע לו"ז, וו"ז, אה"פ דראש לא"א, וכן לעמלה, מבחינת ראש וגוף של קומה הסתכלות עינין של ישוטית זה בוה. ועוד"ז בפרטיות נרנח"י דקומה חייה, צרייכים נר"ז צדיקים להעלות אה"פ דגופות וו"ז צרייכים להעלות אה"פ דראשים, מכל ג' הקומות דע"ב דנקודים, ועוד"ז בנרנח"י דיחידה לבחינת כתר דנקודים. וזה הכלל שככל אחד איןו יכול להעלות אלא אה"פ שהם

אמנם הכלים של הגוף עצם, נפלו ככלים לב"י"ע, דהינו לא בלבד אה"פ שלהם, שנמשכו ועליהם בשעת מלכותם ויתחרבו לפרטופיהם, שהיו בחינתם בי"ע עצמותם, אלא אפילו גו"ע של כל גוף, שהם מושרים בחינת אצילות מ"מ נפלו ג'כ לב"י"ע. אمنם בחינת כלים אלו דגוי"ע של כל מלך, נתלו תכף בתחילת תיקון ע"י עיבור וניקה, שהם קומת נשף רוח שנתקן מהיפות דה"פ אצילות עם הו"א. אמן בחינת אה"פ שלהם שנפלו לב"י"ע, שהם צרייכים להשלים כל בחינת הכלים של הגוף דגלגלה ע"ב ס"ג שייצאו בנקודים בעת הגדלות שתהיה קומתם שווה לגע"ס דא"ק, כמרקם, הנה הם מתבררים בסור מ"ז לאט לאט, במשך כל שתא אלף שני, עד שבגמר תיקון, דהינו לאחר שככל אלו אה"פ שנפלו מהיפות דנקודים לב"י"ע, יחוירו למקוםם ויתחרבו לפרטופי אצילות, כמו שהיו בזמן מלכותם מטרם שנשברו, וימצאושוב מלבושים בקומה שווה לגע"ס דא"ק, שיתפשטו עד לעולם הזה, הנה או יהיה גמר תיקון וע"ז אמרו בזוהר, דכד מטי רגלו רגלו ייחי מלכא משיחא. שפירשו שיתפשטו רגלו דפרטופי אצילות ויסתיימו בשזה עם רגלו דא"ק, שהוא בנקודות העולם הזה.

והנה נתבאר בויה כל בחינת מ"ז הנהוג בשთא אלף שני, שהם רק בח"י אה"פ, שנפלו מכל מדרגה למדרגה התהותנה אליה, שקרה בעת השבירה, החל מראש פרוץ הכתר, שהוא הקומה דהסתכלות עינינו דאו"א עד לאח"פ דכלים דכלו בחינות הגרנח"י דזור"ז, שהם ג' בחינות: נרנח"י דיחידה, וגרנח"י דחיה, וגרנח"י דעתמה, כי נשף רוח כבר נתקנו בעת התקון, כנ"ל. ונמצא בעת ש"ז צרייך לקבל נשף דעתמה, הנה צרייכים מוקדם להעלות אה"פ השיכים לקומת מלכות דישוטית ראש וגוף. אשר אה"פ דגוף נמצאים בבי"ע, ואח"פ דראש נמצאים במקום מלכות אצילות, כנ"ל.

ד) ותועלת העליה עניינה הוא, כדי לחדש את הנשימות ההם, ולתת כח בהם ולהאיר בהם. וענין החידוש הזה, הוא מה שמחדש ומתקן את המוחין שלו, שהוא בחינת הנשמה שלו היושבת במוות, כמובן. וכן זו'

אור פ נימוי

כי הרוב מחלק בעיקר את העבריים זו"א על ב' בחינות: עימור א', ועיבור ב'. שעיבור א' כולל ב' הקומלת דעתיבור וינקה עד סוף ב' שנים דינקה, הנקרה נפש רוח זו"א. ועיבור ב' כולל כל בחינות ג"ר של ז"א, ג"ר מג"ר דורות, הנקרה מוחין זו"ק, עד ג"ר דשלימות המוחין, הנקרה עיבור ג'.

ובאמת, כל זוג דעתינו לצורך התהוו נקרא עיבור, שהם בחינות הרבה, הן בעיבור א' והן בב' והן בג'. אלא עיקר הבחן בשם הכללי של ב' עיבורים, הוא ע"פ הבחן של ב' מני בירורים: שא' הוא ליבוררי דכלים דפנים מכלים הנשברים אשר בבי"ע, שנקרא גו"ע, הנבחנים לכלים דחכ"ד חג"ת זו"א עד החזה, כפי מה שיצאו בנקודים בב' חלוקות הראשונות, הנקרים אב"א וסב"א, שאח"פ, שביהם, דהינו מתחה ולמטה עדין היו אוז בבי"ע וזה שנבררו בכל הוגים דעתיבור א' וינקה עד סיום ב' שנים, ונכללו בשם עיבור א'.

אמנם עיבור ב', הוא לבירור הכלים לאחרוריהם מכלים הנשברים שבבי"ע, שנקרים אח"פ, הנבחנים לכלים דנה"י. זו"א מתחה ולמטה, שתחלת בירום הוא לאחר ב' שנים ויום א', שאו עולה ז"א לעיבור ב', לקבל הארתה ע"ב ס"ג המורידה היה מעיגנים לפה, שע"ז מתעלמים כלים דחכ"פ מכל התהוו וחוררים למדרגותם בעליין כטרם השבירה, עד שגם אח"פ זו"ן שתם בבי"ע עולים עם נשמת הצדים ובאים למדרגות ז"ז, ואנו נשלם ז"ז בחינתם כלים, כי השיג נה"י, שהם אח"פ שהיו חסרים לו, והוא יכול לקבל ג"ר דאורות. אלא המדרגות אלו דג"ר, נוכנים לאט לאט, ועתה שהוא בביאה קדמאות, הוא מקבל רק בחינת כל המעלה

במקומו. וע"כ ג"ז'D צדיקים יכולים להעלות כלחו אה"פ שנפלו לבב"ע, להיוות במקום אחיהם. וכן ז"ז יכולם להעלות רק אה"פ דאו"א, להיוות במקום. וכן לא"א אה"פ דא"א, וכי כל אחד מעלה מה שברשותו.

והנה נתבאר היטב דברי הרב, אשר בחינת המ"ז דזו"ן הם נשומות הצדיקים ובcheinת המ"ז דאו"א הם ז"ז. כמו"ש למ"ז דזו"ן הם בכ"ע, ורק נשומות הצדיקים שהם בחינתם בבי"ע יכולם להעלות אותם. וכן המ"ז דאו"א שהם במקום ז"ז, רק ז"ז יכולם להעלות אותם. ועוד זו המ"ז דעתק ששם במקום א"א מקום או"א, רק או"א יכולם להעלות אותם. וכך א"א יכולם להעלותם. וכן המ"ז דעתק למללה. וכוכו כל המתואר כאן, כי לצורך לו להלן בכל המשך דברי הרב.

ד) וזה היעלה הוא מה שקוואין אותה עיפור ב' למוחין דהולדת. הנה הרוב עוסקת עתה מעלית המ"ז דיללה, דנסמת הצדיקים ודזו"ן, שלילת המ"ז הו היא רק לעשית kali בביאה קדמה לא"א וז"ז, כמו"ש לעיל בחלק י"ב בדברי הרב אות קל"ט, ע"ש. שאינו כלל לצורך עיבור למוחין דהולדת ממש, אלא ביום, בק"ש דשחרית יש זוג דאו"א למוחין דהולדת, ובשים שלום יש הוווג דזו"ן למוחין דהולדת. כמו"ש באורך. ולפי"ז איך אומר כאן הרב שבעה את מ"ז דיללה הוא עיבור ב' למוחין דהולדת.

אמנם תראה שהרב מדיק שם לומר, על המ"ז דיללה, שאינם לצורך הולדת "מש". ומהמשמעות היא, כי הם באמת לצורך הולדת, אלא לא על מילואת, כי זה נעשה ביום, בק"ש ובשים שלום. והענין הוא,

א' תצת ח' ל' ד' תלמוד עשר הספרות גדלות הי"א

ונוקביה בני או"א, עלין בסוד מ"ז למללה בארא, כדי לחדש המוחין שלהם ולהוסיף בהם הארץ. וזה העה לא מה שקוראין אותה עיבור שני של המוחין דהולדת. והבנ' זה.

ה) והנה יש חילוק בין נשמות הצדיקים אל זרין, כי נשמות הצדיקים אינם עלות בסוד מ"ז למללה בו"ז אלא בלילה בזמן השכיבה כנ"ל, לפי שאין שליחת המלכות העליונה אלא בלילה. אבל זרין עלין בסוד מ"ז ביום ובלילה, בסוד קריית שמע ערבית ודשורה. יד אמא עלה. כմבוואר אצלינו. והטעם הוא. לפי שזוגא דאו"א לא פסיך לעלמיון, ולא מתפרקן, ושליחת אמא עלאה הוא ביום ובלילה, דתדרי איה ביחודה חדא עםABA.

ו) עוד יש חילוק אחר, והוא כי נשמות התחთונים אינם יכולות לעלות בסוד מ"ז בלילה, אלא עד שייהי מבו י"ג שנים ויום א' ומעלה. אבל ז"א ונוקביה, יכולים לעלות כיו' שיש להם תשעה שנים ויום א', כי אז כבר הוא שלם בכל פרצופו, ואני חסר ממנו אז בסוד מיין נוקבין, במוחין שלהם שייהיו ראויים להולדת, ולכן עלויים אז בסוד מיין נוקבין, ונוטפת הארץ וכח במוחין שלהם, ונתקנים, אז יכולים להולדת.

ז) והטעם הוא, לפי שז"א, מכיוון שנשלם פרצופו בט' שנים ויום א', עולה למללה בסוד נה"י דאבא ואמא, לשם פוגע תכף בסוד המילה העליונה, יסוד דאבא, ונעשים לו מוחין שם, וראוי להולדת. אבל

או ר פ נ י מ י

אלו באים לו"א אחר ב' שנים דיניקת. ותבין מה' ג' ג"ג והניל, כי המוחין המתבררים ע"י העלתה אח"פ' מחשבים כולם למוחין דהולדת, וככלים בשם עיבור ב', לשם מהחילים בכל רוח ואבאים בביאה קדמאות, ונגמרים עד י"ג שנים ויום א' מבחינת הפנימיות, ועד שנים שניה שניה מבחינת המקיטים. ולפיכך איןנו עושה הפרש ביןיהם וכולם ייחד.

ח) נשמות הצדיקים אינם עלות בפה, מין למללה אלא בלילה וכיו' אבל זרין טוליטם בדור מין בין ביום ובין בלילה. וזה יתבאר לכאן דף א' תקיעו ד"ה ובוז. ז) העולה העליונה החוטפות על המילה החדש. ועוד, שככל פרצופי אציגות, הם נשמות, כמו'ש כאן אותן י"ד וט"ז, שמוחין

מ"ג, ובחינת ג"ר דרשו הכלול מקימי או"א, וו"ק דגדלות דאמא, שוה תחילת המוחין דהולדת. ואח"כ אחר ט' שנים, מקבל ו"ק וג"ר דמוניון דהולדת עד י"ג שנים ויום אחד, והקיטים דמל"ל דצל"ם דאו"א, עד תשולם עשרים שנה, כמו'ש לפניו הריש שהבירורים דכלים דאחוירים מתחילה לאחר ב' שנים דיניקת, ונגמר בכ' שנה, שכל זה מהשבד למוחין דהולדת.

ועם זה תבין ג"כ כאן, כי הרב פתח במוחין דהולדת הבאים לאחר ט' שנים ויום א', כמו'ש באוות ב', וסימן במ"ז דלילה, שהוא רק לבחינת כל רוח ואב, ולא לבחינת נשמות, כמו'ש כאן אותן י"ד וט"ז, שמוחין

התינוק התחתון, אע"פ שכיון שעברו עליו ט שנים ויום א' נשלם פרצופו, עכ"ז עדין הוא צריך לעלות למעלה לקבל המוחין הרואים להוליד, ובعلותיו פוגע תחליה במקום הערלה העליונה החופפת על המילה הקדישה.

ח) והנה הם שלשה ערלוות, כנגד שלוש שנים יהיה לכם ערלים כר, וצריך שייעברו עליו עוד שלוש שני ערלה, ואז הוא בן י"ב שנים ביום אחד, ואחר כד צrisk עד השנה הרביעית, להיות פרוי קדש הלולים, כנודע, ובמלאת השנה היא, הרי הוא בן י"ג ויום אחד, ואז עליה בסוד מ"ז אל המלכות העליונה כשר נשמות התחתונים. אבל בפחות זמן י"ג שנים ויום אחד, אין שום נשמה יכולה לעלות בסוד מ"ז כלל.

ט) ונתחיל מנשימות התחתונים, שהם מ"ז אל המלכות. הנה כבר ביארנו כי על ידי היניקה התחליו זורן לתקן פרצופם עד תשולם ט' שנים, ונגדלו כל צרכם, אבל בחינת המוחין היו חסרים להם, ולא היו ראויים לביאה. ולכן צריכין נשימות התחתונים להשלים בחינה זו, כמו שבואר.

י) והוא כי הנה המלאכים שרים מן היוצרה, אשר שם הוא שר שלשה קצוות ולא עוד, כנודע, כי שית ספирו מקנון במטטרון, ולכן אין המלכות צריכה להתעורר עם נשימות המלאכים, לפי שאינה צריכה אליהם, כי כבר יש בה ר"ק ע"י היניקה, אשר שם הוא שורש המלאכים מבחינת ר"ק.

או ר פ נ י מ י

אחיזה לבחינת העbijות דבח"ד שתיא המלכות דצמצום א'. משא"כ ז"א, שהוא, ומבחןיה זו אין בהם אלא ט' ספירות עד היסוד, ועטרת היסוד היא המלכות שלם, דהיינו המלכות דצמצום ב' הממוחתקת במדת הרחמים, המכונה עטרת יסוד. ומלכות דמדת הדין נגנזה ברד"א, ואין עליה שום זוג בפרוצופי אצלות, ובכל מקום שכח עביותה נמצאת, ומגע משם הווג לגמר. והנה הפרוצופים העליונים א"א ואו"א וישסו"ת, הם רוחקים לגמרי מבחינת דמלכות זו דמדת הדין, להיותם בחינת ג"ר, שהם בעת העיבור, כמ"ש בחלק י', ע"ש. כי לו לא זה, ע"י ל"ב נתיבות דאבא ונש"ב דאם בא את העיבור, אלא ראי לשום התפשטות באצלות. אלא הדבר אמר כלפי התחתונים, דהיינו נשמת הצדים, שאינם יכולים לעלות התחתונים בהם, ולכן אי אפשר שיהיה בהם

יא) אבל נשמות הצדיקים, וסתם נשמה היא מן הבריאה, ויש נשמות יותר גבירות מה מן האצלות כנודע, אמן היותר קטנות במעטה זו מן הבריאה, והבריאה הוא בסוד ג"ר שהם המוחין, ולכן המלכות העליונה, היא צריכה להתעורר מן נשמות הצדיקים, אשר שרשם מן הבריאה מקום המוחין, ואז יוכל לעלות על ידיהם למעלה לאו"א ולוקחת המוחין הרואים אליה, וזה סוד טעם העלתה מ"ז על ידי הנשמות התחתונות, והבן זה.

יב) עוד יש טעם אחר, והוא קרוב ונמשך עם הטעם הנזכר. והוא כי הנה ז"א עדין אין בו רק שש קצוות, כי הנה הוא סוד ר' דשמא קדישא, וכדי לווליד נשמות, צריך שיתן בתחילה בביאה ראשונה בחינתו ההוא רוחא דשביק בה בעלה בביאה קדמאות, כנודע אצלינו, אשר על ידו יוכל הנקרה להעלות מין נוקבין. והנה איןנו יכול לעמוד תחת בה כי אם רוחא כליל משש קצוות שלו בלבד, ולכון איןנו יכול להוליד, כי עדין אין בו רק המוחין הצריכין לעצמו ולא לאחרים. כי זה סוד טעם מ"ש רוז'ל בגמרא, קטן זוכה לעצמו ואין זוכה לאחרים.

יג) וכדי שיוכל להוליד נשמות התחתונות, צריך שיתחדש בו תוספת כח במוחין שלו מצד המוחין העליונים, שהם או"א, ואז יוכל

או ר פ נ י מ י

המיוחסים לבחינת נשמה, אם לנשמה דס"ג ולהכלל בנה"י דז"א בהזוג אשר בהם, כי הטעיות דמת הדין חופפת תחת יסוד ז"א, הנקרא ערלה, שהתחthonim נגמים על ידיה, ולכון צריכים להסיר כחה ממש, ואז יוכל הנשמות לעלות ולהכלל שם בהזוג דנה"י דז"א. ועוד צריכים לגי תיקוניים נוספים, שנקרוים ג' שני ערלה, הדיניין להסיר כח המתדקם במדת נה"י, ואח"כ שנה הד' לסוד המתתקדם במדת הרחמים, שנה"ס קדש הולמים, ואז יוכל לעלות אליו בסוד מ"ז.

יא) נשמות הצדיקים אשר שרשם מן הבריאה מקום המוחין ואז יוכל לעלות על ידיהם לאו"א. כבר נתבאר זה לעיל דף א' תצ"ג ד"ה המ"ז. אך המ"ז לכל בחינה מנגנח"י, מתייחס אל הבהיר שכונגדה, ע"ש. ולכון כדי שהנוקבא קיבל בחינת נשמה, היא צריכה לבחוי מ"ז שייעלו אליה האח"פ

להולד נשות ולזכות אחרים. ולסבה זו הוכרח עליית מ"ן של הנשות בכל לילה אל המלכות העליונה, כי על ידי הנשות התחתוניות עלולים גם הם זו"ז, וЛОוקחים בחינת המוחין הראוין להולד.

* יד) והנה הזוג של הלילה, בין הזוג דאו"א ובין הזוג דזו"ז, כיוון שהוא גרווע מזوج של היום, מוכרכ הוא, שייהי לצורך התחלת תיקון הזוג של היום. כי זה הזוג הנעשה בלילה גורם תיקון וכוננות. כל' הייסוד דנקבא, כדי שתוכל אח"כ להעלות מ"ן בכל' ההוא בזוג הנעשה ביום.

טו) והנה כבר ידעת כי בכל יום ויום חווינו להסתלק המוחין העליונים מזו"ז, והנה המוחין ההם הם תוך הנה"י דאמא כנודע, וכיון שהנה"י מסתלקים, מכ"ש שהם הידים דאמא, שהם יותר גבוהים מן הנה"י שיטלקו גם הם למעלה, ונתבטל הכל' שלא.

טו) ולכן אנו צריכים לעשות בכל יום תמיד ב' בח' : הא, להמשיך לה בלילה ע"י זוג אותם הידים העליונים כדי לבוננה וולעשתה כל' ביסוד שבה. וזה לצורך בחינה השנית שהיא אח"כ בזוג היום תוכל להעלות מ"ן ולציר ולזרות כנור.

או ר פ נ י מ י

ראوية להעלות מ"ן לצורך הולדה בזוג של מע"ס דכלים, אינה יכולה לקבל שם ג"ר. אמן בעלית מ"ן דזו"א בלילה, שאו מקבל מזוג ע"ב ס"ג המוריד ה"ת מעינים לפה,

ואח"פ' חווורים לכלחו המדרגות, שאו נה"י נעשים לחג'ת כנודע, ונמצא הנוקבא מקבלת עתה מן חג'ת דנה"י דאמא, הנקראים ידים, ואו יוצאים בה נה"י חדשם, דהיינו שמשגת אח"פ' שלה, ונשלמת בע"ס דכלים. וכך נברקה בנה"י דזו"א אב"א, או אין לה רק ה"ג דקטנותמנה"י דאמא, כלומר, שהם בחינתה ו"ק נה"י דנה"י דאמא, חסר ראש, ואפילו ג"ר דרוח אין לה, משום חסר ראש, ואפילו ג"ר דרוח אין לה, משום שאין בה אלא גו"ע, והיא חסרת או אח"פ' שלה הנקראים נה"י. וכל' עוד שהיא חסרה להלן.

* שער הכוונות ח"א עניין דרושי הלילה אמצע דרוש ג'.

א' תקב ח' ל' י"ד תלמוד עשר הספירות גדלות הו"א

יז) וכיון שכן הוא, נמצא שאין זוג הלילה מועל להוציא נשמות חדשות, כיון שעדיין אין שם כל', אמן יוועל לחדר הנשמות הישנות, כדוגמת הכלוי שבה שגם הוא נתחדש עתה בזוג של הלילה, בפסוק הזה של בשכמל'ו של הק"ש מבואר אצלינו.

יח) ואחר אשר נתן הכלוי בפסוק בשכמל'ו, אז אנו אומרים אח"כ פסוק בידך אפקיד רוחי כר', להעלות שם תוך הכלוי ההוא שנתחדר עתה, את נשמותינו, כדי שיתחדרו גם הם עתה בלילה, ואח"כ בזוג היום, או כבר נתן הכלוי כנזיר, ואו מוציאין נשמות חדשות, אלא שאין רק בטוד אחר באחור כנ"ל, כי אחר החרבן אינו אלא באופן זה.

יט) ועוד"ז הוא ג"כ בזוג העליון דאו"א, כי בפסוק א' דק"ש שהוא שמע ישראל של הלילה, אז נעשה בח"י תיקון כל' דיסוד דמא עצמה ע"י ידיים אחרות יותר עליונות ואחר שהיא נעשית כל' בפסוק א' דשם ע"י ישראל כר', הנה אח"כ בפסוק הב' של בשכמל'ו היא מכוננת כל' הנוקבא דז"א, ע"י הידיים שלה שמוריידה אותם למטהabis ביסודם שבה.

כ) ואח"כ בק"ש דשחרית או בפסוק הראשון דשמע ישראל, מזודוגים או"א זוג גמור. ואח"כ בפסוק הב' דבשכמל'ו, מוריידה אמא כח ושפע היוצא מן הזוג הגמור שללה כנזיר, אל הנוקבא דז"א, כדי שהיה בה כח להעלות מ"ז של המוחין להם להוציא נשמות בזוג העמידה כנ"ל. וכבר נתבאר זה, כי בפסוק שמע הוא כנגד אמא, ובשכמל'ו הוא כנגד מלכות.

* כא) והנה עניין שבח העוסק בתורה אחר חצאות לילה, העניין הוא

אור פנימי

יז) אין זוג הלילה מועל להוציא נשמות חדשות פיון שעדיין אין שם כל', כלומר, יש לה ע"ס דכלים, שהם בחינת ג"ר דרות, יוצאים בזוג הלילה, אלא בחינת תשלמת הכלים בלבד, כי כל עוד שאין לה אלא גו"ע והיא חסרת נה"י, אינה ראוי לזוג, וע"כ אבל נשמות חדשות מבחינת טב"פ, אינם יוצאים לגמרי מאחר חורבן הבית ואילך. הנה"ת מעניים שללה לטה, שבותה מהעלים כמו"ש הרב לפניו.

* שער הכוונות חי"א עניין דרוש הלילה אמצע דרוש ד.

זה. כי הנה הזוג הנעשה בח"ל ה"ס זוג יעקב עם לאה, מבואר אצלנו פעמים רבות בענין ביאור ק"ש דשרית וכדרושים שכתבנו לעיל.

(ב) ואמנם רחל הנקרה עקרת הבית, נוקבא האמיתית זו"א, אין לה זוג אzo. כמו שנבאר עניינה והיכן מקומה עתה בלילה, כי ירצה אל הביריה, ושם היא צועקת ושותאלת לשישית על חורבן בית מקדש, וכמ"ה קול ברמה נשמע כו' רחל מבכה על בניה כר. וגם היא נותנת זמירות והודאות אליו כל הלילה, בסוד אלהים אל דמי לך, כנזכר בזוהר פרשת לך לך. והענין הוא, כי רחל נקרה אלהים, ונקרה אלה, ואינה שוקת ושותקת כל הלילה, ותמיד משבחת אליו יתברך.

(ג) וביאור דברים אלו הוא. כי הנה נודע מ"ש בש' הפסוקים בפרשׂת ויוצא על פסוק ותגנוב רחל את התרכפים, ובפסק עקב ענוה יראת ה, וע"ש היטב מאד, כי שם נתבאר, איך רגלי לאה ועקביהם שלה, הם

אור פנימי

שהיא נקודת החוזה, ומצד האורות היא עטרת היסוד, מבואר.

ולפיכך בעט גדלות זו"א דצילות, שחג"ת שלו נעשו לחג"ד, וננה"י שלו נעשו לחג"ת, נמצא נקודת המלכות זו"א, שתיתה במקומות עטרת יסוד שלו, עלתה עם נה"י אשר נמשך בשות עם סיום רגלי א"ק, דהיינו בנקודת דועלם הוה, וקומה היב"ן שיצאה מנקי עינים, שהוציאאה כלתו אה"פ לחוץ מן המודרגה, שאח"פ דראש נעשו לבחינת חור, ואח"פ דחור נעשו לבח"י סוף, ואח"פ דסוף נעשו לב"ע, ונמצא ז"א דנקודים, שלא נتمלא באור הבין כי אם בראש חור, דהיינו בחב"ד חג"ת דלים עד החוזה, ומהוזה ולמטה היה במקום ב"ע, כמ"ש בחלק ז. ונמצא סיום ז"א דנקודים און, שהיא במקומות נקודת החוזה ממש, וזה מבחן הכלים, אמן מבחינת האורות הוא להיפר, אחד, מבואר.

וכור היטב היחס הוה דזוקבא זו"א, שהוא רחל, משורשה בנקודים, שבחינת הכלים, היא נבחנת לנקודת החוזה זו"א, ובבחינת האורות דלקנות זו"א, היא נבחנת לעטרת יסוד זו"א, כנ"ל. גם תבין עם זה

כג) רגלי לאה ועקביהם שלה הם נכניםם ומתלבשים תוך כתף רחל. צריכים להבין זה משורשו, מז"א דנקודים, מעת יציאתו מנקבי העיגנים בעט הקטנות דנקודים, שהכללים דנקודים היו מס"ג דא"ק שהודרך, דהינו בנקודת דועלם הוה, וקומה היב"ן שהוצאה מנקי עינים, שהוציאאה כלתו אה"פ לחוץ מן המודרגה, שאח"פ דראש נעשו לבחינת חור, ואח"פ דחור נעשו לבח"י סוף, ואח"פ דסוף נעשו לב"ע, ונמצא ז"א דנקודים, שלא נتمלא באור הבין כי אם בראש חור, דהיינו בחב"ד חג"ת דלים עד החוזה, ומהוזה ולמטה היה במקום ב"ע, כמ"ש בחלק ז. ונמצא סיום ז"א דנקודים און, שהיא במקומות נקודת החוזה ממש, וזה מבחן הכלים, אמן מבחינת האורות הוא להיפר, שהיא לו האורות דירות נפש, שם חג"ת נה"י, שהאורות דחג"ת נתלבשו בכלים חח"ד, ואורות דנה"י נתלבשו בכלים דחג"ת. נמצא שביחס האורות הוא מסוימים בנקודת עטרת יסוד, באופן שלמלכות דן"א המסימית פרצוף, נבחנת. מצד הכלים,

נכנים ומחלבים תוך כתר דרחל וכל מקום זהה הוא בשליש אמצעי דחית זו"א.

כד) ונמצא כי שיעור קומת לאה ורחל הם זו ע"ג זו, והתחלתם מן הדעת זו"א עד סיום נה"י שלו. אבל הם עצמם יותר ארוכות וגבוחות משיעור זה, לפי שאם הכתיר דרחל לא היה מלכיש את רגלי לאה, אלא שהיה מקומו למטה מרגלי לאה, היו רגלי רחל צריכים להתחפש יותר למטה מרגלי זו"א, ובכך היה נכנסת בגבול עולם הבריאה.

כה) ולכך נעשה הדבר הזה, שכתר שלה ילכיש את רגלי לאה ולא יצטרך מקום בפני עצמו אל כתר רחל, ועי"כ לא תצטרך להתחפש ולהכנס בעולם הבריאה, אמן תעמוד בעולם האצלות ויהיו רגלייה ורגלי ז"א שווים.

כו) והנה נודע שבתפלת ערבית הזוג הוא מי יעקב ולאה, ולפי שבheit לאה באחוריו ז"א היא עד החזה שלו בלבד, א"כ גם בחורתה פב"פ להזדווג עם יעקב, אינה מתחפש רק עד החזה זו"א בלבד.

כו) ואחר תפלה ערבית חזרת לאה למקוםה אחר באחור

או ר פ נ י מ י

ענין הזוג זו"א עם לאה העומדת מנוקדת וכיו' בגבול עולם הבריאה" כי נתבאר, שכתר החזה ולמעלה, וכן עקביהם דלאה מושרים במקומות אחד בנקודות החזה מב' טעמים: א', ששורש רחל מצד הכלים הוא מנוקדת החזה עוד מזמן הנוקדים לפני השבירה. וב', כי נקודת החזה>Dגולדות, שם מסתומים לאה, הוא באמות בחינת יסוד מזומנים קטנותו זו"א, כנ"ל. ועי"כ יש מקום התפשטות פרצוף רחל באצליות, מנוקדת החזה זו"א עד סיום פרצופו, דהיינו עד הפרסא האצליות. אמן אם לא היה כן, אלא הכתיר דרחל היה מתחילה ממקום עתרת יסוד זו"א, דהיינו ממקום שורשת שמצד האורות א"כ לא היה לה מקום להתחפש באצליות, כי הכתיר שלה היה מתחילה במקומות סיום האצלות שהוא עתרת היסוד, והיתה צריכה להתחפש פרצופה למטה מגבול האצלות, בעולם הבריאת.

זה אמריו,, "אם הכתיר דרחל לא היה מלכיש את רגלי לאה, אלא שהיה למטה מרגלי לאה היו רגלי רחל צריכין להתחפש כנ"ל.

כבר תחילה עם ז"א, ונמצא או לאה ורחל שתיהן אחר באחר עם ז"א. לפि שרחל עמדה עם ז"א אחר באחר גם בעת תפלה ערבית, כי הזוג לא היה רק יעקב בלאה נזוכר.

(כח) והנה אחר שנפלה עליו השינה והתרדמה, וכבר נתבאר עניינה לעיל, שהוא שהנה דאמא עם המוחין דז"א אשר בתוכם מסתלקים מז"א ונכנסים בתוך נוקבא דז"א, והוא לאה, והבן זה. אבל אמונות העניין הזה נתבאר בדורש השופר.

(כט) והטעם הוא, לפי שהמוחין נכנסין מעילא לתחא, ובתחלה פוגעין בלאה ונכנסין בה. אמנם דעת כי לפעמים כאשר המוחין נכנסין

או ר פ נ י מ י

נעלמים בהם, ואני מגולה רק בחינת הכותל דפניהם מבחינת או"א המספיק להגית דז"א, ולא נה"י שלו כי מוחה ולמטה לחסדים מוגלים הוא ציריך. כמו"ש באורך. ובזה תבין ההפרש בין פרצוף לאה לפרצוף רחל. כי פרצוף לאה נמשכת מהחורים דאמא, ככלمر, שאינה צריכה רק לחסדים מכוסים כמו אמא עליה, וע"כ היא מלבשת לו"א מוחה ולמעלה, שם תמיד החסדים מכוסים, וע"כ יש להו"א זוג עם לאה, גם מטרם הנסירה, דהיינו בשעה שאין לו עוד מוחין דחיה עם הכותל הב', כי לווג ז"א ולאה מוחה ולמעלה די לו כותל אחד כמו שמספיק לאו"א, כי גם לאה היא בסוד כי חוץ חסד הוא, כמו אמא עליה, וחושקת רק לחסדים ולא להכחה כמו"ש באמא עלאה. וזהו שהזוהר קורא לפרצוף לאה בשם עליון דאתכסייא, כי הוא תמיד בחסדים מכוסים, ואין הארת חכמה מתגללה בה. וע"כ אין פרצוף לאה נחשבת לעיקר הנוקבא של מתגלים החסדים מוחה ולמטה, וכל עוד שאין לו כותל הב', דהיינו במוחין דנסמה, נבחן שהוא דבוק עם רחל אב"א באותו הכותל האחד, דהיינו בחינת אחוריים מכוסים ונעלמים בפנימיותם, ופניהם מוגלים כלפי חז", שפירשו, שכותל שלהם אשר מוחה ולמטה השיר להנ"י שנקרו אחרים,

א' תקו ח' ל' ע' ט' תלמוד עשר הספרות גדלות תורה

להגדיל את רחל, או מתערבות ומחברות שתיהן יחד רחל ולאה. לפי שהנה אורך נה"י דאמא הם ארוכות כשיעור אורך ז"א כלו, אשר אורכו

אור פנימי

לחסדים מגולים, מהה מגולים לפני חז', כי יש להם הספקה שלימה ע"י כותל הא', כי אח"פ' בדוחינת נשמה שלמים משליים אותה בשלהות בכל צרכה.

זה אמרו „שהמוחין נכנסין מעילא מתחת ובתחליה פוגעין באלה ונכנסין בה“ כי המוחין האלו דוחזות לילת, הם הארתה ע"ב ס"ג הדוחים ה"ת מנקי עיניהם לפה, ומוחירם אח"פ' שנפלו מן המדרגות למקומות הראשונים, כל אחד לגוי"ע שלו, שע"י זה בשלמים עשרה פלים גם לרחל, וגם לו"א. כי אע"פ שכבר יש לו"א עשרה כלים גם במוחין דנסמה, כי בלואו הכி לא היה יכול להזדווג עם לאה גם מחוזה ולמעלה. אמן נתבאר לעיל (בד"א תצ"ג ד"ה המ"ז), שלכל מדרגה יש לה בדוחנת אח"פ' משלחה, ע"ש. וע"כ אע"פ שיש לו"א אח"פ, דתינו נה"י בדוחנת מוחין דנסמה, מ"מ ככלפי מוחין דחיה הוא בבחון עוד שאין לו רק גו"ע עד החזה, והוא חסר נה"י דכלים וג"ר דארות. שע"כ גם ז"א צrisk בדוחנת מוחין דחיה שם: המוחין דהולדת, בדוחנת העלתה אח"פ' כמו הנקבה רחל. שומן השלהת כלים שלהם הוא ע"י זוג דח"ל דאו"א.

אמנם איך אפשר שרחל תקבל אלו המוחין דאו"א שתורייד ה"ת מעינים שלה לפה, בשעה שהיא חסירה למגרי מהכלים האלו, ועודין אין לה בדוחנת הכליה דפה, שה"ת תרד לשם. אמן האמת הוא, שאין המוחין נכנים עתה אל רחל, כי היא אינה יכולה לקובלם, כאמור, אלא הם נכנים מתחילה אל פרצוף לאה, אשר יש לה כבר עשרה כלים בשלהות עכ"פ' בדוחנת מוחין דנסמה, ויש לה בחוי ראש כב"ל, וע"כ היא מקבלת אלו המוחין דוחזות לילת, והיא המזודוגת או עם ז"א עד הבוקר.

הארת חכמה שבתוך החסדים, וע"כ אין הוווג שלו עם לאה מספיק בעדו, להיותה בח"י חסדים מכוסים כמו בינה, שאינה אותה כלל בדוחנת הארץ חכמה. אבל פרצוף רחל, הוא עיקר הנקבא דז"א, שעל הכותל שלה ז"א ממשיך חסדים מגולים. שז"ס ויאהב יעקב את רחל וכו', כי היא ממשכת לו חסדים מגולים, כמקורו ובחינתו, ואני אהוב את לאה, משום שעל הכותל שלה אינט' נמשכים רק חסדים מכוסים, האוהבים לבינה, בסוד כי חז' חסר הוא, ואני אהובים על ז"א, שהוא רק להארת חכמה צrisk. מבואר. אמן אין הכוונה שלה היא בדוחנת בינה עצמה, שתרי היא נוקבא דז"א, ואני נוקבא דז"א, אלא המלכות, כמובן. אלא הכוונה היא, שיש ב' בדוחנות מלכותות לו"א, אחת נשכת מלכותות דג"ר דבינה, וע"כ דרכה בחסדים מכוסים, ושנית נשכת מלכותות דז"א דבינה, שהם שורשי ז"ז, שהם חסדים מגולים. וע"כ גם היא ממשכת חסדים מגולים. וו"ס שלאה נקראת בשם הביבריה, להיותה מבח"י ג"ר, וו"ת נקראת בשם הצעריה, להיותה בדוחנת ז"ת.

והנה נתבאר, שלזוג ז"א ולאה מחוזה ולמעלה, אין צrisk לנירה, כי גם כותל אחד מספיק לו לפב"ס כמו לאו"א, ומה שאומר הרבה שבזמנן אין לו"א כותל הב', נמצא דברוק אב"א עם נוקבא, משום שאחורייהם נעלמים ופניהם מגולים כלפי חז', דתינו שאין גילוי לננה"י שלהם אלא לחג"ת בלבד, שנקראים פניהם, להיותם בחוי כלים דפניהם, כמובן. הנה זה אמר רק על רחל, שננה"י שלה הם בתוי חסדים מגולים, וע"כ אין להם גילוי ע"י הכותל הא', כי אדרבה כותל זה מעלים למגרי בדוחנת נה"י אלג', כב"ל. אמן נה"י דלאה' אינם צרכים

כוארך לאה ורחל, א"כ בהכנס הנה"י תור נוקבא, צריכין הם להתפסת בשתי הנקבות לאה ורחל להיותם מתלבשים בתוכם, כי נוקבא א' לא תספיק להלבישם.

ל) ואזו כיון שהנה"י דאמא הם בחו"י א' בלבד ארוכה, א"כ בהתלבשם תור לאה ורחל, מוכרא הוא שיתחברו שניהם ויתערבו וייעשו פרצוף אחד בלבד גבוח הקומה, ע"ז מה שנתבאר אצלנו בעניין התחרבות ביןיהם עם תבונה, שנעשות שתיהן פרצוף א' וע"ש.

לא) אבל יש בוזה הפרש א', כי אם עיקר הזוג בזמן והוא לרחל, אז אעפ"י שתיהן מתחברות ונעשה פרצוף א', עכ"ג, אז לאה נתנת בדרך הלוואה והשאלה את הגוף ואת הכלים שלה לרחל כדי שתתארך על ידם, ואזו כל הפרצוף הוא נקרא בשם רחל. ואם הזוג הוא בלבד, אז הוא להיפך, כי רחל נתנת לאה בדרך השאלה והלוואה את הגוף והכלים שלה להגדילם, ואזו הכל נקרא פרצוף לאה. אמן עתה הוא זוג דלאה, כנודע, ולוקחת בהלוואה מן רחל ממשית.

או ר פ נ י מ י

זה אמרו,, בהכנס הנצח הוי יסוד תור נוקבא צריכים הם להתפסת בשתי הנקבות לאה ורחל להיותם מתלבשים בתוכם כי נוקבא אחת לא תספיק להלבישם" פירוש: כי נtabar לעיל, שבhart ב', נקבות לאה ורחל, נחשבו שתיהן לבחינת זוג"א, ושיהי אפילו לאה בהיותה פב"פ עם זוג"א אינה משמשת אלא בבחינת יסוד הקטנות הכלול בו"א בנקודת החוויה, הרי שאין לה אלא בבחינת חג"ת נה"י זוג"א. ומ"ש רחל העומדת עמו אב"א. ונמצא עתה בחזות לילה, בביית המוחין דגדלות בנה"י דאמא להתלבש בלבד, לא יכולו אלו המוחין להסתיים בחוויה, אלא צריכים להתפסת עד יסוד דגדלות זוג"א העומד בסיטם האצிலות, דהיינו גם במקום רחל, הרי שאין המוחין אלו יכולים להתלבש בנקבא אחת, כי צריכים למקום ב' הנקביין. וזה אמרו (באות ל) ,,כיוון שהנה"י דאמא הם בבחינה אחת בלבד ארוכה, א"כ בהתלבשם תור לאה ורחל, מוכרא הוא

לב) והענין הוא שעתה קודם ח"ל, נכנסין נה"י דاما תור לאה להגדילה בהיותה עדין לאחר, והם נכנסין מעט, והשלמת זמן כניסתם הוא בחזות לילה ממש, כי או נתפשטו עד סיום רגלי רחל, ונגמר הכל להעשות פרצוף אחד, כנזיר. והכל נקרא ע"ש לאה, ובוחל חזורת לאה פב"פ, והנה היא ארוכה בכל שייעור קומת ז"א, ע"י מה שלוקחת בהלואה מן רחל כנזיר, ואו מזודגת עם יעקב, כմבוואר לעיל וכן יתר בע"ה.

לג) ונחזר לבאר עניין הלואה והשאלה זו מה עניינה. הנה נתבאר אצלינו במקומות רבים, שבתחלת אצילות רחל נוקבא ז"א, שהיא טפיית מלכות שב"ס דאצילות, לא נאצלה רק בבחינת נקודה אחת בלבד, והנקודה ההיא, היא שרש ומציאותה.

לד) ואח"כ ע"י כניסה המוחין בו"א, נמשכו אליה בדרך נוספת תוספת ט' נקודות אחרות, ואו נגמרת ונעשית בת י"ס שלימות, ואו יכולה להזדווג עם ז"א. ונמצא כי שרש רחל ועיקרה, אינה רק נקודה א' בלבד, וכל הט' נקודות אחרות הם בסוד תוספות ואינה שרש ומציאותה.

או ר פ נ י מ י

לא תוכל לעמוד בהם תמיד, להיוות הפקה מטבחה, כנ"ל. אלא עתה כדי שתוכל לקבל המוחין דהוליה בשביל רחל לבחינת כל' ורואה בעדה, בעת שרחל היא השרה ראש ואין לה מקום לקבל מוחין, כנ"ל, מוכרכחת לאה לשאול גוף וכלים דרחל, שפירשו, בחינת הכותל דנה"י, שע"י מתגלהת הארתה חכמה, כדי שתוכל לקבל המוחין בשביל רחל, ורחל תוכל להעלות ע"י הארת לאה את אה"פ שלה מב"ע, להשלים הע"ס דכלים שלה, ציעין תוכל רחל בעצמה לקבל המוחין שלה, בלי עוזרת לאה, שהוא בבורק בעת תפלה שחירות, ואו עולית רחל לווג עם ז"א בכל קומתו, והיא גוטלת או הגוף וכלים של לאה, שנכללים בבניון פרצופה דרחל. והוא, מפני שבכרכיה גם רחל צריכת לכוטל עליון דהנ"ת, כי אין המשכת חסדים בפרט לולא כותל זה ואחריהם דاما, וע"כ היא מוחיבת לבניין לאה ג"כ, אמן עתה החסדים הינם הנמשכים בכוטל דהנ"ת וחלואה, משום שהוא רק לשעתו בלבד, כי

לה) והנה עתה אחר ח'ל, לוקחת לאה לעצמה אלו הט' נקודות של התוספות, וע' נגדלת כשיור אורך ז'א בהיותה אחרור באחור, ונמצאת לאה נגדלות ורחל מתמעטת והולכת, עד שנשנאות בסוד נקודה אחת בלבד.

אָוֶר פְּנֵי מִזְבֵּחַ

וביטול כוחם של עצמה, הנבחן לשאלת גוף וכלים דרחל כמ"ש לעיל. וזהו בח"י הגדלת האחוריים של לאה.

זהו אמרו (אות ל'ג) רחל נוקבא דז"א לא נצליח רק בבחינת נקודת אחת בלבד, והנוקודה ההיא היא שורשה ומציאותה" פירוש: כי מוקומם של זו"ן דואזיות והוא בז"ת דנקודים, כנודע, והיינו מבחינת הקטנות של הנוקודים, בב' החלוקות הראשונות שהיו או"א: אב"א, ופ"ב"א, שאו לא היה בז"א אלא חב"ד הג"ת עד החזה מבחינת הכלים, ובבחנת המלכות לנוקודה החזה. ומצד האורות היו הג"ת נה"י, ובבחנת המלכות לעטרת יסוד, כנ"ל דף אלף תק"ג ד"ה רגלי, והנה זו הקטנות של ז"ת דנקודים, שאון בהם מבחינת בי"ע ולא כלום, כי לא נתמעטה ע"י עליית ה"ת לעיניהם אלא מהזה ולמעטה זו"א דנקודים, והם שייצאו לבחינת בכ"ע ונקרואו כלים דאחוריהם. אבל מהזה ולמעלה זו"א, הם בבחינת אzieiot גמור אפלו לאחר עליית ה"ת לעיניהם, וכן הם מכונים כלים דפנויים.

הרי שמקורו הנוקבא מבחינת הקביעות אינה אלא נקודת החזה, SMBHINAT HAKALIM HAYA NOKODAT HACHOZA, ובחינת הצלבשות האורות בכלים היא בח"י נקודת עטרת יסוד זו"א. ונודע, שככל פרצוף נגדלים בו מתחילה הצלם העליונים שבו ואח"כ התחרותים. עדין, "אחר", נוקבא כבולה הכויה נושא מתחה מלה"י מתווה ולמעטה, וא"כ גם בחינה לאה מקובל צורת הסדים מגולים לטבעה של רחל, ולפיכך נבחן שרחל יורשת מקום לאה. וזה הרבי, שבוגר הלילה, נבחן שלאה שאלת גוף וכלים דרחל, וב' הנוקבן, נחשבים לבניין לאה, כי ע"פ שאלה לקחת הכויה דנה"ג, מ"מ עדין אין החסדים מתגלים כראוי להיות ע"י זוג רחל, ממש שעדין חסרים שם נה"י דחיה שהם בחינת אח"פ דרחל, שהיא מעלה מב"י"ע בבר, כמ"ש להלן. וע"כ לבניין לאה נחשב ולא לבניין רחל. משא"כ בבוקר בתפלת שחרית אחר שיחל העלה הנה"י דחיה מב"י"ע, אז יורשת רחל מקום לאה, כי אפלו הכויה דחג"ת המשפעת חסדים מכוסים, הנה החסדים הם מתגלים ע"י הכויה דנה"ג, כנ"ל, שזה מدت זהה. וע"כ גם לאה לרחל תחשב.

זהו אמרו (באות ל"ב) ,,קדם החזות ליליה נכנסין נה"י דاما תור לאה לתגדילה בהיותה עדין באחור" דהינו כנ"ל, שמתחלת צירכה לאה לסגת לעצמה בחינת הכויה דנה"י, שהוא בחינת אחורים דיסוד דאבא, שלווה זה אינה ראוייה לקבל המוחין עד"ב ס"ג שבנה"י דاما, וזה נבחן להגדלת הצלמים דאחורים של לאה. כי בהיותה מוחזה ולמעלה, וזה משמשת בסוד דקנות דז"א, כנ"ל, כי אין יסוד דגדלות אלא מוחזה ולמעטה, המקבל מבחינת אחורים דיסוד דאבא המגוללה שם. ובחינה זו דהגדלת אחורים דלאה נעשית בהכרה קודם החזות, כלומר, מטרם הוווג גדלות בכל קומת ז"א הנעשה בחצות לילה פב"פ. כנ"ל. וע"ש שקדם החזות ליליה נכנסים נה"י דاما להגדילה בהיותה עדין, "אחר", נוקבא כבולה הכויה דנה"ג

לו) אבל פחות מאותה הנקודת, שהיא שרש ומציאותה בעת האצילות, אינה מתמעטת בשום אופן בעולם. וכבר נתן שהכתיר דרחל מלבייש רגלי לאה, כדי שיספיק להם המקום ההוא, ולא תצטרך רחל לרדת למטה מון האצילות כנ"ל.

או. ר פ נ י מ י

ס"ג ביטל לסיום החדש דה"ת בעינים, שבתבטל בכ הפרסא אצילות ואח"פ דז"א, ומהזה ולמטה שהוא ביב"ע חזרו לבחינת אצילות, הנה או קבלה הנוקבא הט"ס החותנות שלה מז"א בעל, עד הנ"ל, דהינו עד כמה שהוא שלה הלبس נחשב לבניה של הנוקבא, כנודע. ואלו הט"ס אפשר לקראמ ט"ס ראשונות, והוא בחשבון האו"י, שבחינה זו היא נחשבת רק למילכות או"י, והיא מרוחה מז"א בעל הט"ס ראשונות או"י ע"פ הארץ האו"ת. ואפשר לנכונות ט"ת, והינו בחשבון האו"ח מבחינות עצמו שיש לו סדר הפוך מהע"ס או"ח כמו שהרבות בכמה מקומות. שהכתיר או"ח מתלבש במילכות או"ח וחכמתו בו"א או"ח ובניה בבניה או"ח, ז"א או"י בחכמתה או"ת, ומילכות או"י בכתיר או"ת. הרי שבחינת או"ח נבחן הנקרה השורשית לבחינת כתר, וכל הט"ס שמরוחה מז"א, נחשבים לט"ת.

זה אמרו (באות לד') ע"י כנית המוחין בז"א נמשcin אליה בדריך חוספות ט' נקודות אחריות ואו נגמרת ונעשית י"ס שלימיות ואו יכול להזוווג עם ז"א דהינו כמובא רבשעה שהוא א"מ מקבל המוחין ע"י זוג הדכתה בנוקבא, דהינו ע"י המוחין בז"א נמשcin אליה בדריך חוספות ט' שהנוקבא מעלית ע"י הדכתה או"ר העליון בה, נמצאת גם הנוקבא מקבלת אותו שיעור הקומה שננתנה מאוח"ח שיל' להלבים האורות דז"א. אכן יש כאן הבחנה, כי יש בחיבר נוקבא שבגופו דז"א, שעלה ה"ז אמקבל את המוחין של, עד הוווג דהכתה כנ"ל. ויש בבחינת נוקבא הנפרידה מז"א, דהינו שיש לה בנין גמור בפני עצמה, שהיא הנקרה נוקבא דז"א. אמנם שתייהן ה"ז

לפי"ז נמצא, שנקרה זו דעתרת יסוד דז"א, היא בחינת הכתיר דנוקבא, והוא חסורת ט"ת שלה, שהם עינים ואח"פ. ונמצא שמשונה הנוקבא מכל הפרצופים. כי בכל הפרצופים אחר עלית ה"ת בעינים, לא נתמעטו אלא מאח"פ, אבל גו"ע שבם נשאר במדרגה, כנודע. משא"כ הנוקבא, לא נשאר בה זולת הגלגולתא שבת, וגם בבחינת עינים שכבה נפלת ליב"ע. וטעם הדבר, כי בחינת הנוקבא היא נקודה המלכות שהיא בחו"ד או"י, שעלה היה הצעמים א', וכל תשמשה בפרטוף היא רק לזוג דהכתה ולהעלאת או"ת, כנודע, וע"כ כל הספרות שבת אינם אלא בחינת או"ח בלבד, שנקדחת עצמה או"י, היא בחינת הכתיר או"ח, ומה שמלבשת לאור העליון המכחה עלייה, נבחן לט"ס או"ח שלה, ואלו הם הע"ס דנוקבא, מהם נבנה כל פרצופת. ונמצא שלulos אין בנוקבא מבחינתה עצמה או"י אלא בחינה כתר שבה, ושאר הט"ס היא נוטלת מז"א בעל, ככלمر ע"י זוג עם אור העליון שבז"א, שאו היא מעלית או"ח על ט"ס או"י שלו ואלו הט"ס שהוא מלבשת, מתחפשות אליה לחלקה ولבנייה, הרי שהט"ס שלה הם ע"י ז"א, ואינם של עצמה. וכור זה תמיד.

ולפיכך בעת הע"ס דקנטנות דנקודים שאו עדין לא היה שם זוג בז"א עצמו, כי היה חסר נה"י, נמצא שהנוקבא לא היה לה מה לקבל מן ז"א בעל, כי לא נזוווג עמה, וא"כ לא היה לה שם רק נקדחת עצמה או"י, שהיא נקודות עתרת היסוד, הבחון לבחינת הגלגולתא שכבה בלבד. ומה שאנו אומרים שהט"ס שלה נפלו ליב"ע, הדבר אמר, רק לאחר יציאת הגדלות של ה"ז דנקודים, אחר שהואר חדש דע"ב

לו) ואמנם א"א להיות כר, אלא כאשר לאה ורחל עומדות באחרויי ז"א בבחיה ב' פרצופים זה למטה מזה, ואז תדוחק העליונה את רגליה ותכנסם בתחום התחתונה וישבו שם דחוקות. אمنם עתה שמתחרות ונעשות פרצוף א', א"א שהמקום שהוא כנגד שלישי האמצעי דת"ת דז"א, שייהיו שם אורות כפולים אלו בתוך אלו, לפי שא"א לחלק א' מהגօף להתפשט ולהתלבש תוך חילך אחר שבו, משא"כ בהיותם גופים מחולקים כנודע.

אור פ נימוי

אבל, שע"י מתגללה הארתו חכמת, בנ"ל. שותה נקירה בשם הגדלת האחוריים דלאה, ופעולה ב' היא, לאחר שכבר השיגה בחינת הכותל דנה"י דחאדור דז"א, אז מתלבשים בה המוחין דאו"א בתוך פרצופה, והיא חזרות עם הז"א פב"פ בכל קומו עד סיום רגלי דז"א, וכיון שלאה היא עתה מהזונה ולמטה דז"א, נמצאת משמשת עם יסוד דגדלות הז"א, שהוא סיומה דז"א.

אמנם יש להבין, שבאמת עדין לאה עומדה במקום החזה דז"א, ולא שניתנה מקומה כלל, אלא אחר שהו"א קיבל המוחין דאו"א מבחינת הגדלות, הרי או היכלים מתעלמים, שנה"י הקודמים עולמים ונעשים לחגית, וחגית הקודמים עולמים ונעשים לחב"ד, וויצוים לו נה"י חדש מבחןת העלהאת אח"פ דבי"ע. אמןם עלייה זו נשית ביום בעת הוווג דז"א ורחל, אמןם עתה בלילה, שלאה מחויבת לקבל המוחין האלו, בבחון רק שחגית דז"א מקום עמידת לאה נעשו לחב"ד, וננה"י דז"א מקום עמידת רחל העלהות לחגית עד החזה, ונמצא לאה שצמדה מוקדם למעלה מהזונה וסיום רגלייה בנקודת החזה, הנגה נמצאת שירדה עתה לסיום אצלות, כי נה"י הלוغو נעשו לחגית עד החזה, הרי שמוקמה של לאה לא נשנה כלל, כי גם עתה מסתיימים רגלייה על נקודת החזה כ碼דים לבן.

זה אמרו (אות מ') רחל בעת היא נגמר עניין החמעותה עד שנשאה בסוד שותה דוחים חכמת, ותכל בבחינת הכותל של ומהזונה ולמטה, מבחינת אחרים דייסוד

בחינה אחת לנמר, אלא מתחילה מקבל הז"א אורותיו על בוחנת הנוקבא שבגופו, והיא מקבלת קומת הט"ס מן הז"א בזמן קבלת מהותוי, וכל אותן הט"ס שהרוייה מקבלת שבגופו דז"א, מקבלת הנוקבא הנפרדת לעצמה לבניה כי הן בוחנה אחת. וזה נתברר היטב לעיל בא"ט בחלק ט' ע"ש. הרי שהט"ס דנוקבא מתකבלת מתחילה בנוקבא שבגופו דז"א, ומשם הם עברים אל הנוקבא הנפרדת הבנית על ידייהם לפרט מivid בפני עצמה, והוא המודוגנת עם הז"א פב"פ. וזה שמשמעותו, ואו היא יכולה להזוווג עם ז"א.

זה אמרו (באות ל"ה) „אחר החותהليلת לוקחת לאה עצמה אלו הט"ס נקודות של המוטות וע"י גודלה כשיור או רז"א בהיותה אחר וונמצאת לאה גודלת ורחל הולכת ומחמעת עד שנשאה בסוד נקודה אחת בלבד לאה בלבד עם יעקב וקומה בכל חזרות לאה פב"פ עם יעקב וקומה רחל בעת היא נגמר עניין או רז"א ואמןם רחל בעת החותה הסוד נקודה אחת והמעותה עד שנשאה בסוד נקודה אחת ורגלי לאה דחו אותה, והוכרחה לננס וליריד למאה דחחות לילת המקובלים מא"א, ומורמים בלאה ב' פעולות: א' שותם מאירים לילאה עוד בוחנת באחרוי ז"א, שתרד וחחפסט מהזונה ולמטה דז"א, שפירשו, שתיעזוב בוחנת המשך שלה דחורים דאמא שותם דוחים חכמת, ותכל בבחינת הכותל של ומהזונה ולמטה, מבחינת אחרים דייסוד

לח) ונמצא, שמכורח הוא, שעתה תרד רחל ותתפסת בעולם הביריה. והנה מוכר הוא שהנקודה העשירה התחthonה היא המתחשת בבריה, והיא המלכות של רחל, וחוכר זה. אמנם דע כי מ"כ בكونטריסי היפך מזה ששמי ממזול פ"א, שהט' נקודות הבאות לרחל דרך תוספות, אלו נתקשרו ונתחברו עם לאה ונעשה פרצוף א', ונשארו למעלה באצלות, אבל הנקודה השרשית של רחל הייתה בה בעת אצלות, אינה מתחברת עם לאה, והיא היורדת למטה בבריה בח"ל.

(לט) ופעם אחרית שמי כי הט' נקודות הבאים לה דרך תוספות, הם היורדות למטה בבריה. אבל הנקודה השרשית א"א לה לירד בבריה בשום אופן, וע"י הקרבנות והומרות ותפלת יציר ושרירית, אז אנו מעליין כל ניצוצי האצלות שירדו בעולמות אלו, וגם הט' נקודות של נוקבא דאצלות עצמה, מבואר אצלנו באורך בסדר תפلت השחר,

או ר פ נ י מ י

נשארת רק בנקודת השורשית. וו"ש,, „שאלו הח' הבאות לרחל דרך תוספות אלו נתקשרו ונתחברו עם לאה ונעשה פרצוף אחד ונשארו באצלות" מבואר. וו"ש,, „והנה מוכר הוא, שנקודה העשירה התחTHONה היא המתחשת בבריה, והיא המלכות של רחל". הכוונה היא על בוחנת היחס דאו"י, שאו בוחנת נקודת השורשית לבחינת מלכות. אמנם ביחס האו"ח, בוחנת לבחינת כתר. וכן אפשר בראאת בוחנת מלכות, מיחס התלבשות האורות בכלים, שנודע שמלאות דאורות, מתלבשת בכתר דכלים, כי אוור הנפש מלובש בכלי דכתה. וע"כ נקודת זו שתיאר בח"י גלגולתא דאו"ח ודכלים, מלובש בה אוור הנפש דרתל.

(לט) הט' נקודות הבאים לה דרך תוספות הם היורדות למשה בבריה אבל הנקודה השורשית או' אפשר לה לירד בבריה בשום אופן. הנה כאן איין המذובר בט"ס דאו"ח שהוא מקבילה מז"א מבחני זוג דחאה, כי ע"כ מדיק ואומר ט' נקודות, ואינו אומר ט' ספירות, כי הכוונה היא על בוחנת עינים ואח"פ' שלה, המחוורים אליהם מב"ע להשלים בנין פרצומה, שהם משברי

לבנים ולירד למטה בעולם הביריה" דהיינו מבואר, כי מתחר שלאה נתגדלת ונתארכת עד סיום האצלות, שהיא עטרת יסוד שנעשתה עתה לנקודת החזה, כנ"ל, נמצאת רחל שכתר שלה מתחיל בנקודת החזה דכלים דז"א, ובנקודת עטרת יסוד מבחןת התלבשות האורות בכלים, הנה כתר זה עומד עתה בסיטים אצלות מהחת רגלי לאה, שהרי שם נעשה עתה בוחנת נקודת החזה דכלים, וכן עטרת יסוד דאורות המזוזוג עם לאה פב"פ. הרוי שהוכרחה רחל לירד לב"ע, כי אין בוחנת יכולה להעתלו למללה שורשה, ואיך תוכל רחל להעתלו למללה ממקום החזה דכלים, שמשם שורה עוד מז"ת דנקודים כב"ל. ובוחנת עתה שתיאר נושא בסוד נקודת אחת, שהיא בוחנת נקודת החזה דכלים שמצוון הנקודים, שהיא בוחנת המלכות דאו"י ובוחנת הכתיר דאו"ח, כנ"ל אבל הט' דאו"י, והט' הוזג דנקוד באשרו בלאה, כי היא נטלה כל הוזג דנקוד שבגפו דז"א, אבל רחל. שהיא עתה בסיטים האצלות למטה, כבר אינה יכולה לקבל שום אוור מן המוחין דגדלות דז"א, כי או היה האור יורד למטה מפרש אצלות, וזה לא יארע עוד אחר התקoon, כנודע. וע"כ

ואמנם אמיתות ענין זה נתבאר באורך בדורשי התפליין, בטעם למה תפליין נהגים ביום ולא בלילה, ושם נתבאר היטב הדרוש הזה כולה, מתחילה ע"ס בכל דרושי הלילה, ושם הוא אמיתות ענין זה.

או ר פ נ י מ י

העינם ואח"פ שלקטה לה רחל מבינו הקלייפות, עם נשמות הצדיקים הדבוקות בהם. אמן מאורות האצילות אינם יכולים לקבל. באופן, שע"י זוג חזות לילה, יצא לו"א פרצוף שלם מבח"י מוחין דחיה מערכ הכלים, שהרי חג"ת נעשו לו לחב"ד, ונוה"י אצילות נעשו לתג"ת עד החוזה, ועלו לו נה"י חדש מוחה ולמטה מב"ע, שעיליהם מלבישים גם ט' הנקודות דנוקבא, עם נשמות הצדיקים כմבוואר. אמן מצד האורות דמוחין אלו, אין לו אלא מבחינת ר"ק, כי האורות אינם נמשכים לחור אלו נה"י התדים שקנה הוי", כל עוד שום בבי"ע כנ"ל, וא"כ ככל האורות הוא עדין חסר נה"י דכלים, וכיון שכן הוא חסר גם ג"ר דאורות, נקודות, ועוד"כ כל המוחין האלו חזות לילה אינם נבחנים אלא לו"ק, ככלומר למוחין דו"ק, הנקרים ג"ר דורות, שהוא מטעם חסרונו נה"י, שם נמצא עוד בבי"ע.

ואע"פ שתג"ת דו"א נעשו לחב"ד ונוה"י דו"א לחג"ת כנ"ל, כי ע"כ ירצה לאה לסיט האצילות, ואיך נאמר שאין לו אלא מוחין דו"ק, אכן חב"ד אלו עוד לא קנו שום מעלה, כי אינם יכולים לקבל הג"ר דאורות שלהם, מטרם שנה"י החדש מטען מב"ע לאצילות, שזה נעשה ביום בתפלת שחרית, ע"כ נבחן עתה עיקר המעללה לבחינת הנה"י דאצילות הו"א, כי הם נעשו לתג"ת, והם קבלו גם עתה בלילה כל בחינת האור הרואי להם, דהיינו בחינת ג"ר דורות, ובזה תבין ביחס מר"ש הרוב לעיל במוחין דו"ק, אשר חג"ת נה"י מתחלקים לששה שלישים, ור' שלישים גוטלים חג"ת, וב"ש נשארים בנה"י (דף א' קצ"ט אותן קצ"ד) כי ב"ש שנטולו חב"ד, וב"ש שנטולו חג"ת, אינם נמשבים רק לבחינת חג"ת בלבד, כי חב"ד עדין אינם

אלילים שבזמן שביה"כ, ואין להם עניין עם ט"ס שנוטלת מז"א ע"י הוווג דנוקבא שבגופו, כנ"ל. והנה אלו ט' הנקודות שבבי"ע, הם מלובשים בגור"ע DNSMAT הצדיקים, וכל עוד שניים מוחרים לבניין פרצופה דיחל, הנה זו שבויות בין הקלייפות. ונמצא עתה בעת קבלת המוחין דאו"א דח"ל, שהם מבטלים לשעתם כל הפרסאות, כי ע"כ נעשו חג"ת דו"א לחב"ד, ונוה"י דו"א לחג"ת, ולאהנת ארוכה עד סיום האצילות, נמצאו שם המהרה נחפטחה לב"ע, כי גם הפרסא דברי"ע מתבטלת לשעתה, שם נמצאים המוחות ולמטה דו"א שמוון גדולות הנקודות, שנשברו ונפלו שם, כנ"ל דף אלף צ"ג ד"ה המ"ז, ע"ש. הרי גם הם מתחברים להארת הוווג דח"ל. ויחד עם מהם מתחברים ג"כ אלו ט' הנקודות וגוי"ע DNSMAT הצדיקים המלבושים אותה, ומתחברים עם רחל פרצוף אחד, והוא משגת את עשרה כלים שללה, ונבנה פרצופה בשלמות גם היא. וו"ס השעשועים של רחל בנשימות הצדיקים, שעיטה בחזות לילה קניתה אונן והחיצאה אותן מבין הקלייפות ונתחברו לנוה"י שלת, כמבוואר.

אמנם לפ"ז זה, נמצאו גם המוחה ולמטה דו"א שמוון הנקודות נתחברו לפרצוף כמו שהיא בעת גדולות נקודות בזמן השבירת, שזה נבחן למטי רגlin ברגlin, ונודע שזה לא יארע כלל בכל מועד שתא אלפי שני, רק בגמר תיקון כנ"ל. אמן העניין הוא, כי הארת ע"ב ס"ג לא נמשכה כלל מסיום אצילות ולמטה, אלא שנמשכה רק הארת כלים דזוג דח"ל מז"א ולאה, שע"י בקיעת הפרסא, יכולת עבר רך הארת כלים לב"ע, ולא אורות דגדלות. ומכח זה נתקנו לגמרי

א' תקיד חלק י"ד תלמוד עשר הספירות גדלות הו"א

מ) ונחוור לעניין ראשון, כי בעת ח"ל, חזרת לאה פב"פ להזdog עם יעקב, וקומהה בכל אורך ז"א, ואמנם רחל בעת היא נגמר עניין התמעטויה עד שנשארה בסוד נקודה אחת, ורגלי לאה דחו אותה, והוכראה לכטס וליריד למטה בעולם הבראיה.

מא) ונודע כי מדור הנשומות הוא בעולם הבראיה, הנקרא כסא הכבוד, וה"ס גן עדן העליון, מבואר אצלינו בדורש חטא אדה"ר, כי ג"ע העליון הוא כנגד עולם הבראיה, שהיא בינה גן עליון, בסוד נקודת יסוד שבה. וכן עדן תחתון הוא בעשייה בנקודת יסוד דמלכות.

מב) וזה מ"ש רוזל, שבaille נכנס הקב"ה בג"ע להשתעשע שם בנשומות הצדיקים, והוא בח"י נקודת הירושית של רחל אשר אין לה זוג, אמן ירדה אל הבראיה ושם משתעשע בנשומתיהם של צדיקים.

mag) וזה מש"ה, וכי בחזי הלילה כר והנה אשה שכבת מרגלוותי כר, כי קודם ח"ל עומדת עמו באחוריו, ובaille ירדה למטה מרגלוותיו של ז"א, שהוא בעולם הבראיה, כי עד סיום מרגלוותיו נקרא אצלות, והוא ויחרד האיש וילפת, על שנטרדת בת זוגו מאצלו ונפלה בעולם

או ר פ נ י מ י

יכולים לקבל ג"ר שלהם, מפני שנה"י בקליפות, מתחלים עתה מהארת הזוג דז"א ולאה, ומתחברים לפרטוף, וממילא גם נשומות הצדיקים שהוו דבוקים על אח"ס דנוקבא עולמים ג"כ ומתחברים לגיה"י דנוקבא, וע"כ נבחנו, שהנוקודה השורשית שוכתה עתה להוציא א"ט, הנקדות שלה נשומות הצדיקים היא משתעשעת עמתם מادر, שהוציאה אותן מקום הטעמה, והבאים למקום הקדושת. וכבר דעתם הגנה זז"א שבב"ע מתחברים ג"כ לו"א ונשלמים מבחינת הכלים, ז"א נקרא הקב"ה, וזה שהקב"ה נכנס בג"ע להשתעשע עם נשומות הצדיקים.

מג) וזה ירי בחזי הלילה כר, והנה אשה שכבת מרגלוותו כי קודם חיל עומרה עמו באחוריו ובחזות לילה למטה מרגלוותיו והוא ויחרד האיש וילפת על שטרדה בת זוגו מאצלו תפליה בעולם הבראיה: פ"י,

מב) וזה מ"ש רוזל, שבחזות לילה נכנס הקב"ה בג"ע להשתעשע שם בנשומת הצדיקים. והוא בחינת נקודת הירושית של רחל אשר אין לה זוג אמן ירדה אל הבראיה ושם משתעשע בנשומתיהם של הצדיקים. הדינו מבואר, שע"י המוחין החזות, משתלים הכלים כולם דז"א ורחל עד לב"ע, שהחג'ת דז"א נעשו לחב"ד, וגיה"י לחג'ת, ומפרסוא ולמטה לניה"י חדשם. ונמצאת הנוקבא הנאות עתה בנקדות הסיום דז"א דאמילות, הדינו בנקודת החזה כלים ונקודת עטרת יסוד דאורות, שהיא נמצאת בבחינת הפרטא ממש, וגם ט' הנקדות שלה, שם עינים ואח"ס שהו

הבריהה, כי כל זה הוא מלחמת עונותיהם של ישראל, שאל"כ היו שניים זוזי פב"פ תמיד לעולם כנודע.

מד) וכמו שהקב"ה יושב ושורג על בת זוגו שנטרדה ממנו, כמו כן הנוקבא בוכה וצועקת ושורגת לבעה, הוא מבפנים באצלות, והיא מבוחר בבריהה. וו"ס אלהים אל דמי לך אל כו', הנדרש בזורה לך לך, כנ"ל, בעניין השכינה הנקרה אלהים, ונקראת אל, כי אל דומה אליה, ואל תחרש ולא תשיקט בקהל צעה אל דודה יעלנה מבור שאון אל מקומה הראשון, אצלו בעולם האצלות.

מה) והנה במה שביארנו, יתבادر לך כמה דרושים ומאמרי רז"ל מזוהר שנראים כסותרים זה את זה, כי הנה בזורה לך לך ובהרבה מקומות נחבאר, שאחר ח"ל הקב"ה משתעשע בנשומתיהם של צדיקים שבעו"ז, העוסקים בתורה בחיל וככשה חבירים מקשיבים כו', ובמ"א מהוهر משמע, שבחל הו זמן זוג עליון דור"ן, ובמקומות אחרים משמע כי זה הזוג דח"ל הוא זוג דאו"א, ולסיבתה זו הוא סתום ונעלם, ונעשה מעצמו שלא ע"י מעשה התהנתנים ובתפלתם, והרי ג' מקומות וג' סותרים זה א"ז.

אור פ נימוי

הקליפות וחיבורו אותם לקדושה עצמותה, כי בחוץ לילה, רחל שכבת במקום הרגלי החדים דז"א שם בבריהה, בלילה או רחל שוכבת מרגלותיו, שם באצלות כל', וזה שוכבת מרגלותיו, שם בבריהה, וע"כ ויחרד האיש ולפת, כי ראה שאין יכול להוציא לה בעודה שמה בבריהה, ואין יכול להודיע עמה אלא אחר חזרתה לאצלות. עניין החדרה היה, שלא רגlin ברגlin, כדי שישיב ביה' על היהיות אצלות, ותבטל הטומאה מן הארץ. וו"ס קול ברמה נשמע נדי בכ"י תמרורים, רחל מבכה על בנייה, מאנה להנחים על בנייה כי איננו. ולאורו היה לו לומר כי אינם בלשון רבים, ולא כי איננו בלשון ייד. ובמובאר תבין היטב, כי הבכיה היא על בנייה, שם נשומות הצדיקים שנתחברו אליה בסוד מ"ג, כנ"ל, ואין לה שום אוור אצלות לפרנס אותם ולהשלים לגמרי, משום שז"א בעלה לא יוכל לעמוד את הגבול אצלות ולהודיע עמה בכ"יע על המ"ן נשומות שבה, כנ"ל.

מד) וכמו שהקב"ה יושב ושורג על בת זוגו שנטרדה ממנה, כמו כן הנוקבא בוכה וצועקת ושורגת לבעה, הוא מבפנים באצלות והיא מבוחר בבריהה" כלומר, כי יש להבחן כאן ב' עניינים אחד: מצד אחד יש שעשועים גדולים, הן לז"א באצלות, מצד זוג עם לאה פב"פ בכל קומתו. ותנו לנוקבא רחל, שיש לה שעשועים גדולים עם נשומות הצדיקים, שהצלם מתוך עמוק

א' תקתו חלק י"ד תלמוד עשר הספרות גדולות הו"א

מו) אך במה שנת"ל, שלשותם הם אמת, כי בבח"י רחל שירדה למטה בבריאה, ואין לה זוג עם בעליה זו"א, אמרו, שהנה הם משתעשעות בנסמותיהם של צדיקים, וشומעים קול העוסקים בתורה בח"ל. ובבח"י לאה המזדווגת עם יעקב אמרו, כי זו"ן מזדווגים בח"ל, וגם זה נקרא שעשו עם הנשומות, כנ"ל בתקילת דרוש זה, כי הוא עניין עלית הנשומות בסוד מ"ן אל לאה, ולהיות כי יעקב ולאה ה"ס אחורים עצמו

אור פנימי

בנשומות שהם אחר י"ג שנה, שהם עולמים להשתגט ג"ר דנסמה, ונשומות אלו עולמים מעצםם. למ"ן לווג ז"א ולאה אצילותות ואינם צריכים אל העליון שיעלה אותם, כנודע. כי אחר שיש בפרצוף מציאות דנ"ר דקנותו, הוא יכול לעלות למ"ן מעצמו. ובחינה ב' דנסמות הצדיקים הם השובים עדין בין הקליפות, שהם אינם יכולים לעלות מעצםם ולהשתחרר מבין הקליפות, אלא צריכים אל הגוקבא שתעללה אותם. והם עולמים בעת שרחל מעלה אח"פ שלה בלילה בעודה בבב"ע, ע"י הארת כלים שמקבלת מזוג זו"ן דאצלות, כמ"ש לעיל. ולפיכך יש שעשועים במ"ן דנסמות הצדיקים ע"י יעקב ולאה באצלות, ויש שעשועים במ"ן דנסמות הצדיקים ע"י רחל בעולם הבראיה.

ומ"ש, זוג ז"א ולאה אפשר לקראו זוג או"א, משום שהם בחינה אחת, ציריך ביאור. וכבר נתבאר לעיל הפרש מלאה לרחל, כי לאה היא בחינת כותל העליון מאחורי דמא, וע"כ היא מסתימה בנקודות החזה שם מסתימת יסוד דמא, שע"כ בחינת לאה היא חסדים מכוסים כמו בחינת ג"ר דמא, כנ"ל ע"ש. ובזה תבין למה עמידת לאה היא לאחר דז"א. כי פניה היא בחינת האחור דז"א, משום שהפנינים דז"א הוא בחינת חסדים מגולים, שהרי כל עיקר הוז"א משורשו בא"י הוא בחינת גילוי חכמה בחסדים, כנודע. וע"כ בחינת החסדים מכוסים נבחנת אחריהם בערכו המקורי. אמנם אחורים זה דוקא, הוא כל

זה שהוא בוכית על בנית כי איןנו, כי ז"א בעלה אינו עמה במחיצתה בזוג. וו"ש הרב "שרחל שוואת מבחן דהינו מקומה בבריאה" כלומר, שהיא שוואת זו"א יבא אליה בחינת אצילותות שבו, למקומה בבריאה. אמן הז"א הוא להיפך, שהוא בוכיה ושוואת שהיא תעללה אליו למקום אצילותות ושם ישפייע לה כל טוב. אמן רחל "מיאנה לתហם" אלא חושקת אחריו שיבא למקומה. וזה נותג עד אור הבקר, שאו היה שומעת לו ע"י הריבוי דשפע החסדים, ונתרIOR היטב, שמצד אחד יש שעשועים גדולים בין לו"א ובין לרחל, ומצד ב' יש שאגות ובכויות בין לו"א ובין לרחל. וכל אלו באים עם המוחין דחצאותليلת בכת אחת.

מו) שלשותם הם אמת כי בחינת רחל שירדה למטה בבריאה ואין לה זוג עם בעליה ז"א, אמרו, שהנה הם משתעשעות בנסמותיהם של צדיקים וشומעים קול הטעופקים בתורה בחצאות לילה. ובבח"י המזדווגת עם יעקב, אמרו כי זו"ן מזדווגים בחצאות לילה וגם זה נקרא שעשוע עם הנסמות כי הוא עניין עלית הנשומות בפוד מ"ן אל לאה. ולהיות כי יעקב ולאה ה"ס אחורים עצם דאר"א, כי לבן נקרות לאה עלמא דאתכטיא, לבן הופרווח בשם זוג או"א אבל איןנו אלא זוג יעקב ולאה" פירוש כי ב' מני מ"ן דנסמות הצדיקים נמצאים בעלית מ"ן דזוג היללה. א' הוא

DAO"א, כמבואר אצלנו, כי אכן נקראת לאה עלמא דאתכסייא, לכן הזכירוהו בשם זוג או"א. אבל איןנו אלא זוג יעקב ולאה.

או ר פ נ י מ י

מעינים לפה, כנ"ל. וזה הרב, שבאמת אינה עולה למ"ז זולת ע"י נשמה הצדיקים, שכבר השיגו בח"י הקטנות שלהם, וצריכים לג"ר, ומה עולמים מעצם לבחינת מ"ז לאה, שהיא המלכות העליונה, ואו בשביל תיקון הבנים שם הנשמות שעלו אליה, היא מבטלת האחריות שליה העליון שבמקום תג"ת, וירדת לאחר רנה"י, שע"י זה עולית למ"ז לאו"א, ומקבלת ג"ר דנסמה וו"ק דחיה. ואו קונים הבנים שליה בჩינת הג"ר שליהם, ע"י זוגת עם ז"אabisוד דגדות. כנ"ל.

ובותה תבין מ"ש (באות ה') ,,כי נשמות הצדיקים אינן עולות בסוד מ"ז אלא בלילה בזמן השכיבת לפי שאין שליטה מלכות העליונה אלא בלילה, אבל ז"ן עולמים בסוד מ"ז ביום ובלילה, בסוד ק"ש דשתירתם וערבית עד אמא עלה, לפי שזוג DAO"א לא פסיק לעלמין, ושליטה אמא עלה היא ביום ובלילה" וצריכים להבין הדבר, שהרי בכל זוג ז"ן ביום יש עניין עלויות מ"ז בדנסמות ג"כ, ואיך אומר שאין הנשמות שלים אלא בלילה.

אמנם המדבר הוא בווג דנסמות, בעניין עליותם לאחר שיחיו בני י"ג שנים ווים א', שהם עולמים למלכות העליונה, שהיא לאה, וגთבר שאין זוג ז"א ולא ביסוד דגדות, דהיינו שתתפשט למקום נה"י DAO"א, אלא בלילה, ע"י המוחין דז"ק דחיה וג"ר דנסמה שהיא מקבלת מאו"א עלאין. משא"כ ביום, עמודת לאה חמיד מתחה ולמעלה, כי מתחה ולמטה הוא מקום רחל. הרי שאין שליטה לאה שתתהי במקום יסוד דגדות ז"א אלא בלילה דזק, שם עולמים הנשמות למ"ז והם מקבלים הג"ר דנסמה ע"י זוגה זה. משא"כ ביום אין לה אלא זוג דקטנות ז"א, ואין לה מוחין דג"ר. משא"כ ז"ן

בחינת הפנים דלאה, כי היא דוחית חכמה ואני מרוצה בגiley החסדים, כי היא בסוד כי חוץ חסד הוא כמוAMA עלאה. ולפיכך היא עומדת פנים באחור חמיד כלומר, שהאחר ז"א הוא הפנים שלה.

אכן יש זוג ז"א ולאה גם בבחוי פב"פ מהזה ולמעלה כנודע. אמנם הוא בדינה זוג דקטנות בבחינת ז"א, שהרי הוא משתמש עם היסוד של זמן הו"ק שלו, דהיינו בנקודות היסוד דקטנות, שנעשה לנקודת החוזה בגדות. כי בנקודות החוזה עצמו אין שם יסוד, שייהיה ראוי לזוג עם לאה שמה. אמנםorchesh להזמנת דנסמה, משומש שהוא בבחינת ג"ר דבינה, שפירושה נשמה. אמנם בווג החוזה לילה אחר שמקבלת המוחין DAO"א דחיזות, שלאה מתפשטה למקום נה"י DAO"א, כנ"ל, הנה היא משמשת שם בבחינת יסוד דגדות ז"א במקומו בנה"י, הנה המוחין היוצאים מזוג הזה הוא בבחינת ג"ר דנסמה, שהוא קומת ס"ג, השווה למורי לקומת או"א עליין שזוגם לא פסיק, הרי שזוג דחיזות לילה, בבחנים קומת הזוג ז"א ולאה כמו קומת או"א עלאין ממש. וזה שאמר הרב, שזוג יעקב ולאה אחר החוזה, אפשר לקרוא בשם זוג או"א, כי הם בבחינה אחת כמבואר. וזה אמרו (באות י"א) וכן המלכות העליונה היא צריכה להתעורר מזו נשמות הצדיקים ששרשם מבריאה מקום המוחין, והוא תוכל לעלות למ"ז על ידייהם למעלה לאו"א, ולוקחת המוחין הראים אליה" דהיינו כמבואר, שלאה עצמה היא בבחינת חסדים מכוסים דזק, כי ע"כ אחורי ז"א הם פניה, וא"כ מי המכricht אותה לעלות למ"ז לאו"א כדי לקבל וו"ק דמוחין דחיה וג"ר דמוחין דנסמה, ותתפשט במקום נה"י ז"א, שככל זה הוא בבחינת חסדים מגולים. הבאים ממוחין דעת"ב ס"ג, הדוחים ה"ת

א' תקיה חלק י"ד תלמוד עשר הספירות גדלות הו"א

* מז) ואחר שבארנו איך על ידי עליית מ"ז של הנשמות במלכות נותנין כח בזון לעלות גם הם בסוד מ"ז עד א"א, נבאר עתה מה ה��טלית של עלייה זו. דעת כי על דרך שבארנו כי ז"א אין יכול לחת רוחה בגו נוקביה רק כפי כחו, שהם ר"ק, והנה גם אבא אין יכול ליתן אלא כפי מה שיש בכחו, והנה גם הוא איןנו שלם, כי הרוי אין בו רק בחינת כח חסד וגבורה וחזי עליון דת"ת דא"א, ועודין אין בהם אחיזה ותפיסה במוחין דא"א כלל.

אור פנימי

שלם, שהרי כל תחתון אינו מלביש המוחין דעתלון שלו, אלא רק חגי'ת בלבד. כי אפי'ו א"א אינו מלביש המוחין דעתיק, אלא רק חגי'ת שלו כנודע.

אמנם העניין הוא, כי אין הולמת נשמות אלא במוחין דעת"ב, הנקראים מוחין דחיה. והנה א"א מבחינת הקביעות שבhem, אינט אלא קומת ס"ג, כמו'ש הרוב שא"א לקחו ס"ג דמ"ה, וא"כ אין בהם רק בחינת נשמה, וחסרים ממוחין דחיה. וזה הרוב שגם אפי'ו אבא עלאה, שהוא חכמה, אינו שלם שיתה נחשב לבחינת מוחין דחיה, מטרם שליביש לג"ר דא"א, שkomothו הוא ע"ב, משם מבחינת הקביעות אין לאבא עלאה אלא מוחין דנשמה דהינו קומת ס"ג לבך, ואני שלם שיוכל להשפיע מוחין דהולדה אל זו"ז מטרם שיתה לו אחיזה במוחין דא"א. ומבחינה זו דקומה א"א, הרוי אין לו אלא מה שלביבש לא"א, דהינו רק מג'ת לבך, וחסר נה"י דכלים וג"ר דאוות. אבל א"א נחשב תמיד לשלם למגרי, אע"פ שאין מלביש רק חגי'ת דעתיק, מ"מ הרוי יש לו קומת ע"ב שהוא מוחין דחיה, הנחשב לעיקר שלימוט הפרצוף, כנ"ל. ואני חסר רק בחינת יחידה, מפאת שאינו מלביש למקום ג"ר דעתיק, וזה אינו גורע כל כרך מעיקר שלימותו של הפרצוף.

בעת שצרכיכם לקבל מוחין דג"ר דנשמה מא"א, שיכולים לעלות תמיד אפי'ו ביום, כי א"א עלאין הם תמיד בבחינת ג"ר דנשמה בקביעות וזוגם לא טפיק לעלמי'ן מבחינה זו כנודע, שא"א לcko'ו בקביעות ס"ג דמ"ה. וע"כ יכולם גם זו"ז לעלות להם תמיד.

אמנם גם בחינת המ"ז הראשונים דנשות, שהוא תחלת יציאתם מן הקליפות, אינו נוהג ג"כ אלא בלילה, דהינו בזמן שלילית מלכות התהותנה בבי"ע. שאו היא מחברת אליה האעה'פ שללה מהקליפות, ונמצאים גם גו"ע דנסמות הדובקים באעה'פ אלו דרחל, גם הם עולים. עמהם יחד ומתחברים ביסוד דרחל. אבל ביום נמצאת רחל כולה באצלות, ואני יכולה ללקט הנשות מתרוך הקליפות. והרב מדבר כאן מעין השכיבה, שהוא בחינת עליית מ"ז שלאחר י"ג שנים, דהינו שכבר יש להם בחינת וק דנשמה ואני חסר להם אלא ג"ר, שענין עליהם הוא בזמן השינה דזוקא, דהינו בלילה. ולא בזמן אחר כנ"ל.

מו) גם אבא וכרי אין בו רק בחינת כח חסד וגבורה, וחזי עליון דת"ת דא"א ועודין אין בהם אחיזה ותפיסה במוחין דא"א. וצריכין להבין למה נתלה שלימותם דא"א, בערך המוחין דא"א, דא"כ אין לך פרצוף שיתה

* שער מאמרי רשב"י זיע"א באדרא וטוא דף רס"ג סוף ט"ב. ע"ח ח"ב שער הגניטה פרק ג.

מח) ולכנן ציריך שבתחלתה יקבלו גם הם או"א כח ממוחין דא"א, כדי שאח"כ יתנו גם הם כח ממוחין דז"ן. ולכנן על דרך שבארנו כי ז"ן הוצרכו אל נשמות הצדיקים שיעלו בסוד מ"ן לקבלם המוחין שלהם וכן או"א ציריכים לו"ז שיעלו בסוד מ"ן כדי שיוכלו גם הם לקבל המוחין שלהם מן א"א.

מט) ופקח עיניך וראה טעם הדבר הזה וסודו מה הוא, ואיך הדבר הזה הוא מוכרת. והענין הוא, כי הנה נתבאר לעיל, כי היסוד דא"א, הוא נשמה תוך ז"ן ומחלבש בתוכם, ולכנן ציריך שיעלו ז"ן למעלה בא"א, והוא יעלה גם היסוד דא"א למעלה עמם בא"א, והנה הוא זכר ונכח

או ר פ נ י מ י

באים מעילא למטה, והווג דנסקיין מטל) ציריך שיעלו ז"ן למעלה בא"א והוא יעלה גם היסוד דא"א עמהם למעלה בא"א. ואין מכאן סתריה למ"ש לעיל בחלק י' שנה"י דא"א העולים לחגית דאו"א, מעליים עמהם את הוו"ז לא"א, הרי שיסוד דא"א מעלה את הוו"ז. וכך אמר להיפר, שהוו"ז מעליים את היסוד דא"א לא"א והענין הוא, כי שם נוסך בעיבור א' דז"א, שעוד אין לו"ז שום מציאות בפ"ע שיעול לעולות למ"ן, וע"כ הוא ציריך לעליון שיעלה אותו, שמתוון שגו"ע דתחthon דבוקים על אח"פ דעליוון, ע"כ כשהעליוון מעלה את אח"פ של עצמו, עולה עמהם יחד גו"ע דתחthon. כנודע, משא"כ כאן עוסק הרבה בעיבור ב' דז"ן, שכבר של מזאות של קטנות עכ"פ וע"כ הוא עולה מעצמו ואין ציריך לעליון שיעלה אותו, ואדרבה, התחthon מעלה כאן את העליון וזה נוגה בכל המדרגות, שלਊיבור א' ציריך העליון להעלות את התחthon, אבל בעיבור ב', התחthon עולה בחלקים ח' וט', ע"ש. והנה הוא זכר ונכח ומודוג מיניה וביה ואז מתעורר המ"ם דאי"א וכור' ואז מרים אי"א מתעורר ונותן כח טפה במוחין דאי"א אין לטעות מכאן, שהמוחין באים מתחילה מזוג יסוד דאי"א מיניה וביה, ואח"כ הם יוצאים במ"ס, כי זה א"א כלל, כי המוחין

כג"ל, ומזודוג מיניה ובה, ואו מתעורר המוחה סתימאה דא"א, כי מבשרי אחזה אלה, שהთעוררות היסוד דתחתון גורם התעוררות במוח האדם להמשיך טפת ההולדה. ואו מוחה עלאה סתימאה דא"א מתעורר ונוטן כח טפה במוחין דא"א.

או ר פ נ י מ י

וכן המו"ס מעלה מ"ז לנוקבא דג"ר דעתיק, שהיא בחו"י או"א דנקודים, כנודע, והיא מעלית מ"ז לע"ב ס"ג שבס"ג דא"ק, ואו העשה הזוג בע"ב ס"ג דא"ק, על המ"ז ובختת החים שעלו לשם, כי כל החים והቤות היא שבמה"ז, הוא מכח צמצום ב', שפירשו ה"ת שלטה בעינים והוציאה את"פ לחוץ, כנודע. נמצא עתה אחר שנעשה הזוג על המ"ז אלו, בפה דראש הס"ג דא"ק, הנה ע"ב דראש זהו שאין לו שום חלק ונגיעה בבחינת צמצום ב', להיוות עניין עליית ה"ת בעינים מתחיל רק בנטודת דס"ג שלמטה מטבור, ולא בע"ב דס"ג המסתיטים למעלה מטבור כנודע. וע"כ המ"ז שלו, שהוא בחו"י אור העליון העובר דרך בחינת הכלים שלו ומכח על המסק בבחינת ה"ת שבעינים הכלולה במ"ז האלו, מורייד תקף את ה"ת למקומה למקומ הפה דס"ג, ואו עולמים ג"ר דעתיק, ונכללים בג"ר דס"ג דא"ק, כי אחר שהמ"ז דג"ר דעתיק נכללים שם בזוג הזה דע"ב ס"ג, כג"ל, נמצאים אלו המוחין מגיעים ג"כ אל הג"ר דעתיק, שהם בחו"י ג"ר דנקודים, כי ג"ר דעתיק לקחו מקום הזה דג"ר דנקודים כנודע. וא"כ יורדת כל בוחנת ההפרש שיש מן הג"ר דנקודים לג"ר דס"ג דא"ק היה ע"י מג"ר דנקודים לג"ר דס"ג דא"ק היה ע"י צמצום הב' דה"ת שבנקבי עינים, כי ע"כ ירדו למטה מטבור דס"ג דא"ק כנודע. עתה שנותבטל ההפרש הזה מוחמת המוחין דע"ב דא"ק, הנה שוב אמי חילוק בין ג"ר דנקודים לרأس הס"ג, ואו עולמים ג"ר דעתיק ומלבושים אל הס"ג, ומזודוגים שם על המ"ז שהעלה להם המו"ס דא"א, וכיון שגם א"א מקבל המוחין אלו דירידת ה"ת לפה, הנה

מסך דפה דוראש דא"א, כמו שבינה יצאה מבחןת ראש דא"א הנה מכ"ש שא"א מלבושי החג"ת שכבר היה להם להיות בוחנת גוף וחסר ראש אלא מתוך שג"ר דבריה הם בבחינת חפץ חסド הוא, ע"כ אינה סבלת משום גבול וצמצום, כנודע. לפיכך עתה שבניה הו"ז עלו לה למ"ז, ובינה ליהוות אם הבנים עוד מצד הע"ס דאו"י, מרגשת הצורך להשפיע הארתו חכמה, הנה תclf מרגשת בוחנת המסק העומד בפה דראש דא"א, ואם עלה נעשה מצומצמת כמו התבוננה, שהרי גם היא צריכה להארת חכמה כמותה.

ועניין החים זהו שנותbear באמאعلاה, גורם ג"כ חיים יותר למללה דהילנו בג' רישין דא"א, כי נתbaar בחלק י"ג שגלגולתא ומו"ס, הם בחו"ז נCKER שבראש דא"א, גם נתbaar שם שבינת גלגולתא דא"א, אינה סובלת כלל מון המסק שבפה דראש דעתיק, וכדבוקה בראש דעתיק דמי, והוא מטעם שם' דצל"ם היא בוחנת התיקון של ג"ר בינה בסוד כי חפץ חסד הוא, וע"כ אינם מרגישים שום הרחקה וצמצום כלל בוחנת המסק שבראש דעתיק. הרי שבינת הגלגולתא דא"א יש לה אותה היחס כלפי ג' רישין דא"א, כמו הגרון, שהוא בוחנת גלגולתא כלפי א"ו. ונמצא עתה כמו שאמא הרגישה חיים ומיעוט מהמת עליית זו"ז אליה, הנה אותו המיעוט מגיע ג"כ לכלות הראש דא"א, כי עתה מרגישים גם הם בוחנת הרחקה מראש דעתיק, מה שלא הרגישו כלל מוקדם לכך. וע"כ נבחן זה כמו אם עלה מעלה מ"ז למ"ז, שהיא הנוקבא של ראש דא"א, כי כלו מ"ז עולמים רק אל הנוקבן, כנודע.

נ) ולא שהמוחא סתימאה נותן הוא עצמו כה לאו"א, כי גדול מעלהו מאד. אבל העניין הוא, ומה שמתבادر למללה, כי כל גילי המוחא סתימאה הוא ב"ג תיקוני דיקנא דא"א, ואנו ע"י התעוררות יסוד תחתון דאריך מתעורר המוס', והוא נמשך הכה של מוס' בדיקנא. ושם יש שני המולות: התח' והי"ג, והוא בחינת ת"ת שבזקן, והי"ג הוא בחינת היסוד הכלול מזכר ונכח, ואנו משפיע המול התח' שהוא זכר הנקרא דעת שבו, אל מול הי"ג שהוא נכח, ואח"כ נותנת הטפה ההייא אל או"א, המושפעים משתיה המולות האלו. ואנו בהיות זו"ן בסוד עיבור באו"א, מתעורר מולא דיקנא בתלבשותו תוך או"א, ואנו מוריישן מוחין הראוין להוליד, ברישיהון דו"א ונוקבה. ובஸמרק נברא כי גם נצח והוד דעתיק יומין מתעוררין גם הם, וע"ש.

אור פנימי

תייר' דא"א. פירוש, כי המוס' דא"א, הוא סתים בקרומה, ואין הקרים הזה נפסק גם בשעת הזוג, וכל גליו בשתת הזוג הזה מבחינת מוחיא דאיירא, שראא בחיה ל', דצל"ם המשפיע ג"כ לבחינת ל', דצל"ם שבמו"ס, שפירשו בינה דמו"ס, ולא חכמה עצמוני, זהארתו זו מפתשת ב"ג תייר' דא"א. וו"ש, שהמוס' אינו משפיע בעצמו לאו"א, כי גדול מעלהו מאד, ואין החכמה שבו נגלה באצלות, זולת מה שמקבל ממוחיא דאיירא ומשפיע דרך הדיקנא לאו"א. כמו"ש באורך בחלק יי' ג. ע"ש.

התח' הוא בחינת הת"ת שבזקן, והי"ג הוא בחינת יסוד שבזקן. פירוש, שמול התח' כולל כל ה"ב תיקוני דיקנא, ובבחינת התחthon ונקה, כולל הוכר, שהוא ת"ת. ומול התחthon ונקה, כולל ג"כ כל ה"ב תיקוני דיקנא, ונבחנו לבחוי הנוקבא שבדיקנא, ככלمر לבחינת יסוד שבזקן הזכר הזוג מוחיא. ומה שמכנה את הזכר ונכח דיקנא בשם תית' ויודה, הוא, כי הוא סובב על בחינת עליית הדיקנא לבחינת דעת דא"א בעת כניסה לבחינת פנים, שאו הם נבחנים לבחינת ה"ח וה"ג, אשר מול התח' הוא בחינת ה"ח אשר כוללים נקרא ת"ת. ומול הי"ג, הוא בחינת ה"ג, אשר כוללים נקרא יסוד או מלכות כנודע.

גם הם בעליים למקום דג"ר דעתיק, כי נתקבל ההפרש שלהם ובחינת יסוד שהוציאו אותם כבר מראש דעתיק. ועוד"ז חזורים ומוזוגים גם ג"ר דא"א שהם במקום ג"ר דעתיק, על המ"ז שהעלוי עליהם או"א, ואנו מגיעים מוחין הם גם לאו"א, וגם בהם מתבטל ההפרש והמסך שבפה דא"א שהיה מוציאו כבר מראש דא"א, ונמצאים גם הם שעולים בראש דא"א, ואנו מוזוגים גם או"א שבמקום הראש דא"א, על המ"ז דו"ן שביהם, ונמצאים המוחין מגיעים גם לו"ן, וירוד גם מהם בחינת ה"ת מעינים, וגם הם מעלים האח"פ שליהם, שעמם עולים גם בחינת האח"פ דנסמת הצדיקים הדובקים באח"פ דו"ן כנודע. וכבר נתקbaar שעיקר הפעולה דירידת ה"ת מעינים, מעלה האח"פ דכל מדרגה עם התחthon המלבושים למזרגת העליון, כי אח"פ שירוד מן העליון מחמת צמצום היב, מהה חווורים לאחר ביטולו, ועםם עולה גם התחthon למקום העליון. הרי לפניך, איך שהיסוד דא"א ע"י עלייתו עם הו"ן לאו"א, הוא מעורר למוס' דא"א, שגם הוא עלה מ"ז לעתיק, ואנו יורדים המוחין לאו"א בדברי הרבה.

נ) ולא שהמוס' נ給予 הוא בעצם כה לאו"א. וכי כי כל גiley מ"ט הוא ב"ג

א' תקככ ח' ל' י' ד' תלמוד עשר הספירות גדלות ה'ז

נא) גם בזה תבין עניין הסריס שאינו לו הדרת פנים זקן, שהרי היסוד הזה דא"א בהთעוררותו גורם התעוררות שתי המולות דידיקנאعلاה כנוכר. וזכור דרוש זה של מ"ז, של נשמות הצדיקים ושל זון, מה תועלתם, ואיך הכל נקשר, ומעורר התהחות לעליון וחוזר העליון להשיפע לתחתו מדרגה אחר מדרגה. וגם הדרוש הזה הוא שרש לכל הדושים הנאמרים בעניין מ"ז, ושמררו והבינו היטב. אבל מהות המ"ז מה הם, נתבארו באדרת נשא דקל"ה ע"ב.

* נב) וז"ש בפרשת אחורי מות דף סא: וו"ל, ת"ח, כתיב ונهر יוצא מעדן להשקות את הגן. האי נဟרא אטפשט בסטרוי בשעתה דמזודוג עמיה בזוגא שלים האי עדן, כו, כדי כתיב עד שהמלך במשיבו כו, ומתרכאנ עלאי ותאיין כו עכ"ל. ביאור הדברים: כי הבינה מתפשטת בשש קצחותיה לעטר הבן הנעים. וזה, כשהזוג העליון שלם בשני מיני השפע.

או ר פ נ י מ י

פנימית חלק י"ג אות י"ד. כי אי אפשר להאריך כאן.

נא) ומעורר התהחות לעליון וחוזר העליון ומשפיע לתהותו מדרגה אחר מדרגה. דהינו כמ"ש לעיל בד"ה ציריך, איך הו"ז ע"י עליתו עם היסוך דא"א לאו"א, גורם שם חיים עם המ"ז שלו, שעיו"ז גם או"א מעלים מ"ז לג"ר דא"א, וג"ר דא"א יותר למעלה עד ג"ר דס"ג דא"ק, ואז מתחילה השפעת המ"ז, שע"ב משפיע המ"ז לס"ג דא"ק, ומשם לעתק, ומשם לא"א ומשם לאו"א, ומהם לו"ז. ע"ה.

نب) הבינה מתפשטת בשש קצחותיה לעטר הבן הנעים וזהו כשהזוג העליון שלם בשני מיני השפע. שהם בחינת ברכה ובחינת קיום, כמ"ש הרב להלן. כי מזוג התהחות התמידי דא"א, לא נ麝ך אלא בחינת קיום בלבד, כדי להחוות העולמות, אמןם בעת שאו"א עלים למקום ג"ר דא"א, והמ

מתעורר מזלא דידיקנא בהתלבשו תוך א"א, ואו מוריישן מוחין הראים להולד בירושהון דזוי". כבר נתבאר עניין זה באורך בתסתכלות פנימית חלק י"ג. שאין בחינת וזוג לאו"א אלא ע"י המ"ז מבחינה שערות דידיקנא, כי ביעילותם לג"ר דא"א, שום חג"ת דא"א שנעושו לחב"ד, לא יכולו להזודוג על המ"ז דח"ת דא"א, לפי שאין שם בחינת ה"ת דצמצום א', אלא בחינת הדיקנא המקפת לחת"ת דא"א, היא הנעשה לבחינת מ"ז ודעת לאו"א, להיותה משורשה עכ"פ בחינת המלכות דצמצום א', ועכ"ב ע"י הארת המוחין יורדת מהם בחינת העיבורים וצמצום הב', וה"ת מתגללה בינם למ"ז, ואו מזודוגים עליהם א"א, ומוציאים קומת ע"ב, ומשפיעים מז המוחין האלו לו"ז וגם הם ראים לזוג דהולדת. וזה אמרו, מתעורר מזלא דידיקנא בהתלבשו תוך א"א דהינו בתוכיותם ופנימיותם ממש, ולא בחינת מקיפים בכעת הקביעות, וזהו בעת עליהם למקומות ג"ר דא"א. ע"י בתסתכלות

* שער מאמרי רשבי זיע"א פרשת תרומה דף קמ"א טור ב.

נג) וזומ"ש, בשעתה דמזודוג עמיה בזוגה שלים האי עדן. כי כדי
שהיה הזוג שלם לברכה וקיים, הזוג השלם הוא, כשהוא בהאי נתיב
דלא אתיידע לא לעילא ולא לתחתא.

או ר פ נ י מ י

ואו מתגלים נה"י דז"א בהארת חכמה, יוכל להזודוג עם רחל פב"פ להולד נשות. כמ"ש לעיל בארץ. והבן זה היטב, אשר בחינת מוחין נשמה ז"א מקבל מבחינת ג"ר דבינה. אבל במוחין דחיה הנה יכול לקבל גם מות' דבינה. וע"כ יש לו עתה ב' מני שפע, כי שפע דברכה להולדת בניים המגה, וע"כ גם בחינת הקיום שפירשו, והעמדת הוא מקבל מות' דבינה, ושפע של קיом והעמדת הוא מקבל מות' דבינה.

נג) הזוג שלם הוא בהאי נתיב דלא אתיידע לא לעילא ולא לתחתא. כבר נtabאר בחלק העבר, כי כל המוחין מא"א ולמטה נתנו בעזקא, שה"ס ס' דצל"ם וסוד הם' דלמרבה המשרה, שפירושו, שאין גילוי לג"ר דחכמה המתוקנת בם, אלא מבחינת בינה העדן העליון, שהוא חכמה סתימאה, ומ"מ הם נבחנים לג"ר ובחי' ראש, משום שג"ר דבינה אינם סובלים שום צמצום, כנודע. ומהם אינם באים מוחין דהollowה לו"א, כי אין מוחין דהולדת אלא מקומת ע"ב, אלא שנמשכים בחינת מוחין של קיומ והעמדה לבה, ובמצב החוא נבחנים ז"א ורחל בבחוי' אב"א מוחה ולמטה, כי אחריהם ביתה, כי לא יכול להיות גילוי אלא לבחינת חג'ת שליהם, שאינם צרכי חכמה, אבל לא כלים דאתוריהם שליהם, דהינו נה"י, שהם צרכי לחסדים מגולים בהארת חכמה, ואלו אינם נמשכים מבחינת ג"ר דבינה אלא מבחינת ז"ת דבינה, כנודע, ואלו ז"ת דבינה הוא עתה מחשורי ראש, להיותם תחת הראש דעת"ב. אמנים בעת שא"א עולמים לג"ר דא"א, ומקבלים מוחין דעת"ב כמו א"א, או גם ז"ת דא"א הם לבחינת ראש כמו הג'יר, וע"כ יכול זו"ן עתה לקבל משש קצוותיה דבינה בחינת ג"ר שלו, שהם לבחינת הארת חכמה,

מזודוגים על המ"ז שבמולא, או נבחן לזוג שלים Dao"a, ונמשך שם בחו' ברכה גם כן, דהינו ברכת הורע, כי אחר שוו"ז מקבלים המוחין הם הם ראים להולד, כנודע. וע"כ נבחן שיש בזוג שלים הזה Dao"a ב' מני שפע, שהם: ברכה, וקיים. כי כל בחינה עליונה כוללת ג"כ התהוויה מנגה, וע"כ גם בחינת הקיום שפירשו, אורות חזדים, המוחשים לזוג התהוו Dao"a, באים ג"כ בזוג העליון.

ומוחין אלו מזוג שלים הזה כנסמכים לו"א, נבחן להתקשות ויק' דבינה בתוך הדעת דז"א. כי המוחין זוג החמיד, הם מבחינת ג"ר דבינה, דהינו מקומת Dao"a עלאין המלבישין על בג'ת Dao"a, שכתר שליהם הוא הג'ון Dao"a שיצא לחוץ מן העדן העליון, שהוא חכמה סתימאה, ומ"מ הם נבחנים לג"ר ובחי' ראש, משום שג"ר דבינה אינם סובלים שום צמצום, כנודע. ומהם אינם באים מוחין דהollowה לו"א, כי אין מוחין דהולדת אלא מקומת ע"ב, אלא שנמשכים בחינת מוחין של קיומ והעמדה לבה, ובמצב החוא נבחנים ז"א ורחל בבחוי' אב"א מוחה ולמטה, כי אחריהם ביתה, כי לא יכול להיות גילוי אלא לבחינת חג'ת שליהם, שאינם צרכי חכמה, אבל לא כלים דאתוריהם שליהם, דהינו נה"י, שהם צרכי לחסדים מגולים בהארת חכמה, ואלו אינם נמשכים מבחינת ג"ר דבינה אלא מבחינת ז"ת דבינה, כנודע, ואלו ז"ת דבינה הם עתה מחשורי ראש, להיותם תחת הראש דעת"ב. אמנים בעת שא"א עולמים לג"ר דא"א, ומקבלים מוחין דעת"ב כמו א"א, או גם ז"ת דא"א הם לבחינת ראש כמו הג'יר, וע"כ יכול זו"ן עתה לקבל משש קצוותיה דבינה בחינת ג"ר שלו, שהם לבחינת הארת חכמה,

נד) והענין הוא כי צריך התערורות תחתונים כדי רוחו התהתקנו להעלות מ"ן, ולכן צריך לכוון בתפלותו עד שם, ואו הנתיב הוא יעלה מיין נקבות לקבל מיין זכרים, ונתיב זה לא ATIידע לא לעילא ולא לתטה לא בסוד מיין נוקבין ולא בסוד מיין זכרים. ואין רוחו שלם אלא ע"י נתיב זה.

נה) וכאשר אין התערורות תחתון אין רוחו ע"י נתיב זה, כי אין מיין נוקבין, ונתיב זה למטה הוא סוד מ"ן כDUCTIBNA לעיל. ואין רוחו לצורך ברכה וחירות, אלא לשפע השני, שהוא קיום והעמדה לבד. וזה היה כSHANHARAV BIHEM"K, דאתTRACTHT H' עלה, נזכר בתיקונים, לעניין מין שפע זה בלבד, כי אין לך יום שאין קלתו מרובה מחבירו.

או ר פ נ י מ י

ודיקנא דא"א, הם מקורות מבחינות המלכות דצמצום א', להיות בחינה לבושים וא"ה כמבואר שם.

נד) ונתיב זה לא ATIידע לא לעילא ולא לתטה לא בסוד מין ולא בסוד מ"ד, ואין רוחו שלם אלא ע"י נתיב זה. פירוש, ע"פ שאין זוג נוגה כלל על מלכות זו דצמצום א' בכלחו פרצופים דאBUY"ע מא"א ולמטה, ואינו נכלל לא במ"ן ולא במ"ד, כנ"ל, עם כל זה, אין זוג שלים לאו"א דאצילות וותת כשנכלים בנחטיב הזה, דהינו ע"י עליותם לג' רישין דא"א, שג' רישין אלו כבר נתחברו עם רDEL"א בראש אחד, ע"י ביטול הפרטאות, שאו המולא משמש למ"ן בשבל או"א, ואו יכולם לקבל המוחין דהollowה.

נה) וכאשר אין התערורות תחתון אין רוחו על ידי נתיב זה, וכור' ונתיב זה למטה הוא סוד מ"ן. עניין התערורות פירושו, עלית מ"ן, שע"י עליות מ"ן דתחthon בעlion, גורם חיים ומיעוט גם בעlion, וזה דוחף את העlion ומעורר אותו לזוג ועליה לעלי עlion, כמו"ש לעיל (דר' א' תקית' ד"ה והנה) וגודע שככל הפרצופים, עומדים או"א דמוחין שלהם, במצב דפב"א, אשר הבינה מהורת אהורייה לחכמה, וכל חפזה וחשקה פנימית חלק י"ג אות י"ד).

זה אמריו,, רוחו השלם הוא, כשהוא בהאי נתיב דלא ATIידע לא לעילא ולא לתטה" דהינו לבחינת המלכות דצמצום א' דוקא, שהוא כלול בשערות דיקנא. הנקרא מלא. כי בצדקה לא יכולו לקבל כלום

נו) אבל לעולם יש זוג עליון, ולפיכך לא פסיק י' מאתר דא לעלמין, כי השפעו השני, אי אפשר זולתו, אלא שאין הזוג שלם לברכה וחירות לעטר הבן הנעים לשיזודוג בכלתו על ידי היסוד, כי הבדיקה אבד משחרב בהמ"ק ונשבע השית' שלא נכנס בירושלים של מעלה עד שכנס בירושלים של מטה.

אור פנימי

קיים והעמדת בלבד, דהינו במוחין דס"ג, כנ"ל ואינו לברכה וثيرות, שוה אינו נ麝 אלא ממוחין דעתך.

לעטר הבן הנעים לשיזודוג במלתו על ידי היסוד כי הצדיק אבד משחרב בירח"ק. כי מטרם שהוא משיג המוחין דעתך, הרי ז"א ורחל בבח"י אחורייהם ביתה, ופניהם מגולים כלפי חוץ, שפירשו, שניה"י שלו אינם יכולים להתגלות, ועיקרם הוא קו אמצעי שהוא היסוד, הרי שהצדיק, שהוא היסוד אבד, ככלומר שנעלם, כנ"ל כי לא יכול להתגלות וולת בהארת חכמה, ואין לשאל הרוי כל יום והוא מקבל מוחין דתיה המולד נשמות, ואיך אומר שהצדיק אבד. אמנם גם במוחין דתיה יש הפרש, כי מטרם החורבן היו המוחין דז"א מספיקים להולדות נשמות חדשות מבחיה פב"פ, אבל לאחר החורבן, נבחנים הנשימות חדשות שהם רק מבחינת אב"א, ולא בח"י פב"פ. (כנ"ל דף אלף תק"ב אותן י"ח), ובבחינה זו נבחן שהצדיק אבד.

وطעם הדבר, כי אותם הנשימות שז"ן מולדים, אין להם בחינת פב"פ, אלא בשעת ההכללותם בזוג ז"ן דאצילות, בירידתם למקוםם בבראייה, נאבד מהם בחינת הפנים בפנים, כי אין הארת חכמה באה בבראייה שלמטה מפרסה דאצילות כנודע. וענין זה נוגע ג"כ בפרשופים העליונים, כי כל המוחין מאירים בכלל שלימוטם רק בעת הזוג, אבל לאחר הזוג, חוריים הלבושים דמל"ץ והמוחין מתלבשים בעזקה, כנ"ל, כי אין ביטול פרסאות נוגע רק בעת הזוג, כנודע. אמנם בכך הבית היו ז"ן מלבים חמיד לאו"א, ונמצא עולם

היא רק באור דחסדים. ומכך א"ו"א דאצילות, מלבושים חג"ת דא"א בקביעות, שכבל קומתם היא ס"ג, שפירשו, חסדים מכוסים, כנודע, נמצאים א"ו"א אלו שאין להם שם עניין במוחין דהארת חכמה, כי טבעם הקבוע הוא בהיפך, דהיינו בחסדים מכוסים בסוד כי חוץ חסד הוא, וזה הרוב, וכשאין התעוורות תחנן אין הזוג על ידי נתיב זה" אלא בזוגם הקבוע שלא פסיק, מבחינת ג"ר דבינה. אלא בעת שז"ן עלים למ"ז לאו"א, שאו מתעורר הקשר של בינה דאו"י עם זז"ן דאו"י, דהינו להשפייע הארת חכמה אל הבנים שלה, ואזו גם א"ו"א מוכראים לעלות למ"ז לגור דא"א. וכי כנ"ל, ואו הם מזודגים על בחינת המזולא, שה"ס הגותיב דלא אתידע, כנ"ל. וזה,, נתיב זה למטה הוא פוד מ"ז" כלומר, שאו הנתיב הווה מתעורר אלא מלמטה בסוד מ"ז, כמובא, שעלית מ"ז זוז"ן הם מעוררים לאו"א שיזודגו על הנתיב הזה, אכן גם הז"ן הם בבחינת המוחין דג"ר דבינה, שאינם צרכיהם להארת חכמה, ואינם מתעוורים לעלית מ"ז זולת ע"י נשימות התהחותנים, כנ"ל, ונמצא שאין התעוורות לאו"א להזדווג בנתיב הזה זולת ע"י עלית מ"ז של נשימות התהחותנים. כי מצד עצמן אין להם חוץ רק בחסדים מכוסים כמובא,

נו) אבל לעולם יש זוג עליון ולפיכך לא פסיק י' מאתר דא לעלמין. זוג עליון, הינו א"ו"א עלאין מלבושים חג"ת דא"א, שהם בחו"י ג"ר דבינה. י' דהו"ה ה"ס אבא, ולא פסיק זוג דיליה מאמא לעלמין. כי א"ו"א עלאין וווגיהו לא פסיק לעלמי, אלא בסוד

א' תקכו חלק י"ד תלמוד עשר הספירות גדלות הו"א

נו) ונמצא שיש זוג אלא שאינו שלם. וומ"ש בפרשת לך לך, לא תימא כד מתחברון, אלא מתחברון ודאי. לומר, שללולים לא מתחפרשאן, כי נקראים רעים, כדאיתא בפרשת ויקרא, ולא שיר לומר כד מתחבראן, שנראה שיש זמן שאינם מחוברים, דודאי מחוברים הם תמיד, ולא נקט כד מתחברון, אלא לומר כשתמחברין חיבור שלם, שיש זמן שאינם שלם.

נה) וכאש الزوج שלם אשתקחו ברעותא, דהינו הרצוץ המתגלה במצח ומתחפש עד המול, אשר על ידו הוא זוג חכמה ובינה, דבמולא תלייא זוגה דלהון.-CN זכר בפרשת אחריו מות.

נט) ואפשר דברכה וחירות וליקיימה כולא, שלשה אלו הם, בני חי ומווני: בני, הינו ברכה, לאפקא ברcano למטרוניתא על ידי היטוד. כדקתני הכא. מווני, הינו חירו. חי, הינו לקיימה כולא. ושלשה אלו לאו בוצותא תלייא מילתא, דהינו חד, אלא במולא תלייא מילתא דחיבורא דלהון לאפקא בני חי ומווני לעלמא דעת, ומשם נמשכים למלכא קדישה, וכדיין כתיב בעטרה שעטרה לו אמו, בסוד ששה קצוותיה המתחפשטים ומארים בו בכל ששה קצוותיו. זה עניין אתפשט בסטרוי ונפקין מבועין ונחלין שבטור הבינה, והאי בן יריית אחסנתא דאבי ואמייה, ותרין עטרין דהו גניין בא"א, והשתא יריית לון. כדאיתא באדרא זוטא.

או ר פ נ י מ י

אלף תק"ג אותן כ"ב ע"ה זה סוד נשבע הה' שלא יכנס בירושלים של מעלה שה"ס ביןנה, מטרם שיכנס בירושלים של מטה שה"ס רחל. כי מטרם שנהי זו"א מתחפשטים לב"ע, בסוד מטי גלין ברגליין, נמצאים כל הפרצופים העליונים חסרי גה"י. וע"כ מבחןנו זו הם גם חסרי ג"ר. הרוי שהעקר חולוי רק בrangle בירושלים של מטה, שז"א צרייך ליכנס בט"ת שללה בב"ע, ואו יושלמו הנה"י דכל הפרצופים, כי הפרסא עצמאו ב' תחבטל לגמרי. ורגלי אצלות יסתהימו בשווה עם רגלי א"ק בעולם הזה.

נט) לאו בוצותא תלייא מילתא דהינו חסר אלא במולא וכי בפוד ששה קבוזותיה המתחפשטים ומאריהם בו. כמ"ש לעיל בד"ה הבינה מתחפשטה. שבחינת מהוין דנסמה שם לקים והעודה, נמשכים מג"ר דבינה,

הבריאה בבחינת אצלות, וע"כ היו הנשומות הנולדים מווין יכולים להיות בחינת סב"פ גם בבריאה במקומות מחמת שהיתה או בבחינת אצלות.

ונשבע ה' שלא יכנס בירושלים של מעלה עד שיכנס בירושלים של מטה. פרוש, כי בעת לידת המוחין דכלו פרצופים, חורר עליהם בחינת צמאום ב', והם מתתקנים בעוקא, שבחיי הג"ר דחכמה מתעלמים בם' דצל"ם, ואין הבינה דא"א נשארת בראש רק הוווג, וכל הוווג דחו"ב דא"א, היה רק בבחינת בינה דחכמה סתימות, אמן תג"ר דח"ס מהה תמיד סתומים בקרומה הרי שאין הוווג שלם בחו"ב דא"א אפילו בעת הוווג, ומכ"ש לאחר ירידת המוחין למקוםם. וכיז הוא מחמת הפרסא עצמאו ב', שאינה מתחבלת לגמרי, וע"כ אין המוחין מתחפשטי לרחל בעת זוג היליה כנ"ל דף

ס) והענין הוא, כי סדר אצילותות ת"ת למטה מחסד וגבורה, ועל ידי זוג זה, יורש את אביו ואמו, לעלות למעלה על חסד וגבורה, בסוד שרשם הגנוו ביהם, עיטרא דאקרי חסד ועיטרא דאקרי גבורה, ונמצא למעלה מהם ויונק מרשיהם הגנווים בתוך הת"ת, אשר ירשם עתה מאביו ואמו וירש מקומם, ואז יקרה בןchorין, כי איןו משועבד לחסד

או ר פ נימוי

אחזיה לשום דין וקלפות כלל, וזה אמרו מהארת חכמה, והם, בחינת זכותה, להיות המוחין ה הם וכיס מואד ואין שם צמצום יכול לפגוע בהם, אולם בני חי ומונין, והן מגענין שם הקליפות" כי ב"ית דבינה, הכללים ב' מיני השפע שהם ברכה וחירות, ולקיים כולה. לא יוכל לבוא מג"ר דבינה, אלא מבחינת עלית או"א לג"ר דא"א, שם הם מודוגים על המ"ז דמלוא, כנ"ל, ואז יכול ז"א לקבל גם מז"ת דבינה, שהם המשפיעים הארת חכמה, ועכ"י יש לו ב' מיני השפע, עשי".

(א) נחר יוצאה מעין כי הי' שהוא העדין, נתפשתו לכוא ולכואן למעלה ולמטה וכור' והשני אדריכם הם חדר ונבורה הגנווים וכור', פירוש, כי ה' דחויה הוא או"א עלאין, שי' היא אבא, והAMILIO ויד' דAMILIO י' הוא אמא עלאה. וה' דחויה היא ישס"ת, אשר ה' שבךון ווית של ה' מלמעלה הוא ישראאל סבא, והה' עצמה, היא תבונה. כמ"ש בדף תחפ"ט אותו מ' ע"ש. ועודו הוא אבא עלאה שהוא י'. ונחר יוצאה מעון, היא ישס"ת, שם ה' דחויה, כנ"ל. וmobא מזה ויקרא דף י' ע"א בסופו, בענין כתיבת השם הויה, שמתילה כתובים ה' שבךון ווית של הה', ואח"כ כתובים קו מושכב למעלה, וכו' קו מקום ועובד למטה מן ה', ואח"כ מתרבים ה' אל הקו המושכב לרווחו למעלה, ולאחר זה מתרבים ה' עם הקו העומד מקום לארכו למטה מה', והוא נעשה ד', והוא סוד ישס"ת, ואח"כ כתובים ר' בלי ראש תור הד' שה"ס ז"א בעיבור הבינה שהיא ישס"ת, ואח"כ נולד ויוצאה מה'. שהוא ה' בראש שם הויה, וכו'. ע"ש. וביאור הדברים: כי ישס"ת שהוא ה'

שם בחינת או ר חסד, דהיינו חסדים מוכסים מהארת חכמה, והם, בחינת זכותה, להיות המוחין ה הם וכיס מואד ואין שם צמצום יכול לפגוע בהם, אולם בני חי ומונין, והן מגענין שם הקליפות" כי ב"ית דבינה, הכללים ב' מיני השפע שהם ברכה וחירות, ולקיים כולה. לא יוכל לבוא מג"ר דבינה, אלא מבחינת עלית או"א לג"ר דא"א, שם הם מודוגים על המ"ז דמלוא, כנ"ל, ואז יכול ז"א לקבל גם מז"ת דבינה, שהם המשפיעים הארת חכמה, ועכ"י יש לו ב' מיני השפע, עשי".

(ס) יורש את או"א לעלות למעלה על חדר ונבורה, בסוד שרשם הגנוו ביהם וכור' ואז יקרה בןchorין כי איןו משועבד לחוויג כור'. פירוש, כי המוחין האלו דעת'ב, שנשניים לוי'א במקומו, מהה מתלבשים בו בלבושים דמל"ץ, טג"ר דמויחין, שהם חיז'ב מחלבשים במ' דצל'ם, זוז'ת דמויחין שם הדעת, הנקרה ב' עטרין, הם חי' ל' דצל'ם. ונודע, שבחינת מ' דצל'ם לא יכול לקבל בחינת הארת חכמה, כי שם ה' לא נפיק מאיר לעולם, אלא הוא מקבל מל' דצל'ם, שם ז'ת דמויחין, הנקרה ב' עטרין, כנודע.

זה אמרו,, שע"י זוג זה יורש את אביו ואמו לעלות למעלה על חסד וגבורה בסוד שרשם הגנוו בהם פ"י: כי ב' העטרין הם השרשים דחויה' הגנווים בא"א, דהיינו ז'ת שליהם שם שרשיהם לחסד וגבורה דז'א, ועתה ע"י זוג, הוא צלה עוד למעלה מב' עטרין, דהיינו לחוויב' שלהם, הנקרה אחסנתא דאו"א, המתוקנים במ' דצל'ם, שפירושו, כמו חסדים דג"ר דבינה, שאין שם

א' תקכח חלק י"ד תלמוד עשר הספירות גדלות הו"א

ובגורה אלא לאבא ואמא בעלתו למעלה עליהם. ואין מגיעים שם הקלייפות, אלא חירות בסוד היובל.

סא) ואפשר שב' עטרין אלו, הם הנהר המתפשט בצדדיו, שהוא הד' אשר בהי', שנפתחה למעלה ולמטה בשני צדדים. והיינו נהר יוצא מעדן, כי ה' שהוא העדן, נפתחה לכלו ולמעלה ולמטה ונעשה ד', כדאיתא ב' ויקרא. והצד השלישי אשר בה, הוא הת"ת שנתעbara והיה בתוך מעיה ואח"כ יצא לחוץ בסוד ר' שבשם. והשני צדין הם חס וגורה הגנווים, ואתפשט בסטרוי והורישם לבן הנחמד.

סב) ונמצאו לבן, שני עניינים. אם הארota ששה קצוטיו על ידי המבוועין והנהלים היוצאים מהנהר, והם שיש קצוטה הבינה המארירים בשש קצוטיו, וזה יקרה ברכתה, לריבוי בריכות המים הנמשכות מהנהר, ויקרא ג'כ, תפנוקא ותפנוקי מלכים. שהם השש קצוטה. ואם, אחסנטא דאובי ואמיה, לרשות מקום חסד וגבורה, בקחו את שרשם הגנוו למעלה, וזה יקרה חירו, בן חורין, ויקרא ענוגא, כד"א, או תתענג על ה', והיינו דאמר התם, בפרשׂת ויחי, כל ברכאן וכל חירו.

או ר פ נ י מ י

זה אמרו ,,ואפשר שב' עטרין אלו הם הנהר המתפשט בצדדיו שהוא הד', אשר בה' ,,כלומר, שאל החסד וגבורה המרומים ב' הקוים של הד', אשר בה' הם בח' ב' עטרין גניין דירית ז"א מא"א, שהם בaims המוחין דהולדה, שהם השפע שנקרא ברכה. וההפרש הוא מפирשו הא, כי שם פירש הב' עטרין מבחי' או"א עלאין גופיהו, והיינו החו"ג מא"א עלאיין, שאותם. יורש ה' אן"ל, שהם ז'ת דאו"א. וכן פירש הב' עטרין שהם מבחי' ישסויית. אמנם איןו במוחין דישסויית, אבל אין כאן ספק במוחין דישסויית, אבל אין כ"א מהר' עטרין בא"א עלאיין, וכן יש בחינת ב' עטרין בא"א עלאיין, וכן יש בחינת ב' עטרין בישסויית.

סב) שני עניינים, אם הארota ששה קצוטיו על ידי המבוועין והנהלים היוצאים מהנהר

דחו"ת, מלביש על נה"י דאו"א, כנודע, ולפיכך נבחן לנهر יוצא מעדן, כי המסק דזהו מוציאו אותם לחוץ מדרגת או"א. והנה עיקר הנה"י הוא היסוד, ונמצא שישיטות"ת כוללים ב' היסודות דאו"א, כנודע, שהחינת היסוד דאמא היא קצר ורחב, וו"ס הקו המשוכב למעלה בגג ה' לרחבו, ובcheinת יסוד דאבה היא צר וארוך, וו"ס הקו המוקם לארכו מצד הימין דה'. וזה אמרו ,,ה' מתחפשת לכלו ולכלו מלמעלה ולמטה ונעשה דلت" כ' ה' שהוא ישראל סבא, נחפטש ב' צדדים: נחפטש למעלה ב'קו המשוכב לרחבו, ב'קו חסדים, מכונים חכמה, כי חכמה מכונה אריך, כנודע. ומצד ה' נחפטש בcheinת גבורה, שהוא הקו המוקם לארכו מחמת ה', וاع"פ שהוא אריך, דהיינו בחינת חכמה, מ"מ כיון שהוא קו צר ואין בו הרחבה, כלל, שפירשו חסדים ע"כ נקרא גבורה, והבן.

סג) והכא נמי אמרינן, כדין הוא אשטעש בהאי עינוגא ותפנוקא. ועשוע זה הוא לצורך הוזוג להוציא מיין דכווין מלמעלה למטה. כי כשם שיש שעשו בנסיבות התחтонים למיין נוקבין, כן צריך שעשו להתענג ולהוציא מיין דכווין, בסוד היין המשמה. ומבשרנו נזהה, כי השמחה והתענג ירבו תאוה. ואז באotta שעה שהוא עומד בתפנוקי מלכים בהארת שוש קצוטיו, ויתיב בעטרוי, דהינו אחסנתא דאובי ואמיה, או ברית קודש פועל פועלם, ומפיק ברכאנן למטרוניתא, וכל הנחלים הולכים אל הים.

אור פנימי

למיין נוקבין כן צריך שעשו להתענג ולחציא מיין דכווין בסוד יין המשמה. כי לכארה יש להקשות, כיון שמדתו של ז"א עצמו הוא בחינת ח'ת' וחסדים מכוסים, כי בעת הוזוג דפב"פ איהו נקייט חסדים, ובבחינת הגברות המשמעות שה"ס הארת חכמה המשלמת את הגברות ומגדלת אותם בסוד יין המשמה, הנה וזה החלק הנוקבא. כי איהי נטלה גברות, כנודע. וא"כ איך אומר הוזהר ש"א משטעש בהאי עינוגא ותפנוקא, והרי נתבאר שתפנוקא היא בחינת מיתוק הגברות בסוד הוזוג דב' עטרין, שם שם כל שעשו ושמחה, שוו מדה הנוקבא, שמשטעשת בנסיבות הצדיקים שקבלו הגדלות גברות על ידי המ"ז שלה, וע"ז מתרץ הרב, כי כמו שהנוקבא משטעשת ע"י השלמת נשמה הצדיקים ע"י המ"ז דגברות המשמעות שלה, הנה בהכרח שוגם זו"א צריך לקבל מהנוקבא בחינת השמחה והשעשועים מ"ג בגדיות שלה המכונים יין המשמה, דאל"כ לא היה יכול לאפיק ברכאנן אל הנוקבא, שהם בחינת הגדלות ונשימות הצדיקים כנ"ל. ועמקות הדבר הוא, כי נתבאר לעיל, שאותו הוזוג ש"א ונוקבא הנפרדת מזודוגים פב"פ, נעשה מקודם הוזוג בבחינת ז"א עצמו בהנוקבא שבגופו, שה"ס עטרה שלו, ואח"כ הוא משפייע כל קומת הוזוג שלו אל הנוקבא הנפרדת, בסוד איהי נקייט חסדים ואיהי נקטא גברות. וזה שמסיט

ודם ר"ק הבינה, וזה יקרא ברכה וכו'. ואם אחסנתא דאובי ואמיה, וזה יקרא חורו ובן חוריין ויקרא עינוגא. דהינו כמ"ש לעיל (דר אלף תקכ"ז ד"ה יורש), שבזוג השלם, צריך לקבל מכל קומת או"א, מגיר וו"ת, שג"ר נקרא אחסנתא, והם בחינת חירות ובן חוריין, להיות מתוקנים בם, דצל"ם, שאין שום דין וקליפות יכולם להאהzo בהם, והם סוד העוגג, בסו"ה או תחунג על ה. וענין הב' הוא בחינת ברכה, שיא המוחין דהולדת, שהם מקובלים מז"ת דאו"א, הנקראים ב עיטרין, שהם בח"י נהר המהפטש בצדדיו: צד החסד מקו של ה' המשוכב לרחבו, שה"ס שפע החסדים בהרחבת מיסוד אמא הרחוב וקצר, ונקרא עיטרין, וצד הגבורה הוא מקו של ה' האמור לארכו של ה', שה"ס גבורה בצד שביל הצרidis אבא שהוא צר מחסדים אבל ארוך בחכמה, ונקרא עיטרין גבורה. וה"ס הד' מוחין: חכמה בינה, חסד וגבורה. שחו"ב, הם: האחסנתא, וחירו ועינוגא. וחו"ג, הם: ב' עיטרין, וברכה, ותפנוקי מלכים. וכשזו"א מעוטר בד' מוחין אלו, הוא ראוי לוזוג פב"פ עם נוקביה להולדת נשימות. והנה נתבאר כאן בדברי הרב אמיתיות העניין של ד' המוחין חו"ב הו"ג. וכוחחו לכל המקומות.

סג) אשטעש בהאי עינוגא ותפנוקא וכו'
כי כשם שיש שעשו בנסיבות התחتونים

א' תקל ח' י"ד תלמיד עשר הספירות גולדת ה"א

ס) ומשמע לו, מדבר, לאזדווגה מלכא קדישא במטרוניתא, דהינו מיין נוקבון היוצא על ידי היסוד, מבועי דבריא יסודא, והם מעוררים הזוג לאזדווגה מלכא במטרוניתא, הינו דיבור נרדי, שהוא היסוד שבה, והינו נתן ריחו, מלמטה למעלה, כענין הרית.

ס) כלות הדברים, כי תחילת האzielות ז"א מאבא נפק ונתבער גו אמא בסוד ה': ד' ר. והואו זעירא, כי לא היה לו כי אם ששה קצחות של אחר חכמה ביןיה, כדרך שאור הספירות. ובבחינה זו יקרהABA אב לאבhn, כי ממנה יצאו האבות שהם חגי". ואו לא היה לו ראש, כמו הר שבתו ר' שאינו לה ראש.

או ר פ נ י מ י

"באותה שעה שהוא עומד בתפנוקי מלכים ויתיב בעדרוי דהינו אחסנתא דאבי מאחסנתא דאבי ואמיה, ובחינת מה שהוא מקבל מן הנוקבא יש לו תפנוקי מלכים, ונמצא משתעש בע' הבחינות. ענין מבועי דבריא יסודא, הם ב' הבחינות פניות דב' וחיצוניות שביסודה, כמו'ש לפניו, כי מבועי דבריא הוא בחינת מ"ז שביסוד הנוקבא, יסודא הוא בחינת המ"ד שבה, ועי' ל�מן.

ס) תחילת אzielות ז"א מאבא נפיק התבער גו אמא וכו'. כבר נתבאר זה לעיל בדרך תחת"ע שבוחנת הלבן שבו שפרושו, עצם מהותם של ספריות הבניין דז"א, בלי

שם דנים, הוא מקבל מאבא, ע"י הבירור דל"ב נתיבות החכמה, המורייד בח' המלכות דצמצום א' שהיתה נכללת בו מומן שבירת הכלים, שבוחנתה זו הוא כולל מש"ר ניצוץן, שהם שמונה המלכים דנקודים, שבכל אחד מ' בחינות כי כל אחד כולל מ"ש בחינות שככל בחינה ע"ס. וזה פעמים מ' הרי ש"ד בחינות. ואבא בירר רק ט"ס מכל בחינה שכדי הבחינות של כל מלך, דהינו רק ל"ו מכל מלך, שח' פעמים ל"ו הם רפ"ח בחינות, ול'ב המלכות הוריד מהם בבחינות פסולות. ונמצא הספריות דז"א מקבל מנוקבא שלו ממטה למעלה, ואו יש

ס) מבועי דבריא יסודא וכו' הינו דיבור נרדי, שהוא יסוד שבה והינו נתן ריחו ממטה למעלה. כאן מפרש ענין ה"ג של אשטעש בהאי ענוגא ותפנוקא, לא על בחינת וווג המוקדם של ז"א עצמן, אלא על עת הוווגים עם הנוקבא הנפרד, ומדיק מ"ש שם הוותר, נרדי נתן ריחו, שהוא יסוד של הנוקבא הנפרד ממנו, כי כן משמע לשון נרדי, שהוא הגברות אשר כבר נפרשו ויידדו מגנו, ועתה מקבל מהם סדר הריח ממטה למעלה, שה"ס ההארת חכמה שהוא

* שעיל פאמרי רשבאי זיע"א פרשת חרומה דף קל"ח טול ב.

סו) וכאשר נולד הבנו הנעים נעשו לו שלשה מוחות על ידי הנחל

- העליזו, מנחן בדרך ישטה על כו' ירים ראש, ולכון ר' שבשם כנגדו יש לה ראש. ותקח האשה את הילד ותוניקחו בסוד כונן שמיים בתבונה, כי הוא המכרצה אותו, כי כל השלשה מוחות על ידה באו לו, האמן מוח שבו המתפשט לחמשים שעירים ממנה ומעצמה נכנס בראש ז'א, בסוד חלב אמרו, וזה על ידי אבא שהוציא הבינה לחוץ בסוד ס' סתומה, להניך את בנה, והנטיעות שהוא כקרני חgbים הגדילו.

אור פנים

ההינו בחינת הקטנות דה"ת בעינים, הנקרא ה"ג דקנותו, שהוא בחינת ור' בחוסר ראש, וזה מקבל מעצמות הקטנות דאמא. זו"ש והוא ע"י אבא שהוציא הבינה לחוץ בסוד ס' סתומה" כי א"אعلאן הם סוד ס' שחם בחינת שיש ספרות שמחוז ולמעלה דאר"א, הנקראות חב"ד חג"ת, וא"אعلאן שניהם בבחנים לוי דהו"ה, ולבח"י אבא בלבד כנודע. ולפי שהוציא את אמא לחוץ בסוד אח"פ היורדים למטה מסך דה"ת, נמצאים הנה"י דאו"א לבך מודרגתו, ונעשו בחינת ור' בלי ראש. שה"ס ס' סתומה, שחם ד' ספרות שמחוז ולמטה הנקראות ישות"ת.

אמנם תחילה יציאת הבינה לחוץ בעשה בראש דא"א, כי ע"י התקין דה"ת בנקי עינים שלו, דהינו בח"ס, שהוציא הבינה לחוץ מראש שלו לבחינת גrown, אלא שבינה זו דא"א, עדין אינה נחשבת למסורת ראש, מטעם שג"ר ובינה אינם סובלים משום כח של צמצומים, וע"כ בחינת ג"ע שליה עד החזה, שהבחינת ג"ר, נחשבים עוד לבחינת ראש, משא"כ אח"פ שליה, שהמזה ולמטה, כבר מרגישים את כח המסך שבפה דא"א, שהוציא הבינה לבך מראש, וע"כ ישות"ת שלבלשים שמה מוחה ולמטה דאו"א עלאיין, בבחנים שכבר יצאו לחוץ, ורק עוברת דרך מעבר באמא. ואלו ה"ג ה"ס ישות"ת היה, מקבל ז"א ע"י המוחין דיניקה, ונענן והנתבאר בהרחבה לעיל דף תחת"ט ד"ה באמא עשות"ת.

בחינת לובן למורי. דהינו בלי שם מלכיות ובעיות. זו"ס שלובן שבולד נתון אבא. ואמא נתונת את האודם שבו, דהינו מבחינת ה"ת בעינים, דהינו המלכות דצמצום ב' הממוחתק במדת הרחמים, והשלימה בזו את ל"ב המלכויות דמדת הדין שהוריד אבא, וחוזר ז"א להיות בחינות ש"ר ניצוני, אלא ממותקים במדת הרחמים דאמא. זו"ש שהודם שבולד הוא מאמא. ור' "תחלת אצילות ז"א מאבא נפק" דהינו בחינת הלובן שבו, שם רפ"ח ניצוני. ובcheinת האודם שבו לך ע"י עיברו גוי מעויי דאמא, כמובן.

סו) כל ה"ג מוחות על ידה באו לו, האמנם מוח שבו המתפשט לחמשים שעירים, ממזה ומעצמה נכנס בראש ז'א, בפור חלב אמרו. וזה ע"י אבא שהוציא הבינה לחוץ. ככלומר, כי אפילו מוח החכמה שמאמא, איןנו ממש לוי"א אלא ע"י מאמא, אמן מוח הבינה, ממש לו מעצמותה של אמא, ע"י יניתה החלב, שימוש את ה"ג דקנותו דאמא גופה, אשר בעיבור היו כקרני חgbים, בסוד האודם שנטל מאמא, וע"י יניתה החלב הגדילו. אבל מוח החכמה בא לוי"א מאבא, וALKO ה"ג ה"ס חמשים שערי בינה, כי כל גבורה כוללה מעשר, וה"ס עשר הרי חמשים.

זה אמרו, מוח המתפשט לחמשים שעירים ממזה ומעצמה נכנס בראש ז'א"

א' תקלב חלק י"ד תלמוד עשר הספרות גודלות חז"א

סז) ולפיכך נקרא יוצא מעדן, שהיתה דבוקה בחכמה ויצאה להניק את הבן. כי בתחילת עד עת לידה, היו דבוקים זה עם זה פ"ב"פ כמער איש ולוויות ולא יתפרק, בדרך שיצא אדם הראשון, אלא שהיו תואמים פב"פ. בתר דאתפקידו עתיקא, כדי להניך את הבן הוכחה החכמה להתחקק בתבנית זכר ונקבה זה בולט וזה שוקע, והוצאה לחוץ על אודות בנה. וזה עניין אתגליף האי חוכמתא.

או ר פ נ י מ י

למטה, כי כבר חורה בחינת ה"ת והוצאה האח"פ מן המדרגה, ואם לא היה תיקון הווה הבנ"ל בעתיקא, להחותיר את ה"ת למקום העיגנים עם כל הפרטאות, היה ה"א מתפשט במקומו מעלה למטה עד סיום בי"ע, כמו שהיא בזמן שביה"כ, כמו"ש זה באורך בחלקים י"ב וי"ג.

זה אמרו „בתר דאתפקידו עתיקא“ דהינו אחר שרישא דעתיק חור ותיקון בתבנית המסד מצומצם ב' בפה שלו, שאו הוכחה גם ח"ס דא"א להתקון שוב בבח"י מס', ולהוצאה הבינה דא"א לבחינת גרון לבן מראש, שזה גרם אשר ישות"ת ירד ג"כ לחוץ מראש דאו"א, ונעשה בסוד וובצת חסר ראש, הנה בזה נעשה התיקון להניך את הבן, דהינו להשפי לו לבחינת ה"ג דקנותות שהשיג עתה ישות"ת. וכיון שיצאה זו ישות"ת לבחינת הקנותות גרמה לו"א שיקבל גם את הגדלות ישות"ת, ולולא זה לא היה ז"א ראוי לגולדות לעולם כמו"ש שם, ע"כ מיחס יציאתה של הבינה לחוץ, שהיא לטובה בנה הו"א, כדי שז"א יוכל לקבל מוחין גדולות. זוז", והוצאה לחוץ אודות בנה" כמברא. ועי" בחלק י"ב. ובחלק י

דף תחפ"ב אות ל"ב, ל"ג. וענין זה בולט וזה שוקע, עי' לעיל דף תחפ"א ד"ה דהאי שפירוש שם הרב, שהחכמה נחקרה בעצמה ועשה לו בית קובל כעין זכר ונקבה והוצאה הבינה שהיא אמא לחוץ, ע"ש באות כ"ט ופירשו, שנתקנו המסך בעיניהם שהיא חכמה, ונמצא החכמה נתקנה לעצמה בכית קובל המכונה שקיעה וחיקקה, כי האו"ח שהמסך מעלה הוא בית קובל המקיף

סז) בתחילת עד עת לידה היו דבוקים זה עם זה פ"ב"פ וככ. וזה נתבאר באורך בחלק י"ב, ע"ש. כי עת העיבור כלו, הוא בחיי זוג דאו"א, שאו או"א וישוט"ת פרצוף אחד, ובעת לידה חזרוים ומתחלקים לב' פרצופים, וישוט"ת יורדים למטה מתחז בסוד רובצת, שפיישו, וק' בלי ראש. ע"ש.

בתר דאתפקידו עתיקא כדי להניך את הבן, הוכחה החכמה להתחקק בתבנית זכר ונקבה וכו' ודו"ח הוצאה לחוץ אודות בנה, פרירוש, כי בעת העיבור, שהוא זמן הזוג, התבטו כל הפרטאות שבין הפרצופים, וכל תחthon עליה עם אח"פ דעליו שביבנימית שלו אל מדרגת הראש דעליו, כי נה"י דא"א עם גו"ע דו"ן עולים ונעשה לבחינת חג"ת דא"א, וכן חג"ת דא"א עם או"א המלבושים עליהם עולים ונעשה לחב"ד דא"א, וע"ד זה המדרגות דעתיק, שנח"י שלו נעשה לחג"ת וחג"ת שלו עם הג' רישין דא"א המלבושים עליהם, עולים ונעשה חב"ד דעתיק. ואו יוצא הזוג בבח"י צמצום א', כי ה"ת ירדה מקום נקי עינים למקום הפת כמו מצומצם א'. ובדרך זו יצאו כל הראים של המדרגות, הנקרים מוחין, וכשהגיעו זמן הלידה, דהינו ההתחפשות מלמעלה למטה, חורה בחינת הפרטאות מצומצם ב' למקום, ועתיקא נתקו שוב בצמצום ב' שע"י זה הוצאה שוב החכמה שתימה דא"א, את הבינה לחוץ מראש, ושוב נעשה או"א וישוט"ת לב' פרצופים. ונמצא כל פרצוף רק בחינת המטה לעליה מן העליון אבל לא יכול להתחפש במקומו לווג כדי להוציא בחינת הממעלה

טח) ודע כי תקוני אמא עלאה כולם נכנסו בגופא דז"א, ונעשה נשמה לו. זה מה שכותב, ומתרמן את משך ונגיד בכל גופא, ולפיכך הם נעלמים. גם זה פירוש, כונן שמיים בתבונה. ולפיכך נקראת בינה: בן י"ה, שמה כשם בנה, ושש קצויות נשמה לשש קצויותיו.

(ט) וייעקב מרכיבה לשש חיצוניות, ומשה להפנימיות, דא מלגאו ודא מלבר, כדאיתא בפרשת בלק ובתקוניין. והיין דאמרינן משה זכה לבינה, כדאיתא ברעיא מהימנא, זוכה לקצויות הפנימיות, שהם מבינה, והתפשטוותה עד הוד, בסוד חמשים שערי בינה. וזהו מהלך עץ החיים ת"ק שנה.

ע) וייסוד הוא זכר, ואינו מצד הבינה, כי היא נקבה, ולכון התפשטוותה אינו בתוכו, אלא עד הוד, והוד נתן למשה, כדאיתא בתיקונים, וברע"מ ומ"מ נקודת ציון עליונה שבבינה היא בתוכו, אע"פ שאינה ניכרת, ונמצא בו כה זכרות נגלה זכה נקבות נעלם. ובחינה זו יקרה היסוד ציון בהרבה מקומות.

עו) ושתי בחרינות אלו, הם יוסף ובנימיין: אחד מיין נוקבין, והוא מקורא דבריא דלא אתפרש מן בירא לעלמיין. ואחד מיין דכווין, בסוד

או ר פ נ י מ י

עלאה המלבושים בו"א. ועי" בדף תתק"א ד"ה וזה אמרו משה.

ע) נקודת ציון עליונה שבבינה היא בתוכו אע"פ שאנה נברת ונמצאה בו כה זכרות נגלה, וכח נקבות נעלם. פירוש, כי מה שאומר שישוד אינו מן הבינה ממש שהוא זכר, הוא בחינת הזכרונות שבו, שהוא בחינת האור ישר شبיסוד, אמנם בחינת המשך שבו, שעליו נעשה הוווג דהכחאה, הוא נמשך מבינה, ונראה כח נקבות נעלם כלומר, בחינת המשך הדוחה האור לאחורי ומעלימו, שיע"ז עליה האור ישר ומלביש האור ישר, לנווע.

עו) יוסף ובנימיין אחד מיין נוקבין והוא מקורא דבריא דלא אתפרש מן בירא לעלמיין, וא' מיין דכווין. כנ"ל בדיור הסמור, שכח

ומקבל את האו"י, וזה ג"כ הפירוש של זה בולט וזה שוקע, אשר היסוד דנווקבא, שהוא המסך שהחכמה נתקנה בו, נעשה בית קובל ליסודות הוכר, לקבל האו"י בכך האוי"ח שהוא מעלה. וכיון שהחכמה נתקנה לעצמה במסך, נמצא בינה וווען של הע"ס שייצאו לחוץ מדרגה, ונעשה מחוסרי ראש.

(ט) וייעקב מרכיבה לשש חיצוניות, ומשה לפנימיות דא מלגאו ודא מלבר. זה נתבאר לעיל בדברי הרוב דף תחצ"ט אות נ"ב, תתק"ב אות נ"ט ס. אשר משה זכה לאחורים דבינהعلاה, שהע"ס ד' פעמים ל' צירופי אלקים, ואחורים דתבונה, הם ה' פעמים כ"ד צירופים, והتبונה היא החיצונית והבינה היא פנימיות. וזה שייעקב זכה לחיצוניות, דהיין לאחורים דתבונה המלבושים בו"א. ומה שזכה לפנימיות, דהיין לאחורים דבינה

א' תקלד חלק י"ד תלמוד עשר הספרות גדלות הו"א

יוסף הצדיק אישו לעיל ואיתו לתחת עיל ונקיף: עיל להכניות מין דכווין, ונקיף להוציא מין נוקבון לקבל מין דכווין, וזהו כל פעם שיש זוג. וכמ"ש בפרשת ויצא דף קנ"ה ע"א, זו"ל, אבל תא חז רוזא דמלה, בכל זמן צדיק מעלה מתחאה נפיק ועיל, ביה עיל ומניה נפיק, כר עכל.

* עב) בזוהר בד"ב ע"א, ולאה שמות וכו', והמשכילים: אלין אין אל נסתכל ברא דחכמתא. יהירו: נהרין ונצין בזוא דחכמתא עלאה כר. הנה כל האצילות בכללו גופו ונשמה מלבר ומלאו, והמשכילים, הם יודעי מדין המסתכלים בפנימיות החכמה התחתונה בסוד נשמתא.

עג) זהה נקרא רוזא דחכמתא, פנימיות החכמה התחתונה, ועל ידי כר נהרין ונצין בזוא דחכמתא עלאה, כי נשמת החכמה התחתונה, הוא זיו וזהר החכמה העליונה, בסוד כלת משה, והיא הצלע, נקודת י', בסוד י' בראש י' בסוף, יוד שם בן ארבע, יוד שם אדני, כנודע.

או ר פ נ י מ י

חכמה אלא מזו ולמטה בנה י' דז"א, וננה י' אלו הם בחינת הנוקבא שלו, כי עצם הוזא נחשב לתג"ת, כנודע, הרי שעיקר גילוי חכמה הוא ע"י הנוקבא, וע"כ נקראת חכמה תחתה, כי על ידיה נגלית חכמה עלאה, כמבוואר. ובבחינת זו, נקראת הנוקבא כלת משה, כי משה הוא יסוד דאבא, וכשנוקבא מקבלת הארתנו דיסוד דאבא, המגולת מזו ולמטה דז"א, אז מוגלה על ידיה חכמה עלאה. ש"ס אבא יסוד ברותא, וע"כ נקראת כלת משה.

הצלע נקודת י' בסופו י' בראש י' בפוף, י' שם בן ד' י' משם אבוי. סובב על הכותוב, ויקח צלע אחת מצלעותיו וכו', כי ב' צלעות יש לו"א, שם בחינת ב' הכותלים המתבאים לעיל (דף אלף תק"ה ד"ה ובו) שהם כותל דחג"ת, וכותל דנה"י, ואו"א לקחו את הכותל דנה"י, שהוא בחינת יסוד אבא, כנ"ל, כי ע"כ גבנה פרטופה שתוכל להזוווג עם ז"א בקומה שווה פב"פ, כנ"ל.

זכורות שבו דהינו בחינת האו"י היורד ממעלה למטה, נבחנו לבחינת יוסף, ובבחינת מה הדוחה על אור העליון המעלימו לאחורי, המעליה או"ח להבליש האו"י, הוא בחינת בנימין הצדיק. ו יוסף הצדיק עיל בה האו"י, ובבנימן הצדיק יהיה בחינת דנפיק מינה, כי הוא מחזיר האור לאחר, ותבן זה, ויתבאר עוד לפניו.

ביה עיל ומניה נפיק. כמו"ש לעיל, בדיبور הסמוך ע"ש. ALSO ב' הבחינות נשקרים כאחת, כי איןנו מעיל בה האו"י, אלא לפיק שיעור האו"ח דנפיק מינה, וו"ש בבית עיל ומניה נפיק. והאו"י נבחן לכח זכרות, ואו"ח לכח נוקבות.

עג) נשמת חכמה התחתונה הוא זיו וזהר חכמה העליונה בסופו כלת משה. מלכות נוקבא דז"א, נקראת חכמה תחתה, בשבייל שליל ידיה נגלת חכמה עלאה דאבא, בסוד ל"ב נתיבות החכמה. כי אין גילוי

* שער מאמרי רשבי זעירא מחלוקת פרשת שמות דף ע"ט טור ב.

חלק י"ד שער מאמרי רשב"י גולדות ה"א א' תקללה

עד) וענין נהרין ונצץין, הוא בסוד אור ישך מאיר מלמעלה למטה להם, וזהו נהרין. סוד אור חזר בסוד המראה המלוטשת, כי כאשר יכה בה אור המשמש יצאו ממנה ניצוצות מצד לטישותה, ממטה למיטה, וזהו ונצץין.

עה) ולכן אמר יהירו, יהירו לאחרים, דנקטי ויהבי מיין דכווין ומיין נוקבין. וזה כדוגמת יסוד, שיש לו שתי בחינות אלו, בסוד יוסף

אור פנימי

אתהקו עצמה בדרכו ונוקבא, והזיא היבנה לחוץ כנ"ל בכמה מקומות. וכן פריש שהוא יסוד, שזו תמורה, דמה עניין של יסוד לצאת מעדן, שהוא חכמה.

אכן זה עניין עמוק מאד, וראוי להאריך בו, כי זולתו לא יובן כלל המשך דברי הרבה בביואר הכוכבים ומוסלות ושם ואספירה המתגלמים מתוך היסודה. וכבר נודע, שהוא בחינות דאו"י, כח"ב ת"ו"מ, מתפסטים ה"פ, גלגולתה ע"ב ס"ג מ"ה וב"ז, שבכל אחד מהם יש ע"ס שלמות. וכך נודע שאנו יוצאים בו מגדרם שבאו"י, כי פרצוף גלגולתא, שהוא הכתה, אע"פ שיש בו ע"ס, מכל מקום עיקרו הוא בחינת הכתה, וכן ע"ב עיקרו והוא חכמה. וכן ס"ג עיקרה היא בינה. וכן ת"ת שהוא מ"ה, עיקרו הוא בחינת ת"ת. וכן ב"ז עיקרו היא מלכות. ומה של אחד מהם כלל מע"ס בהכלה, הנה הם רק בדרך החקלאות מעליונים ותחתונים, אמנים השליטה בהפרצוף הוא לפי גדרו של האו"י שבו, אם כתר או חכמה וכ"כ כנ"ל. גם נודע, שלמלות גנות ברדל"א ואין בא"א רק ט"ס חסר מלכות, ועטרת יסוד משלימות לע"ס. וכן הוא בכלל פרצופי אצילות, נודע. ולפיכך בחינות ה' הבחינות דאו"י בפרט אצילות מא"א ואילך רק לכח"ב ת"ת יסוד. כי מלכות גנות.

עם זה מובן, ה"פ אצילות מיותם המוחין הקבועים בהם, אשר עתיק הוא בחינת כתה ואצילות. וא"א הוא חכמה דאצילות והוא עקרו, וחסר בח"י כתה. זאו"י. וא"א והמ

הרי שהצלע אשר לקת, הוא בחינת כלת משה, כנ"ל בדיון הסמו. וה"ס הו"ה אדני בשילוב, דהינו על שם זוגם פב"פ בкомה שות, כנ"ל כוה: יאהדונה"י, שהשלוב מורה על זוגם ויחודם זה בוה. ויש כאן י' בראש, שהוא י' דהו"ה, וי' בסוף שהוא י' דאדני, וי' דהו"ה הוא חכמהعلاה שבראש ה"ס, ו' יסוד הנוקבא דז"א, וזיו וזהר החכמהعلاה מתגלית בחכמה תחתה, ע"י יסוד הנוקבא שנקרה אדני". כאמור.

עד) אור חזר בסוד המראה המלוטשת כי כאשר יכה בה אור המשמש ממנה ניצוצות מצד לטישתה ממטה. פריש כי כל עניין הנוקבא, היא רק או"ה, بشיעור האו"ה שהוא מעילתי, כן מלבשת ונבנית פרצופה נודע. וע"כ עניין ה' הוזאת דאדני" היא בחינת מראה מלוטש, הדותית אור העליון להחלבש בה, שע"י דחיתה זו היא מעילית או"ה עד י' עלאת דהו"ה, ומשכת ומגלית הארץ חכמה בחסדים למטה. כמ"ש באורך לעיל, בחלקים הקודמים. והארות הבאים מאו"ה נקראים תמיד בשם נצוץין. נודע.

עה) נדיו"ו ונציצו דנרא דנטיק מעין שה"ם יסוד התקרא נחר יוצאה מעין. ולכורה תהומות מכמה מקומות, שביאר הרב כי בינה נקראת נחר היוצא מעין, שעדן שהוא חכמה

א' תקלו חלק י"ד תלמוד עשר הספרות גדלות הו"א

הצדיק ובנימין הצדיק: זה מיין דכווין, וזה מיין נוקבין. ושתי בחינות אלו, האחד נקרא נהירו, והשני נקרא נציצו. זומ"ש בזוהר, נהירו ונציצו דנהרא דנפיק מעדן, שהוא סוד יסוד, הנקרא נהר היוצא מעדן.

עו) ודע, כי עם היות שיש ליסוד שתי בחינות אלו כדרישת, והם יוסף הצדיק למעלה, ובנימין הצדיק למטה בתוך הנקבה העליונה כד"א ב策ת נפשה כי מטה, עוד ישabisוד עצמו למעל שתי בחינות אלו, ולפיכך נקרא חי העולמים, בסוד תשעה מלמטה למעלה ותשעה מלמעלה למטה, העולים חי, וח"י הוא בתרין עולם, כי גם הוא חי בעולם הנקבה, בטוד בנימין הצדיק, זומש"ה חי חי הוא יודוך וכדכתיינה.

אור פנימי

אין אלא הארת חכמה בחסדים, שהם בחינת המוחין דעתך דאו"א, הנקרים חיה, ומוחין דס"ג הנקרים נשמה, הם בחינת חסדים בלבד, דוגמת הג"ר דברנית. ונודע שמצד הקביעות, אין בא"א עלאין אלא מוחין דס"ג, ונשמה.

ועפ"ז יש להבין, כיון שישותם הם זהה דאו"א, שם תה"ת ויסוד מצד ה' הבחינות, כנ"ל, א"כ איך נאצלו ונעשה לפיצוף נבדל מאו"א, ויהיו נחשים ג"כ לבחינת בינה, הלא כל עיקר ב' בחינות החתונות הללו אינם במבנה אלא מהתכלויות התחתוניות במבנה, ולא כל מבחינת עצמה של הבינה, כנ"ל. ועוד יש להבין מהו הגדר של או"י שיש להגדיר את ישותית, בעת שאין בו אלא תה"ת ויסוד בלבד, ונודע שת"ת הוא הגדר של הו"א מצד האו"י, ואיך אפשר לזכות טרא לאבי תרי.

אכן גם זה יש לתבון מה مصدر אצילות דעתך דאו"י, כי נודע, שבינה דאו"י, נאצלת באחריות לחכמה ופניה לחסדים מוכסים מהכמה. וזה נחשב גם כן לבחינת יציאת לחוץ מספרית חכמה, דאו"י, לפי ערך, כי האתוריות שלמה מוציאתה לחוץ מחכמה. ונמצא, בעת שהתחילה להאציל לת"ת דאו"י, שהוא הו"א, שאו השיבת פניה לחכמה כדי להאיר הארת חכמה בת"ת, נמצא בזה

בינה דאצילות והיא עיקרים, וחרסים מבחינה כתר חכמה דאו"י. וזה הוא בחינת תה"ת בעיקר, וחסר בחינת כח"ב דאו"י. ויטוד חסר ט"ר דאו"י. ותדע שזהו גדרם של ה' הפרצופים תמיד, והגמ"ש ייעלו עלויות אתרי עליות מ"מ בחינותם לא תשנה. כי כל אחד מהם חופס תמיד את הגדר של עיקרו ועצמותו באור ישיר כմבוואר.

וכבר נתבאר היטב לעיל בחלק א' גדר שלכל ספירה וספרית דאו"י, כי כתר הוא בחינת השורש. ובחינה היא אור דחסדים. וזה הוא הנ אצל. ובחינה היא בא עלת הארת חכמה בחסדים. ומולכות היא בדרכם שבנה נשיית זוג ודרכאה. (ע"ש בדף ד"ה וטעם). ועם זה מובן, שבבחינת כתר חכמה, נמצא רק בעתקיך וא"א אצילות, אבל בא"א וישותית וזוזן אין אלא בחינת אור החסדים, כי או"א הם ג"ר דברנית, שהם בחינת חסדים מוכסים בסוד כי חוץ חסד הוא, וישותית הם ז"ת דברנית, דהיינו שרשינו חווין, וזה הוא בחינת הארת חכמה, ומולכות התעללה באצילות לבחינת יסוד, כנ"ל, והוא בעל המשך. והנץ מוצא, שאין בחינת חכמה קדומה מא"א ואילך, אלא בחינת הארת חכמה בלבד, ונודע, כי בה"י חכמה דא"א הוא מוחא סתימאה, ואני מאירה למטה מראש דא"א, הרי שכל המוחין מא"א ואילך

עוז) ושורש הדבר הוא, כי ביסוד נסתהים הוצר העליון; והוא הרקיע המבדיל בין מים למים, והאור העליון מהיה את הספרות יורד עד שם ומכה בו בסוד בטש ביתה, כדמות המראה המלוטשת המפסקת שלא יעבור אור השמש ממנה ולמטה, כי עומדת כנגד אור השמש,כו רקייע זה מבידיל בין עלמא ד Zukba לעלמא ד נוקבא ואינו מניח לעבור האור למטה, ועל ידי כך מכיה בו סוד האור העליון בפנימיותו, וווצאיין ממנו נצאותו כמנין האורות המכימים בו: ט' מלמעלה למטה, וט' מלמטה לעלה.

אור פנימי

או מתגלה בה התכלויות הת"ת הוה. עתה תבין בפשטות עניין התחלקות ישס"ת מעל הבינה, שהם או"א עלאין דקומה ס"ג, כי הבינה, שכבר נתקלה בת"ת הוה הנושא להארת חכמה, דהיינו בזמן הנוקדים, הנה עתה בעולם התקoon, שנתקנה בקביעות רק בקומת ס"ג, שהיא בחינת בינה שאחרורה דוחים חכמה, לא יכולת לקבל בתוכה את התכלויות ב', בחינות החתונות שלה מזמן הנוקדים, שהם ת"ת יסוד, להיוותם נושאים של הארת חכמה, ותיא מלובשת עתה בבחינת אחוריים הדוחים הארת חכמה. ולפיכך הוכרחו אלו ב' הבחינות: ת"ת, יסוד, להחלה ממנה ויצאת בפרקוף נבדל הנקרא ישס"ת ולפיכך בהגיע העת שהוא עולה לג"ר דא"א ונעשה לחכמה, אז אלו ב' הבחוי' ת"ת יסוד הנקראים, ישס"ת, באים או ונכללים בה מאליהם, כמו שהם נכללים בה ביחס האו"ז. עתה שנעשתה ספירה אחת עם החכמה או"י, וזה שאומר הרבה, שבעת עליית או"א לא"א, נעשים ישס"ת עם או"א לפראצוף אחד. כי כל ההבדל של ישס"ת להיות לפראצוף נבדל, הוא, מפני שהוא בחינת ת"ת יסוד הנכללים בבינה בעת שהוא קומה ע"ב, אשר או"א דקומה ס"ג אין להם שום חלק בתכלולות, שימוש זה נפרדו לפראצוף נבדל, נמצא שבעת שהוא מתקבל קומה ע"ב, אין עוד שום סבה שהוא ישס"ת בחו' נבדלה בפני עצם, ומה נעשים עתה לת"ת יסוד

שזרות ונעשה עם החכמה דאו"י לספירה אחת דאו"י, ונמצא שת"ת גרם להחזרת הבינה עם החכמה לספירה אחת, שתיא חכמה דאו"י, ولביבנה עצמה מעצם אצילהה אין לה שום מציאות שתיחס עם חכמה לספירה אחת, ואדרבה שהוא עוד כנגד טבעה, ולפיכך מוגדר הת"ת הוה שהוא הנושא של חי' הארת חכמה, ולא הבינה עצמה, והתבוננו בדבר, איך שבינה נעשית בעת היא לחכמה ממש דאו"י, מפתה הסרת אחרים שלה, כנ"ל, עכ"ז אינה נחשבת לנושא אל הארת חכמה, מטעם הנ"ל, אלא הת"ת נחשב לנושא להארת חכמה תמיד. וכור זה.

אמנם מצד התכלויות התתולנים בעולויים, הנה נמצא בה עצמה גם בחינת הת"ת הוה שהוא יש בבינה, רק בשעה התכלויות של ת"ת הוה יש בבינה, רק בשעה שיש בה קומת ע"ב, דהיינו בעת שא"ו עולים לג"ר דא"א, שהוא נבחן ליחס אחד עם עליית בינה דאו"י לספירה אחת בעת אצילות הת"ת דאו"י. כי ג"ר דא"א הם חכמה, וקומה או"א דקביעות הם ס"ג שהוא בינה. אבל ב להיות או"א בקביעותם, אין בהם כלל התכלויות הוה של ת"ת שהוא בבחינת הנושא להארת חכמה, כי הם או בבחינת הבינה או"י שאחרורה דוחים חכמה, ואין בה שום גינוי לת"ת הוה שתוכל להכלל ממנה, אלא בעת עלייתה לג"ר דא"א, שהוא חכמה, רק

א' תקלה ח' ל' ע' ט' תשע'ה הספרות גדרות הו"א

עה) זומ"ש, ודא רוא סתימה דאקרי הרקיע, כי בחינת רקייע יאמר על עניין זה, כי הוא רקייע המבדיל ומעכב אוור העליון מלרדיות למטה, ולפיכך יש בו נהיינו וניציו, מש"כ בכל השאר.

או ר פ נ י מ י

הה' הוא בחינת יסוד אמא עלאה דרחב וקצר, וקו המוקם לאורך הה' הוא בחינת יסוד דאבא שהאר שאר. וועליהם אמר שם שה' נחר היוצא מעדן, שהוא אמר שם שבר המסתטט בצדדי ע"ש. והנרד רואה, אין בחינת ישוטית ובחינת יסודות דאו"א, הם בחינה אחת, ועל שניהם נאמר ונחר יוצאה מעדן. ויש אמן להבין זה, כיון שבגנ' ס. והוא משום שבאמת נמצאים או"א מתחת למסך דפה דאו"א, וא"כ היו ציריכים להיות ו"ק בחומר ראש, אלא מטעם שג"ר דבינה שם חסדים מכוסים אינם סובלים ובין יסוד.

והענין הוא, כי גם אחר שא"א עלים לג"ר דאו"א, ומוגלה בהם ספרות הת"ת הנושא להארת חכמה, עכ"ז אינו מושפע לבחינת ישוטית וו"ז, העומדים גם אז למטה מפה דאו"א, כי אם בחינת הארץ חכמה הנמדחת בשיעורם של היסודות דאו"א בלבד, ולא בשיעורו של הת"ת דאו"א. והוא משום שהם מלבישים היסודות דאו"א, אינם יכולות לקבל הארץ חכמה של ת"ת דאו"י דאו"א מבחינה הייתה בפני עצמו, אלא מבחיה ה תלבשו ביסודות דאו"א, שווה הכלל, אשר כל תחthon אינו מקבל אלא דרך המסדר דעתו.

וاع"פ שבעת עלייה או"א לע"ב, נעשת ישוטית לפרצוף אחד עם או"א, כנ"ל, כי הם עצם הם הת"ת דאו"י שהוא הנושא להארת חכמה, כנ"ל. אכן אין הח头顶ות לפרצוף אחד מושלם, אלא בעלות או"א לג"ר דעתיק, שביהם נמצאים האורות מתלבשים בהכלים כתיקונם, שאור הכתיר בכל דכתיר, ואור חכמה בכל דחכמה. משא"כ בעת עלייהם לג"ר דאו"א, שהוא ע"ב, ונודע שבע"ב נמחלפו האורות ובא אוור חכמה בכל דכתיר, ואור בינה בכל דחכמה וכו'.

הכללים בע"ס דבינה בקומת ע"ב, כי אן חור להתגלות בה בחיה הת"ת הנושא להארת חכמה.

ונודע, שקומת ס"ג שבאו"א מצד הקביעות, נקראים בשם ס', משום שאין הארחות נמשך אלא בתב"ד חג"ת שלם, שם שיש ספרות שכ"א כלולה מעשר, שבגנ' ס. והוא משום שבאמת נמצאים או"א מתחת למסך דפה דאו"א, וא"כ היו ציריכים להיות ו"ק בחומר ראש, אלא מטעם שג"ר דבינה שם חסדים מכוסים אינם סובלים משום צמצום ודין, שם בסוד חירות, ע"כ אינם מרוגשים כלל בחינת המסר וצמצום אשר בפה דראש דאו"א, שהוא בחיה הנוקבא שמ"ס אתתקנו בה, והוא נחשבת עוד כמו שלא יצאו כלל מבוחנת ראש דאו"א, כנודע, וא"כ אין לה אלא חב"ד חג"ת עד החזה בלבד, כי עד שם נמשכים הארץ ג"ר דבינה, משא"כ מחזה ולמטה, שם בחינה נה"י, הם אינם נשלים מחסדים מכוסים דג"ר דבינה, אלא ציריכים להארת חכמה, ע"כ הם כבר מרוגשים בחיה המסך שבפה דאו"א ונחשבים לבחינת יציאה לחוץ מבוחנת ראש, כי מסך וצמצום דפה דאו"א רוכב עליהם, ואין להם תיקון אלא ע"י עליית או"א לג"ר דאו"א לקומת ע"ב, שאו מקבלים הנה"י דאו"א את תיקונים המוכרת להם, שהוא הארץ חכמה. וכבר נתבאר זה באורך לעיל ע"ש.

ותנה תמצא בדברי הרב לעיל (א' תק"ח) אותן ס"א) שפירש צורת הישוטית בסוד התב' עטרון שביהם, שם סוד ה' שנחפטלה לאן ולכאן למעלה ולמטה וגששית ד'. שות סובב על לבחינת הלבשות לנחיי דאו"א, שערכם הם ב' היסודות שלם, ונתבאר שם בא"פ ד"ה נהר, שהקו המושכ卜 לרוחב

עת) ולפיכך יש בركיע הזה: ככבייא, ומולי, שימוש, וסיהרא, כי ככבים הם נשמות הצדיקים היורדים שם מהמוח העליון, ועומדים שם, ושם יורדים למלכות, והמלכות, הם שנים עשר, בסוד שש קצוות מנו

אור פנימי

אינו יכול להמשיך הארתו במשהו, והפרצוף נסתם.

ולפיכך, בעת שיסוד דאבא מתאחד ומזודוג עם יסוד דאמא, שאנו אין לו עוד חסר חסדים, בהיות יסוד דאמא קצר ורחב, שפירשו, קצר מתחכמת אבל רוחב בחסדים בשפע גודלה, הנה היסוד דאבא יכול להמשיך הארתו החכמה של, כי נשתלם בחסדים מכח יסוד דאמא, ונמצא הארתו חכמה דאבא מתלבשת לבוש חסדים דאמא, ובזה ממשיך הארתו לתהוננים. אכן כיוון שיסוד דאמא דוחה חכמה מכח בחינת הקצר שבה, שהוא בחינת מסך בכח מצום, ע"כ אין הארתו חכמה דאבא מתקבל רק בבחינת אוורה למעברא ביה בלבד, ע"ד שנתבאר לעיל (דף א' ת"ו ד"ה וו"ש) שפירשו, שהוא בחינת תיקוני דינגן, ע"ה. שפירשו, שהארת החששות הראש בראש בלבד, שאין לו התפשטות מעלה למטה לגוף. והגמ שמחות ולמטה בגין הוא מקום של גilioי הארתו חכמה, אכן גם שם היא מקובלות לנו, דהיינו בבחינת שemptah למעלה, בלי שום התפשטות מעלה למטה, וזכור זה.

משא"כ בחינת הת"ת מבחינת היותו בפנים עצמו, דהיינו בא"א עליין גופיהו, אחר שחזרו לבחינת חכמה, הנה הת"ת הוה יש בו התפשטות שלם גם מעלה למטה, והוא נכל בבחינת אוורה למעברא ביה, כמו בחינת הת"ת המקובל דרך היסודות דאו"א, כמובן, שענין זה של אוורה לא"א, הוא מטענה ביה, הוא מכח השתחפות יסוד למעברא ביה, הוא מכח השתחפות יסוד לא"א עליין עצם, מאיר הת"ת בתיקונו. שהרין אינם צרכיהם אל המעבר של היסודות שלהם, וזה פשוט.

ובזה תבין הפרש הנגדל, מהותנה

עד אור המלכות בכלים דיסודה. ונמצא ע"כ בעלית או"א שם ג"ר דבינה, לא"א, אינה נשחתת עוד שבה לספרת חכמה דאו"י, כי בע"ב ירדה מדרגת הכתה לחכמה, ומדרגת חכמה לבינה, כנ"ל, ומשום זה, אין עוד גילוי שלם לת"ת דאו"א וו"ר ישוטית, עד שיחזור לבינה להיות עמה לפרצוף אחד ממש כנ"ל, אלא לענן קבלת הארץ החכמה עדיין נשחים כמו ב', פרצופים, דהיינו שמחובים לקבל דרך מסך של היסודות דאו"א, ות"ת דאו"י לא יכול להתגלות בהם בעצמו. אלא בעת עליית או"א לגיר דעתיק, שאו משגת בינה מדרגת חכמה דאו"י בתיקונה, מתגללה הישוטית לבחינת ת"ת ויסוד דאו"י של או"א עצם, ונעים פרצוף אחד בכל פרטיהם. ואו נבחן שוטית שהם מלבושים לגיר דאו"א ונעים בעצם לkomot הע"ב.

והפרש מבין קבלת בחינת הת"ת מבחינת היותו בפנים עצמו, לבין קבלת הת"ת מבחני התלבשותו ביסודות דאו"א, הוא מרחוק גדול מאד, והוא: כי נודע, שיסוד דאבא הוא צר ואrik, שפירשו, שצער וסתים מהארת חסדים אלא שהוא אריך מבחינת חכמה, שבחני חכמה אין בו שום חסרון כלל ועicker, ועכ"ז הוא מטיים לפרצוף אבא, שפירשו, שאינו מעביר וממשיך להאר בבחינת חכמה שבו, כי כל יסוד הוא סיום הפרצוף נודע. ולכאורה הוא בלתי מובן, כיון שלא נמצא בו שום כח של מצום או חסרון מבחן חכמה א"כ מה גרים לו להפסיק המשכת הארץ. והענין הוא, כי אין הארץ חכמה מקובלת לפרצופים אלא ע"י התלבשותה בואר החסדים נודע, ועכ"כ כיוון שאור החסדים חסר לגמרי ביסוד דאבא, ע"כ

חסד ולמטה: שש ממטה למיטה, ושש מלמعلاה למיטה, כנזכר בתקוניין. כי אעפ"י שכל התשעה מכדים ברקיע זה, אין דומה הדעת השש קצוות לשאר, כי כל אחד, בחינה בפני עצמה יש לו, ולפיכך מהש קצוות יצאו י"ב מזולות.

או ר פ נ י מ י

לב' עטרין: כי אחנטנא, הם בחינת ג"ר במשחו יותר מיסודות דאו"א, מבואר. באופן שהיוצאת האמתי הוא רק יישוטה, אכן הם נקראים על שם יסוד דאו"א, כי הם נמדדים בערכו של היסודות: הן בשעת קיטנותם, שייהיו מחוסרי ראש כמוותם, והן בשעת גודלם, להיות בחינת אורחא למועדרא בית, משא"כ ב' עטרין, שם בחינת נהר היוצא מעדן ומתחפש בצדדיו, כנ"ל (דר' אף תקכ"ה אות ס"א). שהם יישוטה המלבשים ליסודות דאו"א, בבחינת י' המתחפש לתוך ולכאן למיטה ולמטה וגעשית ד' כנ"ל. הנה הם מוכרים ל渴, דרך היסודות דאו"א, וההארת חכמה שלהם, מוגבלת במידדיו דיסוד, שהוא רק בבחינת אורחא למועדרא בית, מבואר. וזה אמרו,, גהירו וניצטו נהרא דנפק מעדן שא"ס יסוד הנקרה נהר היוצא מעדן" הכוונה היא לישוטה בתהו מתקבלת חכמה דאו"א, שגמ או עדין נבחן בהם, בבחינת נהר היוצא מעדן, שהוא בבחינת מהזה ולמטה דאו"א, שכח המסך דפה דא"א דרכב עליהם מטרם עליית או"א לג"ר דא"א, שאנו נחשבו למחוסרי ראש לגמרי כנ"ל, והנה כן גם עתה אחר עליית או"א לג"ר דא"א, שגמ הנה"י דאו"א אלו המלבשים תוך יישוטה, מקבלים בבחינת ראש, דהינו הארתו תכמה, מ"מ עדין חותם היציאה רכיב עליהם, שהרי אינם מקבלים אלא כמדת היסוד, דהינו בבחינת אורחא למועדרא בית, ואינם יכולים לקבל בבחינת ת"ה דאו"א בתיו בנני עצמו למעלה מן היסוד, וע"כ הם בבחינת נהר היוצא מעדן, כי עדן שהוא חכמה, דהינו או"א עלאין עצם, שעלו ונעשה לג"ר דא"א, הנה בהם מאיר התה"ת בתהו בנני עצמו, משא"כ יישוטה ת"ה יצא מעדן כמו יסודות דאו"א, שאון קבלתם גבוח

פ) ומתקית ומלכות נעלמים, יצאו שם שאו וסירה, וזה מצד הנשומות
שבו, כי כמו שבמלכות, מנשומות שבה נעשין מין נוקבין כנודע, כן

אור פ נימי

שים להם הארת חכמה בה"ח אורה לא מعتبرא
ביה כמדתם של היסודות, אבל אין בהם
בחינת התקית דאו"א, שהוא לעלה מיסוד
בפני עצמוו, ואיןו מוגבל כלל שייה בבחינת
אורחה למעברא בה. וכן ז"א איןו יכול
לקבל בחינת התקית מצד היותו בפני עצמוו,
אלא ע"י יסודות דישות שווא במדת
היסודות כמבואר.

ובallo מתחלך השפעת יסוד דז"א, כי
השפעתו כולל כל התק"ס דאו"י, כנ"ל בסוד
יוסף הצדיק. ויש בו השפעת ג"ר דבינה,
שהם בבחינת אורות מכוונים שנתקלו ע"י
התכלות התקית כנ"ל, והם הנקראים כוכבים,
שהם בבחינת הנשומות הנולדים מיסוד זו"א,
שם בחינת ג"ר ממש. ונקראים כוכבים על
שם האמור בברכת הורע, הבט נא השמימה
וספור הכוכבים וכו', והבט נא השמימה מורה
על בחינת ג"ר, שנקריאו שמיים בסוד ז"א,
ואז נאמר כת היה זה ערך, הרי שם הנשומות
הם בבחינת ג"ר אם נשכים משם. ובסוד
זה נקרה בבחינת הג"ר דנשומות הצדיקים
בשם כוכבים. והבן זה. ובחינה זו נקרה את
אחסנתא דאו"א, דהינו כח"ב שלham.

אם גם השפעת יסוד מבחינת ב' עטרין,
שעטרה דחסד היא התקית שהוא הנושא
להארת חכמה, ועטרה דגבורת שהיא בה"
ב' המסתים: צר מאבא וקצר מאמא עם
האו"ח שם מעליים, שהם נקראים בבחינת
היסוד עצמוו, כנ"ל, הנה הם רקס בבחינת
ו"ק בערך ג"ר דבינה, כי הם נשכים מתקית
ויסוד שביהם, שהם ו"ק. והם הנקראים בשם
י"ב. מоловות, שהם ו"ק דאו"י וו"ק דאו"ה.
ונקראים מоловות, על שם בבחינת הצורות
שביסוד, המשותף בקצר דאמא, שוה גורם
שאינו יכול להיות בבחינת בית קובל לחכמה
כמו ת"ת שבבחינת אחסנתא דאו"א, אלא
מחויב להיות בבחינת מול וצנור דהינו בבחינת

שליהם מושפעת בבחינת האו"ח המלביש
אל התק"ס דאו"ג. אמן Ach"c הוא משפייע
אותם אל הנוקבָא הנפרדת, ואו נבחן היסוד
דו"א שהוא הנושא לעטרה דחסד, שהם
התק"ס שמנעל לה למטה, כלומר בבחינת ת"ת
שהוא הנושא לבחינת ג"ר שהוא הארת
חכמה. ובחינת סוד הנוקבָא נבחן לבחינת
המסכים המעלים או"ח, שהוא בבחינת בנימיין.
באופן שיש בה"י יוסף הצדיק ובנמיין הצדיק
ביסוד ז"א עצמו. אמן בכללות בנמיין יסוד
דו"א ליאוסף הצדיק, ויסוד דנוקבָא לבנימיין
הצדיק. וועלוי אמר הכתוב בצתת נפשה
כי מתה. בבחינת בנימיין שביסוד הנוקבָא
היא בבחינת נפש המלכות וכל חייתה, כי
כל עיריה היא העלתה האו"ח, וע"כ בצתת
מננה בבחינה זו, נבחנת ליציאת נפשה ממנה.
וכבר נתבאר שבחינה זו היא מולה או"ח
עד החכמה, וע"ז נקרה חכמה תחתה.
כנ"ל.

זה אמרו (באות ע"ט) ,,ויש ברקיע
זה ככביא ומולי שם שאו וסירה וכו'"
פירוש: כי נתבאר לעיל בבחינת ה"פ
דאצילות, עתיק וא"א, ז"א ונוקבָא,
שהם ט"ס דאו"ג, כתר חכמה בינה ת"ת
ויסוד. ועיקר המוחין הם מאו"א ולמטה,
שהם: אורות חסדים מג"ר דבינה, והארת
חכמה מתקית, ובחינת הצורות מיסוד. גם
נתבאר, שאע"פ שהפרצופים מושנים בבחינותם
עם העליות, מ"מ אינם יוצאים מגדרם שלהם
שבאו"י, ונמצא, שאפילו בעלית או"א לג"ר
דא"א, ונעים שם חכמה, מ"מ בבחינת עצם,
שהוא אורות חסדים בהם לעיקר,
ובבחינת חכמה שבהם מה מקבלים ע"י
התכלות של התקית בהם, שהוא נושא
להארת חכמה, כנ"ל. גם נתבאר, שבחינת
ישוט"ת הם בתי"א אחת עם היסודות דאו"א:
זה בקטנות שם מחוסרי ראש, והן בגדרות

א' תקמ"ב חלק י"ד תלמוד עשר הספרות גדלות זו"א

ביסוד, נשמות צדיקים שבו, שהם הכוכבים כדפרישית, הם הם המעלין תשעה מלמעלה למטה.

פה) ואע"פ שהת"ת הוא מהשש קצוות הנזוכר, מ"מ יש בת"ת שתי בחינות: אם בחינתו היותו בכלל השש קצוות, ואם בחינתו בפני עצמו. וכל אלו נקבעיןabisod.

או ר פ נ י מ י

בחינת ג"ר. ולוח תירץ, כי יש ב' בחינת ת"ת: א', הוא מבחינת ב' עטרין, שאו הת"ת מלובש במתחו של הימין, ואין הארתה החכמה שלו יכולה להתגלות בבחינת התלבשות ממש, אלא בבחינת אורחותה למעברא בהיה. ובחינה זו נבחן לת"ת הכלול בו"ק, שם ב' העטרין, וכן יש בחינה שנייה של ת"ת,, "שהיא בבחינת היותו בפני עצמו" דהיינו, דהינו כמו שהוא מאיר באחנטא דאו"א, שם אנו מלובש בסירה, אלא הוא מאיר בפני עצמו בבחינת התלבשות גמור. והוא אינו ו"ק אלא הוא בחינת ג"ר.

זה אמרו (לעיל אות ע"ז) ,,ביסוד מסתומים הזוכר העליון וכו', ואינו מניח לעבור האור למטה ועי"כ מכיה סוד האור העליון בפניהם וויצאים מהם ניצוצות כמנין האורות המלכים בו, ט' מלמעלה למטה, וט' ממטה למעלה" הנה מחלוקת כאן בין הכהה בפנימיות היסוד, לבין הכהה דחיזונית היסוד. כי נתבאר, שיש ב' מני מסכים המחוירים האור לאחרוריו שהם כלליםabisod דז"א: א' בחינת צר דיסוד אבא, וב' בחינת קוצר דיסוד אמא. והמ חמיד כלולים זה בזה, הן במוחין דנסמה, ותן במוחין דחיה, וההפרש הרואן, כי במוחין דנסמה נבחן הכהה אוור העליון בעיקר על בחינת המסךabisod אם הא הכלול שם, ומסך דיסוד אבא הוא طفل, ועי"כ שולטת בעיקר בבחינת חסדים מכוקים דאו"א, ואין הארתה חכמה מתגללה שם. אבל אם אוור העליון מכיה בעיקר על פנימיות של היסוד דהינו בבחינת הצר דיסוד אבא, ומסך דיסוד אמא הוא طفل, הנה או יוצאים מוחין דחיה, שהם מדבר וכך הרבה. ועי"כ

אורחא למעברא ביה בלבד. ועי"כ נקרא יסוד בשם מול.

אמנם בבחיני נשמות שמולד היסוד, יש בהם ג"כ בחינת הת"ת, בהיותו בפני עצמו, הנקרא שמשא ומואר הגדול. וכן סירה, שהיא בחינת היסוד של בחינה ב' שיש בו, שנקרה בנימין, שם באחנטא דאו"א, עומד היסוד מתחת הת"ת, ואיןו מגביל אותו כלל ועיקר, אלא שם נעלמים בנהשומות, ואיןם מתגלים בהם להדריא, והוא כי מבחינת אחנטא נבחן אפילו הו"א עצמו שהוא נוטל מהם רק האריה בעלם, ולא כלל עצמות, ובכ"ש הנשמות שהוא מולד.

זה אמרו ,,ומת"ת ומלכות נעלמים יוצאים שמשא וסירה וזה מצד הנשמות שבו וכלי כןabisod נשמות הצדיקים שבו מעלים ט' מלמעלה למטה" דהינו מבואר, נשומות מקבלים ג"כ מגיר דאו"א שם אחנטא, ועי"כ הם מעלים לעצם תשועות ספרות מלמעלה למטה, דהינו ט"ס דאו"י. וכיון שיש בהם בחינת ג"ר ואחנטא דאו"א, הנה בהכרה שיש בהם גם בחינת שמשא וסירה, שם ת"ת ומלכות, אלא שם נעלמים, כי אין להם שם אלא האריה בעולם.

פה) ואע"פ שהת"ת הוא משש קצוות הגוזר מ"מ יש בת"ת שתי בחינות אם בחינת היותו בכלל הוי קצוות, ואם בחינת היותו בפני עצמו. נשמר בזה שלא יכולה לד', כיון שכחתי ת"ת ומלכות, הם ב' העטרין שביסוד, שם נשפעים המזולות כנ"ל, שהם בחינת ו"ק, ואיך אומר זה על הנשמות שהם

פב) וטיראה, עם היות כי היא למטה מן היסוד, עכ"ז שרשא בסוד ה' ד"ו, ובסוד יי"ד : י, ר, ד, ר, ד, נחקר ביסוד, ושרש זה בחכמה ובינה ומשם ירדו אל היסוד.

פג) ושאר בוציני דנזהורא הם ה' ככבי לכת הנשארים, וכנגדם ז' ספירת הבניין, כי חמה ולבנה עם ה' כוכבי לכת הם ז'. ואל יקשה בעינך, כי ז"ס הם השש קצוות, שהם המולות כדפרישית. כי ששה קצות אלו הם ביסוד עצמו, בסוד שוקיו עמודי שש, כי הוא מקבלן מלמעלה, ונעשים בו שנים עשר בסוד אור ישר ואור חור, ובסוד נהיר ונצחנו כדפרישית, ולכן נקראים מولات, כי היסוד נקרא מול, להיות מושך את הטיפה זרעת מהמוח העליון.

פד) ואמנם שימוש וטיראה, ושאר בוציני נהירא שהם חמשה ככבי לכת כדפרישית, הם שבעה ספירות הבניין עצמן המתגלים ביסוד; ומשפיעים בו, ועוד כי ששה קצוות הם בסוד ת"ת הכלול משש קצוות, ושבעה ספירותם הם כנגד ז' ככבי לכת ואין זה בשש קצוות, כי אלו בת"ת עצמוו לבדו בהכללו מהם, וזה בבניין עצמו, ודאי בויה.

או ר פ נ י מ י

מדיק ואומר, שאור העליון מכח בו שליכות דעתcum א' מראית כחה באמא עלאת, שה"ס הגוכבא של ה' דשם הו"ית, בפנימיותו.

זהינו שהוא בו בו"ד דמילוי ה', וזה כמ"ש הרב לעיל, בסוד בוצ"ק דבליל באמא עלאה, המגיע אליה מגבורה דעתיק ומדיקנא, בעת עליית או"א לג"ר דא"א, וה"ס ו"ד דמילוי יי"ד. והמלכיות דעתcum ב' בלבד, נבחנת רק בתבונת, שה"ס ה' דשם הו"יה, ד' על ר' ומלכות זו אין בה שם כח של גילוי דעתcum א'. ואומר הרב שבחמי' שימושה בא"ק והוא הנתקיב דלא אתידע לא לעילא ולא לחתא, (כג"ל בדף אלף תקכ"ג אות ג"ג, ע"ש) וע"כ מקשה הלא היא בבחינת פרצוף נוקבא שהיא למטה מיסוד דז"א, וא"כ איך נאמר שהוא כלולה ביסוד דז"א. יותר קשה, הלא מלכות זו אינה משמשת כלל בפרטופי אצלות, ואיך נאמר שהיא כלולה ביסוד דז"א, בבחינת שמשה וטיראה געלמים וכוכבים ומולות ההינו באצלות נבחנים ב' שורשי המלכות,

א' תקמד ח' ל' י"ד תלמוד עשר הספרות גדרות הו"א

פה) ודע כי כמו שהמלכות נקרא חכמה תחתה, כן חכמה שבז"א תקרא חכמה תחתונה בבח"י החכמה העליונה הקדומה. ואליה כיוון באומרו, אלין איןון דמסתכל' ברוזא דחכמתא, שמסתכלין בפנימיות החכמה, זו שבז"א בסוד נשמתא, שהיא חכמה העליונה, בסוד הדעת. •

או ר פ נ י מ י

למטה תוך הט' שemptה לעלה שהיא מעלה אליו. כנ"ל, בסוד יוסף ובנימין, כן הדבר גם בז"א, כי גם הוא צריך לקבל המוחין שלו מן העליון של עצמו עד הגוכבא המקובלת מז"א, דהיינו שמתילה נעשה זוג התוא במוחין דוא"א עלאין בהיותם מלבושים לגיר דא"א, שאבא הוא במקום גלגולתה דא"א, ואما היא במקום מוס', ואנו מושפעים המוחין דל"ב נתיבות אל הו"א, ע"י זוג דחיך וגרון דא"א, שם בחינות יסודות דא"א הכלולים במוס' דא"א, שסדר זוגם הוא על אותו הדרך משם המבוואר ביסודות דז"א ונוקבא דיליה, דהיינו בסוד זוג הכהאה מאור העליון שבחדך על בחינת ב' המסתכים הכלולים בגרון, והם מעלים או"ח המגיע עד הח"ס, ואנו משפעת אמא דמוס' טס' דאו"י וטס' דוא"ח שקיבלה מיסוד דאבא שהוא החיך, אל המוחין דז"א.

באופן, שכל הפרטים שנتابקו לעיל בזוג זו", דהיינו: כוכבים ומולות וזה כוכבי לכת וכוי, הכל נהוג גם בזוג או"א שבמוס', וכן מתחילה נעשה הוווג בחיך עצמו, דהיינו ביסוד דאבא, שהוא לפי עצמו ג"כ כולל ב' הבדיקות של יוסף ובנימין, ואח"כ נעשה הוווג של או"א יחיד, והוא משפייע מהירות השווא בחינת יסודו עצמו, אלגרון שהוא בחינת יסוד דאמא, כל פרטיו המוחין שייצאו בזוגו עצמו. אכן אין הוווג הזה ממשיר בחינת חכמה קדומה מעצמותו דמוס', אלא מבחינת הדעת דרדל"א, שם עליה המוחא דאו"ר, שהוא בחינה ל' דצל"ם כמ"ש בחלק י"ג.

בתוך: ביחס החכמה דל"ב נתיבות של הו"א, בהיות האו"ח שהיא מעלה מגע עד שמסתכלין בפנימיות החכמה זו שבז"א בסוד נשמתא, שהיא עליונה בסוד

מבחן מה שהיסוד מושך מלמעלה בבחינת השפעה. אבל עניין זה כוכבי לכת שבכללים חמה ולבנה, אינם עניין לבחינת השפעה היסוד, אלא הכרונת מבניון היסוד עצמו, כי כל היסוד כולל בבניו כל ה' הקצוות, ומדתו עצמו, וגם מדת הנקבת, שהיא מלכות. וע"כ יש בו בבניו זה כוכבי לכת.

פה) החכמה העליונה הקדומה וכו' בפנימיות החכמה זו שבז"א בסוד נשמתא שדייא חכמה העליונה בסוד הדעת. פ"י כבר נודע, שיש ב' מיני חכמה באצילהות. אחת, היא חכמה סתימאה דא"א, שהיא חכמה אמיתית, ככלmr החכמה דה' בחינות כח"ב חמ"מ. השנייה, היא חכמה דל"ב נתיבות, שתיא לבחינת חכמה דז"א, ככלmr, שהיא הת"ת שנעשה נושא להארת חכמה, בשליל או"א עלאין הנקרוא שימוש, לעיל בדף א' חקמ"ג (אות פ"ד), ע"ש. ולפיכך נקרא חכמה זו דל"ב נתיבות שבאו"אDKOMATH ע"ב, על שם ז"א, שהוא ת"ת הכלול, לחיותו הגורם אליה, כנ"ל. וח"ס שבא"א נקראת חכמה קדמתה. והוא להיותה הקודם אל החכמה דז"א, כי אין חכמה דל"ב נתיבות גגילית, רק ע"י עליית הבינה לבחינה אחת עם חכמה סתימאה, ואו היא ממשכת אל הת"ת הארתה מכמה, דהיינו ע"י עליית או"ח לגיר דא"א, כנ"ל, הרי שграмmatica דל"ב נתיבות נשכת מכמה סתימאה, וע"כ נקראת ח"ס בשם חכמה קדמתה.

זה אמרו, "כמו שהמלכות נקרא חכמה תחתה: ביחס החכמה דל"ב נתיבות של הו"א, בהיות האו"ח שהיא מעלה מגע עד החכמה שלו, וע"כ נמשך לה ט' מעלה

פו) זומ"ש נהרין ונצין בזיווא דחכמתא עלאה. וכמו שיש ביסוד תחתון תשעה מלמעלה למטה וט' מלמטה לעללה, כן בסוד דעת המפსיק בין אריך אפין לו"א יש אלו זומ"ש בזיואר נהירנו נצינו דנהרא דנפיק מעדן שהוא סוד הדעת היוצא מעדן עליון ונכנס במוח ז"א ויש בדעת זה נהירנו ונצינו כדפרישית.

אור פנימי

הכמה דל"ב נתיבות, כלומר שהמסך דחיר, מעכב ומעלים את הכמה זו דל"ב נתיבות, ואינו נותן אותה לאגלוות, ונמצא שmpsik את הכמה מן הז"א.

וענין הפסק הזות הוא, מפתה שח"ס דא"א נתן לעצמו במסך ונוקבא, והוציא הבינה לחוץ מבחןת גרוון, ונתמעה מהבחןת ראש וגיר, וכן ענין, שהפסק הזות אינו מראה כחו בג"ר דבינה הנמשכים עד החוזה דא"א, להינתם בחינת חסדים מכוסים, אמן מהזה דא"א ולמטה נגלה הפסק הזות בכל תוקפו, וז"ת דבינה המלבשים שם בשליש אמצעי דת"ת, נעשו לבחינת גוף בחומר ראש. כי לשישי אמצעי דת"ת דא"א, שהוא מקשו של הז"א, אין לו תיקון אלא בחכמה דל"ב נתיבות, ולפי שהוציא הבינה לחוץ מראש, וכל תיקונה הוא בחינת האחרורים שלא על הכמה, דהיינו בחינת חסדים מכוסים, הנה הפסק בפעולה זו את זוג הז"ב פב"פ, ואין שום דרך שיתגלו לד"ב נתיבות הכמה. הרי שמו"ס הפסיק והעלים את הכמה דל"ב נתיבות, עם זה שהוציא הבינה לחוץ מראש. וזה אמרו, כמו שיש בסוד תחתון ט' מלמעלה למטה וט' מלמטה לעללה, כן בסוד דעת המפסיק בין א"א לו"א יש אלו, זומ"ש בזיואר נהירנו ונצינו דנהרא דנפיק מעדן שהסכים אשר בחיר, שה"ס הנוקבא דמו"ס ובחינת יסוד שלו, הנקרא דעת, כנ"ל, דומה למטרם הוווג, בבחינת מוחין הקבועים שבआצילות, בבחינת הדעת הוה הכלול שם בחיר, לבחינת דעת מפסיק בין א"א, שהוא בחינת חכמה קדומה, לבין ז"א, שהוא בבחינת

הדעט. דהיינו כנ"ל, שאין הכמה העליונה, שהיא מ"ס משפעת שם מבחינות עצמותה, אלא בסוד הדעת, דהיינו מה שהמו"ס מקבלת מדעת רדיל"א שבמוח אדוירא. ובכן מדייק "שהיא חכמה עליונה בסוד הדעת" ולא עצמותו דמו"ס.

וכן הוא מחלוקת לעיל, שכמה דא"א קורא בשם חכמה קודמה, ולחכמה דז"א קורא בשם חכמה דל"ב נתיבות, שפירושה שיעור חכמה שבינה דאו"א ממשכת לצורך הז"א דאו"א, וע"כ עיקר הנושא אל חכמה זו, הוא הת"ת שהוא בחינת חסדים שבדעת, המתיחר עם גבורת שבדעת ולפיכך קורא אותה כאן בשם, חכמה בסוד הדעת.

פו) דעת המפסיק בין א"א לו"א וכי נהירנו ונצינו דנהרא דנפיק מעדן שה"ס הדעת הוזא מעדן העליון ונכנס תוך ז"א כי בחינת יסוד דמו"ס שביחיר דא"א, שהוא יסוד דברא, כנ"ל, הנה יש שם בחינת יוסף ובנימין, כנ"ל, שהם בחינת ב' עטרין: ערטרא. דת"ת, שהוא הנושא להארת חכמה והוא בחינת ג"ר דאו"י, ועטרא דגבורת שם בחינת ב' המכוסים. צורות יסוד דברא, וקצר דיסודAMA, כנ"ל (דף א' תקמ"ב דת' אמן). ע"ש. וע"כ נקרים בשם דעת, כי ב' העטרין הם בחינת הדעת בכל הפרוצופים, כנודע. אמן גילוי זו של הדעת נוהג רק בעת הוווג והעלית דאו"א לג"ר דא"א, אמן מטרם הוווג, בבחינת מוחין הקבועים שבआצילות, בבחינת הדעת הוה הכלול שם בחיר, לבחינת דעת מפסיק בין א"א, שהוא בחינת

פז) והמסתכלין בפנימיות חכמה זו שהוא סוד הדעת נהרין ונצץין בדוגמתו ודעת זה יקרא רקייע עליון בסוד בינה הנקרה רקייע כנודע, ואם אין דעת אין בינה אם אין בינה אין דעת ומצד היותו רקייע מפסיק בין אריך אפיקו לו"א, יש בו נהירו ונציצו כדרישית.

(פח) ולפיכך נקרא רוזא סטימא כי זה נעלם מאד, ולפיכך יש ברקייע זה ככבים שהם הנשמות כי שם שרשם בסוד עלמא דאתי, וכן י"ב מולי בסוד מזל, שכאן מתחפש, וכן שם שאו וסירה וכל אינון בוציני נהורה שרשם בו בעלמאعلاה, בסוד ויבנהו שבע שנים והדברים עתיקים.

* פט) ונמצא שהוצאה בינה לחוץ, הוא ע"י תיקונים האמורים בשיר השירים, והם הנכנים בתוך ז"א ונעשה לו מוח, ושם מתחפש בכל הגוף, והחכמה עצמה, מתקנת מצד עצמה, ומרוציה לו מוח ב' ע"י הבינה,

או ר פ נ י מ י

שיש בבחינת זוג ذכר ונקבה, שהזכר נבחן, לבחינת יוסט, ויסוד הנקבה לבחינת בנימין. ע"י לעיל.

זה אמרו, "ודעת זה יקרא רקייע עליון בסוד בינה הנקרה רקייע" דהינו כב"ל, שגמ בעחיה" בינה עצמה נבחן אותה בחינת הדעת שבחד, שהוא יסוד דאבא, והוואר עסוק ביסוד הבינה, שגם היא נקרה רקייע מטעם ההפסק שללה על האורת, מכמה, ונוהג בה נהייו ונציצו. כב"ל. וזה אמרי,, לפיכך יש ברקייע זה ככבים שהם הנשמות וכרי וסוד י"ב מולי וכרי" דהינו כמ"ש לעיל,-shell מה שנtabאר ביסודות דז"א ונוקבא בעניין כוכבים ומולות זו, כוכבי לכת וכרי הכל ונוהג גם בדעת דראש א"א שבסוד היסודות הנקראים חד גורון, כמכואר.

פט) והחכמה עצמה מתקנת מצד עצמה ומרוציה לו מוח ב'. וצריך שתתדע ההפרש מנות החכמה למוח הבינה של ה"א. כי יש בחינת גדלות וקטנות מצד הבינה,

שנתבאר על המ██ים של היסוד דז"א, נוהג ג"כ בדעת זה דחיך דא"א, וגם כאן יש נהירו ונציצו כמו בזוג דנסוד דז"א. וו"ש הווואר,, נהירו ונציצו דנהרא דנסוד מעדן שה"ס הדעת" כי בחינת הגרון שהוא בחינת הנושא אל המ██ים בעת הווואר דאו"א דמו"ס כב"ל, היא הנהר דנסוד מעדן שהוא ח"ס, והוא הדעת, דהינו בבחינת בנימין, כמו היסוד דנוקבא. דז"א, שהיה המעלית הא"ח ומתקבלת הט' דאו"י מן החיך ומשפעת אל ה"ז. וו"ש,,שה"ס הדעת היוצאת מעדן העליון ונכנס- במוח ז"א" סובב על לשון הוואר, שקורא את נהרו דנסוד מעדן בשם דעת, שהוא הגרון, וע"ז פירש שם עוסקים בבחתי" יסוד הנקבה, שהוא יסוד דאמא שבמו"ס, אשר הדעת שלה נכנס ומתלבש תוך ז"א וע"כ מדיקים על בחינת הדעת דנהרא דנסוד מעדן, שהוא הגרון שם שמשם מקבל ה"ז. אמנים כבר פירש לעיל, שבבחינת יסוד הנקבה, כלל בהכרח בוכר עצמו, כי יש יוסט ובגימן ביסוד הזכר עצמו, כמו

ומוח זה אין לו התפשטות בכל הגוף מרוב העלמו, ולפיכך נקרא בן רבקה ולא בן יצחק, כדאיתא באדרא זוטא, כי עיקרו מהבינה והוא חי המלך, ולפיכך קדם המוח שלה למוח המתפשט מהחכמה.

צ) ודע, כי מפני שכבר היו לו זו"א חג"ת ונעשה חב"ד לכך גם במוח הראשון קטן, אתעביד מוחא אחרא, לומר, שהוא גבורה ונעשה בינה, ונעשה מוח אחר ממה שהיא. ומוח שני זה של חכמה לא נחלבש בינה, אלא שנמדד מן החכמה ועבר דרך הבינה מעבר בعلמא, ונכנס בראש זו"א. וזמנ"ש הוא אחרא, ההוא נהирו דאטמשבא מיניה, מיניה בלבד, כדפרשית.

צא) ומוח זה נמדדכו ל"ב נתיבות. על ידי האור הבא דרך שערות הראש העליון, למוח זה כדლעיל. ונמצא שההתפשטות מוח הבינה הוא על ידה, ומוח החכמה אינו מתפשט ללי"ב שבילין, אלא ע"י השערות העליונות.

צב) וב' מוחות אלו בהמשכם ליכנס לו"א, טרם יכנסו, מתחברים בסוד זוג. כי המשך שני מוחות אלו הוא תיקון חכמה ובינה, והתיקון הוא להיות להם דמות אדם, רישא וגופא וזרועין ושוקין וברית חדש. וזה עניין אתגליף באמיותות, להחקק בדמות בית קובל גוף ונשמה: גוף, בית קובל לנשמה, וכל אחד נחקר בתיקוניה. ובינה נכנסו כל תיקוניה

או ר פ נ י מ י

ג"ר דבינה אינה מספיק לו"א, להיוותו צרייך בחינת גדלות וקטנות מצד החכמה. ותגה עיקר התקיון הוא קבלת הקטנות דבינה, שהיא בחינת ה"ת בעיניהם, דהיינו מלכות הממתקחת במדת הרחמים דבינה, כי משורשו עצמו, דהיינו מן עת הנקדמים, אין לו אלא מלכות דמת הדין, שעליה אין שום זוג נוגג באצלות, כי מלכות זו גגונה ברדי"א, כנודע. ולפיכך תחילת תיקונו היא לקבל המלכות וממותקת הראות לזוג, ואותה הוא מקבל מקטנות דאמא, מבחינת ה"ת מעינים שהוא בחינת גוף בלי ראש. אכן כדי שייהיה ראוי לקבל בחינת גדלות, הוא צרייך גם לקטנות דאבא, שקטנות זו מקובל לו מבחינת שערות רישא דא"א כמ"ש הרב לפנינו. כי הגדלות דאמא, שהוא בחינת

עוד"ז צרייך הוא לקבל בחינת קטנות דבינה ע"ב משערות רישא דא"א כמו או"א, שעי"ז יהיה ראוי לקבל גם הגדלות שלו. וו"ש, "והחכמה מתחקנת מצד עצמה,

בז"א, ואין כו חכמה, כי נהיינו דידה בא עד המוח בלבד, כי נעלמת היא להשיגה.

צג) ודע כי מן המוח היוצא מבינה לו"א, נחלק לנוקביה גם כן. ולפיכך נקראת תבונה, בסוד בן ובת ר"ה, כדאיתא באדרא זוטא. ואמרינו בתיקונים נש פלכות תבונה, ע"ש. וומ"ש חד נהרא דנגיד ונפיק לאשקה גינטא, דהינו נוקבא דז"א שהיא גנטא. ולפיכך אמרו דמסטרא דאימא נפקת בת, ומ"מ אין הלשון מוכחה כאן, דאפשר דברי גנטא לווא, כדאמרינו באדרא, להשkont את הגן דא ר.

צד) ואמנם המוח היוצא מהחכמה, אין לו התפשטות רק עד מוחא, והתפשטו על ידי שערות הראש העליונות, כי על ידו נתפשט ללב נתיבות. זהה הוא, כי האור עובר מהשערות العليונות דרך השערות התחתוניות למוח ז"א. וכדאמרינו באדרא רבא. ונhair ונגד בנהנו נימין לנימין דז"א, ומהאי מתקנו מוחיה, וכדין נגד ההוא מוחא ללב שבילין. וזה יורה על מיעוט אור מאד לרוב העלמה.

אור פנימי

בחינת ראש בלבד. וטעם הדבר הוא כי האריה חכמה זו מתחשבת לו ע"י זוג ב' היסודות דאו"א ע"י זוג דהכא, ונמצא המסד דיסוד דاما שהוא בחינת צמצום, מעלה על אור החכמה שלא מתחשבת אלא כמדת היסוד, (כנ"ל דף אלף תקמ"ב ד"ה אמנם) וו"ש „אין לו התפשטות בכל הגוף מרוב העלמו" כי המסד דיסודAMA מעלים עלייו ואין יכול להתפשט אלא במדת היסודות בלבד. ע"ש. וו"ש וב' מוחות אלו פרט יכונסו לו"א מתחברים בסוד זוגו" דהינו כמבואר, כיון שאין הוא"א יכול לקבל המוחוי שלו כי אם דרך זוג דברי יסודות דאו"א, ע"כ אין למוח החכמה התפשטות תורugh הגות.

צד) והתפשטו ע"י שערות הראש העליון כי על ידו מתחשבת ללב נתיבות וכו'. כմבוואר ביביר הסמור, שככל הכתה של הו"א יוכל לקבל החכמה והוא ע"י הקנות שמקובל משערות רישא, שכוה הוכן והגולות שלו יוכל לקבל מוחין דע"ב. כמו"ש לפניו.

ומוציאה לו מוח ב' דהינו שהחכמה מתחקנת בעצמה מבחינת הקטנות שלה, ממה שמקבלת משערות רישא דא"א, ואו הוא משפטת לו"א את הקנות דע"ב, וכן התפשטות בכל הגוף מרוב העלמו ולפיכך נקרא בן רבקה ולא בן יצחק כי עקרו מבחינה והוא חי המליך" דהינו כמבואר, שעקרו דז"א הוא מבחינה, כי בחינת הז"א הוא בעיקר מאור החסדים של הבינה אלא להארת חכמה מוך החסדים הוא צרייך, דהינו להגדלות שלו למוחין דחיה, וזה הוא מקבל מאבא. וע"כ אין אור חכמה מתחשבת בו בהתלבשות הגוף, דהינו בבחני ממעלה למטה שנקרה גוף, אלא בבחינת הוווג דב' טוריין, שהוא בחינת אוורה ל眉头א בית, שאין זה אלא בחינת האריה בעלמא מחכמה, ולא בחינות התפשטות בגות. ולפיכך נקרא בן רבקה, כי האריהAMA מתחשבת בו בראש וגות, ולא בן יצחק, שהארחו אינה מתחשבת בו בבחינת ממטה למעלה

* צה) והנה אחר הראש הג' נסתם העצמות העליון בקרומה דאוירא, וירד האור דרך השערות כאור המשמש העובר דרך נקבים קטנים, וזה לאבא, דאבא בלבד מתפשט בו העצמות העליון מבלי לבוש, משומש

או ר פ נ י מ י

אין הת"ת, שהוא הנושא להארת חכמתה, מאיר עם חכמה שלו, אלא בתלבשות של היסודות דאו"א, שאין זה האריה גמורה של חכמה, אלא בבחינתן אורחות ל眉头א בית בלבד. אמנם באו"א עליאן עצם, בשעת עלייתם לגיר דא"א ונכללים בו עם המ"ז של הדיקנא, שאו הת"ת מאיר מבחינת היותו בפני עצמו, בלי שום כסות של היסוד, שות גורם שבית-הבינה לחכמה ממש, עד' שבינה שבת לחכמה, בעת שבינה דאו"י האצילה לו"א דאו"י. שאו החכמה מאירה בפרוץ' בכל שלימוטה והדרה.

ותדע, שוה כל ההפרש מע"ב המגוללה בלי התלבשות בעזקה דכיא, שהוא ב' דצל"ם, אל ע"ב המתבסה בעזקה דכיא. כי בע"ב המגוללה, נמצא הת"ת שהוא הנושא להארת חכמתה, מאיר שם בג"ר דעת"ב, מביח' היותו בפני עצמו בעלי הנרתך של היסוד, ונמצאת הבינה בבחינת או"א עליאן, שהג' דעת"ב, שבבה להיות חכמה ממש, כנ"ל. משא"כ בע"ב الملובש בעזקה, שהוא הם/, אין הת"ת שהוא הנושא להארת חכמתה יכול להתגלות למגרי, שהעזקה מעכבה עליו ואינה נותנת לו להgelות שם, אלא בתל' דצל"ם, שהוא בבחינת ישס"ת ובבחינת ו'ק דמווחין דעת"ב, אשר הגם שהי' נפיק שם מאירא, ואור החכמה מתגללה בת"ת, אכן אין הת"ת הווה מאיר מבחינת היומו בפני עצמוו, אלא מבחינת הלובש של היסוד, שהי' חמלה בונרטיקה, שאין המשמש מאיר לפ' כחו עצמו, אלא לפ' שיור של הנרתך, שהוא הלובש אליו, שם המסתכים ذכר וקצר

זה) אחר הראש הג' נסתם עצמות העליון בקרומה דאוירא וירד האור דרך השערות וכו' וזה לאבא וכו' אבל הזיא ע"י אבא געשה. ולכוארה תמה, שהרי לעיל אמר, שמוח החכמה זו"א מקבל משערות רישא דא"א, וכן בכ"מ, אכן יש כאן עניין עמוק, שאנו מוחיבים להבין היטב. ומתחילה נבין ממי הסתימה שנעשה אחר הראש הג' בקרומה דאוירא שאומר הרוב. וצריכים לזכור כאן היטב כל המתברר בחלק י"ג, בעניין הפרש של ע"ב דא"א בעת יציאתו בהעלינו שלו, שהוא רדל'א. אל בחינת ע"ב דא"א הנשאר בו אחר שנולד ובא למקוםו עצמו. כי בעת יציאת המוחין דעת"ב דא"א בעת הצללוותו ברדל"א, לא היו הגיר שלו מלובשים בם' דצל"ם, הנקרא עזקה דכיא, אלא היה מגולת כמו ע"ב דא"ק וע"ב דנקודים, שאין שם כלל התלבשות הוו סמל"ץ דצל"ם, אלא אחר שנולדו המוחין האלו ובאו לא"א למקוםו עצמו, הנה נתכו בלבושים מל"ץ, בסוד עזקה דכיא, שפירושו שג"ר דעת"ב שם בבחינת גלגולתא דא"א, נקבעו להיות בבחינת אוירא, שאין ה'. נפיק מאיר שלהם, וכל גilio חכמה אינה אלא בעלי דצל"ם, שבו נפיק י' מאירא ואשתאר אויר, ונמצאים הגיר שם בבחינת או"א עליאן ועצם חכמתה, שם בבחינת חסדים מכוסים גם עתה כמקודם לכך, אלא היל' דצל"ם שהוא בבחינת ישס"ת ובינה, בהם נפיק ה' מאיר, והארת חכמתה מאירה שמה. וכבר ידעת הפרש מהארת חכמתה של ישס"ת, להארת חכמתה דאו"א עליאן, כי בישס"ת

דאככל במלוא ונחשב כעתיקא, אבל הז"א ע"י אבא נעשה, כי נתפשט העצמות ונתלבש בו, ועל ידו נעשה בו שלשה מוחות.

או ר פ נ י מ י

ומיעות היב, שנעשה בסבתת התלבשות המל"ץ שנתחדש בא"א, הוא יציאת הבינה לחוץ מראש דא"א לזרמי ונעשה לבחינת גרון, לגוף. כי אחר שנטקו הגלגולא דא"א בבחינת ס' דצל"ם, נמצא הווג זמא עליה עם הcharisma הכלולים בגלגולא. כי כה העזקה רוכב עליהם שלא יוזנו לגלות חכמה, כנ"ל, וזה גרים לבינה דא"א עצמו, שתחתרד לגזרי ממי"ס דא"א ולהתלבש ג"כ בבחינת אחוריים הרוחים חכמה, שבחינה זו גם אמא עליהDACZILOTH, חסרת ראש, כי אין לה בחינת הווג עם אבא עליה, להיוותם שניתם כלולים בבחינת ג"ר דע"ב, שהוא הגלגולא, ומוכרחים לקבל רק ממשם, ואפללו אמא עליה אינה יכולה לקבל מן היל' דצל"ם, שהיא בחינת ישוט"ת, ולא אמא עליה. והוא שבנתן לבחינת המיעוט של יציאת אמא לחוץ, שהוא מיעוט היב, שהמ"ן שללה הם הבנים, דתינו הוו".

והנה נתבארו היטב עניין הקטנות דא"אDACZILOTH, שאע"פ שיש להם קומת ס"ג בקביעות, מ"מ כיוון שהם משורשים בבחינת ע"ב, הם סובלים את ב' המיעוטים שנעשו ע"י התלבשות הג"ר דא"א במלי"ץ דצל"ם, שמיעות הא' מיוחס לאבא עליה, שהוא חכמה דע"ב, והמ"ן של החורות קומתו הם בחינות שערות רישא ודיקנא, כלומר, שבhairiness השערות רישא ודיקנא מבחן לפרצוף בראש א"א, אין בהם אלא בחינת ויק של הע"ב המגוללה, כי ע"כ אינם יכולים להכיל בהפרצוף, אחר שהג"ר דע"ב נעלמו בבח"י מקיף הוור. וע"כ שערות רישא ודיקנא אלו אינם משפיעים לאבא עליה רק קטנות דע"ב, ומטעןיהם אותו בבחינת חסר ראש, ואין לו תיקנו ריק ע"י עלייתו אל הג"ר דא"א בעת שא"א מחובר עמו

דיסודות דאו"א, הנקרים עיטרא דגבורה, כנ"ל. (דף אלף תקמ"ב ד"ה אמן ע"ש). ועם זה תבין בבהירות, את הקטנות דאבא והקטנות דאמא, מבחן קטנות דקמת ע"ב. כי מחתמת התקון של מל"ץ הב"ל, שנתקנו בו נה"י דעתיק ללבושים מוחין לא"א, כנ"ל, שגרם לכיסוי דב"ר דע"ב בעזקה דכיא, שזה היה מחתמת השימוש דרדל"א עם המסדר דצמצום ב' לצורך אצלות ולידת א"א, כנודע. הנה נעשה בו ב' מיעוטים: א' הוא העלם האור ג"ר דע"ב המגוללה, מחייבת שהג"ר נתקנו בעזקה, שהיא בבחינת אחוריים דאמא הדוחים חכמה. ובבחינת המסכים ששמשו בקומת ע"ב המגוללה, יצאו מבחן ראש דא"א, בבחינת מותרי מוחא, ונעשה לשערות רישא ודיקנא. ומיעוט הוה גרים לאבא DACZILOTH שישראל בבחני ריאי. כי במוחין דא"א עצמו, אין הכספיו דעוקא דכיא, נחשבת לשום מיעוט, משום שהחיסוי הזה מחבר את הגלגולא עם הרדלא"א שייו כמו ראש אחד, מטעם, שהמסדר שבפה דרדל"א אינו שולט על בוחינת ג"ר דבינה שיוציא אותה מבחן ראש, וע"כ משהה הגלגולא מתוך הלבוע של העזקה מעלה גודלה מאד, כי זה מבדיק אותה אל הראש דעתיק. כמו כן פרוץ מהתון מא"א, דהינו אבא עליה, שהוא מוכרת לקבל מבחן שכנודו בראש דא"א, דהינו מבחן גלגולא של, שהם בוחנת ג"ר דע"ב ואו"א עלאי, ואחר שהגלגולא נחסה בעזקה בחדים מכוסים דג"ר דבינה, אין לאבא ג"כ, אלא בוחנת חדדים מכוסים בלי חכמה, שבערך אבא הוא ויק בלי ראש. והנץ מוצא שזה המיעוט של הגלגולא שנחסה בס' דצל"ם, גרים לאבא DACZILOTH להיות בבח"י ויק. יונתבאר מיעוט הא, שהמ"ן דיקנא.

אוֹר פְּנִימִי

שבוקן הכלול מוכר ונקבת" דהינו מבואר, שמול הח' הוא עטרא דחסד, ומול הי' הג' הוא עטרא דגבורה שהוא בוחנת המרכיבים שביסוד, שהם בוחנת זכר ונקבת, דהינו בוחנת צור שהוא התכליות מן יסוד אבא, ובוחנת קדר שהוא מסך יסוד אמא שהוא נקבת. וזה, שהוא בוחנת יסוד הכלול מוכר ונקבת. ועוד אומר, שמול הח' משפטיע למול הי'.

זה שמשמעותו שם, וואו בוחנת שם זוין

בסוד עיבור באו"א מתחזר מולא ד Diskinna בהתלבשותו תוך או"א ואו מורישין מוחין הראים להוליד בירושהן דוין" והנץ ראתה איך הרוב מדיק לומר, שמולא Diskinna מתחזר בעת התלבשותו באו"א, רק או מושפע מהוין דהולדת. ודיק הוה הא, כי אין מוחין דהולדת באים אלא מע"ב המגוללה, להיוות בו בחיי הת"ת, המAIR בוחנת חכמה שלו בהיותו בפני עצמו מוחץ לנרתוק דיסוד, שווה נחשב להארת חכמה שלמה, ונtabar לעיל שאין זה נוגה אלא בעת שאו"א מלביבים לג"ר דאו"א שב' המזמין הח' ויג משמשים לדעתם שלם, שאו נמצוא מול ונוצר לעלה בפני עצמו. מוחוץ למול ונקה שהוא נרתיקו, כי חיבורים של או"א הם בוחנת היסודות שלהם הכלולים שניהם במול ונקה, אבל בוחנת הת"ת עצמו מגילה לחוץ מנרתיקו, ואו דוקא, דהינו בוחנת הת"ת המגוללה, מושפעים מהוין דהולדת לוין.

אמנם הוין עצם, אין מקבלים אלו המוחין דע"ב רק מול ונקה בלבד, כלומר בוחנת ב' היסודות דאו"א שם כלולים שם, כנ"ל, ולפיכך כבר אין בוחנת הת"ת מגוללה שם בוחנת עצמו אלא ממדת היסודות מתקד הנרתק שביהם, שע"כ אין בו אלא בוחנת דארת חכמה בוחנת אורחה למעברה בית, כנ"ל. וזה נוגג בכל השთא אלף שני שאין בוחנת הת"ת של המוחין דע"ב מגולה בוין בוחנת היוטו בפני עצמו.

רדל"א, שאו נכנסים שוב השערות רישא וDiskinna לבוחנת מסכים ומ"ז אל קומת ע"ב המגוללה היוצאה עתה מחמת התכללותם ברדל"א, שאין מל"ץ דצל"ם נוגג שם, והזעקה נפתחת ובינה חורה להיות חכמה, ות"ת דמוחין שב להיות הנושא להארת חכמה כמו בהע"ס דאו"י, דהינו בוחנת היוטו בפני עצמו, להיוות בוחנת ג"ר דעת"ב, דהינו באו"א עלאיין, שם מקום גilioi הת"ת בוחנת עצמו. כנ"ל ע"ש. ויד"ז מתחיקן ג"כ מיעוט הב' דאמא עלאה, שע"י עליית הו"א למ"ז, וע"כ גilioi המוחין דעת"ב המגוללה, כנ"ל, חורת לראש דאו"א, ומוזוגת שם עם אבא עלאה. והבן היטב אלו ב' מיעוטים ובוחנת תיקונים ע"י המ"ז דשערות.

ועם זה תבין היטב עניין ב' המולות שם: תיקון ח' שנקרא ונוצר חסד, ותיקון ייג שנקרא ונקה. שם בחיי ויק דעת"ב המגוללה, כנ"ל, וע"כ נקרו דעת דאו"א, ומול ונוצר הוא בוחנת עטרא דחסד, דהינו בוחנת ת"ת, והוא בוחנת ת"ת בוחנת היוטו בפני עצמו מוחץ לנרתוק, כמו בע"ס דאו"י, והוא משמש לאבא עלאה. והוא בוחנת הט' דאו"י ממעלה למול. ומול ונקה הוא עטרא דגבורה דהינו המרכיבים שביסוד, המעלים ט' דאו"ח ממטה למול, והוא משמשת לאמא עלאה. ונודע, שעיר הנוشا להארת חכמה הוא הת"ת, שהוא מול ונוצר, ולפיכך הוא מיחסש להט' דאו"י שמעלה למול, שהוא בוחנת יוסט, דהינו צדיק דעיל בה, כנ"ל. ומול ונקה הוא הנושא בוחנת המרכיבים, ולפיכך הוא בוחנת הט' דאו"ח שemptah למעלה, והוא בוחנת בנימין, דהינו צדיק דנספיק מינה. ולפיכך מול ונוצר הוא עטרא דחסד שבאבא. ומול ונקה הוא עטרא דגבורה שבאבא. והבן היטב.

ועם זה תבין ביותר דברי הרבה (דף אלף חקכ"א אות נ') שאומר שמול הח' הוא בחו הת"ת שבוקן, ומול הי' הוא בוחנת יסוד

או ר פ נ י מ י

העליוון בקרומה דאיירא וירוד האור דרך השערות כאור המשמש העובר דרך נקבין קטנים" כי חכמה זא"א נסתם בקרומה מתחתיו, מחמת תיקון ה' בגלאה, ואבא אינו יכול לקבל חכמה ממנו, אלא דרך השערות רישא ודיקנא, שהם שנשאו בראש זא"א בבחינת כלים ז"ק וחיצונים בראש דא"א, שיש עוד בהם הקטנות דע"ב המגוללה להשפיע לאבא. שזה מכונה נקבים קטנים, ככלומר רק בחינת קטנות ולא גדולות.

וע"כ אין לו בחינת ג"ר וראש אל או"א עליאין, שהוא בחינת ע"ב וחכמה, רק בעלית א"א לרדרל"א, ואו"א עצם לא"א, שאנו נכנסושוב השערות לפנימיות הכלים דא"א, כי הם עתה בבחינת רدل"א עצמו מחמת העליה, ושוב משתמש שם בח"י מלכות מצמצום א' ביל' שום לבושים של מל"ג, כנ"ל, ונתגלו ג"ר דע"ב, ונעשים לבחינת ראש לאבא ואמא עליאין, הרוי שאיןABA מקבל בחינת ראש וג"ר, אלא בעית שנכלל בג"ר דעתיק, ולפייך אומר הרבה, דאבא וכל בمولא ונחשב לעתיקה" כי המולא משמש לדעת דאו"א, רק בהיותם נכללים בעתיק, כנ"ל, וע"כ בעית שהמולא הוא בקטנות נחשבים ג"כ לבחינת ז"ק דעתיקא, כי מקומת ע"ב המגוללה שימושה במוקם ג"ר דעתיק הם באם, וכן הם מוחוריים לג"ר דעתיק בעית יציאת מוחין דחולדה. הרוי שבבחינת מולא ועתיקא הם כמעט בחינה אחת, וכן המולא עם או"א הם בחינת אחת ממש. כמברואו. וזה שמידיק,, אבל הז"א ע"י אבא געשה כי נחפט העצמות והחלבש בו" כי ע"כ יש בו"א הפרש גדול מאד ממוחין דאו"א עצם, כי או"א שם במקום ג"ר דא"א שבמקומות עתיקא, והמולן משמש להם לדעת מומטה למעלה הרוי מול הח' שהוא ת"ת דידיינא, למצא שם בחינת היותו פנוי עצמו מגולה ומאר בתכילת השלים. כנ"ל. אמן ז"א שמקורה לקבל מיסודות דאו"א שם בחינת מול ונקה, אין המשמש מאיר

מחוץ לנרתיק, אלא מתוך נרתיקו, מבואר. ובאלף הז'. אחר גמר תיקון דשתא אלפי שני, אז יתרגלת הארץ הת"ת בו"א מחוץ לגרתיקו, ואז יתרגלת האלף הז', שת"ס וחוד חרוב. כי אז יוציא הקב"ה חמה מנרתיקת, כי הת"ת הזה, ה"ס חמה, כנ"ל בדברי הרב, בסוד שמשא וסיהרא הנעלמים, ע"ש. וכשהוא מאיר בבחינת היותו בפני עצמו, כמו בمول הח' דידיינא, נבחן ליציאת חמה מנרתיקת, שהצדיקים מתרפאים בה וכוכו. כמו"ש בדברי רז"ל. ועם זה תבין מ"ש הרב, שאפלו בשבת במנחה שז"א עולה לא"א, איןנו עולה למול ונוצר, אלא לד' תקוני. דיקנא תחאי שלמטה ממול ונוצר, כנודע. דהינו כנ"ל, שבמשך שתא אלפי שני, הוא מקבל מוחין דע"ב מבחינת חמה בתרתיקת, דהינו מהארת הת"ת המלבשת ביטודות דאו"א במקום המול ונקה. שם עמודים היסודות דאו"א, ואינו עולה למול ונוצר, שהוא ת"ת بحيותו מחוץ לנרתיקו, אלא באלף הז' כנ"ל.

זה אמרו, "אחר ראש הג' נסתם עצמות העליון בקרומה דאיירא, וירוד האור דרך השערות כאור המשמש העובר דרך נקבים קטנים, וזה לאבא, כי באבא בלבד מתחפט בו אור העליון מבלי לבוש ממש דאתכליל במולא ונחשב לעתיקה" שלכאותה קשה, למה זה נחשב אבא לעתיקה, ולשם מה הוא משמעינו זה. והענין תבין עם הנ"ל, כי בתברא, שמוחין דאבא מבחינת ע"ב לא יוכל להיות מגולים אלא בג"ר דעתיק, משא"כ בג"ר דאו"א, כבר ג"ר דע"ב שהם או"א עליאן דמוחין, באים מכוונים בעזקה דכיא, שבבחינת ז"ק דמוחין הם המגולים, באים בתיקוני שערות רישא ודיקנא, שמושם זה גם אבא עלאה דאצלות מוכסה בעזקה דכיא, ואני מקבל חכמה מראש דאו"א, שהם בבחין ס', אלא מקבל בהכרח מן שערות רישא ודיקנא, שאין לו מהם-אללא ז"ק בלבד, כנ"ל ע"ש. וזה הרב,, שנסתם עצמות

צ) זומ"ש האי חכמתא שירוטא דכלוא, כי על ידו נעשה ונazel כל אשר למתה הימנו בהתלבש העצמות בה. וזהו פירוש שירוטא, וממנה מתפשט מוחא דו"א ל"ב שבילין, כי בה אין התפשטו כלל עד רדתה לזו"א. ואף בזו"א הם שבילין צרים, ולא ארוחין רחבים. כי עדיין נעלמים להיותם קרובים לאבא דנפיק מעתיק קדישא, ואורייתא בחכמה זו נכללה בכ"ב אותיות ועשר מאמרות ואח"כ למטה בזו"א נתגלית יותר, אבל נכללה כאן בהullen.

או ר פ נ י מ י

שיעורו של ז"א, שהוא רק לדאייר הארת חכמה בחסדים, ולא בחיי חכמה בס"ע, וע"כ נקראו ל"ב נתיבות, המורה על ז"א בעיבור הבינה יחד. וו"ש, כי בה אין התפשטו כלל עד רדתה לזו"א כי אחר לידת המוחין דו"א, חורין או"א למקוםם, וכל המוחין דא"א ואו"א חוררים ומחלבשים במיל"ע, ונמצאים או"א שוב בבחינת אירא, כמו גלגולתא דא"א, אלא אלו המוחין באים לזו"א, שהוא ציד להם, לתהוות מבחינת הארת חכמה בחסדים, ואין מוחין דאו"א עליין מספיקים לו, לתהוות חסדים מכוסים.

זה אמרו,, ואף בזו"א הם שבילין צרים ולא ארוחין רחבים" פירוש: כי ז"א מקבל אלו המוחין, דרך היסודות דאו"א, שת"ת שהוא הנושא להארת חכמה, איינו מגולה בבחינת היהתופני עצמו, אלא מתוך הצורות של היסודות כנ"ל, ולפיכך מכונים הכלמים שהמוחין מחלבשים בהם, שהם שבילים צרים, ואין בהם אלא בבחינת אורחה למעברא בית, ולא ארוחין רחבים, כי אין שם בחיי תחת מצוד היהתופני עצמו, המAIR בתרחבה גדולה, ומוגנה כמו ארוחין רחבים. אלא תחת המAIR במדות תצר של היסודות. וכך אין הארת חכמה יכולה להתגלוות בת"ת דו"א, דהיינו בבחגת"ת שלו, אלא בנה"י דו"א, שהם בבחינת יסוד שלו, שהם בבחינת ארוחין צרים, שמתגלה שם יסוד דאבא בלי יסוד אמא. אבל אם היו מAIRים בת"ת היו ארוחים רחבים כי שם מלובש יסוד אמא המשפעת חסדים בהרחבת.

בצורת עצמו, אלא בצורת הנרתק, דהיינו לפי מدت היסודות. כנ"ל.

צ) האי חכמתא שירוטא דכלוא, כי על ידו נעשה ונazel כל אשר למתה הימנו בהתלבש העצמות בה. דהיינו מבואר, שאין גilio של הארת חכמה, אלא ע"י עליית או"א עליון לג"ר דא"א ודעתיק, שאו משמשת קומה ע"ב הגלואה בא"א עליון, שמננה באים מוחין דחולדה לזו"ן. כנ"ל. הרי שהאי חכמה, דהיינו או"א עליון, הם תחולת הגilio של המוחין, הן לעצםם והם לו"ן, והן לנשומות הנולדות מזו"ן. וו"ש הוויה שהוא שירוטא דכלוא.

וממנה מתפשט מוחא דו"א ליל"ב שבילין כי בה אין התפשטו כלל עד רדתה לזו"א, ואף בזו"א הם שבילין צרים ולא ארוחין רחבים" פ"י: כי מוחין אלו היוצאים בא"א עליון, הם העיקרי בשביל הזו"א, שיוכל להזוווג עם הנוקבא פב"פ למוחין דחולדה, וע"כ נקראים המוחין האלו בשם חכמה דל"ב נתיבות, שפירושם כיב' אthon ועשרה מאמרות, כמ"ש הרבה להלן. כי כ"ב אתוון הם בנין הבינה עצמה, ועשרה מאמרות של חכמה ז, וע"כ הם מכונים בשם ל"ב, להורות של חכמה ז, היא באה ע"י עליית מ"ז חוו"ן המעורר את הבינה לקלת חכמה בשביל ז"א דאו"י כנ"ל, וע"כ הוא מחויבת לזו"א, כי אין בינה מקבלת חכמה אלא לפני

א' תקנד ח' ל' י"ד תלמוד עשר הספירות גדלות ה"א

צ') והענין הוא כי בכלל חכמה זו היא הבינה דהינו אמא, והאותיות מבינה, נמצאו כ"ב אותיות כלולים במבנה שבחכמה זו, ועשרה אמרות שנתעбра בהם אמא, והולידתם בסוד ויאמר אלקים שהיא בינה, והם עשרה: ט' דז"א, ומלכות, הרי עשרה. ונמצא שגם מלכות שהיא סימוא, כוללה בחכמה זו. וזמ"ש ובاهאי חכמה שירותה וסיומה אשתחח, ובג"כ: חכמה עלאה, חכמה תחתה שהיא חכמה שלמה.

צח) וכך אפשר חכמה נתגלית בינה, שהיא אמא שהיתה כללה בו, דאו הולידו חב"ד שהם אביהו דבו"א, או נקראת החכמה אבא לאבahn. ודע, כי אע"פ שם מוחא דז"א, ונקראים חב"ד אליו, בערך או"א הם חגי"ת והם אביהו ממש, וכדבעינא למייר לקמן, והבנו זה. וזמ"ש בפרשת משפטים, רישא דמלכא בחסד וגבורה אתחקן, ודי בוז.

צט) זומ"ש, قولא בהאי חכמה אשתכלל, כדפרישית, שהעزمות העליון נתלבשה בה, וירדה עד סוף המדרגות. וזמ"ש כולם בחכמה עשית. ונמצא, כמו שהחכמה העליונה, מוחא סתימה, סתמה האור והעزمות, שלא ירד כי אם דרך השערות, והוא התחלת תיקון העתיקא להעלימו

א' ר פ נ י מ י

צ') פ"ב אותיות כלולות במבנה שבחכמה זו ועשרה מאמרות וכו' ונמצא שגם מלכות שהוא סימוא כלולה בחכמה זו וכו' חכמה עליאה חכמה תחתה. דהינו כנ"ל, שעיקר גילוי החכמה הוא למלכות לנוקבא דז"א, וע"כ גם בחינת מלכות מורות במנין ל"ב הגיביות, וע"כ נקראת הנוקבא חכמה תחתה, כי בה נתלית החכמה עלאה דל"ב נתיבות. וזמ"ש הזוהר ובاهאי,, חכמה שירותה וסיומה אשתחח" שירחות היא חכמה דל"ב נתיבות, אשר תחילת גילוי היא באבא עלאת וסיומה, היא המלכות, שנקראת חכמה תחתה, שmorphin אלו מגיעים אליה.

צח) חב"ד שם אביהו דבו"א וכו', בערך או"א הם חגי"ת והם אביהו ממש. כלומר, שאע"פ שהמוחין באם מאו"א עלאין שעלו לג"ר דא"א, כנ"ל מ"מ ז"א אינם מקבלים מג"ר שם או"א עלאין. אלא מהג"ת שלום, ולכן הם חגי"ת בערך או"א. וזמ"ש ,,והבנו

כי עדיין נעלמים להיות קרובים לאבא דפ"ק מעתקא קריישא" כולם. כמו שאבא נתקן בם' דצל"ם מושם שמקבל מבחינה שכונגו בעתקא, שהיא הגלגולת המלווה בג"כ בם' דצל"ם, כנ"ל. לפיכך גם בחינת תג"ת דז"א עד החוזה, מיחסים ג"כ לבחינת ג"ר, הזריכים ללובוש דם' דצל"ם, דוגמת תג"ת דא"א עד החוזה, וע"כ צריכים הם תמיד להיות בבח"י חסדים מכוסים, ואין המוחין דהארת חכמה יכולם להתגלוות בהם. זומ"ש,, כי עדיין נעלמים להיותם קרובים לאבא" כולם, שהם בחינת חסדים מכוסים כמו או"א עלאין.

ואה"כ למזה בו"א נתגלית יותר. פ"י מקום החוזה ולמטה דז"א, נתגלת הארץ חכמה, כי שם מקום גilio של החסדים כנודע. אכן עיקר הגilio הוא במלכות, דהינו בנוקבא דז"א, שהוא הלוקחת מקום הווה דנה"י דז"א, כמו"ש במקומו.

כדי שיתגלה, כי העלמו הוא הגילוי, וכן זאת החכמה סתמה האור שלא יתגלה כי אם מלבש בה, והוא סבת הגילוי והתחליה, ולפיכך נקרא שירותא.

ק) וזמ"ש, אחר דשירותא אשתחת, מעתיקא, מקום תחלת הגילוי הנמצא ויורד מעתיקא, שהעצמות מתפשט בו, כדפרישית, וזה על ידי שערות דיקנה הנקרה מזולא, כי דרך המזל יורד העצמות העליון ומאריך לו. וזהו דאתנהיר מזולא, הוא נהירו דחכמתא דמתפשט אח"כ בז"א לל"ב עיבר. אי נמי ביה גופיה מתפשט לל"ב עיבר, דהא חורא דגלגתא נמי מתפשט לי"ג עיבר, כדלעיל ובז"א נעשים שבילין.

כא) ונפקא ממוחא סתימה מהирו דביה, דהינו מהאור והעצמות שבו, והוא חסדعلاה, כי האור והעצמות שבכתר וחכמה ובינה נתפשט בשלשה ראשי העליונים, ובמצחא ודיקנה, ונפק אור עצמות חסד והוא חסדعلاה, והוא הנקרה בצתתו שם, אוירא דכיא, ונגנו בתוך רוחא דגניז בעתיק יומין, והוא כדמות גוף וכלי להאי אוירא דכיא. והינו דאמירינן באדרא זוטא. דרכ"ב ע"ב ז"ל, וההוא אב הוא רוחא דגניז

או ר פ נ י מ י

חו"ב עצם מתחשטים בו, אלא שבאים בבחני סל"צ דצל"ם, שחו"ב שלו מלבושים בם, ודעתי עליון בל' ודעתי המתפשט בז'. וע"ז מביא ראייה, מגילגתא דא"א, שאע"פ שמחינתה עצמה היא רק ס' דצל"ם בלבד, ומ"מ היא מתפשט עצמה לי"ג עיבר, שם ג' הוiot דמל"צ, והויה אחת דכליל לוון כבודע, הנה עד זה גם ז"א,ಆע"פ שהחינו עצמו היא רק צ' דצל"ם, מ"מ הוא מתפשט עצמו כל' ג' הבהיר דמל"צ, שבזה נמצאים עצמותחו"ב ג"כ מתחשטים בו, אלא בכיסוי דם, שהיא בחינת חסדים מכוסים, והל' מאיר בו הארות הכתה. ותבן היטב.

כא) ונפקא ממוחא מניריו דביה דהינו מאור ועצמות שבו, והוא חסר עליון, והארה והעצמות שבח"ב מתפשט בז' רוחא דגניזם. פירוש, שמראת אז השורש העליוניים.

וז"ה הוא לרמזו שימוש זה אין החכמה מקובלת, אלא דרך היסודות דאי"א, וכל גילוי החכמה הוא במדת היסודות, שם אורחינו צרים. כי אPsiלו בעלית ז"א לא"א, אין עולה שם למול ונוצר שהוא בחינת אוי"א לעליין, שהמת"ת מגולה בהיותו בפנים עצמוני, אלא במול ונתקה, שהוא בחינת ישטו"ת, שאינו מקבל אלא במדת היסודות כנ"ל בוארך, ע"ש.

ק) אי נמי ביה גופיה מתפשט לל"ב עיבר, דהא חורא דגלגתא נמי מתפשט לי"ג עיבר. פ'/, שמהחיללה פירוש, שהוא מקבל רק נהירו דחכמתא דל"ב נתיבות דהינו הארה חכמה, ולא חכמה עצמה, כי ז"א מקבל בעיקר רק מב' עטרין, שנקרים דעת, ולא מחו"ב גופיה, שהם אינו מקבל רק הארה ולא עצמות. כבודע, ועתה מפרש כוונת הזוהר, שאפשר לומר גם בחינת

בעתיק יומין, וביה אתגניז האי אוירא ואכליל לניצוץ דנפיק מבוצינה
כו' עכ"ל. ועוד שניינו בא"ר דקל"א ע"ב וזו'ל, והאי אוירא הוא טמיר
טטמירין דעתיק יומי רוחא דגניז בהאי גלגלתא כו' עכ"ל.

כב) ומה דעתיק נהייר בקדמיתא, דא הוא, כי בשלשה ראשים
אשתכח, ועצמותו נראה בהם בל' שום מחייב, אבל בהאי נהייר דרך
השירותות בלבד, וזהו הקודם לאור זה ושירותא ממה דאתגליא הו, כי
או"פ שהוא מכוסה, הוail והוא תחללה ממה שהוא מתגללה. למטה, כי
בז"א מתגללה חכמה זו והיא מתחפשת ללב' שבילין, יצדק בה שם
שירותתא, כי הוא תחולת התכונה המתגללה בז"א, והיינו דקאמר, שירותתא

או ר פ נ י מ י

דעתיק, מוחמת שחסיד דעתיק געשה לחכמה
שלו כנ"ל, ועםם מתחבר גם אבא עלאה,
שעליה עם החסיד דא"א, ונעשה לבחינת
דעתיק, שהוא גלגלתא דא"א, וכל אלו הם בחינת הדרכוין
של הוווג. ועד"ז גם מוס' געשה עתה לבינה
דעתיק, מכך שగבורה דעתיק עלה ונעשה
לבינה דעתיק, ועםם מתחבר אמא עלאה
שהיא עלה עם הגבורה דא"א ונעשה
למוס' שלו, והם הנוקבין של הוווג. ועד"ז
מוחא דאוירא דא"א, געשה עתה לדעת
דעתיק, מכך עלייתו עם ת"ת דעתיק שנעשה
עתה לדעת שלו, ועםם עולים ב' המולין
ונוצר ונתקת. שהיו מלבישים לת"ת דא"א
שנעשה עתה למוחא דאוירא שהוא געשה
עתה לדעת דעתיק כנ"ל. והמ בבחינת
המכרעים של הוווג.
כי האור ועצמות שבכח"ב נ幡פש ב'

ראשים העליונים" כתולר: שג"ר דרדל"א,
נמצאים עתה בבחינת אחת עם ב' הראשים
העליונים דא"א שהם: גלגלתא ואירא
ומורס. וכן מתחפשים,, במצחא ודיקנא
דא"א כי מוחא דאוירא, שבו מלובש דעת
דעתיק, הם שנייהם מלוביים עתה במצחא
דא"א וגם בדיקנא שלו, כי גם המולין עלו
עם הת"ת דא"א ונעשו לדעת. הרי שנ"ר
דעתיק מתחפשים עתה בגין דא"א ובדיקנא
שלו, ועכ' נמצאו קומת הוווג בבחינת עתיק
שהיא יוצאה מחסיד עלאה, דהינו חסיד
דעתיק, שהוא מלובש גו גלגלתא דא"א,
ומשם מושפע למ"ס. ומפרש כי האור
והעצמות דכח"ב מתחפשים בגין רישין
דא"א דהינו כמובא לעיל, שאון החכמה
דע"ב מתגללה, אלא ע"י עליית הפרצופים
לג"ר דעתיק, וכבר נתבאר זה בחלוקת
הקודמים, כי ע"י הארחת ע"ב ס"ג יורדת
הית מעיניהם דכל פרצוף ומלעית אה"פ
שירדו אל התחתון, בחזרה למקוםם הראשוני,
כי כל אה"פ דראש דעתיקו, מלובשים בגו"ע
ڌٿو, ודתוור בגו"ע דسوف, וכן מפרצוף
لפרצוף, כנדע. ונמצא שאח"פ דראש עתיק
הملוביים בתג"ת שלו, חווורים עתה לבחינת
ג"ר שלו, ונמצא שחג"ת דעתיק עם ג'
הרישין דא"א, נעשו לחב"ד דעתיק. וכן
אה"פ שחג"ת דא"א, חווורים לבחינת ג"ר
שלهم, ונמצאים חג"ת דא"א עם או"א
הملביים עליהם, עולים ונעים לחב"ד
דא"א. וכן גם הדיקנא שהיתה מלובשת
לחג"ת דא"א, עולית לחב"ד דא"א, ולחב"ד
דעתיק, שנעשו עתה לבחוי' אחת. וכן נעשה
הוווג בחב"ד דעתיק על המ"ן דדיינה שנקנס
לפנימיות, ויוצאה הקומה דעת"ב המגוללה
בחב"ד דעתיק, ומשם מתחפשת לאו"א וזו'ן.
כי גלגלתא דא"א, געשה עתה לחכמה

ממה דאתגלייא, ולא קאמר שירוטה דאתגלייא. מה שאין כן בחכמה סתימאה דלא אתגלייא כלל, כדעליל. וא תעביד לثالث רישין, ורישא חדא כליל לוון, והם חכמה ובינה ומולא דכליל לוון. ודע דהאי מולא אתעביד מיניה רישא חדא ממש דכליל לחו"ב.

* קג) דע כי כמו שאנו רוצים להמשיך נה"י לו"א, אנו עושים זוג לחו"ב, כדי שיתנו מוחין לו"א, ואז ע"י כה זה נטוספים לו נה"י, גם א"א להיות להם נה"י הם צרייכים תחלה לוזוג א"א.

או ר פ נ י מ י

דגניינו בעתק יומין, כי בעת התלבשותו בעזוקא, שוב יורד החכמה ונעשה לחסド שבוק"ק דעתיק, ונמצא אוור החיה שנעשה שוב לבחינת אוור הרוח. וע"כ נקרא העוזק בא שם רוחא דגניינו בעתק יומין.

זה אמרו,, וונגן תור רוחא דגניינו בעתק יומין והוא כדמות גוף וכלי לתאי אוירא דכיא"כ לולמר, לבחינת העוזק נעשה לכלוי שההוריד האוירא דכיא לבחינת גוף. כי בסבתח שוב ירידו המדרגות זו מזו, וחב"ד דעתיק שוב נעשו לגוף וחג"ת, ועמהם הג"ר דא"א נעשו שוב לבושים גוף דעתיק, וכן חב"ד דא"א שוב ירידו ונעשו לתג"ת בגוף דא"א, ועמהם או"א ומולין נעשו שוב לבושים בגוף של א"א. וכ"ז בא מכח התלבשותו ג"ר דעת"ב בם' דצל"ם, שהיא העוזקה הנקרא רוחא דגניינו בעתק יומין. ובן.

קג) זוג לחו"ב כרי שיתנו מוחין לו"א ואז ע"י כה זה נטוספים לו נה"י. כבר נתבאר בחלקים הקודמים זה החידוש שנעשה באצילות, שאין הפרצוף נשלם בכת אחת כמו בפרטופי א"ק, אלא מתחילה נתכן הכללים דפניהם שלו ומתבררים מן ב"יע, שהם הכללים דגוע"ע עד החזה, שכוללים חב"ד חג"ת. ובפעם שנית לעת גדלות הוצרך שנית לזוג העליון שלו שימוש לו מהארת ע"ב ס"ג דא"ק, שע"י הארה זו מורייד ה"ת בעזוקא דכיא, כנ"ל. ווועק א זו נקרא רוחא

עצמם, דהינו בלי לבושי מל"צ, אלא בבחינת ע"ב המגוללה. וכבר ידעת שמתחלת מודוג' הזכר בבחינת היסוד של עצמו, הכלול מוכר ונקבה ג"כ. ואח"כ הוא משפייע אותה הקומה אל הנקבה. כנ"ל. וע"כ הדכווין הכלולים בחסド עליון דעתיק שנעשה לחכמה שלו, מודוג'ים על המ"ז שבנווצר חסד, ויוצאות קומת הע"ב המגוללה, ואחר כרך משפייעים הדכווין הכלולין בחסד דעתיק אל הנקבון הכלולין בגבורה דעתיק שנעשה לבינה שלו, שעיליה מלבשת מוא"ס, על המ"ז של מול ונקה, ומקבלים הנקבות את המוחין ההם, ומשם משפייעים אל הו"ז שם בעיבור כאמור לעלה.

ונפק אוור עצמות חסר והוא חסרعلاה, והוא הנקרו בצתתו ממש אוירא דכיא. כאן מדובר אחר לדית המוחין, שאו חווים הפרסאות למקומות, כנודע, זו"ש,, והוועה הנקרו בצתתו ממש אוירא דכיא" דהינו בעת שאור החסד העליון שהוא חסד דעתיק שנעשה לחכמה, יצא ממש, כי ירד להתלבש באבאعلاה, הנה נקרו או אוירא דכיא, ממשו שאו חזרו בבחינת הלבושים דמל"צ על המוחין ההם, ונמצא מוח החכמה הנמשך מחסד דעתיק אל או"א עליין, חור ונתלבש בם' דצל"ם, שהיא בוחינת אוירא דכיא, דהינו חסdem מכוסים, מכח התלבשותו בעזוקא דכיא, כנ"ל. ווועק א זו נקרא רוחא

* ע"ח ח"א שער הולדת או"א וווען פרק ד.

א' תקננה חלק י"ד תלמוד עשר הספירות גודלות הו"א

קד) ואמנם איך יצאו או"א מזוג זה, הוא כי כבר נתבאר לעיל, כי לא הוצרך זוג זה רק לצורך מוחין וננה"י שלהם בלבד, لكن הספיק להם זוג הפה, כי הלא תמיד או"א הם נכללים במולא, תיקון הח' וו"ג DIDKENA, כי הלא תליין בשקוֹלָא עד טבורה.

קה) והנה יש הפרש אחד, והוא כי לפעמים אין או"א שלמים, רק חסרים מנה"י, אע"פ דاتفاقיו במולא. אך כאשר נעשה הוווג הזה של הפה דא"א או נעשה כל התקוניים של הד' העומדים בין תיקון ח' לתיקון י"ג ונתחברו כולם יחד, ונכללים בהם או"א.

או ר פ נ י מ י

קד) לא הוצרך זוג זה רק לצורך מוחין וננה"י שלהם לבך וכוכו, כי הלא תמיד או"א הם נכללים במולא. כאמור, כיוון שיש להם מוחין דס"ג בקביעות, והם מלבושים על חג'ת דא"א, שם מקיפים שערות DIDKENA דא"א, הנה הם מקבלים המוחין דקנות משורות DIDKENA דא"א, וע"כ אין להם צורך לב', וזוגים: קטנות וגדלות תוניגים בכל מדרגה, (כג"ל ד"ה זוג). כי בבחינת וק"ד ע"ב, מהה מקבלים עם הלבשתם לתג'ת דא"א ממקימי שערות DIDKENA, שנקראים מולין, ולפיכך אין חוסר להם מצד הקביעות אלא ג"ר דיאורות דע"ב וננה"י דכלים דע"ב, דהינו רק הגדלות בלבד, ומספיק להם זוג אחד. ומ"ש, "תמיד או"א נכללים במולא" הכוונה היא, הן בעת קטנות והן בעת הגדלות, כי בקנותם הם מקבלים מהם הי"ק, כג"ל, וכן בגדלותם כשלולים לא"א ומילגינים קומת ע"ב, הרי זה גם בכח התחלותם בב' המולין, שהם בבחינת הדעת שלהם, כמ"ש לעיל באורך. הרי שגם בקנותם והן בגדלותם כלולים במולין. וע"כ אומר, תמיד נכללים במולא.

קה) לפעמים אין או"א שלמים רק חסרים מנה"י אע"פ דاتفاقיו במולא. הינו בעת שהם מלבושים רק לחג'ת דא"א, שאין הם מקבלים רק בח' וק' בלי ראש מן

משמעותם, ומעלה אח"פ' שלו מב"י"ע, שהם כלים דאחרים שמחוזה ולמטה הנקראים נה"י. וזה נוהג בכל מדרגה ומדרגת הנבררת מחדש מב"י"ע.

גם או"א להיות להם נה"י הם צרכיהם תחילה לווג א"א. הינו או"א דקמת ע"ב, שנבחנים מצד הקביעות לבחינת וק' ומחרסרי נה"י דכלים וג"ר דאורות. ואע"פ שהם תמיד בווג דלא פסיק ומהוררים בכוון אחד פב"פ כנודע, נמצא שיש להם נה"י דכלים וגם מוחין. אלא ג"ר אלו הם מבחינת ס"ג דמ"ה, דהיינו המוחין הקבועים שייצאו בה"פ אצילותם אמן נודע שאו"א אלו הם הבירורים דאו"א של הנקודים, שהיו שם בקומת ע"ב, ובחינה זו אין בהם אלא וק' בלבד, כי ג"ר שלהם נטיל עתיק, כנודע. והם חסרים בקביעות את נה"י דכלים וחב"ד דאורות. וכבר נתבאר זה בחלק ט' שאין באו"א מבחינת ב"ז אלא ז"ת דע"ב בלבד. וקמת ס"ג שיש להם בקביעות, אע"פ שמספיק להם להיות פב"פ בווג דלא פסיק, מ"מ אין מספיק כלום לבחינת ג"ר דע"ב החסרים להם, וכן אין קומת ס"ג יכולה לבורר כלום מנה"י דכלים השיכים לע"ב, להיותם מבחן חסדים מגולים בהארת ככמה, וקמת ס"ג כולה היא חסדים מכוסים, כנודע.

קו) כי כבר ידעת כי הגרון הוא סוד גלגולת דיליהון. והנה אם תביט באמן כשלוף ראשו, אז הגרון מכוסה ונככל בסיום לחיי הראש, אך כשזוקף ראשו או מתראה הגרון, וכשהזווג עליון דפה דא"א נעשה

אור פנימי

ג' רישין שלו, הנה גם א"א שם לבושיםם, עליהם ונעשים גם הם לג' רישין דא"א. ולא עוד, אלא שהם משיגים חיבור גם עם ראש דעתיק. והוא משום, שוגם ג' תרישין עצםם עלו ונתחברו לאש דעתיק, כנ"ל, ולפיכך א"א עלאלין הנמצאים עתה בעת העליה במקום הרישימות שהניחסו ג' הראשי במקומם, שימושם זה השיגו א"א בחינת ג' הראשין, הרי יש להם חיבור עם הראש דעתיק כמו עצמותם. של ג' הראשין שעומדים עתה שם, והבן היטב, כי זה הכלל, שאין העדר ברוחני, וכל שניוי מקום, אין הפירוש, שיעבו המקבות הראשון, אלא הפירוש הוא שנוטסף להם מקום עליון בנוסף על מקום הראשון.

ומקום הראשון לא נזוב מהם כלל. ונמצא, שע"י עליית חג"ת דא"א לג' רישין דא"א, נמצא הגרון שלו שהיה מקודם בחינת גלגולתא דא"א שבחג"ת דא"א, נעשה עתה בחינת ראש הא דא"א, שהוא גלגולתא שלו עצמו, ובcheinת הפה דא"א שלמעלה מגנון, עוד עד עתה במקום פה דעתיק עצמו. ונמצא שאתו זוג הפה שנאמר כאן בדברי הרב, הוא בחינת פה דרדל"א, שהרי הפה דא"א לך עתה מקום שם.

ונתבאר בחלק י"ג, שה תיקונים הראשונים דידיינא, באים ממ"ס דא"א, וע"כ יש להם בחינת תיקון דג"ר מבחין בינה, דהינו שיש להם בחינת אורות פנימיות מבינה ולמטה, אמנים ה' תיקונים האחרונים הדבוקים בגרון, באים מרأس הא' דא"א, מגולחתא שלו, שהוא מתוקן במ' דצל"ם, וע"כ ה'ה' תיקונים התחתונים, נשארו בחינת ו'ק, כי לחיותם בחינת א"ח ולבושים של קומת ע"ב המגוללה שנעלם מא"א בסוד מكيف חור, ע"כ הם צרכים

המולין. כנ"ל בדיור הסמור. והם חסרים נה"י דכלים וג"ר דאורות מבחינה ע"ב. אלא בשעת החכלותם במולא בעת עליהם לג"ר דא"א, אז יש להם מוחין ונה"י דע"ב. כנ"ל.

נעשו כל התקונים של הד', העומדים בין תיקון הח' לתיקון י"ג ונתחברו כולם יחד, תכלילים בהם א"יא. וצריכים להבין, מה עניין עשית אלו ד' התקונים דידיינא עתה בא"א, הלא יש לו לא"א תמיד י"ג ת"יד בקביעות. וכן מה העניין של התחרבות מכל התקונים יחד, שייהיו נכללים בהם א"א. ובעקר, איך נעשה כל זה ע"י הוווג של הפה דא"א.

והנה צרכים לזכור כאן כל המתברר לעיל בעניין עלית הטרוצפים בעת הוווג למוחין דהולדת. כי נתבאר שע"י הארתה ע"ב ס"ג דא"ק מתבלטים כל הפרסות שכאו עם צמצום ב', ואחס' של כל המדרגות שנפלו לבחין התחרותן שלהם, חזרו אל המדרגה כטרם צמצום ה'ב, ונתחברו לאחד עם גו"ע המיויחס למדרגות. באופן, שנייה"י דא"א, שבפנימיותם אח"פ דחג"ת שלו, עלו ונעשו לחג"ת. וכן חג"ת שבפנימיותם אח"פ הרראש דא"א, עלו ונעשו לראש דא"א, וכן דראש א"א, עלו ונעשו לראש דראש דג"ר. עלה ונעשה לראש דעתיק. ומתחוד שבחג"ת דא"א עלו ונעשו לבחינת ראש שלו, שהם ג' רישין: גלגולתא, אוירא, ומ"ס, הרי גם א"א עלאלין הדבוקים בחג"ת הללו, עולים גם הם עמהם ונעשה לבחינת ג"ר דא"א. כי זה הכלל, שכל אותו המוקם, שתחthon מלבייש לעליון הוא נבחן עמו לבחינה אחת ממש, ולכן, כיוון שבחג"ת דא"א נעשו עתה ע"י ירידת ה'ת מעינות, לבחינת

א' תקס ח'ק י"ד תלמוד עשר הספירות גודלות הו"א

בסוד נשיקין, אז יורד למטה מסום הפה, בסוד כפיפת ראש, וזה נכללו הגרון בהם ממש, והוא סוד ראש דאו"א ו יורד עד נה"י דאו"א שנכללו בראש ז"א.

או ר פ נ י מ י

והווג של מול הח', שהוא ונוצר שבחד', עם מול הי"ג הכלול ד' התיקונים התחתונים, העומדים בגרון כנ"ל, הרי שסוד הווג שבפה דאו"א הוא עצמו החיבור של מול ונוצר עם מול ונקה. והבן היטב, וזה אמרו ,,ונכללים בהם או"א" כי אבא נכלל במול ונוצר, שהוא בחינת עטריא דחсад השיר לאבא. ואמא נכללה במול ונקה שהוא בחינת עטריא דגבורה השיר לאמא. כנ"ל דף א' תקנ"א ד"ה. ועם זה וענין אחה"ע וגיב"ק יתבאר במקומו.

וכשהווג עלין דפה דאו"א נעשה בפוד נשיקין אז יורד למטה מפיום הפה בפוד כפיפת ראש והוא נכלל בהם הגרון ממש. כבר נתבאר בדיור הסוד, שהווג הוה העלין דפה דאו"א בסוד נשיקין, נעשה בפה דראש דעתיק ממש, כי הראש דאו"א עליה אז לגיר דעתיק, ע"ש. אבל הפה דאו"א נמצא עתה רק בפה דראש דאו"א שמזמנן הקביעות, כי הם עלו רק עם חגית דאו"א שנעשנו לגיר שלו, ונמצא הפה שלם, במקומות חזה דאו"א שעלה עתה ונעשה לפה דראש דאו"א. ולפי"ז יש לשאול, איך נכללו או"א בזוווג הוה דנישיקין דאו"א, שהרי גם עתה המרחק רב ביניהם, שפה דראש דאו"א בפה דרדר"א, ופה דראשייהו דאו"א הוא בפה דאו"א שמקודם לכן.

אכן נתבאר לעיל, שמעטם שאין העדר ברוחני, נבחין עוד הראש דאו"א כמו שהוא במקומו גם כן, ולפיכך אותו הווג הנעשה בפה דאו"א שעלה לפה דעתיק, גורם עמו יחד גם זוג בפה דאו"א שמקודם לכן, שם עומד הפה דאו"א, ונמצאים או"א נכללים גם בזוווג העלין שבפה דאו"א, שמעטם אין

לחסדים מגולים, ואינם מתגדלים כלום מבחין גלגולתא דאו"א, שהיא עתה בבחינת חסדים מכוונים מכח המ' דצל"ם, וע"כ נשארות בלי שום גודלות. עש"ה.
זה אמרו,, כאשר נעשה הווג הזה של הפה דאו"א, אז נעשה כל התיקונים של הד' העומדים בין תיקון ח' לתיקון י"ג" כי עתה בעת הווג עליים הגרון וחגית דאו"א לוי רישין שלו, וג' הרישין עליים לג'ר דרדר"א ונמצא הגרון במקום הגלגולתא דאו"א הקודם, והפה נמצא במקום הפה דעתיק שם יש זוג על בחינת מלכות של צמצום א', כנודע. ונמצא עתה שד' התיקונים התחתונים עומדים עתה במקום הגלגולתא דאו"א, כי הגרון עומד עתה שם, כנ"ל. ואו ד' התיקונים הללו, מקבלים כל תיקוניים, כי עתה חווים להיות בחינת פנים דג'ר דאו"א, והם משמשים שם למ"ז לצורך יציאת קומת ע"ב המגוללה, שה"ס המ"ז אשר בגרון, שנקרה אחה"ע, ובבחינת החיך הוא בחינת יסוד הוכר, דחכמה סתימאה העומדת עתה במקום דרדר"א, ובפה שלו הוא החיך, שבו בחינת גיכ"ק, כמ"ש בדברי הרב. הרי שזוווג הפה מתקין את ד' התיקונים התחתונים בכל תיקונים דהינו בסוד הווג דחיך וגרון, אשר ד' התקונים הם נעשים למ"ז ומקבלים המ"ז מהчик שבפה, והם מקבלים קומת ע"ב המגוללה, שמננו נמשכים כל המוחין דהollowה. וזה אמרו,, שנתחברו כלום יחד ונכללים בהם או"א" כי בחינת גיכ"ק שהוא המ"ז שבחד', הוא בחינת המול של ונוצר חסד, הכלול לח' תיקוני דיקנא עלאין, וע"כ המ"ז והמ"ז אלו הבאים עם הווג דחיך וגרון, הם כלולים מכל הי"ג תיקוני דיקנא. וו"ש, ונתחברו כלום יחד" כי נעשה החיבור

קו) גם אלו הד' תיקונים שבין ב' מולות תיקון ח' וו"ג, הם מתחברים ונכללים ברישא דאו"א שהוא הגרון, ונעשים שם מוחזין. ובמעבר אותו שפע המתරבה אז מכחם, מתארך גופו או"א וננה"י שבמה. כי אותו החלק הג' מת"ת דא"א שנשאר מב' חלקי הת"ת שנעשו ב' דעות לאו"א, נעשה ממנו חלק הגוף לאבא הכלול בג"ת, וחלק הגוף לאמא כוללת חג"ת, וזה סוד הגוף. ומריבוי השפע נעשו ג' אחרים: נה"י לאבא וננה"י לאמא.

אור פנימי

דגימות, כמ"ש הרוב לעיל בדף א' קצ"ב אותן קפ"ח. וכן „חג"ת שלו נעשים לו לחב"ד וננה"י נעשין לו חג"ת וזה ע"י המשכת שפע דאו"א וה"ס התפשטו ב' עטרין וכו'" עו"ש באות ק"צ זו"ל, נגמר לי"ס גמורות באופן זה קו ימין הוא חסד ונצח, ובهم שיש פרקיין, ואו ב"פ עליין חasad מתחברים עם פרק עליון דנצה דאמא, ונעשה חכמה מג' פרקיין וכו'" עש"ה. ועוד"ז ממש הוא הגדלת כלים דע"ס דע"ב דאו"א, אלא כאן מסתיעים עם נה"י דא"א עצמו אחר שא"א נתחבר לבחינת עתיק.

והנה או"א היה להם מקודם חג"ת נה"י דא"א, שהרי מלבישים החג"ת שלו, וגם נה"י כלולים בהם. ע"כ חסד ונצח דא"א מתחקלים לשש פרקים, שב' פרקים עליונים שבחדס, נעשים לחכמה דאבא, וש"ת דחסד עם שליש עליון דנצה, ונעשה לחסד דאבא. וב"ש הנשאים מנצח נעשים לנצח דאבא. וכן הגבורה והוד שבקו שמאל נחלקים לששה פרקים: ב"פ העליונים דגבורה נעשה לחכמה דאמא. וש"ת שנשאר מן הגבורה עם שליש עליון מהוד, נעשה לגבורה דאמא. וב"ש הנשאים מהוד נעשו להוד דאמא. וכן בכו האמצעי שיש להם שם, מקודם רק ש"ע דת"ת, הנחשב לת"ת שלהם, נמצא עתה שב"ש עליונים מן השליש עליון דת"ת ההוא, עלו ונעשה לדעת דאו"א, ונשאר ש"ת מן השליש עליון דת"ת דא"א, וזה השליש שנשאר מתחבר עם כל מחצית הת"ת הנשאר, ונעשה לגופה דאו"א, דהיינו לכל

העדר ברוחני, כבחינה אחת נחשבים. ומAIRים יחד.

זה אמרו,, א"ו יורד למטה מסיטים הפה בסוד כפיפת ראש והוא נכלל הגרון בהם מש" דהינו באותו העת שנעשה למלعلا בפה דעתיק הוווג DNSIKIN בפה דא"א, הנה הפה זהה יורד ג"כ למקוםו שמקורם לכן, מטעם שאין העדר ברוחני,, ואו נכלל הגרון בהם ממש" דהינו הגרון שעלה למלعلا ניגולתה דא"א, נמצא נכלל באו"א ממש על דרך שימושם להם ניגולתה בהיותם למתה בגוף דא"א, ונעשה אותו זוג העליון DNSIKIN דא"א גם בפה שבמקומות או"א, ויוצאת אותה הקומה דע"ב המגוללה גם באו"א כמו בפה העליון דא"א שבמקומות עתיק. וזה מכונה,, כפיפת ראש" כי ראשו דא"א האמתי נמצא עתה במקום רDEL"א, ונבחן ע"כ התפשטות ראש דא"א עם פה שלו למקומו שמקורם לכן, כמו שכופף ראשו ומוריד אותו למיטה מדורגת. כי עתהدرجמו מבחינת רDEL"א, ומורידו לבתי" א"א. וע"כ נקרא כפיפת ראש.

קו) החלק הג' מת"ת דא"א שנשאר מב' חלקי הת"ת שנעשה לפ' דעות לאו"א נעשה ממנו חלק הגוף לאבא וכו', ומריבוי השפע נעשו ג' אחרים נה"י וכו'. עניין הגדלות הכלים דו"ק דאו"א הבאים מע"ב, עם הנה"י חדשים שמשיגים ע"י המוחין הע"ב, דומים למגרי, ניגולות הכלים דו"א עם נה"י חדשים הבאים לו עם המוחין

א' תקסב חלק י"ד תלמוד עשר הספרות גדלות הו"א

קח) והנה נמצא, כי זוג זה דפה הוא לצורך א"א, ואינו לצורך עצמותן, רק למוחין וננה"י שלהם. והטעם כי ב' המולות דיקנא נחתה בשקלוא עד טברא מצד פנים, ובאחר, יש המשך שערות הראש היורדין דרך אחר עד ראש ז"א, ומאותו האורות דשערות נעשים א"א. כי בהכרח שיועשה שם בנתים מציאות או ר' אחד ע"י ב' מיני שערות אלו דדיקנא ודרישא, מצד אורם הגדול המקיף פנים ואחר. ולכון הספיק להם זוג הפה לבד. אך זו, אין להם שום מציאות כלל, ולכון הוצרך להאציל מציאותו ממש בעבור א', וכי לעשות לו מוחין וננה"י הוצרך זוג ב'. משא"כ באו"א.

* קט) והרי נתבאר לעיל, איך ז"א בהיותו בן ט' שנים ויום א' כבר הוא ראוי לביאה, כי כבר עללה או תקופה בתחילת שנה עשרית בסוד מיין נוקבין, ואז מתחילה המוחין ליכנס בו. אבל לעניין היותו נקרא איש גמור, איןנו נקרא עד היותו בן י"ג שנים ויום א', כי אז עברו עליו דשנים אחרות, ונכנסו בו ארבע מוחין, שהם כתר חכמה בינה ודעת, ואז נקרא איש שלם לגמרי, כנודע, כי אין איש פחות מבן י"ג שנים ויום א'.

אור פנימי

דגבורה דא"א שנעשה שם לב' חכמת זאו"א, כי הם שניים משיגים שם קומת חכמה. ואלו שלושים וחמשים שנשארו מהו"ג ומשלייש עליון דת"ת, מצטרפים עם הנה"י הכלולים בחג"ת, ונעשה כל אחד לב' שלושים ועם ריבוי השפעתם נועשים לחג"ת הנה"י של כל אחד בג"ש שלמים, הכל' כמו"ש הרב אצל הז"א. וכך לא חש הרב להאריך העניין בפרטיותו.

קח) בהכרח שיועשה שם בינותם מציאות או ר' אחד ע"י ב' מיני שערות אלו דדיקנא ודרישא וכו'. וכן האור הזה המקיף אותם, הם משיגים בחו' הקטנות דפיזוף ע"ב, כניל' באור. אבל זוין עדיין אין להם מבחינה ע"ב כלום, ע"כ הם צריכים מוקדם לקבל בוחינת הקטנות דע"ב ואח"כ הגדלות שלו, כי זה הכלל, אין שום מדרגה יוצאת

בחינת הת"ת שלהם. וב"ש של היסוד דא"א נעשה ליסודות שלהם. והשלישים עליונים החסרים עוד לכל כלי שלהם, באים להם מריבוי השפע שמקבלים מן העליון שלהם דהינו מן קומת הזוג דא"א. אמונם אלו דא"א ממש, כי אוטם אינם לוקחים, כי אכן מבחןתם, אלא הכוונה היא אל הנה"י הכלולים בחג"ת דא"א כנודע.

זה אמרו,, אותו חלק הג' שנשאר מב' חלקו הת"ת שנעשה לב' דעתות לאו"א, נעשו ממנו חלק הגוף לאבא הכלול חג"ת וחילק הגוף לאמא הכלול חג"ת דהינו כמובן, שהחלק השלישי עליון דת"ת שאו"א הלבשו מוקדם בכך, וזה עצמו נחלק לג' שלישים, שב"ש עליונים עלו ונעשה לדעת בראש דא"א שהוא עתה או"א, והם עלו יחד עם ב"ש עליונים דחסד דא"א, וב"ש עליונים

* שער מאמרי רבבי זעירא באדרא זוטא דף רס"ד סור ב/.

קי) ובזה תבין, עניין שני שערות, שצורך שיביא אחר י"ג שנים ריום א', והוא כמ"ש לעיל בעניין עלית זו"ן בסוד מ"ן לאו"א, כי אז פוגע בנה"י דאי"א, אשר ממש נעשים לו המוחין כמ"ש בע"ה, ולהיות שכבר עלה ביסוד Dao'a, ולכן ג"כ מתחילה או בז"א בחינת ז��ן התחתון שבמקום דיסוד של ז"א, עצמו, והם בחינת שתי השערות הנזכר בדבריו רוזל. אבל זKEN העליון דו"א אינו מתחילה עד היותו בן עשרים שנה. כמ"ש לפקמו בע"ה.

קיא) ולכן נבהיר עתה בחינת הד' מוחין האלו הבאים בד' שנים הנזכר, שהם מט' ריום א' עד י"ג ויום א'. הנה ביארנו למללה כי נתעורר יסוד Dao'a מיניה וביה, כי הוא כולל מזוכר ונתקבה, והנה גם הנה"י דעתיק יומין הגנוזים בסוד נשמה תוך חגי"ת Dao'a הגנוזים תוך או"א, כנ"ל, גם הם מתעוררים ומזדווגים, ואו נכללים נצח דעתיק בהודו שלו, והוד שלו בנצח שלו, ואו יורדת הטפה ההוא הכלולה מנצח והוד דעתיק הגנוזים בחו"ג Dao'a וגורמים זוג גם אל א"א כנ"ל.

קיב) וזה נפרש ממ"ס Dao'a. דרך תרי מולות דדקינה אל מוחין Dao'a המלבישים את ח"ג Dao'a, הגנוזים תוך ח"ב שלהם, כי תריין פרקין לעליון, שהם בחינת הידים Dao'a, הם בחינת חכמה דאבא וחכמה דאם. ואלו ה' פרקין לעליון נקרים אחסנתא דאבי ואמיה, לפי

אור פנימי

בפעם אחת אלה בב"פ, מתחילה הקטנות באים אלא בגודלות, שבבחינת המוחין של הצל' דצל"ם גודלות, שהם אחר י"ג שנה הוא משיג בחינת שערות דעתיבור שהם שערות היסוד הנקרה זKEN התחתון שהוא ג"כ בחינת צ', ואח"ז כמשמעות הל"ט גודלות, שהוא המשך דכ' שנים, כמ"ש לפניו, או הוא משיג גם דיקנא עלאה דראש, שהוא בחינת אה"פ דשערות גודלות. ע"י היטב באו"ס הניל בדף אלף ש"ח כי אין כאן המקום להאריך.

קיב) תריין פרקין לעליון שם בחינת הידים דאי"א הם בחינת חכמה דאבא וחכמה דאם. ואו שנ שבעיבור וינקה אין לו אלא הכלים באוטן שבעיבור וינקה אין לו המוחין גודלות, דהיינו שעורות רישא העליונות של השערות, דהיינו שעורות רישא בלבד, שהם בחינת גור"ע דשערות, כנ"ל בחלק י"ג, ובבחינת אה"פ דשערות, אינם

א' תקסד חלק י"ד תלמוד עשר הספרות גדלות הו"א

שאלו התرين פרקין הגיעו לחלקם ונחלתם, ומשם נמשכתי טפה אחת מא"א כלולה משתי טיפות, ומהם נעשין תрин מוחין דחכמה ובינה בו"א.

קייג) ואמנם תрин פרקין תחאיין דחסיד וגבורה דאריך, שהם בחינת הזרועות המחוירות בשתי הכתפין, אלו נשארו לחלקו דו"א, ונעשין נשמה אליו, ואלו נקראים ב' עטרין, ואלו ירדו למטה ונתהו שניהם בסוד מוח השליישי של דעת דו"א הכלול מחסיד וגבורה, שהם התرين פרקין הנזכר. ולפי שהתרין עטרין הם מב' פרקין תחאיין, וחכמה ובינה שבו נמשכטו מתרין פרקין עליוין. لكن מקום הדעת הוא תחת חכמה ובינה.

קיד) ואית והרי אלו תрин עטרין הם תрин פרקין תתאים עצם דו"א, שירדו בתוכה הדעת דו"א. וחכמה ובינה הם נמשכין מטפה הנמשכת מאחסנתא דאבי ואמיה ואינם הם עצם, אלא טפה נמשכית מהם, א"כ גדול כה הדעת מכח דחר"ב.

אור פנימי

הו"א, כבר ת"ת מלובש בנותקו. שהוא בח"י הצרות שביסוד, והארתו של הת"ת מהמעטה, בבחינת אורחא למעברא ביה. וכבר הארכנו הרבה בעניין זה לעיל דף א' תקל"ט ד"ה ובזה, ע"ה בכל ההמשך שהוא נחוץ יכול לזכור כאן. וע"כ רק בבחינת הראש דאו"א מאייר בבחינת הארץ חכמה בכל שלימothה, אבל התג"ת דאו"א, שהם צרייכים לקבל המוחין של ראש דרך היסודות שלהם שבטה, הנה או הת"ת משה הארתו למדת היסודות שהיא מצומצמת בהם, ע"ש. וזה אמרו, "תרין פרקין תחאיין דחסיד וגבורה דאריך ואלו נקראים ב' עטרין, ואלו ירדו למטה וכו' לעתה דו"א" כי משלשים העליונים דחסיד וגבורה שעלו ונעשו בראש דא"א שם עלו או"א. נ麝ר מהם רק טפה אחת מהיסודות שבטה, שטפה זו ה"ס הארץ חכמה דאו"א המצווצמת בהמסכים של יסודות שלהם שבטה. וע"כ אין מגיע לוז"א ממש רק הארץ בלבד, ולא עצמות, שהרי אין הארץ חכמה זו יכולה להאריך בו"א אלא במדת הצורות שביסוד. כמו"ש שם, אמנם מدت הב' עטרין עצם, שהם בבחינת הת"ת

פרצוף ע"ב דאו"א, שב"ש עליונים DID ימין שהוא חסיד דא"א, נעשה לחכמה דאבי, הכול ג"כ הבינה דאבי, אלא לפי שהוא ע"ב, ע"כ איינו חשוב אלא הבדיקה העליונה. ועוד זה ב"ש עליונים DID שמאל דא"א, נעשה לחכמה דאמא וגם הבדיקה שלת בכלל. ע"ש.

אחסנתא דאי"א לפי שאלה התرين פרקין הגיעו לחלקם ונחלתם. כמובן, לפיכך קורא אותם הוויה בשם אחסנתא דאו"א, משם שהגיעו להם מן ג' הרישין דא"א ומג"ר דעתיק, ע"י עליותם והתכלותם שמה, בג"ל דף אלף תקנ"ט ד"ה נשו ע"ש. ונבחן כמו שלקחו אותם מבחינה שלמעלה ממדרגותם, וע"ש זה נקראים אחסנתא.

קייג) פרקין תחאיין דחסיד וגבורה דאריך וכו', אלו נשארו לחלקו דו"א וכו', ואלו נקראים ב' עטרין. ודע שככל הפרש מבחןת אחסנתא, לב' עטרין הוא בעניין הארץ חכמה שבת"ת, שנקרא שם, אשר בבחינת אחסנתא הוא מאייר בלי שום נרתך, ואورو גדול מאד, משא"כ בבחינת ב' עטרין שנוטל

קטו). וההתשובה היא, כי אלו שני עטרין. איןם בז"א כמו שהם, בלי התלבשות אבל בתחום נחלשו במוחין דאו"א. ובביהותם מלובשים שם ירדו למיטה. אבל חכמה ובינה שלו הם טיפין ממש שירדו מאותם תריין פרקין הנקראים אחסנתא דאובי ואמיה. שהם יותר עליונים. ובודאי כי יותר מאירים אלו העליונים מאותו תריין עטרין כיוון שירדו מלובשים.ஆעפ' שירדו הם עצם ולא טפות בלבד.

(קטו) הכלל העולה הוא, כי תריין מוחין חכמה ובינה זו"א הם טיפין הנמשכים מתרין פרקין עליין דחסיד וגבורה דא"א. והם הארה שלהם ולא הם עצם ותורן אלו הטיפין מלובשי גם כן הארת תריין פרקין עלאין דנץח והוד דעתיק יומין הגנוין בתריין פרקין עלאין דחסיד וגבורה דא"א כנ"ל. ולא הם עצם. אבל הדעת מות הג' זו"א הוא מב' פרקין תראיין דחסיד וגבורה דא"א, הם עצם ולא הארתם אלא שהם מלובשים במוחין דאו"א. ובתורן אלו התריין פרקין דחסיד וגבורה דא"א ירדו ג"כ ב' פרקין תראיין דנ"ה דעת"י גנוין בתוכם, הם עצם ולא הארתם.

קיין) והרי נתבאר, איך זו"א נקשר גם עם עת"י בבחינת תריין פרקין תראיין דנץח הוד שלו, והם עצם נשמה אליו בתורן הדעת זו"א,

אור פנימי

והם הארה ולא עצמותם וכו', אבל הדעת וכו', הוא מב' פרקין תראיין דחו"ג, והוא מטפסים, יכול הו"א לקבל אותם כמותם מהם. באופן שאל המוחין דע"ב שז"א מקבל. נחלהים לג"ר ז"ת. קומה שלימה של ע"ס, אמנים הג"ר שהם הארת חו"ב, נבחנים למצומצמים מעד מחמת ערכם דרך היסודות שבפה, ז"ת שביהם שם בח"י חסדים. הוא מקבל מב' עטרין עצם. ומגיעים לו בכל השיליות שלהם כמותם שם בחג"ת דאו"א. שהם שלישי שליש החתוון דבב' חסדים ושליש החתוון דגבורה, הנבחנים לחג"ת דאו"א, שהם ב' כחפיין דא"א. כי הכתפין הם שלישים החתוונים דידיין.

(קטו) חכמה ובינה זו"א הם טיפין הנמשכנים מתרין פרקין עלאין דחו"ג דא"א הוא תמיד בבחינת חג"ת, כנודע.

א' תקסו חלק י"ד תלמוד עשר הספירות גדלות הז"א

גם נאחז עמו על ידי חזי יסוד התחתון דעתיק יומין, הגנוו תורה חזי התחתון דת"ת דא"א, אשר ממנו נעשה הגלגולתא והכתר דז"א, וכמו שנזכר בע"ה.

ק"ח) ובזה תבין מ"ש באדרת האזינו דף רצ"ג ע"א בעניין מצחא דז"א ח"ל, וכד האי מצחא אטגלייא אתערין מאיריהן דידניין כו' ומצח אוקימנה דאקרי נצח באתוון רצופין, והענין הווא כי להיות ב' פרקין תחאיין דנצח והוד דעת"י בבחינת נשמה אל הדעת דז"א, لكن אתערו תמן במצחא דיליה, שהוא נגד מקום הדעת, בחינת הדינין, כי כל בבחינותנצח והוד בכל מקום שהם הם דיןין, ונמצא כי הנצח נגלה במצח.

קיט) והנה נתבאר עניין הד' מוחין דז"א שם אחסנטא וב' עטרין, בדרך קצורה, ואמנם להרחב הדרוש הזה צרייך שנברא סוד התפלין, וכדי לבארם צרייך להבין דברי המאמר הנזכר באדרת האזינו דרצ"ב ע"ב וו"ל, בחלא דגלגולתא, נהירין תלת נהוריין, ואי תימא תלת, ארבע אינון, כמו דאמינה אחסנטא דאברוי ואימה ותרין גנייזין דלהון דמעטרן כרלוו ברישיה, ואינון תפילין דרישא, לבתר מתחרבו בסטרוי ונחרין, וועלין בתלת חללי דגלגולתא. כר עכ"ל.

קכ) והענין הווא זה. דע כי באלו המוחין דז"א יש ששה בוחינות: הבחינה הראשונה היא, בהיות המוחין האלו לעלה במקומות תורה או ר' באלו פנימים שליהם.

או ר פ נ י מ י

המוחין דעת"ב המגולת שיצאו על המ"ז (ק"ז) חזי יסוד התחתון דעתיק יומין דמולא בעת התכלויות אן"א בג"ר דא"א, לא יכולו כלים הפנימיים דאו"א להכיל אותם אחר שייצאו מג"ר דעת"א ונולדו ו באו למקוםם, כי בעת לידת הפרצופים חורם הפרטאות למקוםם, והמוחין מתחבשיםשוב בבן תיקוני מל"ז זללים כנודע, וכיון שג"ר דמוחין מתחבשים בם' דצלים, א"כ געלמים ממש הג"ר דעת"ב בסוד מקיף חורו, כנ"ל באורך. וע"כ נבחן במוחין דעת"ב דאו"א ב' בוחינות מוחין: א' הם מוחין פנימיים, דהיינו כמה שיכלו להכיל אחר התלבשות במיל"ז. וב' או"מ דמוחין אל, דהיינו אותם ג"ר דעת"ב שנעלמו מן הג"ר דמוחין מסכת יוצוא לחוץ בפוד אויהם וכו'. פ"י כי אלו

המוחין תורה חזי התחתון דת"ת דא"א הינו בשעת עליית הפרצופים, חזי התחתון דת"ת, שולח ומלביש על חזי עליון של הת"ת שלו, נמצא גם חזי התחתון דת"ת דא"א, שמלביש על יסוד דעתיק. כמ"ש הרוב לעיל דף תקיע"ט אות פ"ו. מה שא"כ בסדר של הקביעות, כי או מסתומים והסוד דעתיק בוחזה דא"א, ואינו מגיע אל חזי התחתון דת"ת דא"א.

קכ) ששה בוחינות הבחין הא' בהיות המוחין לעלה במקומות תורה או ר' וא"א וכו', הבחינה הב' שעשי אותה הארץ דמולא וכו', יוצוא לחוץ בפוד אויהם וכו'. פ"י כי אלו

קכא) הבדיקה השנייה היא, כי על ידי אותה ההארה דמולא קדישא המайд בהם נתוספה בהם הארה ומונצץ אורם וויצא לחוץ בסוד או רהmkif כנגד המוחין הפנימיים. כי כבר הודיעתי, כי כל אוור כלול מפנימי ומקיף.

קכב) הבדיקה השלישית היא, כי עוד נמשך הארתם עד למיטה בנה"י דאמא, ושם נכנסים בפנימיותם וمتלבשים שם בתוכם. הבדיקה הרביעית היא, כי שם נתונצצה הארתם בחוץ בסוד או"ם ע"ד הנ"ל.

או ר פ נ י מ י

ברישית כתפין כמו נה"י דאו"א. אמן מוקדם צרכיהם המוחין להתלבש בנה"י דאו"א, שהם המלבושים הקבועים על רישי כתפין אלו דאו"א, ואוחז מhalbשים המוחין עם לבושים מנה"י דאו"א תוך רוש דזו עצמו. הרי, שהוגם שהמוחין דזו דקומה ע"ב מוכרים לג"ר לצאת בראשיתו דאו"א, בעת שלבושים הג"ר דאו"א, שאו המולא משמש להם לדעת, אכן ז"א לא יקבלו שם וצריכים לעבור ג' מדרגות עד ביאתם לראש הוו"א. א', והוא מקום יציאת המוחין על המולא, שהוא מקום גבאיות דאו"א עצם. ב' הוא, התפשטות בראשיתו דאו"א עצם. ז' הוא, שמתה המוחין ממש למקום נה"י דאו"א שהם במקומות אחד עם הוו"א בעת הוווג, שם שניהם נכללים בראשית כתפין דאו"א. ג' הוא, התפשטות המוחין מהנה"י דאו"א אל ראש דזו עצמו.

וכבר נתבאר לעיל, שאחר ליריד המוחין הזרורים הפרטאות למקומות והמוחין שוב מתלבשים כל אחד בבחוי מל"ז דצל"ם, וג' דע"ב המגוללה בעלים לווח בסוד מקיף חור, ע"כ נמצא בכל מדרגה פגמי ומקיף, וע"כ יש באלו המוחין שיש בחינות, כי הם ג' מדרגות, ובכל מדרגה בחוי פגמי ובחינת מקיף, הרי שיש בחינות בג' מדרגות. ונמצא שהתלבשות המוחין בראש דזו א' היא המדרגה החמישית, והאו"ם שלו וזה המדרגה הששית.

אמנם צרכיהם להבין ההפרש הגדול שיש בין אלו ג' המדרגות. וכבר נודע שלא

התלבשותם בם, כנ"ל, הנה לא נעלמו לגמרי, אלא שנשארו חופפים בסוד או"ם אל המוחין. וاع"פ שהמוחין האלו יצאו בעיקר בשביל ז"א וגם ע"י מ"ן דזו א', מ"מ אין ז"א יכול ליקח אלו המוחין ממוקם ג"ר דאו"א המלבושים לג"ר דאו"א בעת הוווג, כי ז"א אין לו חלק, אלא בנה"י דאו"א להג"ת ווגם זה רק בכח עליית נה"י דאו"א להג"ת שלו בעת הוווג, שנמצא הוו"א המלביש לנה"י דאו"א, שמלביש עתה להג"ת דאו"א. אמן נודע, שאו גם חג"ת דאו"א עם או"א המלבושים אותם עלו ונעשו לג"ר דאו"א, דהיינו הביש העליונים דבל אחד מההג"ת עלו ונעשו לג"ר שלו, ולא נשאר מן התchap"ת למיטה בಗוף, במקום עליית הוו"א, אלא רק השלישים התchap"ת דבל אחד מההג"ת, הרי שאפיפלו בעת הוווג לא בכלל הוו"א אלא בשלישים התchap"ת דחג"ת דאו"א, שהם נה"י דאו"א, ולא בבי' השלישים העליונים שלהם, שנעשו לג"ר דע"ב ודאו"א. הרי שאין לו שום חלק בג"ר דאו"א. ולפיכך צרכיהם המוחין ליריד ולהתפשט לבחינת נה"י דאו"א, דהיינו למקומות שמחוזה ולמיטה שלהם, שנשארו עומדים למיטה מטה דאו"א, לבחינת חג"ת שלו, שהם בחינת רישי כתפין דאו"א, שם נכלל הוו"א בעת הוווג מכך עליית נה"י דאו"א להג"ת שלו, כנ"ל. ואחר שהמוחין יורדים לנה"י אלו דאו"א יכול ז"א לקבל מהם, כי גם הוא בכלל שם

א' תקסח חלק י"ד תלמוד עשר הספירות גולדות הו"א

והנה האור המקיים הווה הוא עיקר מציאות של האורם דז"א העצמי שבו, והוא עומד כאן למעלה בחוץ נה"י דאמא, ומכאן הוא בחינת אורם אל רישא דז"א.

כג) הבחינה החמישית היא, ברדתם למטה, ונכנסים הארחת בתוך פנימיות תלת חללי גלגולתא דרישא דז"א. והנה כל אלו הבחינות אין בנו כח להציגם אבל הבחינה הששית יש בנו כח להשיגה. וענינה היא,

או ר פ נ י מ י

משא"כ המדרגה השנייה, שהיא בחינת התפשטות המוחין לנוה"י דאו"א, שהן נמצאים למטה מפה דא"א, אՓילו בעת הוווג, להיוותם בחינת ס' סתום שבוטם ק"כ צירופי אלקים, ואינם בחינת ג"ר כמו או"א. כמ"ש בחלק י', שהב"ד חג"ת דאו"א עד החוזה, בבחנים בסוד ס' להיוותם בחינת ג"ר דאמא, שאינם מוגשים כלל בחינת יציאת מראש דא"א, וע"כ הם יכולים לעלות בראש בעת הוווג, משא"כ מחותה ולמטה דאו"א, כבר המשך רובץ עליהם ונחשו לו"ק ביל ראי, וע"כ הם נקרים בשמות אלקים, עש"ה, וע"כ אין הם יכולים לעלות בראש גם בשעה עליית הפרצופים. וזה הטעם, שرك ב"ש עליונים דכל אחת מהג"ת עולמים לג"ר דא"א. כי על ג"ש עליונים דחג"ת דא"א, מלבושים חב"ד דאו"א. ועל ג"ש אמצעיים דחג"ת דא"א מלבושים חג"ת דאו"א עד החוזה שלם ועל ג"ש התהוננים דחג"ת דא"א, מלבושים נה"י דאו"א שמחוה ולמטה. ונמצא בחינת ס' דאו"א ורואים לעלות לראש דא"א, שהם מלבושים על ב"ש עליונים שככל אחת מן החג"ת, וע"כ רק הם עליום וונעים לג"ר דא"א. אבל ג"ש התהוננים דחג"ת, שעלייהם מלבושים הם סתום דאו"א, מוכרים להשר בגוף מתחת הפה דא"א. וכן תחת הפה דאו"א.

המוחין דע"ב המגולה, אינם יוצאים אלא בפה דעתיק, דהינו ע"י עליית ג"ר דא"א לב"ר דעתיק, וג"ר דאו"א לג"ר דא"א, שرك או משמשת המזלא לבחינת דעתו לראשיו דאו"א, שמול ונוצר הוא עטרא דעתיק, והוא יוצאים אלו והמוחין דע"ב המגולה, שהם מוחין דע"ב היראים לו"א. גם ידעת שהמוחין האלה כמו כל מותין יצאו בזוווג דחאה על עטרא דבורה, שהם ט' ממטה למיטה וט' ממלה ע"ז. לב"ל (דף אלף חקל"ו אות ע"ז ע"ז). לעומת נבחן המשך גדול מוחין הראשונים במקומות יוצאים, דהינו בא"א שם במקומות ג"ר דא"א, ומוחברים עם ג"ר דע"טיק, אשר מול ונקה, שהוא עטרא דבורה, משמש להם ממטה למיטה. העיטרא דעתיק, שהו"ק מזלו. ונוצר ות"ת, שהוא עמד מגולה למורי ביל שום התחבשות בברוח דעתרא דבורה, שהוא ב' המסכים ذר וקצר הכלולים במול ונקה, כנ"ל באורך. ונודע אשר עיקר הנושא להארת חכמה, והמאיר ומשיב את הבינה להיות חכמה, הוא עטרא דעתיך שתואת הת"ת, דהינו מול ונוצר, וכיון שהוא שם מגולה ביל שום נרתוק, הרי הארתו בכל השלימות. ואור וגודל זהה של הת"ת בהיותו בפ"ע מוחוץ לנרתוק, אינו מתקבל אלא בפנימי ומקיף של המדרגה הראשונה, דהינו בראשיוו דאו"א גומייר, שם המדרגה הראשונה ליציאת המוחין, וע"כ העטרא דבורה משמש בהם ממטה למיטה, ואין המסכים שלם יכולים לתפקיד כלום על

כ"י גם שם מתנוצצת הארת המוחין שבתוכך שלשה חללי גלגולתא ויוצא הארותם לחוץ בסוד או"מ ג"כ מבחוץ. וזו הבדיקה הששית שאנו משיגים אותה ה"ס מצות תפילין. ולכן נתחייבנו במצבה זו כי יש לנו כח להשיגה.

כך). ונמצא כי ששת הבדיקות אלו הם ג' פנימיים וכונגדם ג' מקיפים. ואל תחשוב כי ח"ו נעלמים ממקום וירדים למיטה מדרגה אחר מדרגה, אבל הכוונה היא, כי מלחמת ריבוי ההארה הנפלאה אשר בהם, נתוסף

אור פנימי

הוא עומד שם במקום רישוי כתפין דא"א, ומשם מAIR למוחין דז"א בבדיקה או"מ. הרי נתברר ההפרש הגדול מפנימי ומקיף מדרגה ב', אל פנימי ומקיף מדרגה ג', שהוא כהפרש החגית דא"א אל הנהי"י דא"א, שיש בהם מרחק גדול מאד, כי עד החזה דא"א הוא נבחן בכל השלים מיחס גלגולתא ע"ב ס"ג דא"ק המאים לו עד שם. משא"כ מוחה ולמטה, שמקבל מנה"י דא"ק שגם הם לא נשלו בקדומים, וכן באצלות עד גמר שתא אלפי שנ.

זה אמרו (באות ק"יו), נמצא כי מהגית דא"א עצמוני, כשהתלבשים תוך או"מ, נעשה מוחין אל הו"א בסוד או"מ למעלת. וממנה"י דא"א נעשו בו"א מוחין פנימיים שנכנסו חור ראשו" דהינו כמבואר, כי איןו מקבל מב' כתפין דא"א, אלא בעת הוווג, שאו הפרוצפים בסוד עלייה, ונמצאו בה"י דא"א כלולים בחגית, דהינו בשלישים תחthonים דחגית שוהם ב' הכתפין. אמנם איןנו נשאר שם, אלא יורד למקוםו, למוקם בה"י דא"א, ואנו אין לו ממש אלא או"מ של בה"י דא"א המלבושים שם, ולא או"פ. כי איןו מלביש אלא בה"י דא"א, ממש באים לו הפנימיים. ומה שאומר לעיל שלוקה הב' כתפין דא"א מבחינת עצמותם, הוא עניין אחר כמ"ש לפניו.

זה שחוור ומוציאר כאן הב' עטרין (באות קכ"ה) ואומר,, ואמנם בעניין הד' מוחין עצם יש הפרש בין אלו לאלו כי תריין מוחין חוי"ב הם נMSCים בו מן הארץ

ונמצא שאלה נה"י דאי"א, שהם ס' ס' סתומה כנ"ל, אינם נכללים בזוג דנסקיין דפה דאי"א, שם משמש העטרה דגבורה ממטה לעלה, אלא שהם ציריכים לקבל מזוג דחיך וגרון דפה דאי"א, דהינו דרך היסוד דמול ונקה, שהיא עטרה דגבורה, וنمצים המסכים דעתרא דגבורה שלוטים על התפשטות המוחין האלו למדרגה ב', ואין עטרא דחסיד שהיא חת"ת יכול להיות מגולה בהם כמו בא"א בג"ר שלם, אלא שהוא מלבש תוך הנרתך, שהם המסכים דעתרא דגבורה. הרי ההפרש הגדול מדרגה הא' אל הב', אפילו בעת הוווג ועלית הספרופים, ומכ"ש אחר לידת המוחין, שבבחןת הג"ר דע"ב יוצאים לגמורי מחוץ לקלים הפנימיים, ואיןו נשאר בפנימית אלא ויק' דמוחין דע"ב, הנה ודאי שההפרש גדול בהם הרבה.

וכן יש הפרש גדול מדרגה ב' אל מדרגה הג'. כי מדרגה הב' היא על כל פנים בבדיקה חגית דא"א, כי בה"י דאי"א הם ג"ש תחTHONים דחגית דא"א, כנ"ל. משא"כ מדרגה הב' שהוא ראש דז"א, הנה הוא רק מלבוש של הנה"י דא"א, אלא רק בעת הוווג הוא נכלל בריש כתפין, שם חגית, אמנם אחר הוווג הוא יורד למקוםו למקומות נה"י דא"א, ובבדיקה רישוי כתפין המלבושים בנה"י דאי"א, הם מAIRים לו רק בבדיקה מקיפים בלבד, דהינו זה האו"מ שעיל מדרגה הב', הנחשב לבחינה רביעית דמוחין, הנה

בهم כח ומארים בכל ששת הבחינות הנזכרים, ושרש כלם קיים במקומם. כי דרך הקדשה להשר שורש במקומה אע"פ שיורדת למטה. ונמצא כי ששת הבחינות הנזכר כולן קיימות ועומדות כאחד יחד כולן.

קשה) ואמנם בענין הארבע מוחין עצמן יש הפרש בין אלו לאלו כי תריין מוחין הנקראים חרב' דז"א, הם נמשכים בו מן הארה הנמשכת בהם מן אותן תריין פרקיון עליין דחסיד וגבורה דאריך, הגנווין גו חכמה וחכמה דאר"א, והם עצמן עומדים למללה במקומם. אבל בחינת המוח הגד הנקרא דעת כלול תריין עטרין, הם עצמן יוצאים ונמשכים עד רישא דז"א, הם עצמן עצמות ממש ולא הארתם בלבד, אבל בהיותם תורה או"א, נתלבשו שם מכח או"א, ולאחר התלבשותם שם ירדו למיטה ונתלבשו תורה רישא דז"א.

כך) נמצא, כי מהג"ת דא"א עצמו, כשהתלבושים תורה או"א כנודע,

או ר פ נ י מ י

מנה"י דאר"א, הרי אין לו מבחינת חוו"ב אלא הארת לבך, ככלומר רק בחינת טפה הבאה דרך היסודות שבפה, שם אין הת"ת מגולה בפני עצמו, אלא בתוך הנרתוק עטרא דגבורה, כנ"ל באורך. משא"כ בחינת הב' עטרין עצם, הוא נוטל מבחינת עצמותם ממש, ככלומר, לא בדרך זוג היסודות, שייזווגו פעמי שנית הנה"י דאו"א וישפיעו לו בחינת טפת הוווג, כי אין צריך להה בחיותו עמהם במדרגה אחת, שהרי גם הוה"א כולל בעת הוווג ברישי כתףין דא"א כמו הנה"י דאו"א מכח עלייתנה להג"ת, ואין בינויהם הבדל מדרגה כמו מריאשייה דאו"א להג"ת דא"א, ולפיכך גבחון שמקבל הב' עטרין אלו במידה שווה כמו שהם בניה"י דאו"א, שזה נבחון לעצמות המוחין, שאיןם צרייכים לעבר דרך יסודות. כמפורט.

ותבן היטוב, שהשם ב' עטרין שהחו"ג דמוחין מכונים בו, איןנו נוהג בחו"ג שבמוחין דאו"א, אלא רק בחו"ג שבמוחין דמדרגה הב', דהיינו רך בניה"י דאו"א. כי השם הוה בא למדנו אשר בחינת הת"ת הנושא להארת חכמה, איןנו מגולה מבחינה עצמן,

הנמשכת בהם מן תריין פרקיון עליין דחו"ג דאריך וכו', אבל בחינת מוח הג' הנקרא דעת כלול תריין עטרין וכו' הם עצמן עצמות ממש ולא הארתם בלבד וכו' ואחר התלבושים ירדו למיטה ונתלבשו תורה רישא דז"א" מדייק ומכליל הדברים להשמענו, לבל נטעה לומר שחו"ב שהם גיר דמוחין דז"א הוא מקבל מג"ר דאו"א עצמן, ובcheinת הב' עטרין הוא מקבל מנה"י דאו"א המלבשין לרשוי כתפין דא"א. לה אומר שאיןנו כן, אלא גם ב' המוחין חוו"ב הכאים מג"ר דאר"א, איןנו מקבל מהם מבחינותם שלמעלה בגו רישיוו דאו"א עצמן, אלא שהוא מקבל אותם רק מבחינת ההארה בסוד טפת היסוד יירדת ומתחשפת בניה"י דאו"א, כי כל ד' המוחין חוו"ב ודעת ישם ברישיוו דאו"א עצמן, ודרך זוג היסודות דחיך וגורון דאו"א יורדים מפה שלהם ולמיטה לנעה"י שלתוכם המלבשין לרישוי כתפין דא"א, ולכון יש גם במדרגה הב' שהיא נה"י דאו"א, כל הד' מוחין חוו"ב חוו"ג, כמו בראשיוו דאו"א, אלא שז"א אין יכול לקבלם רק מנה"י דאו"א, כמובן לעיל, וכיון שמקבלים

הנה מהם נעשו מוחין אל ה"א בסוד או"מ למעלה. ומנה"י דא"א, נעשו ב"א מוחין פנימים, שנכננו תוך ראשו.

כך) וזכור אל תשכח, כי כל אור הפנימי נכנס בתקילה, ואח"כ מכחו נתנוצץ האור ויצא בסוד מקיף, ונמצא, כי הפנימי הראשון קדם אל המكيف הראשון, ואחר המكيف הא' נעשה הפנימי השני, ואח"כ נעשה המكيف שבו, ואח"כ הפנימי הג', ואח"כ המكيف הג' שהוא סוד התפליין, כמו שנבואר למטה בע"ה.

אור פנימי

אלא שנוטל לגמרי כמו שהם בנה"י דאו"א, משום שהוא עמהם במדרגה אחת. וזה שמידיק הרבה לומר שנוטל עצמותם סובב עטרין, און שיעור זה של עצמותם סובב ג"כ על החו"ב שמקבל מהנה"י דאו"א, שהרי הוא עמהם במדרגה אחת, אלא החו"ב האלו בחשבים כבר למוצמצמים גם בנה"י דאו"א, כי אין שם אלא בחינת טפת הוווג דרך יסודות. אלא משום שהוא"א יורט שם לאחר הוווג למקום נה"י דא"א, ע"כ בבחנים המוחין הדם, שהם מתלבשו בנה"י דאו"א יורדו למקום הו"א, דהיינו למקום נה"י דא"א.

כך) אור הפנימי נכנס בתקילה ואח"כ מכחו מתנוצץ האור ויצא בסוד מקיף, ונמצא כי הפנימי הראשון קדם אל המكيف הראשון ואחר המكيف הוא נעשה הפנימי השני וכו'. הנה דברים אלו, הם מפתח מקורי להבין המוחין דהולדה על בוריהם, וע"כ ציריכים להרחבת ביאור, כדי להבין אלו שיש בחינות כל צדיהן, ודע, שאלו שיש בחינות הנ"ל, שבאים כאן הרבה במוחין דז"א, וגונגים ג"כ במוחין דນוקבא ד"א, וכן אפילו בא"א עצם. באfon יש להבין ג' סדרים של שיש בחינות, שהם: בא"א, בז"א, ובנוקבא. והוא משום שאלו המוחין דהולדה הם בחינה חכמה דל"ב נתיבות, שפירושם, כ"בAnthony ושרה אמרות, כנ"ל בדברי הרב (דף אלף תקנ"ד אות צ"ז) ע"ש. כי בינה מעצם בניתה

אלא מבחינות המסים שביסודו, ש מבחינות הוווג נבחון לעטרת היסוד, וכיון שת"ת אינו מאייר אלא כמדת העטרת, ע"כ מכונה גם הת"ת בשם עטרת, דהיינו שנקרה עטרא חדס. וזכור הפירוש הזה. ולכן, כיון שענין החלבשות הת"ת בגרתינו זה מתייחיל רך בנה"י דאו"א, להיותם מקבלים דרך היסודות דפה דאו"א, כנ"ל, ע"כ אין השם ב' עטרין חל אלא על הת"ת ויסוד, שהם החו"ג אשר בד' מוחין המקובלים לנו"י דאו"א, משא"כ בד' מוחין שבראשי יהו דאו"א, שערתא דגבורת המשמש שם ממטה למעלה, ואין העビות שבמסכים דגבורת עולה כלל ממטה למעלה, ונמצא הת"ת שהוא מגולה בעלי שם נרתק, אלא לפי מدت עצמו, ע"כ איןנו נקרא שערתא כלל. וזכור זה. והנה נתבאר, שבאמת יש ד' מוחין חו"ב חו"ג בראשי יהו דאו"א גופיו כמו בנה"י דאו"א, אלא שבמוחין דאו"א אינם נקראים ב' עטרין רק החו"ג שבמוחין שרדו לנו"י דאו"א, בהם נבחן החו"ג לב' עטרין, משום שהחסדר שבמוחין שהוא הת"ת, אינו מאייר אלא כמדת העטרת, כנ"ל. ועם זה תבין בפשטות, שאותם המוחין דחו"ב חו"ג שבראשי יהו דאו"א אחר שמתפשטים בנה"י דאו"א, הם נקראים חו"ב וב' עטרין, זו"א לא נתמעט אלא מבחינות המוחין שהחוו"ג שבhemains נקראים ב' עטרין, דהיינו מבחינת ראש או"א, אבל מבחינת המוחין דחו"ב וב' עטרין שם בנה"י דאו"א, לא נתמעט כלל,

א' תקעב חלק י"ד תלמוד עשר הספירות גדלות זו"א

כח) וכל אלו הבהירונות, הם הארונות הנמשכות זו מזו וזו מזו, וכולם קיימות, וכבר ביארתי במקום אחר שלשה בחרינות הראשונות, ולא אוכל עתה להאריך בהם.

או ר פ נ י מ י

נבחנת לגבורה שבוקמה. והנץ מוצא, שבאמת אין כאן אלא בינה וויזן בעיבור, אלא שבבחינת הוווג יוצאים ע"ס שלמות ג"ר ווית, שבינה עצמה נחשבת עתה לח"ב, וית"ת לו"ק, ונוקבא למילות, אלא שנוקבא מכוניות בשם יסוד, משומש שלמות דואזיות עלתה לבחינת יסוד כנודע. ולפיכך הם נבחנים בעירק לנ' חלוקות: א', אורות שהם בינה השבה לחכמה, שמשם נמשכים חכמה וחסדים בבחינת השורש. ב', הוא הת"ת שהוא עיקר הנושא אל החכמה דל"ב נתיבותיו, שהוא מהזיר הבינה לחכמה, והוא עיקר המקובל אחרות, כי בינה עצמה אינה צריכה לחכמה, כנודע. ג', הוא בחינת היסוד, דהיינו הנוקבא בעלת המ██ים, שעליה נגלה כל הקומה הו, וחולתה אין שום קומה נגלה כלל כנודע. ואלו ג' חלוקות יש להבינים בפרטות כל קומה של חכמה דל"ב נתיבות, עד הג"ל. וכן יש להבינים בכללות אצילות, כי משכנן האורות, דהיינו הבינה שחוורת לחכמה, הוא בא"א עלאין אצילות. ומשכן הת"ת הנושא להארת חכמה, הוא ז"א אצילות. ומשכן היסוד הנושא אל המסך שעלייו נעשה הוווג דהכאה הוא בהנוקבא זו"א אצילות. והנה נתבאר לעיל, שאחר לידת המוחין, הם מתלבשיםשוב במל"צ דצל"ם, ונמצוא הג"ר דעתם המגוללה, דהיינו הגיר לחכמה דל"ב נתיבות, שיוצאים מן הכלים פנימיים של המוחין ונעים למקיטים על המצח מבחווץ למוחין, שע"כ נעשה בכל מדרגה ב' בחרינות, כנ"ל בדיון הסמור ע"ש. וחדע שאור מקיף וזה הנעשה מוחץ למוחין על המצח לכל מדרגה, הם מאירים מהארות בטניות המוחין, ומוטם נמשך כל בחרינה המכונה בשם כ"ב אתו, ובבחינת זו"ז בעיבור במעיה נבחן לעשרה אמרות, שם ע"ס דו"ז שבתוור מעיה, כמ"ש הרב. ע"ש. שהוכונה היא, על בבחינת הארץ חכמה זו"א ממשיר מן בינה ע"י עלית מי' שנקרה עיבור, שמתוך שיש לבינה קשר עם ז"א מע"ס דאו"י, אשר להאייל את ז"א דאו"י הפסיקה את אחרים שלה מן החכמה, וחורה לחיות חכמה, כדי להמשיך הארץ חכמה בחסדים, שהמשכה זו והארת חכמה בחסדים נבחן לו"א דאו"י, (כנ"ל דף ה' ד"ה וטעם) ע"כ בכל פעם זו"א עולה למ"ז אל הבינה העורר בבינה הקשר הזה דאו"י, והוא מפסקת אחרים שלה מחכמה, והיא מתאחדת עם חכמה כדי להשפיע הארץ חכמה לו"א. ובבחינת החכמה המחדששת ע"י עיבור ז"א נבחנת לבחינת חכמה דל"ב נתיבות, ונקרא ג' כ' חכמה שבסוד הדעת, שאין זאת בבחינת חכמה ממש דאו"י, אלא בבחינת בינה דאו"י שחוורת להיות חכמה מכח עיבورو של הו"א. ווכור היטב הפרש של חכמה אמיתי, שהיא חכמה ממש, ואינה נמצאת אלא בראש דא"א בלבד. אמנם או"א מעיקר אצילותם מצד המ"ה החדש, הם רק בינה דאו"י, כי בינה עליונה דקומות ס' ג' היא בינה דאו"י, כמ"ש בונה לעיל באורך.

ויש בחכמה זו דל"ב נתיבות, ג"ר ווית, הנקרים חו"ב וחו"ג. כי באמת אין כאן רק כ"ב אתו, שהם בינה, ועשרה אמiron שהם זו"ז בעיבור. אכן כיוון זו"א גורם שתשוב הבינה להיות חכמה, הרי יש כאן ח"ב, ז"א הוא בבחינת החסדים שבוקמה, שהוא המקובל להארת חכמה, גם המשפיע והמשיב את בינה לחכמה, והנוקבא זו"א, שהוא הנושא אל המ██ים שעלייהם נעשה הוווג דהכאה,

קסט) כי אם נbaar עתה שלשה הבחינות התחתונות, שהם אוור המקיף מחוץ לנחיי דאמא, אשר ממש ממקום, נעשין בחינת אוור המקיף האמתי על רישא דז"א. ובஹותם שם למלعلا, מקיפים מלעלתא על כל הגלגת דז"א, ועל המוחין הפנימיים שבגו חללי גלגולתא שהם הבחינה החמשית, והוא מקיף וחופף על כלם מבחוץ. ובהיותם שם, הם בחינת ארבעה מוחין נפרדים זה מזו, וניכר בהם היותם ארבעה מוחין, ונקרים: חכמה, בינה, חסד, וגבורה. הנזכרים בהקדמת בראשית ובפרשת ואתחנן.

כל) ובפרשת נשא דקל"ה ע"ב, בעניין אוירא דכיא ואשא דכיא, ביארתי באורך לשון המאמר ההוא. איך בסוד אוור המקיף העליון הזה, הם ארבע מוחין כנוכר, ובהכנסם אח"כ בבחינה החמשית, גו תלת חללי גלגולתא דז"א, נעשין שלשה מוחין בלבד, כי נתחברו תריין עטרין ונעשו חד מוחא דעת.

אוור פנימי

פירוש, כי כמו"ש הרוב שיש מדרגות במוחין המקבילים לעיר אנפיו, כן גם כאן שיש מדרגות במוחין המקבילים לאו"א. כי המוחין אלו דל"ב נתיבות יוצאים בפה דעתיק, שם עלו הגי רישין דא"א, גם הגי' דאו"א נכללו עליהם, כנ"ל, אמנים בעת לידת המוחין הנה הפרצופים יורדים למקוםם ויורד א"א למקוםו, גם או"א יורדים למקוםם, והם ג' מדרגות זו תחת זו. גם גודע שהם מתלבשים במל"צ דצל"ב, והג"ר דמוחין אלו יוצאים לחוץ בבחינת אורות מקיפים, כנ"ל. וזה אמרו שם,, הדעת דרדל"א גנו מאך אר' ג"ר שלו הם בסוד אוור המקיף כי אינם יכולים להחלבש" כי בעת הוווג נתבלו הפרסאות והית' ירדה לפה דעתיק, והעלוי אח"ט שליהם, שהם חג'ת דעתיק עם ג' רישין דא"א, ונתחבר אל גו"ע דעתיק, ואז' יצאת קומה שלימה של ע"ס בציורי אח"ט שבא"א עם גו"ע דעתיק, דהינו הקומה דל"ב נתיבות, שבינה דעתיק שבנה להכמת ע"י המ"ן דבר מולות וגוצר ונקה, שנעשה לדעתה כנ"ל. אמנים בlidת המוחין, שא"א ירד ממש למקוםו וכן או"א, נמצא שג"ר לפוניט" עכ"ל.

קלא) ואל זה רמזו מאמר אדרת האזינו הנ"ל בדרכ"ב ע"ב, שהזוכיר שתי בחינות: האחת הוא, עניין המקייף הנקרא בשם תפילין דרישא,Auf"י שהוא יותר עליון, עכ"ז כיון שדומה אל אור המקייף התחתון דתפילין כנ"ל, והוא המושג אליונו, لكن קראו בשם תפילין דרישא. ואח"כ כנגד הפנימי אמר לבר מתחבראו בסטרוי, ונחרין ועאלין בתלתן חללי גלגולתא כר, והיא הבחינה הה' הנ"ל.

אור פנימי

דעותיק, ואו אור בינה דעתיק שלא נחלבשה כלל גו א"א, מאירה דרך חוץ אל המצח שלו ונתוסף האריהabisod דעתיק דמלגאו וגס אוורו יוזא לחוץ וכו', ואו יש כה גם בו"א להסתכל במצח דא"א ואו נקראי עת רצון, כי נגלה מצח הרצון". וכך בדף אלף של"ט מבאר סדר הזוגן לילדית מצח הרצון, שהוא האריה המקיים, ואומר שבא ג"כ בדרך זוגן הדכאה, שיסוד דעתיק שבදעת דא"א מכיה בבינה של המקיים אשר בחוץ, ובינה שחוץ מכיה בינה בסוד דעתיק שבפנים, ואו מתגדלים שנייהם ומאריהם זה בזה.

וביאור הדברים: כי נתבאר שאלה המקיים שיצאו לחוץ מראש, הם הג"ר דקומה החכמה דל"ב נתיבות שיצאו בראש דעתיק בשביב א"א וא"א שנטכללו שם, אשר בחורתם למקוםם עם לידה המוחין, לא יכולו לקבל הג"ר דמותין, מכח שחזרו ונחלבשו בעזוקא דם' דצל"ט, ולא נשאר בחומרין רק הו"ק דקומה חכמה זו בחוסר ג"ר. ש"ק אלו נשארו מלבושים במוחיא האיזידרא בלבד, שה"ס ל' דצל"ט, וה"ס הדעת דא"א גמלובש במצחא שלו, שם מלובש יסוד דעתיק, כלומר, בחינת ו"ק דמוחין דחכמה דל"ב נתיבות, שהם באמת ת"ת ויסודה, גבקראים הו"ג, כנ"ל, אלא לפני שאין שם בג"ר חכמה, אין מدت הת"ת מגולה כלל אנטומא דואיזידרא, כי מدت הת"ת היא להיות משא להארת חכמה הנמשך מן הבינה שבינה חורה לאחריים שלה, והג"ר געלמו מן הראש, אין הת"ת נשוא לשום האריה

אלו דחכמה דל"ב נתיבות, שא"א קבלם במוחיא דאיירא דיליה בהיותו במקום רدل"א, הנה עתה אחר שירד שם ונחלבש במל"צ דצל"ט, געלמו ג"ר דרדל"א אלו שמשמו בדעת דעתיק לא"א. וזה שג"ר דיליה אינם יכולים להחלבש בא"א, כי אחר שנגלחה מוכרים, הנה ג"ר דע"ב המגוללה שייצאו ברדל"א בעת הזוגן, יצאו לחוץ לאו"מ, כי אין יכולים להחלבש בגղלחא, שhorta בעזוקא דכיא. ונמצא שלא נשאר במוחיא דאיירא אלא בחינת ו"ק דקומה ע"ב המגוללה שיצאה ברדל"א. ומקיף הות נשאר במקום רدل"א למעלה מא"א, דהינו במקום יציאתו של המוחין.

זה אמור,, בינה דעתיק לא נחלבשה כלל" הינו אותה הבינה השבה להיות חכמה במקום הע"ב המגוללה שיצאה בעתיק, היא לא נחלבשה כלל בא"א, כי הג"ר געלמו ממנה בעת ירידת א"א למוקומו כנ"ל. ובינה זו נשארה בעלי חכמה כי חורה לבחינה הקודמת שהוא חסדים מוכרים, והיא מאירה החסדים שלה תוך מצח דא"א.

וזו"ש שם עוד,, גם ברישא דא"א הוא דעת דידיה ובתוכו יסוד דעתיק, וגם יוצא ואירה מיטסוד הנ"ל ובוקע ויוצא לחוץ ופוגע באור בינה דעתיק שחוץ ומיכים זה בוה"כ אן מבאר סדר האריה המקיים הנורוג בעת רצון, שאו נולד מצחא דרעווא דא"א, שם יסוד דעתיק, כמו שביאר (בדף אלף שס"ט אותן כנ"ז), זול שם,, ובוהיות עט רצון וכו', נולד מצחא דרעווא דא"א, שם יסוד

קלב) ונobar עתה עניין זו הבדיקה החמישית, שם המוחין הפנימיים האמתיים דז"א, ובו יתבאר למה געשו שלשה מוחין בלבד, הנה ביארנו לעיל, כי כל אלו הבדיקות קיימות יחד כולם. והנה מן הבדיקה הרביעית, שהיא אוור מקיף האמתי של כל רישא דז"א, בהיותם למליה מבחוץ של נה"י דאמא עלאה כנ"ל.

או ר פ נ י מ י

אמנם לעיתים יש כאן בבדיקה זוג מפנינים להווין, שווה הנקרה עת רצון, והינו שיסוד של המוחין האלו, הנשאר בכלים הפנימיים במוחא דאיירא דא"א, כנ"ל, מתעורר ע"י החורתי ושורות רישא דא"א, והארתם יוצא להווין, ומזווג לחו"ב דמקיפים, ובינה דמקיפים חורה לקבל חכמה, ומaira דאיירא, שכון סדר הווג, כיוון שהארת א"ח דאיירא, שכון סדר הווג, כיוון שהארת א"ח של היסוד שבמוחוא דאיירא יוצא להווין ומזווג החכמה ובינה, הנה חור האו"י של החו"ב ומaira בפנימיות המוחין אל היסוד אשר שם, ואו נפיק הי' ממוחיא דאיירא, ואשתאר אויר, ככלומר שמקבל או המוחין דג"ר דחכמה לתוכו. אכן הגיר האלו אין להם מקום להתחלב בכלים הפנימיים דמוחין, ממשום שהעוקא דגלגולתו אינה נפתחת, וע"כ הם יוצאים ומתגלים על המצח דא"א. וזה נקרה לידת המצח הרצון. ואע"פ שגם במצח אין לו גילוי אלא מבחוץ לכלי, אמן והוא כיוון שוגם המצח הוא בבדיקה מס' דצל"ם, כמ"ש חלק י"ג, אבל הארתו נשכח באתגליליא בבדיקה ל, דצל"ם שבפנים, שהם העינים דא"א שז"ס פקית העיניים דא"א. כמ"ש שם (בדף אלף שס"ט אות קנ"ז). או מסתכל א"א במצח דאו"א ובמצח דז"א וכו' ואו יש גם כה בז"א להסתכל במצח דא"א ואו נקרה עת רצון" הרי שי שאו נפקחו העיניין לכל הפרטופים.

והנה נתבאר, שאע"פ שבעת לדית המוחין דע"ב, געלמים הגיר שביהם מהראשים, ויזואים להוו בבדיקה מקרים מ"מ בעת רצון יש זוג בין היסוד הנשאר

חכמה, ואיןנו ניכר מכל קומה והוא אלא מדתasisוד בלבד, שהוא בחינת המשך דצירות שבו בלבד. אלא שנקרו על שם יסוד דעתיק, משום שנשאר מקומת החכמה דלי"ב נתיבות שיצאה בראש דעתיק. והבן זה היטב, כי באמת יש שם כל הו"ק שהם ת"ת יסוד, שהרי לא נעלם אלא בחוי הגיר דגלגולתא מחמתם הם, אלא שהתח"ת איןנו ניכר כל כמה שאין שם בבדיקה ג"ר, וע"כ נקרו גם הת"ת על שם היסוד.

אמנם אלו המקיפים, ע"פ שמצד שרשם אין בהם אלא חו"ב, שם בבדיקה הג"ר שיצאו מן הגלגולתא דא"א, כנ"ל עכ"ז הם כוללים בהכרה גם החו"ג, כי לא יצירר כלל שיהיה בבדיקה ג"ר דחכמה דלי"ב נתיבות בלי החו"ג שלהם, משום שהם העמידים תג"ר דחכמה, כי לא יצירר בינה במדרגת תכמה בili התקשרותה בת"ת יסוד, כי זולחט היא חמיד בחסדים מכוסים. וכן בכל מקום שנקרו הג"ר דחכמה דלי"ב נתיבות בהכרה שיש שם גם חו"ג. וכוכו זה. נמצא שאלו המקיפים דג"ר שיצאו להוו ג"מ מהין חו"ב חו"ג, אמן אין זוג בחו"ג שימושיכו הארת חו"ב, כי אם היה כן, היו נחשבים לפנימים ולא למקרים, אלא שאין שם בחוץ שום זוג, שאין זוג אלא ע"י כלים פנימים, וע"כ נמצא שם הבינה כמו בבדיקה הקטנות שלה, כולם, שאין בה אלא וארת חסדים מכוסים, מפני שהחו"ג נפרדים בלי שום זוג בינויהם. ואין לשאול, א"כ بما הם נבחנים למקרים דג"ר דחכמה, לאחר שהבינה אינה משיכת רק חסדים למור המוחין הפנימי.

קלג) והנה זה האור המקיים הנזכר, נשאר שם תמיד, ונמשכה קצת הארה ממנה מכל ארבעה המוחין, אשר שם מקיפים, ורצו להימשך ולהיכנס בסוד אור פנימי דמוחין דו"א, והם עצם נשארו למללה, ואו ירדו ונמשכו ונשתלשלו שלשה נה"י של אמא, למטה, והלבישו את המוחין הפנימיים האלה שנמשכו מן האור המקיים כנזכר.

או ר פ נ י מ י

דא"א, וע"כ גם המצח דאו"א יכול להשפיע הארת חכמה למצחא דו"א, וכן המצחא דו"א משפיע הארת חכמה לעיניון של עצמו. אמן או חורין העיניין דו"א ומקבלים מצחא של עצמו ושל העליונים. ונמצא עיקר השפע הוא בבחינת המצח, אלא שיש בה הארת חכמה מהמת שמשפעים דרך העיניים לכל אחד. כמボואר. ותבן זה. כי זה התמצית של בחינת המצח דאתגלי בעת רצון.

ובזה תבין סדר הוווג שפרש כאן הרוב (בדף אלף של"ט אות צ"ז). שאמר „יוצא הארה מיסוד הנ"ל ובוקע ויוצא לחוץ ופוגע באור בינה דעתיק אשר בחוץ ומכים זה בויה וזה שבפניהם יוצא לחוץ וזה שבתוכו נכנס לפניהם“. פירוש: כי נtabאר שבינה ממקיפים שעיל גבי א"א, אין לה שם זוגם עם החכמה דמקיפים, שאין זוג אלא בבחינת פנימים. ונמצא בינה זו דרדי"א, שטוא מאירה בבחינת הוווג דלא פסיק שלא, את הארת החסדים שלה בשפע גודל בדרך אל המוחין דו"א. אמן עתה, שיוצאת ההארה מיסוד שבמוחין דאיירא ופוגע בינה החכמה דמקיפים, הנה נגער מחמת זה בבחינת שפע החסדים אשר לה עצמה, וזה נבחן להכאה בבחינת הבינה, כי אבדה או בבחינת החסדים של בבחינתה. וכן אה"ז שאור חכמה נמשך ממנה למוחיא דאיירא, נבחן ג"כ להכאה וגרען, כי אז נפסקו הארת חסדים שבגלגולתא מלאה איר במוחיא דאיירא כי העוקא שותגלוותא מלובש בה, שהיא בבחינת ס' אינה יכולה להשפיע החסדים שבת עת של, נפתחה באור חכמה, כי אין דרכה

בפנים ומזווג אל המקיפים והארתם נמשך לפנים, ואור החכמה מתגלת בל' של המוחין. ולפי"ז יש לשאול הרי יש כאן זוג גמור, ולמה יהיו נקרים עוד בשם מקיפים, לאחר שהארתם נכנסת לפנים. והענין חיבור מתוך הדיווק שדברי הרבה שם, שאומר שעיניין דו"א מסתכלין במצחא דאו"א ודז"א, וכן עיניין דו"א מסתכלים במצחא דע"א. ואינו אומר שעיניין דו"א מסתכלין בעיניין דו"א ועיניין דו"א מסתכלין בעיניין דו"א. ומשמענו לבדוק הזה כל ההבדל שיש בין זוג העליון שנעשה במקום עתיק, שם יצא קומת ע"ב במגולה מן העוקא, ובין קומת ע"ב היוצאה בעת רצון, שקופה זו נבחנת לע"ב המלבש בעוקא, כי הם שעל הג"ר דמוחין אינה נפתחת ע"י זוג הזה, אלא רק היל', של המוחין מקבלים אוור הג"ר דע"ב הזה. וזה גורם שעיקר הארת המוחין הם חופין על המצח, שהוא בבחינת ס' דמוחיא מוכסים בעיקר, שהוא בבחינת ב' דמוחיא אוירה המתגלת בפנים וועיניין דו"א שם בבחינת ל', שם מקבלים הארת חכמה, הם מקבלים וזה רק בבחינת הסתכלות במצחא דו"א ולא בעיניין שלו. באופן שהזוג משפיע חכמה בעיניין דו"א, אלא שורשם במצחא שלו, וע"כ יש כאן השפעה רק מעיניין למצחא דאו"א ודז"א, וכן דרך הקבלה של הו"א הוא, שהעיניין שלו מקבלים ממצחא דאו"א ומצחא דו"א, ונמצא שעילך המוחין הם בבחינת סדים של היבנה, ושל המצח, אלא שיש בהם הארת חכמה משום שהשפע עוברת דרך העיניין לעליון, כי עיניין דו"א משפיעים למצחא

קלד) ובاهיותם מלבושים אותם הארבעה מוחין, חזרו להעשות שלשה בלבד. כי תרין מוחין הנקראים חכמה ובינה אחסנתא דאבירו ואימיה, נכנסו החכמה בנצח דאמא, והבינה בהוד דאמא. ותרין עטרין גניין, נתלבשו יחד שניהם ביסוד הבינה. וכיון שהוגבלו בתוך הכליל הזה, נתאחדו ונעשו מוח אחיד בלבד הנקרא דעת, כולל מתרין עטרין, הנקראים חסד וגבורה כנ"ל.

או ר פ נ י מ י

הארת הפנים ש מבחוץ אל המוחין שנקריא עיניין, כנודע. אמנים עדיין אין בויה שלימות הוווג, כי לא נעשה עתה רק בחינת התגונצותה המוציא החסדים דמוחא דאווירא לחוץ ע"ג המצח בבח"ד ד' מוחין חו"ב וח"ג, כנ"ל. ואחר שנטלו ונולדו אלו הר' מוחין ע"ג המצח לחוץ, חוררים המוחין הפנים ומתיישבים בהלכתם, כי המוחא דאווירא אינה צריכה עוד לינק מוחיב של המקיפים, כי כבר עשו פעולותם בילדות ד' המוחין שעיל המצח, וע"כ חוזרת לקבל חסדים מגלגולתא ממשם, דצל"ם שבמוחין, שע"י שב נשלמים החסדים במוחא דאווירא מקודם הוווג. ויחד עם זה, נעשה אותו הדבר גם בהארונות דפניהם דא"א, אשר העיניין שם ל' זצ"ם אשר בפנים שלו, חוררים ומקבלים הארת החסדים מצחא דא"א, שהוא בחינת ט' של הארת הפנים שלו. כנ"ל. הר' שAKER ד' המוחין שעיל גבי המצח באים מל' דצל"ם שבמוחין שנקריא אוירא, וכן מל' דצל"ם שבפניהם שם בחינה אחת. אמנים מקום גילים הוא ע"ג המצח. אלא בעת שהמוחין מתפשתם מעליון לתחתו, הנה בהכרח שמצח דעתיו משפיע המוחין מקודם אל העיניין דתחתו, כלומר למוחא דאווירא שהוא ל' דצל"ם, ואו נעשה בו התגונצות, ומוציא ד' מוחין לחוץ כנ"ל. הר' שעניינו דתחתו מוכרים לקבל מצח דעתיו, ואח"כ מתגלים ג"כ על המצח עצמן. ובכל האמור מובנים דברי הרבה כאן שאומר (באות קכ"ז) "וְכוֹר וְאַל תִשְׁחַח כִּי כָל אֹוֶס נָגֵןש בְּתִיחַלְתָה, וְאַח"כ מְכֻתוּ מְתַנְצֵץ

להתחבר באור חכמה, כנודע. הרי שיש כאן שתי הכותות: אחת בבינה דמקיפים, ושניה במוחא דאווירא עצמו. אמנים נעשה כאן בחינת התגונצותה של האורות, שפירושו, שזה החלק של החסדים שנגרע ממוחא דאווירא בעת זוג היסוד עט החו"ב דמקיפים, שהוא בהכרה כבר מעורב ומהbor בהארת חכמה זו שכחה בה והוציא את שם, היא שיצאה לחוץ ממוחא דאווירא ומהברת על המצח דא"א מבוחוץ. (נ"ב העניין: כי נתגלת כאן מעלת החסדים מאד, אשר הם שגורמו להמשכת הארת החכמה, וולתם לא היהת מוגלה החכמה כלל, נמצא שהחסדים נעשו לקומה שלימה חו"ב וחו"ג). וע"כ היא נבחנתה לkomaha שלימה של חו"ב וחו"ג, כי בח"י הכהה שקיבלה מוחיב דמקיפים הם נעשו בה חכמה ובינה, ובחינת עצמה שהוא חלק החסדים מעלה, ושנה מושם בסבת הכהה חו"ב הם שנעשו לחו"ג. הרי שהtagונציות זו שנעשה בסבת ב' הכותות שבאו ע"י זוג חו"ב דמקיפים, הוציאו חלק חסדים ממוחא דאווירא לחוץ ע"ג המצח, שיש בה ד' מוחין שלימים חו"ב וחו"ג. שזה נקרא לדת מצחא דרעווא דא"א, ובז"א נקרא הארת זו בשם תפילין. והבן היטב.

ובוה תבון הדברים הג"ל, שההארה יוצאת ע"י העיניין, אמנים הגלי שלה היא רק במצחא. והוא, כי זה הוווג שנעשה מכנים לחוץ, נעשה ע"י היסוד שבמוחא דאווירא, כנ"ל, והוא מקבל ג"כ להארת חו"ב דמקיפים להיותו הל' דמוחין, ובחינת הל' זו דמוחין מתגלת תכח' בל' דבחינת

א' תקעה חלק י"ד תלמוד עשר הספירות גדלות ה"ז

קלה) ונמצא כי עיקרם ושרשם של אלו המוחין נשארו בסוד אור המקיף הניל. ואלו המוחין אינם רק בחינת הארץ בלבד נמשכת מהם תוך הארבע מוחין עצם ההם, ובאו מלבושים תוך נה"י דאמא. ובויותם מלובשים בתוכם, הם ננסים תוך רישא דז"א, בתלת חללי גלגולתא דיליה.

* קלו) ולאחר שביארנו כללות כל ז"א נחזר עתה לבר בבחינה השישית של המוחין דז"א, הנקרא או"מ שלם התחתון, ובו נבר גם כן בבחינת דיקנא דז"א, כי גם היא בבחינת אור המקיף.

קלז) ובתחללה צרייך שנודיעיך מה שנتابאר לעיל בעניין או"א, שהם מכוסים ומוחופין תוך שתי מיני שערות דא"א, שהם: שערות דרישא

או ר פ נ י מ י

ההנתנצחות במוחא דאיירא, ויצאו משם לחוץ ע"ג המצח הד' מוחין חו"ב חו"ג, כנ"ל. הרי שמתחלת נתקנו המוחין הפנימים בהארת חכמה ואח"כ הוציאו הארץ המקיפים לחוץ ע"ג המצח, ונמצאו המקיפים האלו שותם תולדה מן הפנימים, והפנימים חשובים מהם. וכן משם הגיעו הארץ המוחין לפנימים דאו"א, ונעשה התנתנצחות בבחינת ל' דצל"ם של מוחין דאו"א, ומשם יצאו לחוץ ע"ג מצחא דאו"א ד' המוחין חו"ב חו"ג בסוד מקיפים. ומהם הגיעו הארץ אל נה"י דאו"א שהם בבחינת ישס"ת כנדע, ונעשה גם בהם התנתנצחות בבחינת ל' דצל"ם שבמוחין הפנימים והוציאו ד' מוחין בסוד מקיפים ע"ג מצחא שלהם. וממצחא דישס"ת נתפשטה הארץ אל ל' דצל"ם שבפניימית המוחין דז"א, ונעשה גם בו התנתנצחות ויצאו ד' מוחין חו"ב חו"ג ע"ג מצחא דז"א. וכשתדריך מצא כאן שיש בבחינות עד שמתגלים המקיפים על מצחא דאו"א, כי בבחינה א' וב' הון פנימים ומקיפים שנשארו ברדל"א עגנו אחר לידת המוחין, כי אחר ירידת א"א שם עם המולין, נסתלק הוווג (בדף אלף שם"א אות צ"ט). והוא נעשה

האור ויוצא בסוד מקיף, ונמצא כי הפנימי הראשון קדם אל המקיף הלאו, ואחר מקיף הא' נעשה הפנימי השני, ואח"כ נעשה המקיף שבו, ואח"כ הפנימי הג', ואח"כ המקיף הג' שהוא החפילין דהינו מבואר, שעניין זה של הארץ המקיפים מתחילה מקיפים דרדל"א, שם שורש של כל אלו המקיפים. כי שם יצא מתחילה קומת הע"ב המגולת, שבעת לידת המוחין, שנתבלשושוב בג' בבחינות צל"ם הוכרחו ג"ר דעת"ב הווה להסתלק מן הראש דכל אחד בסוד מקיף, כנ"ל. ונמצא שהפנימי, דהינו בבחינת ויק שנשארו מן המוחין הוא בודאי קודם בפרוץ, לבחינת הארץ המקיפים בהפרוץ, שבאה לאח"כ בסוד התנתנצחות, כמו"ש לעיל. והנה מתחילה נעשה התנתנצחות ע"י יציאת הארץ יסוד מדעת שבפניימות דא"א לבינה דמקיפים שנשארו ברדל"א, שע"י הוווג הוה דחו"ב שנעשוו במקיפים ע"י יציאת הארץ יסוד דמוחא דאיירא, נמשכה הארץ חכמה למוחא דאיירא, דנפיק הי' מאיר ואשנאר אור, כמו שמשמעותם שם הרוב (בדף אלף שם"א אות צ"ט). והוא נעשה

* שער פאטריא רשבבי באדרא וזה רעיב טוד א.

דאיד, אולם ארבע נימין דשלרין דתליאן מצד אחורי רישא, ונגדי עד רישא דז"א. ושערות דיקנא דא"א, של שתי המולות הנמשכים דרכן עד טבורה דלבא דא"א, אשר שם התחלת רישא דז"א.

קלח) ונמצא כי שערות ארבע נימין המתפשטים עם ארבע חורתי דאחורי רישא דא"א, נמשcin ברישא דז"א מאחוריו עד מקום העורת, שהוא אחורי מוח השליishi הנקרא דעת דז"א. וגם שערות דיקנא דאיד מתפשטין דרך פנים ומתחברין בפני ז"א, לשם נישית דיקנא דז"א. ושתי בחינות אלו נזכרו באדרת נשא, בחינה ראשונה בדקלה, ובבחינה השנייה בדקכ"ט ע"א.

אור פנימי

וין חושב הרב להלן שיש בחינות בתתפלשות המוחין מז"א אל הנוקבא. שב' הבדיקה הראשונית דתליאן דז"א, כי המקיף הזה הוא בבדיקה התפליאן דז"א, אלא שמקיף זה אינו בחיה המקיף של התנוצחות שנייה, דהיינו שמי בבדיקה הת"ת שהוא ז"א עצמו, יכול מריר בבדיקה הת"ת שהוא הנושא להארת חכמה שהיא בבדיקה עטרא חזסיד, ואין שורש הנוקבא אלא בעטרא דגבורה בלבד, כנ"ל. ולפיכך נעשה בו"א התנוצחות שנייה, דהיינו ש"ז המוחין דתפליאן שבמצח האירו במוחין הפנימים שלו, בל' דמוחין, ואו יצאתה בבדיקה עטרא דגבורה דמוחין לחוץ על גבי העורף בסוד קשר של תפילין, ונעשה שם לבחינת מקית, ע"ד שדרשו חז"ל על הכתוב וראית את אחורי וכו', שהוא קשר של תפילין. והוא בבדיקה המקיף שמשם נתפשו המוחין אל הנוקבא, כמ"ש במקומו. והם נתפשו בסוד הרצונות עד שבאו ונחלבו מוחה ולמטה דז"א בנה"י שלו, ונעשה גם שם בחיה התנוצחות ויצאו מקיפים לחוץ, וממקיפים אלו דנה"י שהוא בבדיקה הד', מקבלת נוקבא בבדיקה פר"מ שלה. באופן לבחינת המקיף דנוקבא, היה בבדיקה הששית.

ונתבאר ג' מני התתפלשות של המוחין בדרך שיש בבדיקות, שיש הראשונות הם לאו"א עצמן, שבהם המקיפים לבחינת

זהה גם מראש דעתיק, ולא נשאר שם אלא הפנימים, וג"ר דאותה הקומה יצאו לחוץ. הרי ב' בבדיקות במקום יcitאת המוחין שהוא בראש דעתיק. ומבינה דודל"א שבג"ר שיצאו לחוץ, נמשן לפניהם דא"א, ונעשה התנוצחות ויצאו ד' המוחין על המשך בסוד מקיפים, הרי שהמקיפים שעל המשך דא"א, הם בבדיקה הרביעית של המוחין. ומשם האירו אל מוחין הפנימים דאו"א, ונעשה גם בהם התנוצחות והוציאו ד' מוחין לחוץ ע"ג המשך. כנ"ל. הרי המקיפים אלו שבמצח דאו"א כבר הם בבדיקה ששית. אמנם הרוב חושב הפנימי ומكيف דאו"א לבחינה א' וב' והטעם הוא, מפני שאלה המוחין הם בבדיקה חכמה דל"ב נתיבות. שעתיק וא"א אין להם שום צורך בהם, משומש שביהם מאייר בחיה חכמה האמיתית דאו"י, וע"כ תחילת ההכר של אלו המוחין מתחילה רק באו"א עליין, מפני שהבדיקה העליונה שביהם היא בינה דאו"י, כנ"ל, וע"כ יש להם צורך וחסיבות בחכמה זו דל"ב נתיבות, שפירשו, ביבנה עצמה שהיא להיות חכמה, כנ"ל, וע"כ מתחילה הרוב למנות שיש הבדיקות רק מאו"א עליין, דהיינו פר"מ בהם עצמן, ופר"מ בנה"י שלהם שהם ישותית ופר"מ בו"א, שמקיף דז"א הוא בחיה הששית, דהיינו התפליאן שבמצח שלו.

קלט) וואע"פ שלמעלה ביארנו, כי כל השערות נמשכו מוגברות ודינין עכ"ז, בערך ז"א הם רחמים גמורים. יותר מוגברת מהרחמים והחסדים שבז"א, ולכון מאלו השערות שבא"א נמשכת השפעה והארה אל רישא דז"א, אבל איןנו מגיעין רק לרישיה בלבד, ושאר כל גופו דז"א אין שערות דא"א מכסין עליו, כמו שמכסין על או"א. וזהו סוד, ואגביו איש חלק.

كم) ובזה תבין מ"ש באדרת האזינו דרכ"ב ע"א ז"ל, אב ואם מהאי מוחא נפקו, וביה תליין וביה אחדין. ז"א בעתקיא קדישא תלייא ואחד. כי וכבר בעניין או"א התחלנו לבאר זה, וכאן נשלים עניין זה.

קמא) כי או"א, עיקר השפעתם הנמשכת להם מן א"א, הוא ע"י שתי המזולות-DDיננא דיליה, כנ"ל. ואוותם המזולות נמשכים ממ"ס חכמה דא"א, כי י"ג תיקוני דיננא ממוחא סתימה נפק, כנ"ל. אבל ז"א בעתקיא קדישא עצמו תלייא ואחד, ר"ל, כי הנה בערך מה שהוא מלכיש את א"א מחצית התחתון דת"ת שבו ולמטה, נמצא כי הוא אחד מש עצמו דא"א, נמשכו עד רישא דיליה להשפיע בו, נמצא כי תלייא בה, שאינה אחיזה ממש, רק הוא נתלה בסוד השערות והחוורת הם.

אור פנימי

משמעות, דהיינו לבינה שchorה להיות חכמה. ואח"כ שש שנית למוחין דז"א, שבו נבחנים המקרים לבחינת טטרא דחסד, אבל בחינת האורות אינם בו בבחינות עצמות אלא בבחינת טפת הוווג, כנ"ל. ואח"כ יש שש שלישיות למוחין של הנוקבא, שבו נבחנים המקרים רק לבחינת טטרא דגבורה בלבד, כי אין לה לבחינת עצמות מבחינת טטרא החסד להיות שורה היא בחינת המסתכים אשר בסוד, כנ"ל. ונמצאת לבחינת טטרא החסד אין מנגעה לה אלא בסוד טפת הוווג דרך היסודות דז"א. וכבר ידעת שקורבן השש בחינות האלו, הוא מפהת שצרים לקל מנה"י דעליוון דרך המסתכים שביסודות. וע"כ מתמעטו האורות דאחסנתא דאו"א מז"א משום שמקבל מבחינה הד' שלהם. וכן מחמעתה הנוקבא מבחינה הד' שלם. וכן

קלט) גוף דז"א אין שערות דא"א מכסים עליו כמו שמכסים על או"א. כי אין שערות אלא מבחינת ע"ב, כמו שבחולק י"ג, שהם בחינת האו"ח של קומת הע"ב המגוללה, שנעלם בסוד מקיף חור, וע"כ יצא האו"ח הזה לחוץ בסוד מותרי מוחא. ע"ש. הרי שאין שערות אלא מבחינת ע"ב, דהיינו חכמה. וכיון שהוא גם בחינת ע"ב משורשים בנוקדים, لكن השערות דא"א מכסים עליהם על ראשם וגופם בחזי' מקרים, שע"כ הם בעליים לג"ר דא"א ואלו השערות חורורים ומשמשים להם, למ"ן ואו"ח, כמו ששמשו לא"א בעת שקבל לקומת ע"ב. מה שאין כן

חלק י"ד שער מאמרי רשביי גדרות הו"א א' תקפא

קמב) ונמצא כי בבחינה זו גדרה מעלה זו"א, כי הוא יונק מן הכתר עצמו דא"א, על ידי ה"ג חורothy דנפקי מיניה. אבל או"א יונקים מחכמתה דא"א בלבד, ע"י י"ג תיקוני דיקנא הנמשכים ממנה. אבל עכ"ז בערך שאיןו מקבל שפע או"א עצמו רק ע"י או"א המלבישו את אריך, והוא מלביש אותם, בבחינה זו או"א גדולים מזו"א.

אור פנימי

התיקון שלו תלייה בהשלמת הנה"י דכתר, מבחינת שערות ראש הבקראים ד' נימין וד' חורothy לאחר רישא, כי השערות רישא נחלקים לג' הויות, חב"ד חגי'ת נה"י, שחב"ד חגי'ת הם בכב' צדי הפנים, והווי'ת דנה"י הם באחוריו רישא.

ומבחינה זו נבחנו מעלה הו"א שהוא יותר חשוב מאו"א, כי או"א אינם מיוחסים כלל לכתר, אלא לפרצוף ע"ב המסתויים למעלה מטבור דפרצוף הכתר, אבל ז"א מיוחס להנה"י דכתר כב"ל. אמנם כיוון שאין לו"א שום תיקון אלא ע"י או"א, כמו"ש לעיל, בסוד ניהול בדרך ישתה ע"כ רימס ראש, נמצא שהוא פחות מהם, שהרי כל תיקונו תלוי באו"א.

וז"ש הרוב שהשלמת או"א הוא ע"י ה"ג תיקוני דיקנא, דהינו ע"י עליותם לא"א ומקבלים שם קומת ע"ב על המן"ז דמולין ונוצר נקה, כב"ל. ואין להם שום יחס אל החורothy שהוא עצמות הגלגולתא דא"א, אלא רק לבחינת השערות רישא ודיקנא בלבד, דהינו לקומת ע"ב וחכמתה דא"א היוצאה על המן"ז דשערות. אבל הו"א, שהוא אחד בנה"י דא"א שלמטה מטבור, שהוא למטה מהשיטים לע"ב דא"ק הנשלם על הטבור, ע"כ מבחינת ע"ב דא"ק הנטלים לו, והוא ציריך לקבל אין תיקון הע"ב מספק לו, והוא ציריך לקבל מבחינת החורothy שהוא עצמות גלגולתא דא"א, המקבל מבחי' שכונגדו מגולגולתא דא"ק, והינו רק לבחינת נה"י דגולגולתא שם שורשו, כב"ל, שהם ד' החורothy שבאחריו רישא. ונמצא שעיקר השלמות של הו"א תלוי בד' החורothy התם.

ז"א, שעצמו הוא מקבל ממש, ובבחינתה אין מתחפשט בגופו, וכל בחינת ע"ב חכמתה אין מתחפשט בגופו, אלא בבחינת הראש שלו בלבד, איןו אף בבחינת הראש שלו בלבד לבך, כב"ל (דף אלף תקמ"ח אות צ"ד) ועכ"כ רק הראש שלו מקבל מא"א בחינת השערות, אבל לא הגוף שלו. כי החכמתה אינה מתחפשט בגופו כמו באו"א. ע"ש"ה, ואין לשאול הרי יש לו לו"א גם שערות בגוף, (כב"ל דף אלף תקס"ג אות ק"י) אמן המדובר כאן הוא משערות דא"א המתחפשטים מחד כב"ל. והינו מוקמת ע"ב המגוללה כב"ל. ואלו השערות דז"א הם מבחינת דעתך בלבד, כמו"ש במקומו.

קמב) גדרה מעלה דא"א ע"י ה"ג חורothy וכוי או"א יונקים מחכמתה דא"א בלבד ע"י ה"ג תייר. כבר נתבאר זה במלחמים הקודמים, כי ג' שותפיו יש באצלות של הו"א: א"א, ואו"א. ומקור הדבר הוא בשורשו בנקודים, כי לא נאצלו ז"ת דנקודם, אלא ע"י ו' וגוקודה שהשפיע יסוד דא"ק הפנימי, שהוא פרצוף כתר, אל או"א דנקודם. וטעם הדבר, כי עקרו של ז"א מצד או"י אינו אלא נצח, וזהו לו חלק בחגי'ת שלמעלה מטבור, ונמצא או"א, המיוחסים לע"ב דא"ק המסתויים למעלה מטבור, שאין לו שום חיבור עם הו"א המקורי דבחינת כתר, שהוא מתחילה מנצח. ולפיכך עיקר התקון דז"א ותחילתו הוא רק מהנה"י דכתר. ווז"ש בוור שז"א בעתייא קדישא תלייה ואחד, כי הוא אחד בנה"י דעתיקא כי שם שורשו מנצח ולמטה, ע"כ הוא מלביש להנה"י דא"א, וזה נקרא אחד, כלומר שם עצמותו. וכן כל עיקר

לטיג) ונתחיל לבאר עניין אותו הארבעה נימין דשערין הנמשכין מאחרוי רישא על רישי כתפין למיגד ברישא דז"א, מה עניין. ואח"כ נבר שאר הט' חורתתי דרך פנים, ועניין דיקנא דאי' האמשכת דרך פנים. ועניין אלו הד' נימין דאחורוי רישא הם גורמי בוחינה הששית דאור מקיף דמותין דז"א, שהם סוד התפילין.

קמד) זה עניין, דעת, כי אור המקיף הזה של הבדיקה הששית דומה אל האר"ם בבדיקה הריבית, כי אותו או"ם הוא מקיף מכונגד נה"י דאמא, אשר המוחין דז"א מלובשים בתוכם בפנים, והנה הוא למלعلا מעלה רישא דז"א, ומكيف כל ראשו וגלגולתא וכל המוחין פנימים אשר בתוכו. אבל אור המקיף הזה בבדיקה ששית, הוא יוצא מן הארת המוחין הפנימים שבגו רישא עצמה דז"א, ואם מן המוחין יצא והוא גרווע מהם, איך יكيف אותם בבדיקה או"ם אשר הוא גדול מן או"פ, ולכון איננו מكيف כי אם בבדיקה פנים דז"א בלבד, ויצא מן המצח בין העינים ומשם עומד ומקיף את הפנים אשר תחת העינים, והם בבדיקה תפילין ממש. וזה"ש באדרת האזינו דף רצ"ב, ונahir אנפוי ואסהיד באו"א, וכו'. ווז"ס והיו לטוטפות בין עיניך.

אור פנימי

קמד) או"ם הזה ובבדיקה ששית הוא יוציא מהארת המוחין הפנימים דז"א, וכו' והוא גרווע מהם וכו' ולכון איננו מكيف אלא בבדיקה פנים דז"א. כבר נtabar לעיל בחלוקת י"ג, כי ס' דמוחין מאירה בהקף הגלגולתא דראש שם נאותים השערות. ול' דמוחין מצח מאירה רק בפנים דראש. דהינו מצח ולטטה, אחר שנפסק צמיחה השערות. וטעם הדבר, כי בס' דמוחין שהיא קימת תמיד בבדיקה אוירא, כי הי' לא נפיק מאיר דיליה, ע"כ יש שם אהיזה אל השערות בקביעות. משא"כ ל' דמוחין, שבעת רצון יורדת הי' מאיר הרי או אין שם אהיזה לשערות שם דיןין כנדע. וע"כ נתנו שם בחיה השערות רק באופן של כסוי וגילוי, שבктנות השערות מכסים על הפנים, ובעת רצון, מאירים י"ג החורתוי בי"ג התגמים, ואו מסתלקין הגמים מע"ג המצח והפנימים, כנ"ל (דף אלף שיש"ח אותן קניי).

כמה) וاع"פ שבאדרא נראה שאינו מדבר אלא בבחינת הדעת, זה יתבאר لكمנו, כי עיקר יציאת אור המקיף הוא במצחא מכנגד הדעת, כי שם מקום הבקעה ליצאת האור מבפנים ע"י הכתת קוץא דשורי دائירך מן الآخر, כמ"ש.

אור פנימי

מקום הבקעה ליצאת האור מבפנים על ידי הכתת קוץוי דשורי. כמ"ש בדיור הסמור, שכל גיגלי הוה של התונוצות ע"י הארת המkipim, המוציאים או"ם דתפלין לחוץ ע"ג המצח, איינו בבח"ם דצל"ם דמוחין, שהם הגיר דמוחין אלא בל' דצל"ם, שוט בחינת הדעת דמוחין, שבא"א נקרא מוחא אוירא. זו"ש שמדובר הבקעה הוא מכנגד הדעת שם מAIRIM הקוציז דשורי וממשיכים הארת המkipim. אמונם בחינת הם' דצלם שהם הגיר דמוחין, איינט מקבלים לחוכם הארתם זו, משומש ד' לא נפיק מאיר שולט לעלמיין, והם תמיד בחסדים מכוסים כמ"ש בחלק י"ג.

השורות دائירך הם צנורות וbombous רגנירין שפע ואור גודל ממ"ש דביה למפה בו"א וכוי במקומות פיזום. הנה נתברר לעיל באורך, סדר המשכת הארת המkipim, אשר בחינת היסודות שבדעת דמוחין, יוצא לחוץ אל הבינה שבמקיף העליון שלו, ומוגוג שם את החור"ב דמקיפין בחינת הכתאה של זה בזה. כנ"ל בדברי הרב (דף אלף של"ט אות צ"ז ועי' לעיל בא"פ דף אלף תקע"ד ד"ה וז"ש) אמונם, מי הוא הנורם לסתור שבמוחין לבקווע המצח ולצאת לחוץ אל המקיף העליון ולולוג שם החור"ב דמקיפין. ותגזה זה ביאר הרבה לעיל (דף אלף שס"ח אות קנ"ז) זול", ובהתוות עת רצון או מאירם הי"ג חורתבי בי"ג נימיין ואו מסתלהן הנימין מע"ג המצח והפנים וכו', כי נולד מצחא דרעווא דאי"א שם יסוד דעתיק ואו אור הבינה שלא נתלבשה כלל בא"א מאירה וכו', ונחותה תארה בסוד דעתיק דלגאו וגמ' אורו יוצאה לחוץ" הרי שאין הווג הוה דיסולד

ישחלון לא א"א בו"א ולא ז"א בנוקביה, כנ"ל (דף אלף שס"א אותן ק"מ) ועתה נסתלקו השערות ונגלו העיבין וככל ה"א להסתכל במצחא דאי"א כנ"ל. גיגלי זה אין לו מקום אלא בפניהם דז"א שם מקום הארת הל' דצל"ם, ואני לו מקום גיגלי למעלה מצח שהוא הגלגולתא, כי שם שליטתם דצל"ם, שמשם לא נפיק ה' מאירא לעולם. כמ"ש בחלק י"ג ע"ש.

זהו שמותים רבים, ויויצא מן המצח בין העיגנים ושם עומד ומקייף את הפנים אשר מתחת העיגנים ושם בחינת תפליין, זו"ש והוא לטוטפות בין עניירך כי כל זה הוא גיגלי הארת חכמה, הנקרה עיניהם, וע"כ מולה הכתוב בח"י התפלין, בסוד בין עיגני. וכן דרשו חז"ל על הכתוב וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך וכו', שהם התפלין של ראש, כי כל הארחים בראה תלייא, כי חכמה נקראת ראה, כנודע. ועם זה תבין סוד התפלין של יד שצרכיהם לכשותיהם, והוא משומש שם בחינה הששית דנוקבא, שהוא נמשכת מקיף העליוןDKSHOR של תפליין דראש, ונתברר לעיל שהוא בבחינת המסכים, שביסוד דמוחין שעלייהם נעשה הווג דהכאה, שה"ס הנרתוק, ע"ה וע"כ כל עיקרה של המקיף הוה בכיסוי תלוי, כי או יש זוג דהכתה המגלה להארת חכמה ע"י קומת הע"ב המגוללה כנ"ל. באופן שהכיסוי התפלין של יד גורמת לכל גיגלי התפלין של ראש. כמובן. ועי' לעיל דף אלף תקנ"א ד"ה אמונם עש"ת.

כמה) במנחא שהוא מכנגד הדעת שם

א' תקף חלק י"ד תלמוד עשר הספרות גדרות חז"א

קמו) וצריך להבין, למה אלו השערות נמשכו דרך الآخر ולא דרך פנים, או למעלה ע"ג רישא ממש במאצע הראש דיליה. ועוד כי הרוי נתברר לעיל, כי אין מתחילה ז"א רק מטבורה דלבא דאריך ולמטה, וא"כ איך אוטם הנימין מתפשטין עד רישא דכתפין, והרי היה ראוי שיתפשטו עד למטה בטבורה דלבא, כדי שיימשו שפע ברישא דז"א המתחל שם.

כמו) גם צריך שנבדר מ"ש באדרת נשא דק"מ ע"א וו"ל, תלת מוחין דהרו בז"א ואשתכחו בג' חללי דגלגולתא דרישא, וחוד מוחיא שקייט על בוריה דכליל כל תלת מוחי דאתמשר מיניה משיכאו שקיין בשעריו חורי להאי ז"א לثالث מוחין דביה וכו'. וצריך לדעת, מהו זה המוח הד' הכלול שלשותם ונמשך בשעריו חורי עד רישא דז"א.

אור פנימי

אל בחינת העינים דז"א ולמצחא, שהוא הארתה פנים בלבד, וממנה את התארת, כי נולד מצח הרazon. דהינו בחינת פנים בלבד. ויש להבין זה, איך באים ב' ווגים אלו ע"י הארתה העת רazon. ומה הוא הגורם לשינוי הזה בינויהם.

וכבר נתברר לעיל, (דף א' תקע"ג ד"ה) וזה כי בשעת הוווג לגילוי קומת החכמה דל"ב נתיבות, הבאה ע"י עלייה מ"ן דז"א, עלולים או"י למקום ג"ר דא"א, ובבחינת הדיקנא נכנסת בסוד מ"ן, ואו יוצאה הארתה הע"ב המוגלה, שפירושו, שנתבטלו הפרסאות עם לבושים הצל"ם שבאו מחמת עליית ה"ת לעיניהם, וגם הם דצל"ם, ככלומר גם הג"ר דמוחין מקבלים חכמה בלי שם כיסוי. והנה מוזוג הזה מדבר הרבה שם באות קני". וע"כ מדגיש, "ואו ימשכו אורחותם ב"ג תיקוני דיקנא ממש לא בפניהם" כלומר שה"ג תיקוני דיקנא נעשים שם לבחינת דעת של קומה זו, שמול וגוצר חסד הוא לבחינת ת"ת, שהוא עירך הנושא ומגלה הארתה החכמה בג"ר של הקומה, דהינו שמשמעותו את בינה דג"ר שתשוב להיות חכמה, כנ"ל. ומול ונקה היא בחינת יסוד שבדעת, שעליה נעשה המולין כנדע. אמן בזוג הב' שמייא באות קני", מדגיש להרי, שתארת הוווג מגיעה

דעתיק עם הבינה שבחויז נעשה, אלא אחר שמאים החווותי ב"ג הנימין דשערות רישא, שהם בוקעים בעורף כנגד הדעת שם היסוד, וע"י הארתם יכול גם הוא לבקע במצח דרך הפנים ולהזדווג עם הבינה דמקיפים.

וע"ש בדברי הרוב, ותמצא שמייא שם ב' מני זוגים בסוד עת רצון: א' באות קנו"ז שאומר,, ואו ימשך אורחותה ב"ג תיקוני דיקנא ממש לא בפניהם. רק בזוקו עצמו יairo אור נפלא ב"ג תיקוני דיקנא דא"א. וב' הוא באות קנו"ז, שאומר,, ע"ד תועלת אחר, כי נולד מצח דרעויא דא"א אשר שם יסוד דעתיק וכו', ואו מסתכל א"א במצחא דאו"א ובמצחא ז"א ואמריהם אורות נפלאים בעיני ז"א עשי". הרי שהוא מבאר שם ב' זוגים שונים זה מות, כי בזוג הראשון באים הארות החווותי והשערות ב"ג תיקוני דיקנא, ומדגיש,, לא בפניהם" שפירושו לאפוקי מהארת המקיפים שמאים רק במקום הפנים במצחא ועינין כנ"ל, אלא שמיאים בכל הריאש דהינו גם בבחינת הגלגולחא וס' דצל"ם, שהוא ע"י הוווג של המולין כנדע. אמן בזוג הב' שמייא באות קני", מדגיש להרי, שתארת הוווג מגיעה

كمח) אבל העניין הוא, כי הנה נתבאר לעיל, שאע"פ שז"א מלביש את א"א מחצי הת"ת שבו ולמטה, איןנו מלביש אותו בעצמו אלא אחר להיות א"א מלבש עם הבהירונות הנזכר תוך נה"י דאבא שנחטשו עד שם, ונה"י דאבא מלובשים בנה"י דאם, ואו ז"א מלביש את נה"י דאם.

קמ"ט) והנה אותו קוצא דשערי דרישא דא"א, חנmeshר דרך האחור מבחו"ץ, הוא מתפשט עד למטה, ונוגע ברישא עצמה דז"א המלבשת את נה"י דאו"א, ודאריך עצמו, כי גופא דא"א הוא בפנים בתיר קלום, ואין ז"א נדבק ונוגע בו כלל. ואוותם השערות דאריך, הם צנורות וմבעין דנגדין שפע ואור גדול ממ"ס דביה למטה בז"א, ואוותם ההארות יוצאות דרך פיות השערות לחוץ במקום סיומים למטה.

kan) ואוותם הקצוות של השערות המסתויימים ומגייעים אחורי העורף דז"א, שהוא באחוריו הדעת שבו, אוותם ההארות היוצאים ממש מכנים שם בחוזק בעורף דז"א, ובוקעים המקום הוא ונכנסים אל תוך המוחין.

אור פנימי

ועניין הוווג הזה הוא, כי אותן הג"ג
דע"ב המגוללה, המיזוחים לגלגולתא דא"א
שלא יכול לאבלם מכח התלבשותה בם,
דצל"ם, הנה הם נשארו בהעלינו שלת,
הדיינו ברדיל"א עצמה, כי לא קבלה אותן
בעת יציאתה למקום עצמה. לפיכך נבחן
האו"ם הווה של הג"ג דעתך המגוללה שעומד
תמיד במקומות העליון. והבן היטב, כי או"ם
זהו הוא באמת בჩינת ג"ר של התחתון,
ולא של העליון, אלא כיוון שלא לסתה
אותם המדרגות התחתוניה ע"כ נשארה
בעלוינה. וזה נוגע בכל המקיפים של הע"ב
החוורו.

גם נתבאר לעיל בחלק י"ג, בעניין
החוורתי דגלגולתא, שהוא בבחינת שרי הארת
הע"ב המגוללה שנשארו בגלגולתא דא"א גם
אחר בידיתה למקוםה ואחר התלבשותה בם,
דצל"ם. ע"ש. ולפיכך החוורתי היה מאירה
בחינת הג"ר דמקיפים שנשארו בה, אל
השערות רישא, והשערות רישא מארים

צר וקצר, כנ"ל. ונמצא הארת הוווג הזה
הוא בכל הראש, דהיינו גם בגלגולתא ולאו
דזוקא בפנים, וזה שמדגיש שם, ,,ולא בפנים'',
כי אין הגלגולתא מלובשת בעזוקא שלת,
והיא מקבלת חכמה כמו הל' דצל"ם.
אמנם זה נוגג רק בעת הוווג בלבד,
ההינו בעת שהפרצופין נכללים זה בזו,
שאו"א הם במקומות ג"ר דא"א וא"א במקומות
ג"ר דעתיק כנ"ל. אכן לאחר לידת המוחין,
חוורים הפרסואות למקומות, וכל פרצוף יורד
למקוםו, והמוחין חוותרים להתלבש בסל"ע
דצל"ם ונמצאים הג"ר דמוחין חוותרים לבחוי
חסדים מכוסים, ובחינת ג"ר דעתך שהו
שם בגלגולתא דא"א מוכרכה להסתלק וליצאת
שם בסוד או"ם, כנ"ל. ועתה מתחילה וותא
הכ' שהרב מביא שם באות קנ"ג. שהארתו
איינה מוגיעה לגלגולתא וג"ר דמוחין, אלא
רק לו"ת דמוחין שהם הדעת, שממנו נמשך
רק הארת פנים מצח וŁטת לבן משות
שהגלגולתא מלובשת בם, דצל"ם.

א' תקפו חלק י"ד תלמוד עשר הספרות גדלות זו"א

קנא) ומ"ש באדרא דמתפסתין הנהו נמיין עד רישי כתפין דאריך, אין הכוונה למלילה בארכך עצמו, וא"כ היכי קאמר, בגין לנגדא למוחא דו"א, והרי הוא רחוק מהם מאד. אבל יובן עם מ"ש לעיל, כי תרי פרקיון תחתין דחסיד וגבורה דאריך, הם הנקראים רישי כתפין דיליה, שהם

אור פנימי

יש לו כח לעלות למקום העליון ולזוג שם את החורב דמקיפים, והארת חכמה מגיעה מהם לפנימיות הדעת דא"א, ויצאת הארץ לחוץ על המצח דא"א כנ"ל. הנה אותו העניין והסדר נוגע ג"כ בו"א, כי החורתי משפיעים הארתם, שהיא שירי ע"ב המגוללה כנ"ל, אל השערות רישה דא"א, וסיום דשערות רישה משפיעים ובוקעים העורף דו"א עד שבמוחין שבמאותם הארתם זו לתוך היסוד מוגו את דו"א, והוא מושג כח לעלות ולזוג את המkipim שהם למלילה ע"ג נה"י דאו"א, כי שם נשארו הג"ר מחלקו בע"ב המגוללה, ועי' הארץ חורתי בהשערות מקבל כח לעלות אליהם, כנ"ל בא"א, ואו מאירם החורב דמקיפים בוחרה את הארתם. תוך הדעת דו"א, ומשום שאין יכולם להיות בפנים מכח העזקה דג"ר שלג, הם יוצאים לחוץ בסוד ד' מוחין חוו"ב חוו"ג ע"ג המצח, בסוד תפלין. ע"ש בא"פ בדף תקעה"ה בכל המשך, כי אין להכפיל דברים.

קנא) רישי כתפין דיליה שם תריין עפירין דברעת דו"א ושם ברעת מקומן עמידת דתרין ריש כתפין שעדר שם מגיעת הנהו קויצי דשערין. והנה לעיל אמר, שאין הכוונה למעלת בארכך עצמו. וכך אמר שם עמודים בדעת דו"א. אכן צריד שתזכור מ"ש לעיל (בדף אלף תקס"ט ד"ה וזה) כי בעת הזוג נמצאה הו"א כולל בג"ש תחתונים דתג"ת דא"א, שהם רישי כתפין של, ולכון גם אחר שיורד למקוםו הוא נוטל עמו את בחינותם, ועי' כשה"א מאיר למעלת ברישי תפלין. וזה נמצאה הארץ מגיעה לדעת דו"א במקומו עצמו, כי בחינת דת"ת ויסוד דדעת

הארה זו אל הדעת דא"א, ונבחן שהארה זו דחוורתה בקעה את העורף דא"א ונכנסה חוץ הדעת אל היסוד דעתיק העומד שם, הדינו בחינה היסוד שהוא הנושא להמסכים, ואו קונה היסוד כח לבקו את המצח ועלות לבינה דמקיפים שנשארה ברדל"א, ומוגו אותה עם החכמה דמקיפים. ובזה מובן איך אפשר ליסוד דדעת שבא"א לעלות להמקיפים שבמקומות רدل"א למלילה ממקומו ודרגתנו. אכן זה השיג מחמת שקבל חלק מאותה הארץ דג"ר דע"ב המגוללה, ע"י הארץ החורתי דרך השערות. כי החורתי היא ממש אותה הבחינה של הג"ר דע"ב המגוללה, אלא הארץ מועטת, שנשאר ממנה אחר הסתלקותו, אמנם מספקת לעורר את היסוד דדעת שיחזור ויחדש את הזוג הזה שכבר עשה אותו בעת התכללותו בהעלון, והבן היטב.

אמנם יש עדים הפרש גדול מן זוג זה דסוד דמוחין עם המקיפים, אל הוגז שנעשה בפנימית העליון ע"י הتخلתו דוחתו בעליון. כי הארץ זו אינה מגיעה כלל לבחינת הג"ר דמוחין, אלא לבחינת הדעת בלבד, שז"ס הארץ עיבין ומזהה כמ"ש שם בדברי הרבה אותן קנו". וטעם הדבר נחbare לעיל בא"פ דף אלף תקעה"ה ד"ה ואין עשי.

ועם המתבאר מובן היטב גם עניין הכתא קויצי דשערין דא"א בעורף של ז"א, שעי' זה מוציא שם הא"מ על המצח שנקרה תנחbare לעיל בחורתי ושערות דא"א עצמו, שמאירים ליסוד דדעת של, שעי' הארץ וו

תרין עטרין דבදעת דז"א, ושם בדעת, מקום עמידת דתרין רישי כתפין, עד שם מגיע הנהו קוץין דשררי, וווצאים האורות ממש, ומכים ובוקעים, ונכנסים תוך המוחין דז"א. ואמנם אמיתיות ביואר לשון זה, נתבאר בברכת אבות ד"ט בראש השנה, במלת אלקינו ואלקי אבותינו. עש"ה.

קנבו) ודע כי יש הפרש בין הדעת דז"א אל הדעת דኖקביה, כי דעת דז"א עומד למעלה בראשו מカリע בין חכמה ובינה שלו, והטעם הוא במא שנתבאר אצלינו, כי נה"י דאמא, הכלים הם דאמא, והמוחין שבתוכם, הם אורות דז"א עצמו. אבל הכתיר דז"א, הכלים שלו והאורות שבתוכו הם חצי תחתון דת"ת דאמא, והם מושאלין לו"א להיותם כתר בו.

קנגו) וכיון שהם אורות מעולים מן אמא, לכן יש בהם כח להמשיך מה הדעת ההוא למעלה בראש, אע"פ שהרשו הוא מן תрин כתפין דא"א, שהם מבחינת ר"ק גופא, אבל בנוקביה דז"א שהכתיר שלה הוא מת"ת

אור פנימי

לעיל (דף תקע"א ד"ה אור) כי לא יצור קומת חכמה דל"ב נתיבות זולת بد"י הבחינות יחד: חוו"ב חוו"ג. כי אין הבינה שבאה לידי חכמה זולת ע"י התה"ת העולה לעיבור ומהזיר פניה לחכמה, והאו"ח העולה ומלביש האו"י הוא העולה ע"י המוסכים דעתיא דגבורה. כי ע"כ מפרש הזוהר את הקומה דל"ב נתיבות בבחוי"כ ב"ב אמרון ו"י אמרון, שענינים זו"ן בעיבור הבינה כמ"ש הרב לעיל. כי אםילו אחר שנולדו הוו"ז ובאו למקומם משאים בבחינות במוחין דאו"א, כי אין למוחין אלו קיום והעמדת זולת במציאות הוו"ז שמה במוחין, מטעם הנ"ל, ואותה השארה של זו"ן במוחין דאו"א נקראת בשם דעת דאו"א.

ולפיכך נקשרים בג' הפרצופים: או"א וו"א ונוקבא זה בזה, דהינו כמו שהמוחין דל"ב נתיבות חכמה שבאו"א קשורין בו"א ונוקבא לנו"ל, אשר חכמה שביהם קשורה בתה"ת, שהוא הנושא להארת חכמה, ומשיב האמא להיות חכמה לנו"ל. והתה"ת קשור בנוקבא, שהוא עטרא דגבורה, דהינו בבחינות המוסכים שביסודה שעיליהם נעשה הוווג דקומה חכמה דל"ב נתיבות. ע"ש. גם נתבאר

הוא מושך בחינת הרישי כתפין דא"א, כנ"ל, וכיון שהם בחינה אחת ע"כ הארתה א"א למעלה מגיעה ביחיד גם לדעת דז"א.

קנגו) אורות מעולים מן אמא אכן יש בהם כח להמשיך מוח הרעת ההוא למעלה בראש, האלה תה"ת דאמא הוא ג"כ בחינת גופא, וכשה, הלא תה"ת דאמא דא"א, ולא עוד אלא כמו הרישי כתפין דא"א, וכשה, הלא תה"ת דאמא עוד הוא למטה מבחינת רישי כתפין דא"א. והענין הוא, כי מ"ש הרב, שעליית הדעת לרأس הוו"ז הוא מושם שנוטל האורות וכלים דת"ת דאמא לכתר שלו, רומו בזו שיש לו"א שורש בראשיו דאו"א גופיו, שזויה הסבה שאורות וכלים דת"ת דאמא יכולו לשמש לכתר דז"א. פירוש: כי כבר נתבאר לעיל (א' תקע"א ד"ה אור) כי כמו שיש בפרטות כל ראש חוו"ב וב' עטרין כן הם בכללותazelot ג' פרצופים: או"א, הם חוו"ב, ופרצוף ז"א הוא עטרא דחסד, דהינו התה"ת הנושא להארת חכמה, ופרצוף הנוקבא היא עטרא דגבורה, דהינו בבחינות המוסכים שביסודה שעיליהם נעשה הוווג דקומה חכמה דל"ב נתיבות. ע"ש. גם נתבאר

א' תקפת ח' ל' י"ד תלמוד עשר הספרות גדלות הז"א

דו"א בלבד, אין בו כח להעלתו למעלה בראשו שלה. כיון שרששו הוא מבחינת גופא. ולכן נשאר דעתה למטה בין שתי הכתפות שלה, כמו"ש במקומו.

* קנד) ונבהיר עתה עניין הקשר של תפלה של ראש מה ענינה. כבר הודעתיך עניין יעקב שנשא רחל ולאה, והוא בחינת ז"א שיש לו שתי נשים לאה ורחל, זו למעלה וזו למטה, כי רחל מתחלת מן החזה שבו ולמטה ולאה מתחלת מאחריו הדעת שבו עד החזה שבו.

קנה) והנה עניין זו העליונה הנקראת לאה, היא בחינת הקשר של תפלה של ראש, וטעם אצילותה שם, הוא כמו"ש למעלה, כי המוחין דו"א ירדו מלבושים בתוך נה"י דאמא, תור שלשה חללי גלגולתא דו"א.

אור פנימי

וממשיך הב' עטרין להיות דעת וולשש לו להמשכת הארת חכמה. משא"כ הנוקבא, כיון שאינה מלבשת אלא הת"ת דו"א בלבד, כלומר, שימושה רק בבחינת או"ח בלבד בשבייל ה"י, ועicker הזוג געשה בו"א, הנה הב' עטרין אינם צריכים להיות בראש שלה, כי הזוג געשהabis ביסוד ז"א.

ויש טעם ב', כי עicker הנוקבא הוא עטרא דגבורה, שהיא ממשכת רק בחינת או"ח, והיא איננה שום נושא להארת חכמה שבמוחוין, כי אדרבה המסתכים שלא דוחית חכמה. הוא מבחן צר, והוא מבחן קוצר. אלא עickerה לבוש דחסדים, והג שאיין חכמה ממשכת רק בלבוש דחסדים, מ"מ אין חשבים שתימשכו מגוף לראש בשבייל זה. ורק ז"א שהוא הנושא האמתי להארת חכמה מושרו בא"י, ובינה מוחקת אותו בראשה לקיים ולהעמיד המוחין שלה, ע"כ יש לו כח להמשיך הב' עטרין גם בראשו, כדי לקיים הארת חכמה שלו, שהיא בחינת עצמותו מאו"י. משא"כ הנוקבא, שבה אין שורש כוה מאו"י. והבן.

קשרים ומלבושים זה זהה. כי פרצוף ז"א שהוא בחינת ת"ת, המעדיד עם שורש הת"ת שלו שהשair בראש דאו"א, את החכמה אשר שם, נמצא משומן וזה גם פרצופו למטה ירוש את הת"ת דאמא לחלקו עצמו, דהיינו באותו השיעור שיש לו החלק במוחין דאו"א, באותו השיעור גוטל חלקו בגוף דאו"א, שהוא רק מת"ת ולמטה. וכן הנוקבא קשורה ויורשת את הת"ת דו"א לחילקה עצמה, משומנת"ת לא היה יכול לקבל את הארת חכמה שלו במוחוין דאו"א לו לא היויה שם, כנ"ל וע"כ יש לה חלק בת"ת דו"א ג"כ. הרוי שככל הטעם שז"א גוטל ויירוש את אורות וכלים דת"ת דאמא להיות לכתר שלו, הוא מטעם שהשair שורשו בראש דאו"א.

ווז"ש הרב כיון שהכתיר דו"א הוא מאורות וכלים דאמא עצמה, שהוא מכח שורשו שהשair בדעת דאו"א, וזה גורם ג"כ לו"א עצמו שעלה הב' עטרין לתהיית דעתו בראשו עצמו, כי גם הוא בחינת גופא ומ"מ המשיכו אותו או"א לבחינת ראש שלהם כדי לקיים ולהעמיד המוחין דחכמה שלהם, וכן ז"א עצמו קונה הכה הווה

* שער מאמרי רשב"י זיע"א באדרא גוטא דף רעה טור א.

קנו) והנה אין ספק, כי המלכות דاما שהיא למטה מן היסוד דاما, גם היא ירדה ונכנסה לתוכו, והיא שם דבוקה ומחוברת בדעת דז"א, אבל אינה בכלל מוחין שלו.

קנו) גם ידעת, כי כל אור שבעלם יש לו בחינת אור חור, ואם צו זה האור שבלט במצח, ויצא בסוד תפלה של ראש, מוכರח הוא שהיה לו אור חור דרך אחוריו, שהוא בעורת, אשר שם עומדים הנחו קוצי לשערי דא"א, ומכם ומארין שם כנ"ל, כי מכחם יצא אור תפלה של ראש, ועתה יש לו אור חור עד שם.

קנו) ונמצא, כי אור ארבע פרשיות תפלה של ראש, חור ונכנס לפנים בשלשה המוחין הפנימיים, ובaltoו אורן לחוץ דרך אחר במקומות העורף, ונעשה האור ההוא בחינת קשר של תפליין בראש, בורות ד', שהוא סוד ד' אחד.

אור פנימי

בדברי הרבה בעניין יוסף ובנימין באורך ע"ש.
זה אמרו כאן „המלכות דاما שחו"ר„
למטה מיסוד דاما גם היא נכנסת לחוץ"
דיינו בחינת עטרה דגבורת האמיתית שהוא
בחינת הנקבה עצמה, הנקראת בשם מלכות,
הנה גם היא נכנסת בו עם הנה"י דاما.
וע"כ מרמו עליה שהוא למטה מן היסוד,
כלומר, לא אותה עטרה דגבורת הכלולה
ביסוד אלא עטרה דגבורת אמיתית הנחשבת
 לבחינה נפרדת מן היסוד, והוא למטה מיסוד.
וז"ש „והיא שם דבוקה בדעת דז"א אבל
איןיה בכלל המוחין שלו" דהינו כנ"ל,
שמתחללה בעשה הוווג בחינת העטרה דגבורת
הכלולה בוכר עצמו, והוא העטרה דגבורת
של המוחין דז"א. אבל על עטרה דגבורת
האמתית שהוא בחינת הנוקבא שלו, עשה
הוווג אח"כ. וזה שאמר שמילכות. זו היא
בחינת נוקבא העליונה דז"א. דהינו מבואר,
שהיא בחינת עטרה דגבורת האמיתית
הנחשבת לנוקבא דז"א ולא בחינת עטרה
דגברת דבחינותו עצמו.

קנו) המלכות דاما שהיא למטה מן
היסוד דاما, גם היא ירדה ונכנסה לתוכו,
והיא שם דבוקה ומחוברת בדעת דז"א, אבל
איןיה בכלל המוחין שלו. כבר ביאר זה הרב
לעיל (דף א' תקל"ה אורות ע"ה וע"ז) שכמו
שיש מ"ד ומ"ז בדכר ובנוקבא, כן יש מ"ד
ובבחינת הדכר עצמו. ע"ש. ונתבאר שם
בא"פ שהמ"ד הוא בחינת תית עטרה
דחסד, והוא בחינת יוסף. ומה"ז הוא בחין
עטרה דגבורת, שהוא בחינת בנימין,
ע"ש.

וע"כ גם כאן יש להבחין בחינת עטרה
דגברת הכלולהabisוד דاما עצמו, שהוא
בחינת עטרה דגברת הכלולה בדכר עצמו.
ומלבך זה יש להבחין בחינת הנקבה עצמה
אשר שם בהמוחין, כי עטרה דגברת היא
בחין הנקבה, כנ"ל בדיבור הסמור, אלא
שהיא הכלולה גם ביטוי ש"כ מזודוג מקודם
הזכיר על עטרה דגברת הכלולהabisוד שלו
עצמו, ואח"כ הוא מזודוג עם עטרה דגברת
המיוחדת שהוא בחין הנקבה. כמו"ש לעיל

א' תקצ' חלק י"ד תלמוד עשר הספרות גדלות הו"א

קנط) והענין הוא, כי בהכנס א/or החזר אל תוך המוחין הפנימיים, או האירו ארבעה א/orות אלו שם בפנים. ונתלבשו באותה ד', שהיא המלכות דاما, ולכון נקרת ד', כנגד ארבעה א/orות אלו המתלבשים בה, ואז נוקב הארתם לחוץ בעורף, ונעשה שמה אותו הקשר של תפלה בראש, ושם מתגלית בחינת אותה המלכות דاما, ובתוכה מלובשין ארבעה הא/orות הנזכר, של הארבע מוחין.

קס) ולפי שאין שם רק מציאות אותה המלכות בלבד, וכן אין הקשר ההוא אלא בחינת עור אחד בלבד, ואין שם שום פרשה וכתיבה כלל, לפי שהפרשיות הם בסוד מוחין, והעור בסוד המלכות, והואיל ואין שם מוחין ממש, לא יש שם רק בחינת עור בלבד.

קסא) (והגלו"ד בזה הוא כי זה הקשר הוא אור מקיף דמוחין דלאה, ואינו להאה עצמה, והוא כדמות תפלה של יד, שהוא אור מקיף דמוחין דרחל. וזה מוכחה לעניות דעתינו, וכמו שביארתי لكمן בתפלה של יד, שיזוצאת מהcacת קוצא דשער רוז"א, שם ד' היצירות. וכן יש ארבע ציציות דניים דמוחין דיניקה המכבים בראש להאה, ומוציאין

אור פנימי

עתה מחדש תוך המוחין הפנימיים שייכים קנט) בהכנס א/orיה אל תוך המוחין הפנימיים האירו ד' א/orות אלו בפנים לנוקבא, שהיא המלכות הנ"ל, וע"כ מוחין אליו גם הם בוקעים את העורף ויזוצאים לחוץ, כי משום הארת העזקה אינם יכולים להיות בפנים, כנ"ל בהזוג של יסוד דמוחין. ומה נעשים שם סוד קשר של חפליין, שהוא בחינת ד' מוחין מקיפים על מקומות העורף, כמו המקיפים של המצח. אלא ד' המקיפים המוחין דחפליין כנ"ל (בדף א' תפ"ו ד"ה ועט) עש"ה. כן נעשה זוג זה הב' על בחין המלכות דמוחין. אלא ההפרש הוא שם נעשה הזוג של יסוד דמוחין עם מקיף העליון דחפליין מז"א, וכאו נעשה הזוג במקיף דחפליין שע"ג המצח דז"א. כי הנוקבא אינה מקבלת רק מוחין דרכך. ועל כן גם כאן ע"י קבלת הארת הקוצי דשער, קבלה דמלכות כה לבקו המצח וליצאת לחוץ לזוג עם הא/orיה שלה את ח"ב של המקיף דחפליין, והוא בכנסה הארתם תוך המוחין הפנימיים ודר' המוחין ח"ב חוו"ג שנתגלו

בזה אור מקיף דמויתן בסוד קשור וכמ"ש בדרוש הצעיות, בעניין נימין דיניקה שנמשכו על רישא דלאה. מהרחה ז"ל).

קסב) ונbaar עניין הרצויות של תפלה של ראש, איך נמשכות מזו הקשר הנזכר, ואיך מתחברות למטה עם התפלה של יד. דעת כי כל מה שיש בתפלה של ראש שהוא ברישא דז"א, יש גם כן בתפלה של יד שהוא ברישא דרך נוקבא דז"א.

קסג) וכמו שאמרנו, שיש מקיף עליון על רישא דז"א והוא הבדיקה השנייה שבמוחין דיליה, כד זה הקשר דתפלה של ראש הנקרא לאה, היא בחוי אור המקיף העצמי והעקריו של נוקבא דז"א, הנקראת רחל, וכן זו הקשר עומדת כאן למטה, והוא למטה, ומכאן היא נעשית אור מקיף העצמי אליה והבן זה.

קסד) והנה עניין הרצויות הם בחינת המשכת הארבע מוחין למטה, וכן, כי הארבע מוחין נתלבשו בנה"י של אמא כנ"ל. והנה הם נחלקים

אור פנימי

וע"כ יש לכל אחד ב' שרשים: שורש אחד בעלי עליון, ושורש אחד בעליון שלו, ובבחינה עצמו ע"כ יש ג' מדרגות ובכל אחד פנימי ומקיף, הרי שיש מדרגות. ומוצא שורש העצמי דאו"א, הוא בעלי עליון, הדינו בראש דעתיק כי עד שם כלל בעת הזוג, שם בחוי א' והשניה דמויתן. אמנם ממש אינם יכולים לקבל המוחין, כי לפיק המדרגה לא כללו בעת הזוג רק בעליון שלהם שהיא א"א. וע"כ אינם מקבלים אלא בחינתה הרבעית דמויתן שהיא או"מ שהניבו בא"א. וכן ז"א נבחן השורש העצמי שלו בא"מ בעלי עליון שהם או"א, הנחנו דעתיק, זו"א בא"א, ונוקבא בראש ז"א. אמנם אין יכול לבבחינה השניה דמויתן. ואננו יכולים לקבל ממש, כי בדרך המדרגה כלל רק בגה"י דאו"א, הדינו בישוט"ת המלבושים לנוה"י דאו"א, וע"כ הוא מקבל רק מא"מ שהניבו בגה"י דאו"א, שהוא בחינתה הרבעית דמויתן שלו. ועד"ז נוקבא דז"א רחל, הנה המקיף העצמי שלו, הדינו בחינתה השניה דמויתן שלו היא בראש ז"א בשר של

שם פרשה. משום שעיקר בחינתה היא רק עטרא דגבורה בלבד, שהיא בחינת או"ח ואין בה או"ג.

קסג) הבדיקה השנייה שבמוחין דיליה כד זה הקשר דתפליין וכו', או"מ העצמי והעקריו של נוקבא דז"א, הנקראת רחל. כבר נתבאר זה לעיל (א' תקע"ח ד"ה כתשדייק) שיש ג' חלוקות של שש בחינות: דאו"א, ודז"א, ודנוקבא. ע"הatum, ונענין שיש בחינותם ג' מדרגות דאו"פ ואו"מ, כי בעת הזוג כשכללו הפרצופים זה בזה, כלל כל אחד בעלי עליון שלו: או"א בראש דעתיק, זו"א בא"א, ונוקבא בראש ז"א. והוא מחמת שכל אחד עליה בעליון שלו, והעלין בעלי עליון, ונמצא העליון כמו שמשמש בב' מקומות כאחד, כי הוא עצמו ע"פ שעלה למיטה הניגת הרישומות שלו למיטה במקומו הקודם, וע"כ התהוו מתקבלים מעלי עליון. כנ"ל דף א' תקנ"ט ד"ה יישיו. ע"ה.

א' תקצב חלק י"ד תלמוד עשר הספרות גדולות ה"א

לשתי חלקים ימין ושמאל, תהיה חלוקתם כך, כי בבחינת הנה"י דאמא.
הנה היסוד כולל תריין עטרין דעת, שהם חסדים וגבורות.

קסה) ולקמן יתבאר, כי עטרא דגבורה כלו או רובו ניתן בנוקבא,
ועטרא דחסד כלו או רובו, ניתן בז"א, ומה שנשאר מעטרא דחסד, נמשך
ביסוד שבו ניתן שם. ושם עומד אותו החסד שירד שם, לנו אין היסוד
של הבינה נוצר כאן, רק הנצח וההוד שלה בלבד, ואלו הם תריין רצועין
ימנית ושמאלית.

קסו) וצריך שתדע, כי בכל מקום שיש בחינות נצח והוד בכל
מקום שם, עליהם נאמר, והקרנים גבוחות והאת גבוחה מן השנית,
כਮבוואר בהקדמת התקונין ד"ט ע"א. ובפרשת פנחס בר"מ דרך"ח ע"ב.

קסו) והענין הוא, כי ספירת הנצח, של א"א ושל אבא ואמא ושל
ז"א, כולם הם יותר קצורות מאשר ספירת ההוד שביהם, כי ספירת ההוד
מתפשטה למטה מן הנצח, ונמצאת ספירת הנצח הקצרה, שהיא גבוחה
יוטר למעלה מספירת ההוד.

קסח) וטעם הדבר הוא بما שנודע, כי הנצח הוא בסוד התפארת,
וההוד בסוד המלכות, כמ"ש בספר התקונין فهو בנצח ואיהי בהוד. וזהו
סוד שנקראים הנצח וההוד שחקים, שהם שתי ריחים זו על גב זו,
הטוחנות מן לצדים שהם צדיק וצדק.

אור פנימי

תפלין, אמנם אינה יכולה לקבל שם בשם דז"א, ממש מקבלת הנוקבא. ע"ד שנתבאר
נathan לעלי עליונה, כי אין שורה אלא
באו"א ובז"א. וע"כ אינה מקבלת רק מבחינה
בנה"י דז"א. וע"כ אינה מקבלת דמותו של הנה"י

הרביעית דמווחין, דהיינו בא"מ של הנה"י
דז"א. וכבר הארכנו בז"ה.

זה אמרו שקשר של התפלין נחשב
בחינה השנייה דמווחין דרחל, כי בחינה הא'
היא ד' המוחין שיצאו בפנימיות המוחין
דז"א, כנ"ל. ובchein' השנייה היא הא"מ שיצא
על העורף בסוד קשר של תפליין. ומשם
נמשכו דרך ב' הרצונות ונתלבשו בנה"י
דז"א ג"כ בבי' בחינות: באן"פ, ובאו"מ,
ומבחן הרביעית שהיא המקיף של הנה"י

קסט) והרי איך הם זו על גב זו, לפי שזו גבולה מזו. ונמצא כי כאשר אמא עללה המשיכה הנצח שלה בתוך ז"א מתחת לו מוחין כנזכר, והנה הנצח שבת נכנסתה תחילתה, ולא המשיכה רק עד טיבורה דليبא דז"א.

קע) וזהו הטעם של רצועה הימנית, שתהיה קצרה ושיעורא עד החזה בלבד, לפי כי הרצועה הוא שהוא רצועת נצח, היא לצורך זעיר אפין עצמו, כנזכר דאייהו בנצח, ועיקר מציאות ז"א הוא עד החזה שבו, כי ממש ואילך מתחליל בנין נוקביה.

אור פנימי

זה אמרו „ספרת הנצח של א"א ושל ג' בחינות האלו הוא הת"ת, דהינו העטרה דחסדים, כי הבדיקה העליונה שבמוחין אלו דאו"א היא חכמה, וחכמה זו אינה מתיקית שם וולת על ידו, כמובואר, וע"כ נבחנו הת"ת דמוחין לעיקר האו"י אשר שם. אמונם בעלי או"ח אינו יכול כלל להתלבש בהמוחין, ונמצא הת"ת דמוחין הקשורות ותלויות בעטרא דגבורא, שהיא הנוקבא דמוחין.

הרי שת"ת קנה מקומו בקביעות תוך המוחין דעת'ב של א"א בראשיתו ממש ע"פ שהוא בעצם הוא רק בחינת גות, ועוד זה גם הנוקבא דז"א קנחה מקומה שם בראשיתו דאו"א.

ולפייך כשתנתקשו הפרטוצים, ונתקפטו או"א לפרטוף בראש וגות, ירש ז"א לחילקו את הת"ת דאו"א, כי אין בגוף אלא מה שבראש, וכיוון שבמוחין דראשיתו נבחנו לת"ת דמוחין לחילקו דז"א, כנ"ל, הנה גם בגוף שליהם, קיבל ז"א את הת"ת שליהם לחילקו, וע"כ הוא מלביע עליהם מת"ת שליהם ולמתה.

ואין לשאול לפ"ז היה צריכה גם הנוקבא להלביש את או"א כמו ז"א, שהרי גם לה יש שורש בראשיתו דאו"א, כנ"ל. אמנם העניין הוא כי לא נעשה שם הוווג אלא בבחינת העטרה דגבורה הכלילה בהדר עצמו, דהינו במסכים הכלולים ביסוד דמוחין, שפירושה בבחינת הנוקבא הכלולה

זה אמרו „ספרת הנצח של א"א ושל א"א ושל ג' כולם הם יותר קוצרות משיעור ההוד שביהם וכו', כי הנצח הוא בסוד הת"ת, והוא בסוד המלכות" כי הג"ר שככל גוף מה"פ הם בבחינת כו"ב שנבללו ויודו לבחינת חג"ת, וכן"ה הם ז"ן, כמובואר, וע"כ הנצח הוא יותר עליון מן ההוד כי המלכות היא תמיד מתחת ז"א. וכמ"ש בדיבור הסמור.

קע) רצועת נצח הוא לצורך ז"א עצמד ועיקר מציאות ז"א הוא עד החזה שבו, כי ממש ואילך מתחליל בנין נוקביה. כבר נתבאר לעיל בסמור, עניין התקשרות הפרטוצים דאו"א ז"א ונוקבא זה בזה, שנמדד מזון התקשרות המוחין דאו"א גופיו, כי נבחן במוחין שלהם שלש בחינות: א' הם עצם האורות, וב' הוא הנושא להמשכת חכמה. ג' הוא הנושא לבחינת הכהה להעלאת או"ח. השבחינה הא' הם חו"ב שבמוחין, שהם עצם האורות. ובхи' הב' הוא עטרה דחסדים שבמוחין, שהוא ת"ת ז"א הנושא להארת חכמה, שולחו עוזבתת תכף הבינה בבחינת החכמה שבמוחין, וחזרות לבхи' חסדים מכוסים לטבעה. וגו' היא עטרה דגבורה שבמוחין, שהיא בבחינת היסוד הנושא לבחינת המסתים להעלאת או"ח, שולחו לא היה נמדד כלל האו"י במוחין. וקוטבם

א' תקדז ח' ל' י"ד תלמוד עשר הספרות גדלות הו"א

קעא) ואח"כ נכנס הוד דאמא, ונתפסה עד למטה בהוד דז"א, כדי להשלים בנין המלכות. כי הנה מוח הבינה של הנקרה, נעשה מן הود זעיר אפין כנודע. ונמצא, כי אמא עלאה הנקרה בינה, נמשכה עד מוח הבינה שבמלכות.

קעב) ולפי שבטבורא שלם, כנזכר באדרת נשא דף קמ"א ע"א, לכון שיעור הרצואה הוו היא עד טבורה. ומ"ש בחקונין דף ט' ע"ב, ואתפסותה דבריה עד הود אתפסת. כי לשון הוה מורה על מה שאמרנו, כי ההוד שבה, היא אשר נתפסה יותר משיעור הנצה.

קעג) גם בזה תבין טעם שיעור הנזכר בהקדמת התקוניין בדף ט' ע"א בעניין הרצאות ושיעורן. גם תבין, כי מאמר זה לא כארה חולק עם מאמר ר"מ דפרש פנחס דף רכ"ח ע"ב, כי כאן נאמר דרצואה ימין קצרה והשמאל ארוכה. ושם אומר להיפר. והענין כי שם מדבר בבח"י מניח את התפילין כי הארוכה מימינו ושל שמאלו קצרה, אבל בבח"י אמא עלאה עצמה היא להיפר, כי הנה הימין שבה הוא השמאלי שלו, והשמאל שבה ימין שבו.

אור פנימי

דבוקה ומחוברת בדעת דז"א אבל אינה בכלל מוחין שלו" דהינו בשעה שהוא יורש את תנתיי דאמא לחילו, מחמת שנסרשו בה בראשיתו, כנ"ל, הנה הוא יורש ג"כ בחינת מלכות דאמא שלמטה מבח"י עטרא דגבורה של המוחין שלו"ם, כי עטרא דגבורה היא ביסוד של המוחין שלו"ם, דבר, אמן מלכות דאמא כלולה ג"כ בהדריכך. רק הוווג לא נעשה עליה אלא בחינת הדבר, כנ"ל, אמן וזה מספיק לשם מלכות זו דאמא תחפסת לתוכ המוחין דז"א. ועל המלכות הוו נעשה זוג מיוחד אחר יציאת המוחין דז"א, ששם יצאה פרצוף לאה, הנקרה קשר של תפליין, דהינו נוקבא עליזונה דז"א כמו רחל. ומלכות זו דאמא לא שמשה שם בפני עצמה אלא בדרך התכללות בעטרא דגבורה דז"א.

ובזה תבין ביותר מ"ש הרב לעיל (באות קב"ו), "שהמלכות דאמא שהיא למטה מהיסוד דאמא גם היא ירדה ונכנסה לתוךו והיא שם

קד) ונברר עניין הרצויות בבחינת המוחין, כי עד עתה ביארנו בבחינת הנצח וההוד דاما, שהם לבושים המוחין. ועתה נדבר בבחינת המוחין, הנה מז קר שרטיפילון של ראש שהיא אות ד' כנזכר, נמשכין שתי רצויות, אחת נגד הימין ואחת כנגד השמאלי, וברצועת הימין יש שם בבחינת חכמה וחסד דז"א, ובשמאלית גבורה ובינה דז"א, שהם הארבעה מוחין, והרי הם שתני רצויות הכוללות ארבע המוחין כסדר הנזכר.

אור פנימי

הו, ועם אומר שכ' המוחה ולמטה דז"א שיר לחלקת של הנוקבא ז"א הוא רק חג"ת בלבד, שיעקו הוא חת"ת, ונמצא מכה שטרא לב', תרי אמן כבר נתבאר זה בחלוקת הקודמים שבבחינת ע"ב נחשב ז"א לת"ת, כי בע"ב דא"ק מחלפו האורות, וירד הכתר למדרגת חכמה וכחמה למדרגת בינה, וכיות"ת למדרגת נצח וכרי ויסוד למדרגת מלכות, כנ"ל בחולק ה. ע"ש. ולפיכך עצם הו"א בבחינת אצילות של א"א שהוא מדרגת כתר דב"ן, נבחון עיקרו של הו"א לנצח, אמן מדרגת המוחין, שזה מקבל מבחינה או"א, שם ע"ב דב"ן המקבל מבחינה שכנגדו מע"ב דא"ק, נבחון עיקר הו"א לבחינת חת"ת, שהוא חג"ת. וכבר הארכנו בזה. וכיוון שכ' הקשר שבין התלבשות הפרצופים נשר ממוחין דאו"א, ע"כ נחשב הו"א לבחיני חת"ת, שהוא חג"ת, וכל מקום הנה"י גוטל הנוקבא, כי הנצח ייד לבחינה הו, ושיך ע"כ אל הנוקבא.

ובאמור מתבאר עוד בויתר למה אין זוג במלוכות דاما שבמוחין, אלא רק ביסוד שלה, וכן מה תודיע שואמר,, המלוכות דاما שלטה מיסוד שלה" כי נתבאר, שבבחינת ע"ב יריד המדרגות, שירד ת"ת לבחינת נצח, ונצח געשה לבחינת הוד, ויסוד לבחינת מלכות, כנ"ל, הרי שאי המלוכות כל נכללה בזוג המוחין דע"ב, כי היסוד נטול בחינתה, וו"ש הרב שאין מלוכות דاما בכלל המוחין דז"א (ע"י לעיל אותן קני) הרי, שאין

ע"כ צריכה כאן לצאת אחר גמר הזוג דמוחין דז"א עצמו, והוא מקבלת מז המוחין דז"א. ותבן היטב שורש זהה של פרוץ' לאת.

אםنم נוקבא זו העליונה אינה חי עטרא דגבורה האמיתית, שם נכלל ז"א בעה שימושו בדעת דאו"א, כי הוא כולל בנוקבא שלו עצמו, שיצאה עמו בעה הנוקדים בסוד י' ונקודה. אלא הנוקבא הו אין לה גiley עדיין פנוי עצמה, כי היא נאלת תמיד ע"י הו"א. ולנוקבא זו אין שום שורש בראשיו דאו"א, כי עדיין לא נגלת דרגת השם, כנ"ל, וכל שורשה בעטרא דגבורה של המוחין ממש, הינו רק במה שנכללה ביסוד דז"א, וע"כ אחר גמר גדלותו של ז"א היא מתחפשת ממש לפוץ' בפני עצמה. וכל אתיותה היא רק בת"ת דז"א, שמשם הכתר שללה. והוא מטעם, שכ' שבחו של הת"ת דראשיו דאו"א להמשיך מוחין דהארת חכמה היהה מטעם החקלאות בעטרא דגבורה שלה, כנ"ל, וע"כ היא יורשת ג"כ בז"א מקטה הת"ת שלו, אבל עיקר מקומה היא בנה"י דז"א, שעיקרם דנה"י הוא קו אמצעי, דהינו היסוד דז"א, שהרי גם למלחה בהמוחין דאו"א אינה כוללה רק ביסוד דמוחין שהוא עטרא דגבורה, ולא בת"ת של המוחין, שהוא בחינתה הא"י דמוחין שהוא עצם הו"א. ולכאורה נראה כמו סתרה בהדברים כי פעם אומר שז"א הוא נצח, ונוקבא היא

א' תקצז ח' ל' י' ד תלמוד עשר הספירות גודלות זו"א

קעה) וכדוגמת הדלת עצמה, שהיא הקשר, שאינה אלא בח"י עור בלבד, גם הרצוות, הם בח"י עור בלתי בחיים פנימיות ופרשיות בתוכן, כמו שיש עור ארבעה בתיה התפלין.

קו) ואמנם בחינת הרצוות האלו, הם גם כן בבחינת אור המקיימת ונמשכו מצד חז"ל ולא בפנים. והימנית היא היוטר קטרה, כמו שביארנו, בריש הקדמה התקונינו דף ט ע"א, והיא מסתימה בטבורה דלייבא דז"א, לשם נגנות ונכנשות בפנים.

אור פנימי

דאמא ונחפטה עד למטה בהוד דז"א כדי להשלים בניין המלכות כי מוח הנקבה נעשה מהוד דז"א כי אלו הרצוות שהם נמשכים מלובשי המוחין דאמא, מבחינת עור, שהיא המלכות שאינה בע"ב, אלא רק במציאות הכלמים וכתר, כנ"ל. הנה הרצוועה וימנית, שבה מלבשת ערטא דחסדים, שהיא בחינת רצאות נצח, ז"א, הריו הרצוועה הו נבחנת לבחן נצח, ולא בחינת ת"ת, משום שכלים וכתר אין ז"א אלא בחינת נצח כנ"ל. וכן ערטא דגבורה שהיא הרצוועה השמאלית אינה נבחנת לכל נה"י כמו בכלים דעת"ב, שהנקבה היא שם בחינת נצח, כנ"ל, אלא היא נבחנת רק לבחינת הود, כמו מציאותם בכלים וכתר, משם באים הרצוות כמבואר.

זהו אמרו באות (ק"ע) ,,וזהו הטעם של רצוועה הימנית שתהיה קטרה ושיעורה עד החזה בלבד, לפי שרצוועה זו שהיא רצאות נצח היא לצורך ז"א" פ"י: כי נtabאר לעיל, שחו"ב וב' ערטרין שיצאו במוחין דחכמה דל"ב נתיבות על המ"ז דמולין, הם מתחלים בג' הפרטופים: או"א, זו"א ונוקבא. שחו"ב מבחינת עצמותם הם רק בא"א. ות"ת הוא ערטא דחסדים, היא נמצאת מבחינה עצמה רק בו"א. וערטא דגבורה נמצאת רק בנוקבא מבחינה עצמה. ע"ש. וזה,, שרצוועה הימנית שיעורה עד החזה בלבד, לפי שרצוועה זו

המלכות דאמא בכלל העטרא דגבורה שבראשו דאו"א, ונמצא כשו"א יורש מאמא בחינת תנאה"י שללה לבושי מוחין. אין המלכות דאמא צריכה להיות בכללם, כי איןו יורש אלא מה שיצא בע"ס דמוחין האלו על ידי מציאותה שם בבחינת העמדה וקיים להמוחין כנ"ל, והמלכות דאמא לא נכללה שם, לאחר שיסוד ירד לדרגתה. אמם נtabאר לעיל שעכ"ז יש לה בחינת הצלולות בסוד שעליו נעשה הוווג, וע"י הצלולות זו ירדת ג"כ למוחין דז"א עם תנאה"י שלת.

ונtabאר לעיל (א' תקצ"ז ד"ה בהכנס) שאחר שנעשה זוג במוחין דז"א בבחני עצמו, שהוא על העטרא דגבורה דבחני היסוד דמוחין, נעשה אה"כ זוג מיוחד על בחני המלכות דאמא, ויצאו ד' המוחין דקשר של תפילין, ע"ש. הנה נמצא שמוחין אלו הם בבחינת הכלמים וכתר, כי נחפטו על המלכות דאמא, שלמות דע"ב מוחין זוג איננה בע"ב, שהרי מוחין דעת"ב מסתימים ביסוד, כנ"ל. הריו שבגין המוחין דמלכות דאמא הם בהכרח מבחינת הכלמים וכתר, דהיינו מטרם שרדו המדרגות, שנמצא שם הו"א במדרגת הנצח, והנקבה מדרגת ההוד, דהיינו כמו שהם ראויים להיות כנ"ל, דאי לאו היכי, לא היה יוצא על מלכות דאמא שום בניין, כמבואר. וזה אמרו,, רצאות נצח הוא לצורך ז"א עצמו, כנזכר דאי היו בנצח, ואח"כ נכנס הוד

קען) והטעם הוא, כי כבר נתבאר, כי תרין עטרין יש בדעת, חד אكري חסד, וחד אكري גבורה. והנה זו"א רוכבו הוא מצד החסד ונוקביה הוא מצד הגבורה, ולכון הוכר הוא לוקח כל בחיי עטרא דחסד לעצמו, ואין נשאר ממנו אל נוקביה רק מעט מועט בתכלית, וזהו הטעם שהת"ת מטה כלפי חסד.

קעח) ולטעם זה הרצעה הימנית שם הוא העטרא דחסד, הנה היא נגנות בטור טבורה דלייבא כנ"ל, שהוא במקום החזה, לפי שימוש ולםטה הוא התחלת בנין הנקבה, והיא כליה ונפסק שם בחזה, ומה שניכנס בפנים אינו רק דבר מועט מאד, שנכנס וירד עד היסוד דו"א עצמו, כנודע, כי שם עומד ומתקבץ.

קעט) האמנם עיטרא דגבורה עם מוח הבינה דו"א, שהוא ברצועת השמאל אינה נגנות בחזה, אבל נמשכת בחוץ בסוד אור מקיף גם את הנקבה עד טבורה דו"א, לפי שם הוא התחלת נה"י דו"א, ונכנסת שם כדי להיותם אותם המוחין מתלבשים שם בתוך נה"י דו"א, להיותם מוחין לנוקביה, עד מוחין דו"א שתלבשו בניה"י דאמא כנ"ל. והנה לפי שהו"א לקח לעצמו רוב עטרא דחסד, לכון לא הוצרך לחתת מעטרא דגבורה רק דבר מועט, ונשארה כולה או רובה אל נוקביה כנזכר.

קעפ) ודע כי אעפ"י שאמרנו, כי עטרא דחסד נפסק במקום החזה ונגנו שם בפנים, עכ"ז בחינת מוח החכמה דו"א, שגם היא ברצועה הימנית כנ"ל, לא נפסקה גם היא, לרוב גודל הארץ.

קפא) אמנם גם היא נמשכה ונתפשטה למטה עד הטיבור, והקיפה גם את נוקבא דו"א המתחלת מן החזה, ונכנסת גם היא בטיבורא מבפנים, והוא נמצאו שם ג' מוחין, שהם: חכמה, ובינה, ועיטרא דגבורה. ואלו שלשה שתלבשו בנצח והוד דו"א, חכמה בנצח, ובינה וגבורה בהוד.

אור פנימי

הוא לצורך ז"א" דהינו מבואר, שאין מוחין חור"ב חור"ג, כמו או"א וו"ג, אלא לנוקבא חלק בעצמות העטרא דחסד, כמו המדובר הוא בבחינת העצמות בלבד, ע"ז שנתבאר בו"א, שבחינת אحسנתא אין לו רק הארה ולא עצמות, אלא מב' עטרין יש לחזה, שעד שם בחינת הו"א, ואינה נמשכת מוחין ראשונים חור"ב ועטרא דחסד רק כלל מהזה ולמטה שיש מקום הנוקבא. אמן בבחינת העצמות אין לטעות בזה שאינה מקבלת מכל הד'

א' תקצח חלק י"ד תלמוד עשר הספירות גדרות הו"א

קfib) ושם עמדו מלובשיין, כדוגמת הבדיקה השלישית, שביארנו במוחין דז"א בסוד אור פנימי. ואו יצאו גם שם בחינת אור המקייף שלהם לחוץ מהם, כדמות הבדיקה הריבועית דז"א. ואח"כ נכנסו בגלגלי גלגלתא דנוקביה, בסוד מוחין פנימים, שהיא בבדיקה החמישית.

קfib) ובהתאם שם, נקראים שני מוחין בלבד. וטעם הדבר הוא, לפי שעיטרא דחסן שבדעת, כולו לקחו ה"א לעצמו, והואו המועט שנשאר, נשאר ביסוד דז"א, ונשארו בה תריין מוחין בלבד, באופן זה, מוח חכמה שבה, מלובש בנצח דז"א בחלל גלגלתא הימני, ומוח בינה עם עיטרא דגבורה, מלובשיין בהוד דז"א בקו שמאל.

קfib) ובזה תבין, איך הנΚקה היא תמיד אתכלילת(left) בשמאלא, כי הרי רובה היא מן השמאלא, כי בימינא, אין בה רק חכמה, ובשמאלא, יש בה גבורה ובינה וצריך שתדע כי גם היסוד דז"א נכנס בה בסוד מוח הדעת, אלא שאין בו רק בධינת עיטרא דגבורה בלבד, כי בධינת החסן שבו הוא דבר מועט הנשאר בו כנ"ל, ועיקר מה שיש בו היא זאת העטרא דגבורה.

אור פנימי

שם היא עטרא דחסן וכו', ונפסקת שם בחוזה ומה שנכנס בפנים אינו רק דבר מועט מאד שנכנס וירד עד היסוד דז"א" דהינו מכובא שכחיה" עטרא דחסן אינו מגיע לנוקבא אלא ע"י הוווג, דהינו ע"י היסוד דז"א כמו"ש, כי שם עומד ומתקbez" ונודע, שקיבוץ פירושו זוג.

קfib) אה"ם שלות מחוץ מדם כדרמן הבדיקה הריבועית דז"א ואח"כ נכנסו בגלגלי דנוקביה וכור' שהיא בבדיקה החמישית וכו'. כבר נת' לעיל עניין שיש הבדיקות הללו, שם נוהגים באו"א ובו"א ובנוקבא. ע"ש.

קfib) שני מוחין בלבד, וכו' מוח חכמה שפה מלובש בנצח דז"א וכו' ומוח בינה עם עטרא דגבורה מלובשיין בהוד דז"א וכו' גם היסוד דז"א נכנס בה בפוד מוח הדעת וכל בעצמו למקומות הנוקבא, אלא הנוקבא לוקחת הארחה מבחינת הוווג דז"א בלבד. וזה אמרו (באות קע"ח), "הרזואה הימנית

אין לה רק מעטרא דגבורה בלבד. מטעם הנ"ל, וזה שאמר שרוצים הנצח מסתיהם בחוזה ואין נמשכת לנוקבא. והבן.

זה אמרו (באות קע"ט) האמנם עטרא דגבורה עם מוח הבינה דז"א שהוא ברצועה השמאלי אינה נגנת בחוזה אלא נמשכת בחוץ בסוד או"ם גם את הנΚקה עד טברא דז"א וכו', ונכנסת שם כדי להיות המוחין מתלבשים שם בתוך זה דז"א להיות מוחין לנוקביה" דהינו מכובא, שרוצים ההוד שהיא עטרא דגבורה, נוטלת אותה ה"א גם מבחינת עצמותה, וע"כ נמשכת עד הטבור שם המוחין דנוקבא. משא"כ רצואה הימנית שהיא עטרא דחסן שאין הנוקבא נוטלת רק הארחה, אין הרצואה זו נמשכת כלל בעצמה למקומות הנוקבא, אלא הנוקבא לוקחת הארחה מבחינת הוווג דז"א בלבד.

קפה) וזהו סוד מ"ש בתקוניין, כי היסוד הוא גבורה בסוד יצחק ק"ץ ח"י. דנטיל לשמאלא, ומכאן נתפשטו אח"כ הגבורה במלכות, ביסוד נקודת ציון שבה כנודע, ומכאן באו שם כל הגבורות ההם, וזהו סוד מ"ש בפרשׁת שליח דף ק"ע, דנסים דעתן קללה. ולא אמרו שאין בהם דעת כלל, והכוונה היא, כי אין להם רק מחצית הדעת, שהוא עטרה דגבורה. ובפטוק בלחם הקלקל נתבאר עניין הגבורה הנקראת ק"ל, וע"ש. גם עיין בפרשׁת שליח כנוכר.

(קפו) גם זהו סוד האדרת האזינו דרציו ע"א, ונהיינו דתרי מוחי גליפון בה הרי, שאין בה רק שני מוחין, והם נמשכים מנהירו דמוחין דו"א בלבד, ולכן נקרא נהירו דתרי מוחין, כי הם אוור נמשך מתרי מוחי דו"א. ואעפ"י שאנו אומרים, כי אלו התרין עטרין הםabis. עכ"ז שרשום ועיקרם תלויים בחכמה ובינה שבנצה והוד דו"א, רק שאח"כ מתחבריןabis ביסוד לצורך הדעת שבה, כמו שבואר, אבל עקרה אינה רק שני מוחין בלבד, שהם חכמה ובינה, בנצח והוד דו"א כנ"ל.

(קפו) עוד צריך טעם אחר אל מ"ש באדרת האזינו, שאין בה רק נהירו דתרי מוחי בלבד, והעניין הוא במה שנתבאר למעלה בעניין התפללה של ראש, כי הדעת דו"א הוא כולל מתרין עטרין, שהם חסדים וגבורות שנמשכו מן המה הדעת דו"א, שנתפשט בגופא דיליהון, ובר' קצוץ שלהם, ואיןן מן הדעת שבראש עצמו דו"א. משא"כ בתרי מוחין דחכמה ובינה שנמשכו מן המוח עצמו דאבא ואמא.

(קפח) וכפי זה היה מן הרاوي, שבז"א יהיה הדעת שלה למטה בגופה ולא בראשו, ושם ביארנו טעם הדבר, שהוא כי הכתר שבו הוא הת"ת עצמו דאמא בבחינת כלי ואור שבתוכו, ולהיות הכתר שלו גדול בתכליית המעללה, לפי שהוא מאמא, היה בו כח להימשך ולהעלות את הדעת בראשו דו"א תחות תרין מוחין דחכמה ובינה שבו, אבל בנוקבא דו"א, שהכתר שלה איננו רק מת"ת דו"א, אין בו כל כח להעלות את הדעת שבה למעלה בראשה, ואין בראשה רק תרין מוחין בלבד כנ"ל.

אור פנימי

אלא שאין בו רק עטרה דגבורה בלבד כי ע"ש. ומה שהוא הרבה הרבה דבר מועט. כבר בבן מדור שמו הוא דבר מועט. נtabar ושה כל מה שיש לה מבחי העצמות גומ בקו אמרץ, הוא כי מציאות הגבורות הוא רק עטרה דגבורה, אבל ג' מוחין ח"ב שביהם הוא בקו אמרץ אנקרא דעת. אמן ווסד ^{באים} לה בדרך האריה ולא עצמות

קפט) אבל הדעת שלה שם חמש הגבורות דעתרא דגבורה, ירדו למטה בוגפה דילה כי השורש אשר שם חוצבו כנ"ל, והם באמצעות שני הכתפים שלה באמצעות ממש, בין זרווע חדס לזרוע הגבורה. וכך שבי ארנו לר בעניין חטא של אדם הראשון, שהורייד גם את הדעת דז"א בין תריין כתפין דילה, כדוגמת נוקבא בשליש הרראשון של התת' שבת. והרי נתבאר, כי שלשה מוחין יש לנקייה, כאמור, בספר הזוהר, אבל החכמה והבינה שבה הם לבדם בראשה, והדעת הווא למטה בוגפה כנזכר.

* קצ) בתיקונים דף ט ע"ב בהקדמה זו"ל, ואთפשטוותה דה' עלאה עד הود, באוט " איהו וכו'. גם בשאר מקומות מצינו בוואר דאמא עלאה עד הוד אתפשטוות והענין עם הנ"ל, כי התפשטוות נה"י דאמא תורה ז"א בסוד המוחין הנ"ל, לא הגיע התפשטוות רק עד הוד דז"א, אבל היסוד דז"א לא נעשה מן אמא כי לא נתפשט יסוד שלה אלא עד שם כנ"ל, כי היסוד דאמא נקרה אוירא בסוד מגדל הפורה באוויר, שהזוכרנו למעלה.

קצא) והענין הווא כי יסוד הזוכר הווא ארוך ובולט ומשמעותי, והוא מפני שהזוכר הווא בסוד החסד המתפשט בתוכו, וריבוי הארת החסדים

אור פנימי

עליל בדברי הרבה דף א' מ"ח אות ע"ג וע"ה. ובדף א' קט"ו תשובה קכ"ט. ובדף א' ע"ה אות קל"ה).

ולפייכר עד המקום שנתפשט יסוד דאמא דהינו עד החזה. כנודע. גם נתבאר בחלקים הקודמים, שכל עיקרים דנה"י דגדלות דז"א הם לבחינת חסדים מגולים בהארת חכמה, שהם מתגלים בכו אמצעי מחוז ולמטה. וכן כל עיקרו של יסוד דגדלות הווא לבחינת חסד דאתגלי אפומא דאמא, שפירושו חסדים מגולים בהארת חכמה, לפיכך יסוד דז"א אינו נעשה ממא עלאה, אלא ע"י המשכת א"א, כמו"ש לפנינו.

קצא) יסוה הזוכר ארוך ובולט ומשמעותי

כיוון שעיקר עצמות שבදעת הוא עטרא בגבורה, ע"כ יורד ממש הדעת לגוף לבין רישי כתפין שלה, דהינו ג"כ בכו אמצעי בלבד, כמו"ש הרוב להלן, כי כל הבא בדרך זוג גבחון לקו אמצעי. וענין התפשטוות הגבולות הינם בוגפה, נתבאר במקומם בע"ה.

קצ) דיטשור דז"א לא נעשה מן אמא כי לא נתפשט היטשור שלה וכו' היטשור דאמא נקרה מגדל הפורה באוויר. בחינת הבינה דא"א שיצאה לחוץ מראש ונעשה כתר לא"א, נקרה מגדל הפורה באוויר, כי מגדל הווא לשון גדלות וג"ר, ואויר פירשו חסדים, דהינו אור הרוח שהוא חסדים, ומתחור שהוא בחינת חסדים מכוסים, ע"כ נבחנת גם הגדלות שלה בסוד מגדל הפורה באוויר. (עי'

גורמין שפע גדול ביסודו שלו ובולט לחוץ מרוב הארתתו. אבל יסוד הנקבה הוא קצר מאד, והוא בסוד אויר וחחל ואינו ממשי, לפי שהנקבה היא בסוד הגבירות המתפשטין בתוכה כנודע, ואין הגבירות מאיroot כמו החסדים, כי הנקבה נקראת חשך, כנודע, ואין בה כח להיות היסוד שלה בולט, ולכן נשאר בסוד אויר. וכך נפסק בחוזה דז"א, ולא נתפשט עד היסוד דז"א לתקנו בשאר הספירות שבו.

קצב) וצריכין אנו עתה לבאר, איך נתקנו היסוד דז"א. כי כבר ביארנו שהת"ת והיסוד הראשונים שבו נתלו ונעשו בחינת דעתות ות"ת, וא"כ מהיכן נאצל היסוד דז"א. אבל העניין יובן במ"ש למעלה בעניין זוג עליון דא"א הנקרה זוג נשיקין, שנזדوج לחת מוחין אל או"א, ולהוסיף בהם נה"י חדש. לשם ביארנו קצת העניין, וכן נרחיב בו קצת יותר.

קצג דע, כי שלשה בחינות יש בא"א: האחת היא, כאשר ראש נתקנה לא זקופה ולא כפופה. השנייה היא, כשהראשו זקופה מאד, Shaw, הדיקנא דיליה נגבהה למעלה, השלישית היא, כאשר כופף ראשו למטה, כי אzo דיקנא דיליה נשפלת ויורדת למטה עד רישא דז"א, כמ"ש לקמן.

אור פנימי

בஹנסך שלה, כמدة זו ממש היא מדות גודלו בתוכו וכו'. ימודר הנקבה היא קצר מאד והוא בסוד אויר וחחל. פירוש, כי מدت הזוכר הוא המשכת האור ישר, שהוא עצם אור העליון, ומדת הנקבה היא, שהיא נושא המסק, שעליו נועשת זוג דהכאה. כמ"ש לעיל בדברי הרב (דף אלף תקל"ו אות ע"ו) בסוד יוסף ובנימין. ע"ה. וע"כ הנקבה נבחנת לבחין חלל ובית קבוע על אור העליון המושפע מיסוד הזוכר, כי ע"י שהיא מכיה באור העליון ומהזורה אותו לאחרורי, נולד מהו או"ח העולה ומלביש הע"ס דאו"י, ונמצא האור של יסוד הזוכר במדת בליטה להיותו או"י, והאור יסוד הנקבה במדת שקיעה וחיקקה ובית קבוע, כי או"ח שלה הוא המשيء ומכלו או"י. ויש עוד כאן הבחנה יתרה, כי לפי מדות השקיעה והחווש שבסיסוד הנקבה, דהיינו לפי גודל דחית או"ר העליון שהנקבה דוחה ע"י העבotta הכלילה

קצג) שלשה בחינות בא"מ האחת הוא כאשר ראש נתקנה לא זקופה ולא כפופה.

א' טרב חלק י"ד תלמוד עשר הספרות גדלות הו"א

ואו או"א, שהכתר שלהם הורא מן הגrown דא"א, הנה אז הוא נכלל בכלל רישא דא"א ממש, ועיין נעשה להם בחינת מוחין ובבחינת נה"י שלהם החדשים.

קצת) וכמו שהוא עניין כפיפת ראש דא"א כדי להוסיף נה"י בא"א, כן על ידי כפיפת ראש, א"א מוסיף בחינת יסוד בו"א. אבל יש הפרש

אור פנימי

להתלבש במקום או"א שהוא מקום הד' השניה היה בראשו זקופה מאד. וכיוון, הנה הוא, שכופף לראשו למטה. פירוש, כי בתחום לUIL שבעת הוווג דנסקיין עולם או"א לא גיר דא"א, וגיר דא"א עולם לגיר דעתיק. אשר אז נעשה הדיקנא בחיה מ"ז שע"י

יוא הוווג דקומה ע"ב המגוללה. והנה אז נמצאים הח' תיקונים עליונים התלויים בלחמים דראש, שהם עתה בחינת ג"ר דעתיק, שם עלה הראש דא"א. ובבחינת ד' תיקוני החתונים התלויים בגוף, דהיינן בגrown דעתיק, נמצאים עתה במקום או"א, דהיינו במקום ג"ר דא"א הקודמים, שעתה עלו לשם או"א ביחד עם החג'ת דא"א. כמו"ש באור לעיל דף א' תק"ס ד"ה וכשהוווג. שע"ה.

ולפיכך יש להבין ג' מצבים בראש דא"א, א' הורא, שלא בזמן הוווג, שאנו או"א מלכישים את חג'ת שלו בלבד, ונמצא אז הראש דא"א מסתלק מן החתונים שהם או"א, כי הם מלכישים לגוף שלו בלבד. וזה נבחן שראשו זקופה לגמרי, כלומר שאינו ליעסוק עם או"א המלבושים לגוף שלו, ונמצא ראשו זקופה מאד.

מצב ב' הורא, בעת הוווג להטzie נח"י חדשים ומוחין דע"ב לא"א, שאנו יורד הפה דא"א מקום הפה דרדיל"א, והוא יורד לבחינת החזה שלו שנעשה לפה דח"ד ד"ה זהת מלכישים או"א, כב"ל בדף א' תקע"ד ד"ה זהת שנתבואר שם שווה נבחן לכפיפת ראש דא"א למטה ממקום. כי מקום הראש דא"א הוא עתה בגיר דעתיק, והוא כופף לראשו לא זקופה שהרי מזודוג לצורך ז"א.

ביניהם, כי לחתת נה"י באו"א, צריך שא"א יכוף את ראשו, וכל התיקונים שיש מן המול הח' עד מול הי"ג. אבל לחתת בוחינת היסוד לבדו בז"א, אין צורך רק שיכוף את ראשו בבחינת אותו המול הי"ג האחרון לבדו, שהוא ג"כ בוחנת יסוד של דיקנא דא"א, ונחית עד רישא דז"א ממש, ואו משפייע שפע או רגול למוחין דז"א, ומשם נמשך אוור רב למטה, ונתוסף בו בוחנת היסוד.

אור פנימי

שפירשו, שבוחני חכמה עצמה אין השפעה עוד מא"א, וכל בוחינת חכמה המשפעת לאו"א וו"ז, היא רק בוחנת חכמה דל"ב נתיבות היוצאים על המ"ן דשערות דיקנא, כמ"ש שם, כאשר המשם העובר דרך נקבים קטנים. דהיינו בוחנת היסוד דדיקנא, שהוא מול הי"ג, שהוא גושם המסתים דבחני צר וקצר, וע"כ מכנה הפיות דשערות נקבים קטנים, כלומר שהם צרים מאד. אמנם בוחנת עצמות העליון דחכמה, שהיא חכמה Dao"i, אין משפייע עוד לתחthonים. וע"כ בוחן ראש דא"א שהוא זקופה מאד. כלומר רוחק מאד מתחthonים ממנה.

זה אמרו „לחת בוחנת היסוד לבדו בז"א אין צורך רק שיכוף את ראשו בבחינת המול הי"ג שהוא ג"כ בוחנת היסוד דדיקנא“ כלומר, שהוא עוזה הוווג הוה במקומות עמידתו עתה, שהוא בג"ר דעתיק, ונמצא הפה שלו במקומות הפה דרדל"א, ושם עוזה הוווג דנסקיין. חיר וגורו, לצורך יסוד דז"א. ומ"מ נבחן זה בוחנת כפיפת ראש במקצת, שהרי אין משמש שם בוחנת עצמותו דהיא בוחנת חכמה Dao"i אלא רק על בוחנת המ"ן דשערות, שהוא המול הי"ג. שהיא חכמה דל"ב נתיבות וו"ש „אין צורך רק שיכוף את ראשו בוחנת המול הי"ג“ כלומר, לא כמו באו"א שירד לגמרי ממקומו בג"ר דעתיק, למקומות הד' תיקוני דיקנא התחthonים, שהוא מקום עמידת או"א. שם קומת ע"ב בלבד. אלא שעומד כאן במקומו בעתק ששם קומת כתף, ואין זה כפיפת ראש גמור, אלא כיון שימוש בם"ן דמול כבוז. כך יכוף את ראשו וכל התיקונים שיש מן המול הח' עד מול הי"ג. ככלمر שצורך להוריד ראשו למקום ג"ר דעתיק, שם עתה בוחנת הח' תיקוני דיקנא עליונים אל מקום חג"ת שלו שנעשו לחב"ד, שם בוחנת הד' תיקוני דיקנא תחתונים כנ"ל בדייבור הסמור, וו"ש „שלחת נה"י באו"א צריך שא"א יכוף את ראשו וכל התיקונים שיש מהمول הח' עד הי"ג“ כי ע"י כפפת ראשו שפירשו שמודוג במקומות הד' תיקוני דיקנא תחתונים כנ"ל, הוא מוציא נה"י חדשם לאו"א, דהיינו ע"י זוג חיך וגורו שלו שבמקומות חב"ד שלו, ונכללים הד' תי"ד בהזוג. כנ"ל בדייבור הסמור ע"ש.

אין צורך רק שיכוף את ראשו בבחינת אותו המול הי"ג האחרון לבודו שהוא ג"כ יסוד של הריקנא ונחית עד רישא דז"א. כבר נתבאר לעיל בסמור, כי שלא בשעת הוווג לצורך התחthonים, נמצא א"א בראשו זקופה מאד, שפירשו שאין לו שם חיבור עם התחthonים, והוא לממרי מסולק מהם, כי אז כל השפעתו לתחthonים רק בוחנת חג"ת שלו בלבד, דהיינו הבינה שיצאה לחוץ מראשו. וכיון שכתר Dao"i שהוא הגרון יצא לחוץ מראשו, הרי בראשו זקופה לעצמו בלבד ומסולק לממרי מן התחthonים. וטעם הדבר, משום שהחכמה שבראשו Dao"א, היא בוחנת חכמה Dao"י והיא נסתמה בקרומה, ואינה משפעת מבחינה כלום לתחthonים. כמו"ש הרב לעיל (ב חלק זה אות צ"ה). לאחר הריאש הג' נסתם העצמות העליון בקרומה Dao"א, ויורד האור דרך השערות. ע"ש.

א' תרד חלק י"ד תלמוד עשר הספירות גדלות הז"א

קצתה) ולא עוד אלא שאינו שוקע כייסוד הנΚבָה, אשר אורה מועט לפि שהיא אורת גבורה כנ"ל, אבל זה, שהויא אור חסד גדול, נעשה יסוד בולט ואரוך, מרוב האור הנוסף בו מן המול עצמו דדיKnא DARICK המגיעה עד ראשו, שלא ע"י או"א, אלא מן המול עצמו. ודבר זה הוא אור נפלא מאד.

קצו) וענין זה נרמזו אצלינו בביואר ברכת אבות במלת קונה הכל, כי ע"י ירידת המול ה"ג הנΚרָא ונקה, מדה אחדרונה מן ה"ג מדות, והוא בגייטריה אהיה במילוי יודין, כמספר קונה, וכמספר ונקה. וע"י זה המול קונה הכל שהוא היסודות דז"א, ובורא אותו קניין חדש ממש.

קצו) והענין הוא באופן הזה, כי הנה נתבאר לעיל, כי החסד והגבורה דז"א נתעלו, ונעשה בו בחינת חכמה ובינה שבו שם המוחין, ונמצא כי כשא"א קופף בראשו והمول ה"ג נחית עד רישא דז"א, הנה הוא מאייר בחכמה שבו שהוא הראשון המקובל שפע אור המול הנזוכר, והחכמה זו היא סוד החסד הראשון כנזכר, והוא הנΚרָא אברהם, וממנו נמשך

אור פנימי

שלו שם עמודים או"א, משום שם רק בקומת ע"ב כמו א"א בקביעות, וע"כ לא ירד למלבש בראשיתו דאר"א, אלא שנודוג במקומם מידתו, שהפה שלו במקומם פה דעתיק, והمول ה"ג עלה שם ושים לבוחנת מ"ז ליציאת קומת החכמה דל"ב נתיבות בשביל ה"א, כנ"ל. הרי שאו"א לא נשחתפו כלל בזוג הות לזרוך יסוד דז"א, שהרי הוווג נעשה לעמלה מקומתם, והיינו בקומת הכתור בפה דעתיק. ונמצא שהוקמה יצאה ע"י המול עצמו שלא בהשתתפות או"א. וו"ש „שלא ע"י או"א אלא מן המול עצמו“. כי אם היה א"א מחלבש במקומות או"א, הרי ה"ג אינו מקבל מעוצמות המול, אלא ע"י התלבשות היסודות דאו"א, (כנ"ל בחלק זה אותן צ"ה). משא"כ כנ"ל, משום צורך דרישון שלו בפה ולפיכך, העשה הוווג דנסקיון שלו בפה דא"ק הפנימי, שהוא פרצוף הכתדר דא"א, בסוד לו ונקודה לאו"א הנΚודים, כנודע. והוא המליך לפה דעתיק, ולא כפה פה דראשו למטה למקומות פה החדש דחכ"ד שלו, כנ"ל, משום צורך דרישון לשוד דגדלות דז"א רק בבחינת כתר, שהוא פה דעתיק. וו"ש „זה שהוא אור חסד גדול נעשה יסוד בולט וארוך וכו', שלא ע"י או"א אלא מהמול עצמו“ דהינו שלא ירד לפה דעתיק.

האור בשאר ספירות דז"א עד הגיעו אל ספירת היסוד שבו, וקונה אותו מחדש. זומ"ש, ברור אברהם לא אל עליון קונה שמים וארץ. כי ע"י אברהם הנזכר, קונה המאצליל העליון את השמים ואת הארץ, כי זה הוא על ידי זה היסוד שקנה והאצליל מחדש בז"א לנזכר.

(קצח) זומ"ש בפרשת בראשית, דכד אתה אברהם אתהדר בר"א לאבר, ואתגליה האי אבר. והענין הוא כי ע"י השפע שנשפע באברהם שהוא חכמת ז"א, שהוא סוד החסד הראשוני, מזה נתקן אבר היסוד, ונתגלה בז"א. ולהיות כי ע"י היסוד הזה מוזוג ז"א עם המלכות הנקרה מ"ה, לכן נקרא אברהם אבר מ"ה, שהוא גורם החיבור יסוד במלכות.

• (קצט) גם דעת כי מן ב' מוחין ח"ב הנקרה אחסנתא דאר"א, נמשך לו האריה בב' פנים שלו, כמ"ש יאר ה' פניו אליך. ב' פנים ימין ושמאל, מצד החכמה ומצד הבינה. אך מדעת הוא נמשך לגוף גופא בגו אדרין

אור פנימי

החוושך של היסוד נתהפק ונעשה לאור חורם המשיך אור החיה לנשימות הצדים, שז"ס חסיד דאותגליה אפומא דאמותה. שהחסדים מתגלים בהארת חכמה. וזה אמרו,, „ואתגליה האי אבר“ כלומר, שהחסדים נתגלו על ידה. שז"ס גוטרייקון של אברהם: אבר, מ"ה, לרמן, שע"י קומת ע"ב דמ"ה החדש, מתגלה אור החיה ביסוד ונעשה אבר ח"י ט' ממעלה למטה, וט' ממטה למעלה, להפשיע נשמות הצדיקים אל הנוקבא. זומ"ש,, „ולויות כי ע"י היסוד הזה מוזוג ז"א עם המלכות, הנקרה מ"ה, לכן נקרא אברהם אבר מ"ה“ דהינו מבואר, שיסוד דז"א נקרא מ"ה, ע"ש מ"ה החדש, וע"כ מרומו בהזוג אבר מ"ה בנו"ל.

(קצט) אחסנתא דאר"א נמשך לו האריה בב' פנים שלו וככו, אך מדעת נמשך לגוף אדרין ואבפרדיין שם ריק. דהינו כמ"ש לעיל (בחילק זה אוות צ"ד). שהמותה דחכמה אין לו התפשטות אלא עד מותה, וזה מורה על מיעוט אור מאד לרוב העלמות,

אברהם וכו', עד הגיעו אל היסוד שבו וקונה אותו מחדש. השם אברהם, הוא על החסד דז"א בעת שנותעה ונעשה חכמה דז"א. דהינו בחינה העליונה דكومת ע"ב שז"א משיג ע"י זוג הנ"ל דא"א כי אחר שימוש קומת ע"ב זו יוצאים לו נה"י חדים דחולדה, הנקרים יסוד גדלות. הרי שע"י קומת חכמה שהשיג מא"א, שנקרה אברהם, קנה ז"א את יסוד גדלות שלו.

(קצח) אתהדר בראש לאבר ואתגליה האי אבר וכו', שהו הוא חכמה דז"א שה"ס חסר הראשוני, מיה נתקן אבר היסוד. בראש, עניינו בחינת חושך, בסו"ה ובורא חושך, גם עניינו בח"י חיצוניות כמו פוך תני לברא. וכן, שבבחןת המיטלים הם ביסוד, כמ"ש לעיל בדברי הרבה (בחילק זה אוות צ"ז). שה"ס בנימין הכלול ביסוד הזכר, ונתבעאר שם שבסוד הוווג עם הנוקבא נעשה בו נהירו, וניציו שמשם נולדים נשמות אגדדים, בבחינת ג"ר. ע"ש בא"פ. הרי שבבחןת

ואכסדראין, שם הר"ק. והרוי נשלם פרצוף ז"א בבחינת פנימיותו, שהיא בחינה חמישית.

ר) והנה זה היה בד' שנים, נגד התפשטות הד' מוחין. ואם תזרוף עם ט' שנים רום א', שעד אז נקרא זמן היניקה כנ"ל, יהיה לו עתה י"ג שנה ויום א'. וכבר הוא אדם שלם בכל דבר החיב במצוות; ואו נקרא איש גמור מ"ג שנים ויום א' ולמעלה.

רא) והנה אחר שז"א ע"י עיבור הוה הב' שעולה בסוד מ"ז ליטוד דאמא העליון, אז היה בו שערותיסוד שבו הנקרא זקן תחתון ג"כ, שם ב' שערות, והם סימן באיש אחרי היותו בו י"ג שנה ויום א'.

אור פנימי

שעולה לג"ר דא"א למקום הד' תיקוני דיקנא המתחוננים נבחנים לם' דצל"ם. והתחולות זו היא על פי המוחין דעת' של או"א עלאן. כי אין מוחין דעת' באור"א עליין, אלא בעולותם לחב"ד דא"א למקום הד' תיקוני דיקנא תחוננים שבא"א, בזמנן עליית א"א לעתיק, כנ"ל. ואלו המוחין דעת' בשייכים כולם אל הו"א, אלא שהוא צרייך לג' עליות עד שמשיג אותם, שם: חב"ד, תג"ת, נה"ג, של המוחין ההם. שבעליה א' עולה לנה"י דאו"א דעת' ב', שם ישוטית ומוחין דחול. ובבעליה ב' עולה אל תג"ת של המוחין אלו, שום או"א דקביעות, בעת שם בקומת ס"ג, שאו הם מלבישים על תג"ת דא"א, ועליה זו הוא במוסף של שבת. ובעליה ג' הוא עולה לחב"ד דמוחין אלו דעת' ב', שם מקומ הג"ר דא"א שם עומדים או"א בזמנן יציאת המוחין אלו דעת' ב', כנ"ל, ועליה זו היא במנחה דשבת, שאו עולה לחב"ד דא"א, למקום הד' תיקוני דיקנא תחוננים, כמו או"א דעת' בעת הוווג DNSKIN, כנ"ל. וחב"ד נקרים ס' דצל"ם, ו>tag"ת נקרים ל' ונה"י נקרים צ' כנ"ל. ועליה האחורה של מנחה דשבת היא לכ' שנה. וזה אמרו, "אחר היותו כ' שנה שנכננו בו מIFI ס' דצל"ם דאבא, או נעשה לו ע"ש. והוא משומם שהמוחין דחו"ב מתחוקנים בס' דצל"ם, כנודע. וכל גילוחה של חכמה דז"א הוא בדעת, שהוא מתחפש מעלה למטה לתוך הגוף ומילא לאדרין ואכסדראין. אדרין פירושם חדרים פנימים, ורומיום לחגית דז"א עד התהה שלו, שם עד החסדים, באתקסיה. ואכסדרין פירושם חדרים חיצוניים, ורומיום לנה"י שמחזה שלו ולמטה, שם מתגלים החסדים בהארת חכמה. וע"כ מחלק התפשטות הדעת על ב' בחינות: לאדרין ואכסדרין, להיוותם ב' השפעות נבדלות, כמובן.

רא) זקו תחתון נ"ל שם ב' שערות וכו'. נתבאר לעיל דף אלף TASK"B ד"ה בהכרה. ע"ש.

הዲקנא דז"א וכו', בתחילת יש לו ט' תיקוני דיקנא בלבד אחר היותו לו י"ג שנים ואח"כ אחר היותו ב' שאים שנכננו מIFI. אבל ל"מ דצל"ם וכו', זקו גמור בFIG תי"ד. פ' המוחין דגדלותם, מתחקלים ג"כ על מל"ץ דצל"ם, אשר המוחין דחול שם נרנה"י מבחן ישוטית, נבחנים לץ' דצל"ם, והם המוחין שמשיג בסוד י"ג שנה ויום א'. ובבחןת הנרנה"י דאו"א עלאן נבחנים לל' דצל"ם, שם המוחין דשבת בתפלת נוספת. ובחי' המוחין שבמנחה דשבת,

רב) ובענין הדיקנה דז"א, לא נתבאר לי היטב זמן היותה. אמן מה שקבלתי ממורי זלה"ה הוא, כי בתחילת יש לו ט' תיקוני דיקנה בלבד אחר היות לו י"ג שנים, ואח"כ אחר היות לו כ' שנים, שנכננו מكيفי אבא דל"מ דצל"ם, אז נעשה לו זkid גמור ב"ג תי"ד. וזה פירוש עד שנות מלא זkid כי זהו ג"כ כוונת ברכת כהנים שהם מكيفי אבא. וע"ש.

(רג) ונמצא כי מילוי הוקן אינו רק עד כ' שנים. אמן היות בו ט' תי"ד לא ידעת פרטיות זמן היותם, אם הוא תקופה אחר שנכננו בו מוחין פנימים דאר"א, שהוא צ' דצל"ם שהוא אחר שנת י"ג שנים ויום א', או אחר שנכננו מكيفי אמא. וצ"ע.

(רד) אמן הכלל העולה, כי הדיקנה דז"א. וגם התפילין, כולם הם אורות מكيفים היוצאים מפנימיות ז"א, ואינם כמו המكيفים ל"מ דצל"ם, שהם מקודם שנכננו כלל תוך ז"א. אמן אלו המكيفים הם

אור פנימי

זkid גמור ב"ג תי"ד" כי עתה בזמן היותו י"ג שנה אין לו אלא פנימים דקמת אבא, דהיינו קומת ע"ב, שהוא נקראת צ' דצל"ם, כנ"ל. ול"ם דקומה זו דאבא, ומה עתה בסוד מكيفים, כנ"ל. רק בעת מנוחה דשבת שאו כבר עליה לג"ר דא"א, ול"ם דמكيفי אבא כבר נכננו בו בבחינת פנימים, כי הוא מליבש אותם החב"ד דא"א, שא"א דע"ב שנקראים אבא, הליבש אותם בעת שהשיגו קומת ע"ב והוא, הנה אzo קונה גם ה"ג תי"ד שלו. אמן בעת היותו י"ג שנה, שאין לו אלא בבחינת צ' דצל"ם, אין לו אלא ט' תי"ד, והוא חסר נה"י דיקנה, שם ד תי"ד התחרתונים ונודע, שבחר נהי דכלים, הוא חסר ג"ר דורות, ונמצא שאין לו אלא רק בבחינת ו"ק של אורות דdicna, כדומה לשיעור המוחין שלו, כי אין לו גם מוחין דאו"א דע"ב אלא בבחינת ו"ק, שהוא צ' דצל"ם, כנודע.

(רד) לע"ם דצל"ם שהם מקודם שנכננו כלל תוך ז"א, אמן אלו המكيفים הם מאורות פנימיות בעיניהם שחוורו לצמות בדור לא היו בסוגיות הפרצוף מעולם, והוא צריך לבירורים חדשים ולמיון חדשים. וע"כ אינים עושים כלל כל אל המكيفים של הדיקנה והתפילין. וזאת, שאלו המكيفים בשערות

א' תרה חלק י"ד תלמוד עשר הספירות גדלות הו"א

מאורות פנימים עצם שחוירו לצאת בסוד אורות מקיפים. והבן זה הבהיר. כמ"ש במ"א.

רה) ובודאי בתחילת התחלתו לצאת המkipfin של התפליין, שהם יותר גבוהים מalto של הדיקנא, ולכן נbaar אלו המkipfin של התפליין, ואח"כ של הדיקנא. כי הרי האיש חייב במצב תפליין תכף אחר היותו בן י"ג שנים ויום אחד, והדיקנא מתאריך לצמוח יותר אחר כך. ואלו ב' המקיפים שהם התפליין והדיקנא, הם בחינה ששית הנ"ל.

רו) ואמנם תחילה אbare בקיצור עניין הו' שנים שיש מי"ג עד כ' שנים. הנה כבר נתבאר במקום אחר איך ננסים מקיפוי ל"מ דצל"ם בפנימיות זו"א אבלו הו' שנים, כן יש בחינה אחרת הנעשה באלו הו' שנים כנגדו, דוק ותשכח זה.

רו) והענין כמ"ש בא"א, לאחר שתתקנו כל פרצוף, נתקו ראשו יותר במילוי, בסוד ז' תיקוני גלגולתא, שנתלבשו בהם והairo בהם ז"ת דעתיק. כן בז"א אחר התקיון, צרייך שיתתקנו ז' תיקוני הגלגולתא מבחינות עתיק. ונודע כי אין עתיק מתחפש אלא בתלבשות א"א, נמצא כי ז' תיקוני דגלגולתא דא"א אשר בתוכם ז"ת דעתיק, יairo בתוך ז' דגלגולתא זו"א וירושלמו ז' דגלגולתא בז"א ג"כ.

רח) אמנם אי אפשר שהיו הם עצמן, כי הרי אין ז"א מלביב לא"א רק מטבورو ולמטה. אך העניין, כי מאותו או רלייזן שבז' דגלגולתא דא"א ז"ת דעתיק ישתלשל מדרגה עד שכנות האור ויאיר בו ז' דגלגולתא זו"א.

אור פנימי

רישא ודיקנא ובחי' התפליין, מכונים משום זה בדברי הרבה בשם מקיף חוץ, להורות, שכבר היו בכלים פנימיים בשעת הוווג, אלא אחר הלידה חזרו לצאת. כמבואר.

רו) ז' תיקוני דגלגולתא דא"א שבתוכם ז"ת דעתיק יairo בתוך ז' דגלגולתא זו"א פרוש, כי נתבאי לעיל בחלק י"ג, אשר ז' תיקוני גלגולתא דא"א, שהם: ג"ט קר"ע פ"ח, באים ע"י הלבשת ב' רישון דא"א את שא"א מקבל מז' דעתיק, מקבל עתה

רט) וסוד העניין, כי הנה נת"ל, כי חצי יסוד עתיק, מתלבש תור חצי ת"ת התחתון דא"א, והוא מתלבש ממש תור רישא דז"א, ומאותו יסוד דעתיק יצאו אלו האורות הנ"ל, אחר שנתפסטו מלמעלה עד מקומו, וממנו יצאו אלו ז' דגלגולתא דז"א.

אור פנימי

ועתה מלביש שם ז"א. הרי שג בעט שז"א משיג קומת או"א דקביעות שהוא ל' דצל"ם, עדין הוא מלביש למטרו ולמטה דא"א מטעם שהוא צריך לקבל הוז"ת דעתיק, שה"ס ז' שנים. אך שכט הקובל מפה דעתיק נבחן לבחינה ז'ת דעתיק.

ז"א. ונחbare לעל שזה נעשה עד כ' שנה, הדינו בהמשך ז' שנים אחר הי"ג. והוא מטעם שהוא צריך לקבל הוז"ת דעתיק, שה"ס ז' שנים. אך שכט הקובל מפה דעתיק נבחן לבחינה ז'ת דעתיק.

ו"ש שחצי יסוד דעתיק המלבש תור חצי ת"ת התחתון דת"ת וכו', ומאותו יסוד דעתיק יצאו, כמברא בעלוטם לג"ר דא"א נמצאו עוד מלביש על תנה"י דא"א כמתילה, וע"כ הוא מקבל האורת הוז"ת דעתיק דרך היסוד דעתיק, המשפיע בחצי ת"ת התחתון דא"א שם עמודים הגיר דז"א, ומקבל את הוי תינוקני גלגולתא שלו.

וכסתדייק תמצאו, כי ז"א עומד עתה במנחה דשבת, באוטו המקום ממש שעמד ז"א דנקודם. כי ג"ר דעתיק הקבועים נטלן מקום הגיר דנקודם, וג"ר דא"א הקבועים, לקחו מקום חג"ת דעתיק, שהם במקום חג"ת של הנקודם. ונמצא עתה כשו"א עלה למקום ג"ר דא"א, שהוא עומד במקום חג"ת דנקודם, שהוא מפה דא"א דנקודם ולמטה, כמו שעמד ז"א דנקודם.

ועם זה חבין מ"ש הרב אשר יסוד דעתיק המלבש בת"ת דא"א, הוא המשפיע הארת ז'ת דעתיק לו"א. ובאמת קשת, הרי יסוד דעתיק מסתומים בחוזה דא"א, ואני מגיע לחצי ת"ת התחתון דא"א שם מלביש ז"א. אמן הרב מדבר מבחן הכללות.

רט) חצי יסוד עתיק מתלבש תור חצי ת"ת דא"א התחתון, והוא מתלבש ממש תור רישא דז"א ומאותו יסוד דעתיק יצאו אלו האורות. ע"פ שנותבר שאין עניין דארת הוז"ת תינוקני גלגולתא באם בו"א, אלא בעט עליתו לג"ר דא"א, שנמצא או מלביש לו"ת דעתיק ממש. ואיך אומר כאן שהוא מקבל הארץ ז'ת דעתיק דרך היסוד שלו. אמן נודע, שאין סולם המדרגות של הפרצופים משתנה כלום מחמת עליותם כי בעט שהחתון עולה לעליון עולה בהכרח העליון יותר למלعلا. ונמצא בעט שז"א משיג הצל' דצל"ם נמצוא עתיק בס"ג דא"ק, וא"א במקום עתיק, וא"א במקום א"א, ושס"ת במקום חג"ת דאו"א. והנה ז' דא"א עם הוז"א במקום נה"י דאו"א. הרי שג עתה נמצא הוז"א שמלביש לנוה"י דא"א כמטרם שהשיג הצל' דצל"ם. ועד ז' כמשיג ז"א את ל' דמקפי אבא, נמצא עתיק במקום ע"ב דא"ק, וא"א במקום ס"ג דא"ק, וא"א במקום ג"ר דעתיק. וחג"ת דא"א הם בקומת אחת עם או"א, והם ג"כ בג"ר דעתיק, ונמצאים תנוה"י דא"א שמחזה ולמטה שעומדים במקומות ג"ר, וחג"ת הקודמים דא"א. כי ש"ע דת"ת שלו עומד במקומות ג"ר ושם מלבושים ישוטה. ומטרו ולמטה שם שלו במקומות שלhalbioso מקודם או"א עלאין

רי) וטעם הדבר הוא כנודע, כי עתיק, חסד שלו נקרא יומם, כי כללין בו כל הז"ת. והנה התלבשות חסד דעתיק הוא בגלגולתא דא"א כנודע. ואוthon הוי כללות אורות שבחסד ההוא נחלבשו שם בו דגלגולתא דא"א. וגם יסוד דעתיק נקרא כ"ל, ויש בו כללות כל ז"ת, ושמור כללים אלו. והנה אלו הוי שביטוד נמשך מן הוי שבחסד, סוד, חסד דשרא בפומ אמת, ואלו הוי אורות דעתיק הם מחלבשין בו דגלגולתא דז"א.

רייא) והרי בז' שנים נתקו הכתיר דז"א למגרי, כי הכתיר הוא בחינת ז' דגלגולתא. והיה זה בו שנים, והרי עתה הוא בן כ' שנים. ואה"כ נתקו גם סוד מוח דז"א הנקרה חכמה, כנודע, כי כבר ידעת, כי תיקון המוחה מתגלה בדיקנה, ואו אחר הכך שנים מתקוון דיקנא דז"א, ואו מתנווץ בו סוד הזקן. לכן איןנו נוצר באדם הדיקנא עד כ' שנים.

* ריב) ונבהיר עתה הבדיקה האחרת דשאר ה"ג חורתי ונימין דרישא דא"א הנמשכים בז"א מצד פנים. כי אוטם הצד אחר, כבר ביארנו, שהוא להוציא התפילין דרישא דז"א נזכר לעיל.

אור פנימי

והוא, שבעת עלית הפרצופים לעיבור א' שיסוד דעתיק עומד עתה ממש במקום יסוד דא"ק הפנימי שהשפיע את לו ונקודה לפה דאו"א דנקודים. כי עתיק מלביש עתה על מקום גלגולתא דא"ק שהוא א"ק הפנימי כנודע, ונמצא יסוד שלו במקום יסוד דא"ס הפנימי, והוא משפייע עתה לישס"ת העומדים עתה במקום ג"ר דנקודים, והמעלה למטה של זוג הזה גוטל ז"א שעומד מפה דאו"א דנקודים ולמטה. ובזה הוא מקבל בבדיקה ז"ת דעתיק שבבח"י הקביעות שלהם, שהם עומדים במקום ז"ת שהוא מטעם התכליות הו דיסוד דעתיק בחזי ת"ת מהthon דא"א בזמן עיבור א'. כדי לפרש איך היסוד דעתיק יכול להשפייע אל היז"א העומד למטה מטבור דא"א, ואומר שזו מטעם התכליות הו דיסוד דעתיק בחזי ת"ת מהthon דא"א בזמן עיבור א'. ולפי המתבאר לעיל, שז"א עמד עתה במקום תג"ת דנקודים מתחת הפה דאו"א דנקודים. וישס"ת עומדים עתה במקום ג"ר דעתיק שהם ג"ר דנקודים כנ"ל. נמצא עתה שלו לו"א, והבן היטב.

* שער מאמרי רשבבי זעירא באדרא זוטא דף רפ"ג סוף טור ב.

rieg) ואמנם עיקרם הוא לחת דיקנא בז"א. ודיקנא דיליה הם תשעה תקוניין בלבד, ועםם נשלמיין לי"ג תיקוני דיקנא גם הוא. והנה עיקר, דרוש זה נתבאר בפירוש וייעזר, כי"ג מדות של רחמים וע"ש. ואמנם דרך קצחה נאמר, כי דיקנא דא"א נמשכה מן חכמה מוס' דבריה, אבל הדיקנא דז"א נמשכת מהדעת עצמו דז"א, עי' במה שבארתי בחטאו של קין והבל בהקרים צמר ופשטים.

ריד) ושם ביארנו הטעם בזה, איך נאצלה מבחינת הצמר של הכבש העליון, שהוא הדעת לדיקנאعلاה, אשר שם הוא ז Kun התחתון שביסוד, אותן ברית קדש דא"א, והוא הסוד שבادرת נשא דף קל"ט ע"ב. כי הפסוק מן המצר קראתי יה כו', נאמר על דיקנא דז"א, הנקרא מצר, על שם שנמשכה מן הצמר העליון.

רטו) ושם ביארתי ג"כ, כי היסוד דעתיקא קדישא שהוא א"א, יש בו בחינת ז Kun התחתון, ככלוה גם הוא מן י"ג מדות. ולסוד זה רמזו רז"ל ואמרו גדולה מילה שנכרתו עליה י"ג בריתות. ושם נמשכו י"ג תקוני דיקנא בז"א בזקן העליון שלו.

רטו) וכבר ביארנו לעיל, כי המזל הי"ג דבדיקנא דא"א הוא היסוד שבディקנא, וממנו נמשך היסוד דז"א בסוד קונה הכל כנ"ל. וכן גם הדעת של ז"א הוא בחינת היסוד דאמא כנ"ל, ולכן נמשך דיקנא דז"א מן היסוד העליון, אשר ממנו היה בחינת הדעת דז"א.

רייז) והנה מאותם הטע' חורothy וט' נימי דשערי דרישא דא"א הנמשכין בדרך פנים עד דיקנא דז"א, נעשין מכח האրתם ט' תיקונים

אור פנימי

rieg) דיקנא דאי"א נמשכה מן חכמה במיחס דביה. אבל הדיקנא דז"א נמשכה מן הדעת עצמו דז"א. כי שערות רישא ודיקנא דא"א, הם בחינת הלבושים דאו"ח שיצאו על בחינת ע"ב של עצמו, בהיותו כלל בעתקיק, שיצאו לחוץ אחר ביאתו למקום עצמו כנודע. והנה ע"ב דאי"א הם בוחנת חכמה דאו"י, כנודע, הרי שהדיקנא דא"א נמשכה ממוש' חכמה דאו"י. דהיינו קומת ע"ב של עצמותו. אמן אלא מבחינותם, הרי

בלבד בדיקנה דו"א. כנזכר באדרת נשא דקל"ט. אבל אה"כ כאשר גם אוטם הארבעה חורothy ו' נימין דשערי דרישא דא"א دمشق אחר נמשכים דרך אחורי רישא דו"א, ממש ממשך הארה אל דיקנה דו"א, ונשלמים בו כל י"ג תיקוני דיקנא, מבואר אצלנו בפירוש כוונת ויעבור והי"ג מדות. וע"ש.

* ריח) אמן רוחא דרישא קדמה, לרוב מעליו העליונה, לא יכולה להתלבש בשוםابر, אלא בבחינת הベル היוצא מן הפה, ואף גם זה אינו מושג עתה, רק לעתיד, דרחצין אבחנתה להתלבש באיה. ורישא תנינה, אין כל כך נעלם כמהו, ולכון להתלבש למטה בסוד שערות הזקן דיקנה דעתיקא, שהוא יותר חומר מהבל הפה, אבל עוד אינם בבחינתابر ממש. אבל רישא תליתא, נפתח עד החוטם דעתיקא, שהואابر עצמי, ואותו הベル היוצא ממש, הוא ממש מרישא תליתא הנקרה מוחא סתימה.

אור פנימי

ביה. שפירושו, רוחא דא מספיק לאו"א שם ס' דצל"ט, ודרךם בחסדים מכוסים ואני מספיק לו"א שדרךם בחסדים מגולים. ע"ש בתיקון הי"ג באו"פ. וו"ש כאן הרבה לא יכולה להתלבש בשוםابر אלא בתבל היוצא מן הפה, ואף גם זה אינו מושג עתה אלא לעתיד, דרחצין אבחנתה למלבש באיה" זהינו מבואר, שכל גילוחה דרישא קדמה הוא בתיקון הי"ב, בפה דאתני משערות, שבוחן רוחא דאתגלי שם הוא בבחינת או"א עלאין. אמן ז"א אינו יכול להשיג עתה, רק לעתיד דהינו בעית שליבש לאו"א עלאין ואו יכול גם הוא לקבל מהאי רוחא. ורישא תנינה אינו כל כך נעלם כמהו ולכון להתלבש למטה בסוד שערות הזקן וכרכחו יוטר חומר מהבל הפה. כי רישא תנינה, שהוא מוחא דא"א, הוא בבחינת המוחין שביהם הוא בבחינת חסדים מכוסים הנמשך בתיקון הי"ב, הנקרה וחטא, שהוא בבחינת הפה דאתני משערות מכל סטיין, שם אתגלי האי רוחא דרחצין אבחנתה למלבש

* שער מאמרי רשבי פרשת נשא דף רכ"ב סוף סור ב.

רייט) והנה חותם הוא בגיימטריא ס"ג. והענין הוא, כי אע"פ שיצא מרישא תליתאי שהוא שם מה דאלפין, וס"ג הוא לעילא מיניה ברישא

אור פנימי

שהיא מו"ס. וזה מה שאומר הרב, שהבל הפה דא"א אין לה גilioi אלא לעתיד. כי הפה הוא בח"ד שהיא משמשת רק לגלגולתא דא"א, והוא מבחינת בח"ד דהתלבשות, וע"כ הבל היוצא מהפה יכול רק להלביש בח"י האוי של העס דראש, אבל אין לה התפשטות מינה ובה לע"ס דגופא, ממשוות מהבחינת התלבשות בלבד.

אבל מו"ס, שהיא בinition הגבהת דראש דא"א, שיש במסך שלה בח"ג של עביות, המכונה חותם, כנ"ל בדברי הרוב בთhilת חלק ה. הרי יש שם בחינת התפשטות מראש לגוף, כי המלכות זמו"ס מתפשטה מינה ובה לע"ס דגופא ומביאה האורות דראש אל הגוף. הרי שהבל היוצא מן החותם יש לו התפשטות גמור לנוף, ובסוד זה נקרא עצמי. והוא שיר ריק למ"ס, שהוא ממש במלכות דבח"ג שנקראת חותם. אבל הבל הפה, אין לו התפשטות מראש לנוף, להיווחה עצמיות דבח"ד השיר לגלגולתא, שאין שם עביות עצמית אלא בח"י הتخلשות בלבד, וע"כ אינה מושגת עתה אלא לעתיד, דהינו אחר שתתגלה הוווג על מלכות דבח"ד בבחינת העביות העצמיות שלה, בס"ה הייתה בראש פנה. שהוא הגilioi מראש דעתיק שיש לו בח"ד דעביות, אמן עתה גגנות בו, ואין לה גilioi תנ"ל רק אחר התקינו. וכן ע"כ ונבנה נתברר היבט סוד ההבל היוצא מן הפה. וכוכר.

רייט) אמת הוא שהחותם הוא ברישא תליתאי אבל הוא בני ס"ג לרמזו כי משפט נמשך ס"ג אשר ברישא תנינא וכיו' ומשפט יצוא לרישא תליתאי. כבר נתברר זה היבט בחלק י"ג. בסוד קromo דאוירא אוזכר

בשורות דיקנא בבחינת ג"ר. אמנם איינוorchesh לאבר ממש, שפירשו יסוד דכלים פנימיים, כי השורות הם מבחינת מקיפים בלבד, ואינם כלים פנימיים. וכן "שהוא יותר חומרי מתבל הפה" כי הבל הפה אין בו הארחת השערות, אלא רק בחינת אתפנוי משערות מכל טטרון, והוא משום שנמשך מרישא קדמא, שהיא בחינת ס"דצלי", שם אין ה"י יודית מאור להיווחה מתקנת בסוד עוקא דכיא, ואין שם עניין ירידת העビות, משום שאין עביות מורגשת שם, כי העוקא ה"ס התקין דג"ר דבינה שאינה סובלת ממש צמצום עביות לעולם, וע"כ נבחן הבל הפה לרוחני מאד. אבל מותא דאוירא שכבר בחינת צמצום נהוג בו, כמו"ש שם, ע"כ נהוג בו עניין של ירידת עביות ממנו, שה"ס ה"י דנפיק מאוירא דיליה ונעשה אור. וו"ש "שהוא חומרי יותר מהבל הפה" כי כבר בחינת צמצום נהוג בו מבואר.

רישא תליתאי נתפשט עד החותם דעתיקא שהואابر עצמי ואוטו ההבל היוצא ממש נמשך מרישא תליתאי. הבל פירשו או"ח, והיינו ע"י בחינת נוקבא שחכמה סתימאה אתתקנת ביה, שהיא מעלה או"ח ממש בבחינת הוווג דכלים הפנימיים וע"כ נבחן החותם לבחינתابر עצמי וממשי, שמננו מתפשטים כל אורות של הפרצוף מראש לנוף. ונחוץ לוכור כאן מ"ש שם בחלק י"ג. כי גלגולתא ומירס הם בחינת זכר ונבנה שבראש דא"א, הباءים מרישמו דהתלבשות ורישמו דעביות, שהוכר הוא בח"י רישמו דבח"ד דהתלבשות ויש לו קומת כתר, אבל אין יכול להתפשט לנוף, משום שאין לו בחינת עביות משורשו עצמוני, אלא מתוך הتخلשות עם בח"ג דנקבת,

א' תריד חלק י"ד תלמוד עשר הספרות גדלות הו"א

תנינא. עכ"ז העניין הוא, כי אם הוא שהחותם הוא ברישא תלתאי, אבל הוא בגימטריא ס"ג לרומו כי שם נمشך ס"ג אשר ברישא תנינא שהוא למעלה ממנו, ושם יצא לרישא תלתאי.

רכ) וגם לטעם זה חותם הוא בגימטריא ג' שמות של אהיה, לפי שהחותם הוא בינה, ולכך נרמזו בו שם אהיה שהוא בינה. וטעם הדבר

אור פנימי

נקרא חכמה סתימאה להיותו הו"ה דיודין שהוא חכמה וע"ב. ובזה תבין שמה שהחותם בגין ס"ג, המרמז להארת מוחא דairoia, במ"ס שהוא הו"ה דאלפין, הנה כל זה רק בערך שמת אח"פ דעתיק. ועל זה אומר הרב, שע"כ הוא בגין ס"ג אע"פ שהוא בחינת המלכות דמו"ס שהוא הו"ה דאלפין, שהוא להורות, שאין המו"ס מAIR דרך החותם הזה מבחינת חכמה של עצמו, אלא מבחינת הס"ג שבמוחא דairoia. שהוא הל' דצל"ם, המAIR דרך בו בחינת החכמה דל"ב נתיבות, אבל בחינת ג"ר דמו"ס עצמו אין לו שום גilio עם זה, והארת חכמה של הל' דצל"ם נבחנת רק לבחינת החוג"ת של עצמו, שהוא בערכו רק וזה שלו, וע"כ מרומו בהו"ה דאלפין. וזה אמרו,, חותם הוא בגין ג' שמות של אה"ה, לפי שהחותם הוא בינה, כי שם ס"ג מתלבש בשם מה"ה דאלפין, וכן נגンド הג' יודין בשם ס"ג יש ג' אלףין בשם מה"ה שהס"ג שמות אהיה המתחלין בא', וכל זה להורות שם נמשכים משם ס"ג אשר ברישא תנינא" דהינו מבואר, אשר הארת מוחא דairoia שהוא הל' דצל"ם, מתלבשת ומארה בחינת זו"ן דמו"ס, ולא בבחינת ג"ר דמו"ס, כי הג"ר דמו"ס סתום ואינם מתלבשים, וזה הרומו דג' אלףין שבשם מה"ה, שבבחינת הג"ר אשר הו"ן דמו"ס מקבלים הם בחינת ג' אלףין שבג' שמות אהיה, להיות חכמה זו איננה חכמה דעת"ב דאו"א, אלא דס"ג בלבד, שם ל' דצל"ם וסתים, שפירשו, אע"פ דאודכר, והל' נפקא מאיר דיליה ואשתאר אור, מ"מ הוא סתים למ"ס דלא תגללה הארת חכמה שבו לתחתוניהם. ונמצא כל מה שם מ"ס משפייע אינו משפייע מבחינת עצמו, אלא מבחינת מוחא דairoia בלבד. וההפרש הוא רב מאד, כי חכמה סתימאה והוא עצם החכמה דאו"י, אבל החכמה המושפעת ממוחא דairoia, היא בחינת חכמה דל"ב נתיבות, שענינה היא בחינת בינה השבה להיות חכמה, אשר הגד שנבחנת ליקות ע"ב וחכמה, מ"מ משורשה היא ס"ג ובינה. שבערך מ"ס נבחנת כמו בינה דחכמה, ולא חכמה ממש. ע"ת.

זה אמרו הוא בגין ס"ג לרומו כי שם נمشך ס"ג אשר ברישא תנינא שהוא למעלה במ"ס, ושם יצא לרישא תלתאי" כי הא' הראשונים ע"ב ס"ג מה' וזה רק בערך שהם אח"פ של הראש דרדל"א, כי א"א הוא מחציית הכתיר התחתון דנקודים, דהינו בינה וזו"ן שייצאו לחוץ ממדרגה, ונבחנת הגלגלתא לג"ר בינה, ומוחא דairoia לו"ת לבינה, ומ"ס לו"ן. וע"כ נבחנים הג"ר בינה שהיא הגלגלתא, לבחין ע"ב להיות מתקנים בם' דצל"ם. וזה בינה נבחנים בשם ס"ג, כי הם ל' דצל"ם ויסורת'ת שם הו"ה דס"ג. ומ"ס שם זו"ן ובחינת צ' דצל"ם, נבחנים לשם מה"ה דאלפין כמדת הוו"ן. וכל הערך הזה הוא ערך בחינת הכתיר דב"ן שבא"א, דהינו מבחינת מחציית הכתיר התחתון. אמן מצד מה"ה הוא כולי הו"ה דעת"ב דיודין, אפילו המו"ס שבו, כי ע"כ

הוא כמו שידעת כי שם ס"ג מתלבש בשם מ"ה דאלפין, כנזכר בתיקונים דקכ"א. וכנגד הג' יודין שבשם ס"ג, יש ג' אלףים במילוי מ"ה, שה"ס ג' שמות אהיה, שמתחילהן באות א', והם בגימטריא ס"ג. וכל זה להורות, כי הם נמשכנים מן שם ס"ג אשר ברישא תנינא. וז"ס פסוק הכל ס"ג כי אף שם מ"ה דאלפין נרמז בו עניין שם ס"ג.

רכא) והנה מזה החוטם דעתיקא, אשר נמשך מרישא תליתאי מ"ס דעתיקא, הנה ממנו נמשך אל דיקנא יקירה דז"א. והנה כבר הודעתיך כי דיקנא דז"א אינו אלא שיטת תקוניין, לפי שורשו הוא ר' קדישא של הוייה, ואין בו רק ר'ק, אבל אח"כ נתפסו לו נה"י, ואנו נשלמו בדיקנא דיליה ט' תיקוניין. זומ"ש באדי' שתא אינון תשעה אקרוז וככ' וכאשר עולה ז"א בתפלת מנוחה דשבת עד דיקנא דעתיקא, שעולה עד תיקון הח' הנקרא מזל עליון, ולא עד בכלל, הנה אז נשלמו בו י"ג תיקוניין דדיקנא דיליה. כי הרי עליה באותו הד' תיקונים תאדי'ן דדיקנא דעתיקא שהם: הט' והי' והי"א והי"ב. כי התיקון י"ג הנקרא מזלא תחתא, כבר ביארנו שהוא כללות כל הי"ב העליונים.

אור פנימי

בו רק ר'ק, כללمر, כמו ששורש ז"א ובבחינה עצמוינו איןו אלא ר'ק, וכל מה שהוא יותר מבחיה' ו"ק, אינם בו עיקר אלא תוספות, כן בבחינת דיקנא. אין לו בבחינת עיקר רק ר' תיקוני דיקנא הראשוניים, שהם בבחינת ר'ק, כי תיקון ב' וג' שם השערות של שפה עלאת, ואורהא דתחות וחותמא, הם בבחינת עבור א'. שהוא נפש. ותיקון הד' והה', שהם השערות של שפה תחתא, ואורהא שבתאם, הם בבחינת ר'ק דרות וג'ר דרות, כמ"ש שם בחלק י"ג. הרי שה' התקוניין הראשוניים דדיקנא הם בבחינת نفس רוחיהם ו"ק. ועם בתינת חד לכליל להונם ששה תיקוניים. זומ"ש שדיקנא הוי' אינו אלא שיטת תיקוניין, לפי שאין לו רק ר'ק ממשו. והנה ביאור זה עולה לפ' משורשו. בבחינת ביאור זה עולה יפה לפי שיטת המפורשים, שיש לו"א בקביעות גרבנחי' דנפש ונרבנחי' דרות. אמן הרוב עצמוני מבאר לפנינו מן בח' הרות אינו מקבל הגי' אלא רק הנפש רוח דרות. עיי'

וישטו"ת, שהם מקבלים מן ס' דצל"ס, שהם או"א עלאין שם ג' שמות אהיה. שהם באים המוחין בבחינת חכמה דל"ב נתיבות. אבל לא בבחינת היודין עצם, שהם חכמה סתימאות. וזה אמרו,, וכל זה להורות שהם נשכין ממש ס"ג שברישא תנינא" דתינוינו בבחינת מה שהוא או"ת מאה מקבל ממו, אבל לא בבחינותו עצמו דמו"ס, כי הוא עצמו אינו מתחפה מן הקרומה שלו, כמבואר.

רכא) החוטם דעתיקא אשר נמשך וכו' נמשך אל דיקנא יקירה דז"א. זומ"ש בחלק י"ג, שעיקר התקוניים דדיקנא נמשכים מרווחה דחיי אשר יוצא מתרין נוקבי פרדרשא, דרך אורחא דשפה עלאה ואורהא דשפה תחתה ע"ש בתקון ב' ודי' דילג תי"ד דא"א, וכו' מאיר החוטמא אל הדיקנא דז"א. דיקנא דז"א אינו אלא, שיטת תיקוניין, לפי שורשו הוא ר' קדישא של הוייה וαι'

רכב) וו"ט אותיות י"ד במילואה, אשר יש בה אותיות ד"ז י"ד על ה, הנזכר בפרשת ויקרא ד"י ע"ב. ואות ד' הם ד' תקוניין דעתיקא, הנמשכין עלאות ר' שהו"ז. אשר מתחילה היה ר'ק בלבד, ואח"כ מתוספו לו ונעשה תשעה ע"י נה"י האחרים שנתחדשו לו, ועתה נשלם ליה"ג תיקוני דיקנא, אשר הם סוד ג' פעמים אהיה הנ"ל שבג' אלףין דמיילי מ"ה דרישא תליתאה. ותיקון ה"ג כולל את כל ה"ב. כדמות מה שביארנו בדיקנא דעתיקא.

* רכג) עוד דע, כי אלו תיקוני דיקנא זו"א נזכרים בפרשת שלח לך, והם באופן זה: ארך א', אפים ב', ורב חסיד ג', נושא עון ד', ופשע ה', ונקה ו'. נמצאו ששיתא איןן. אבל תשעה אקרונו עם שלשה האחרים, מהם: לא ינקה, פוקד וכו', על שלשים. הרי שלשה אחרים, נמצאו כולם תשעה.

אור פנימי

לOLUMN באות רכ"ז ויש שם הוכחה ברורה דיקנא, הם ג' היות וחד כליל להן, דהיינו כמו השערות רישא. ונודע, שפירושם דג' היות אלון, הם ג' בחינות מל"ז כמ"ש שם, שב' היות דמ"ל דשערות רישא הם בימין ושמאל כלפי הפנים. והו"ה דצ' דשערות רישא הוא באחרוי רישא. וכן ב' היות דמ"ל דשערות דיקנא, הם ב"ח תיקונים הראשונים. והו"ה דצ' של השערות דיקנא הם ב"ד תיקוני דיקנא תחתן. נמצאו שב"ג שנה ויום אחד, בשעה שמMSG נה"י דמוחין דחולדה, וכנה ט' תיקוני דיקנא, הוא מקבל כנוגדים גם מב' היות מל"ל דשערות רישא. כי השערות רישא משפיעים אל שערות דיקנא. ועם זה תבין מה שאומר לעיל שהט' תיקוני דיקנא זו"א נמשכים מט' חורთא ומט' נימין דשערות רישא דא"א, אינו חולק על מ"ש כאן וכן להלן חלק זה אות רכ"ד שהם נמשכים מט' תיקוני דיקנא דא"א, שהוא משומש שהשערות דיקנא מקבלים תמיד משערות רישא, כי הם קומה אחת, כמ"ש בתחלק י"ג. אמן עדין חסר לו הד' תיקונים דחולדה. ואו יש לו ט' תיקוני דיקנא. ונתבאר שם בדברי הרוב, שי"ג תיקוני

* שער מאמרי רשבבי זיעא באדרא ווטא דף רצ"ה טור ב'.

רכד) ואלו הם התשעה הראשונים שבדיקנא דז"א. ומאים מלהלע. אל, רחום, וחנון, שהם ג' מן הי"ג דרישא, שהם יה"ו העליון של הדיקנא דא"א, בארכ, אפיקים, ורב חסד, שהם שלשה. נמצאו ג' עליין מאים מברים באלו הג'. גם השלשה אחרים, שהם: ואמת, נוצר חסד, לאלפיים. הם מאים בשניים תחתונים דז"א, שהם: נשא עון, ופשע.

אור פנימי

כآن קבלת הי"ק תיקוני דיקנא דז"א, מן הי"ג דא"א, וסדרם על פי ג' השמות שיש בדיקנא דא"א, שהם ג' הוירית וחדר כליל להן, ונודע שג' היוות אלו הם בחינת מל"ע, והם חב"ד חג"ת נה"י, ש"ד תיקונים הראשונים הם חב"ד, והאמצעים הם חג"ת, ותחנותם הם נה"י.

זה אמרו, "שאג' הראשונים דז"א, הנקראים בתורה: ארכ, אפיקים, ורב חסד. מקלבים הארטם מהג' הראשונים דא"א, שהם: אל, רחום, וחנון. שהם יה"ו של הוירית קדמאות דת"יד א"א. וכבר נתבאר לעיל בסמו, שג' תיקוני דיקנא אלו דא"א, הם הארתה גראני"י דעתך שמאייר בבחינת העיבור, שתיקון רחום הם ו"ק דעתיבור, ותיקון וחנון הם ג"ר דעתיבור. ע"ש. הרי שג' ת"יד דז"א מקלבים מכאן גראני"י שלימים דעתיבור, שהם גראני"י דעתך. והם יה"ו דהוירית הא' דת"יד דא"א.

ואמת נוצר חסד לאלפיים, הם מאים בשניים תחתונים דז"א, שהם נשא עון ופשע. כآن מפרש, כי הרוח של ה'ז"א של בחינת הדיקנא. כי הוירית האמצעית דת"יד דא"א היא בחינת חג"ת כנ"ל, שהוא רות. ומשמענו, שאינו מקבל מכל היה"ו של הוירית זו, אלא רק מן ויה' שללה בלבד, שפירושה הוא, ו"ק דרות בלבד. כי י"ה דהוירית האמצעית, שטם אפיקים ורב חסד דת"יד דא"א, אינם מאים לח"ד דז"א, אלא ויה' בלבד, שהם, ואמת עם נוצר חסד. וזה להורות שאינו מקבל מהוירית זו רק ו"ק בלבד, שהם ויה'. אלא שי' דהוירית תחתה דת"יד דא"א מתחברת עמהם, שהוא התיקון

ディקנא, המקבילים מהארת הד' נימין וחורתי של הויריה דצ' דשערות רישא. זה מגע לו בכ' שנים, אחר שימוש מיל' דצל'ם דמקפי אבא. כי אז נחמלא זקנו לנוועד.

מנחה דשבת עד דיקנא דעתיקא וכ' נשלט בו ייג' תיקוני דיקנא דיליה כי הד' עללה באוטם הד' תקנות תחאן וכ'ו. כי או' עללה ומלביש אל הג'ר דא"א, ולא אל הג' רישין ממש, שביהם תלויים הח' תיקוני דיקנא עליין, כי הג' רישין אינם נכללים בקומת ע"ב, שהם עלו אז לג'ר דעתיק לקומת כתר, אלא רק בחינת החג'ת דא"א שעלו עם או"א המלבושים אותו וגעשו לחב"ד דא"א, הם שקיבלו בקומת ע"ב. באופן שג' בעת עליית או"א לחב"ד דא"א, אינם במקום הח' תיקוני דיקנא עליין, אלא במקום הח' תיקונים תחאן התלויין בגרון דא"א, כי בג' רישין עצם דא"א עלו אז יותר לעלה שהם אז בג' דעתיק, כנ"ל. ונמצא שג' בעת ש"א השיג הל"מ דמקפי אבא, שפירושם, כל קומת ע"ב שיצאו באו"א בעת עלייתם לג'ר דא"א, עדין איינו נוגע כלום בה' תיקוני דיקנא עליין דא"א, אלא שנמצא בד' תיקוני דיקנא תחאן תלויה בגרון דא"א. וו"ש, "שעללה עד תלויה הח' ולא עד בכללי" כי התיקון מה' כבר עללה יותר לעלה מקומת ע"ב, והם בבח' הג' רישין דא"א עצמו, שאיפלו או"א לא הלבשו אותם, כנ"ל.

רכד) אל רחום וחנון שהם ג' מן הי"ג דרישא שהם יה"ו העליון של הדיקנא דא"א, בארכ, אפיקים, ורב חסד, שהם ג'. הרב מבאר

רכה) ולפי שהשלשה עלאיין הם אוטיות יה' של ההו"ה דברת כתפי דא"א, ואין שם כ"כ האריה גדולה, לכן אין בהם כדי להאריך זולתי בשנים תחתונים ולא בשלשה כמספרם. נשארו עתה ה' אחרונה שבhoe"ה עליונה דא"א, וה' תחתה שבhoe"ה תחתה דברת כתפי דא"א, ואלו הם מאירים כאן בז"א במדת ונקה.

אור פגימי

מבחןת נפש, וא"כ היה לו לקבל בחינת רוח מהhoe"ה קדמאות, ובבחןת נפש מהhoe"ה האמציעות כי נודע ש מבחינת הכלים נבחן תמיד שהעליזונים נגדלים מתחילה ולפניהם, תחילת נוטל בחינת נפש בגין דכלים, וע"כ נבלה האריה העיבור בהoe"ה קדמאות דידיינא, שם בחינת חב"ד דידיינא, אמן מבחינת האריה אין זה אלא האריה בה"י, אבל האריה זו יש לו בשלמות עם הג"ר, ע"כ נוטל שם כל ההו"ה. ובחינת רוח נבחן תמיד בהoe"ה האמציעות, הן מאורות והן מצלמים, נnodע. ו מבחינה זו אין לו בקביעות אלא ורק דורות, וע"כ איןנו נוטל שם אלא וזה בלבד ולא יה' שם הג"ר.

נשארו עתה ה' עליונה דhoe"ה עליונה דא"א וה' תחתה שבhoe"ה תחתה דברת כתפי דא"א ואלו הם מאירים כאן במדת ונקה. כבר נתבאר שהרב מדבר כאן בו"ק דז"א, שיש לו בקביעות, שהם באם מעיבור א' דז"א ויניקת דב' שנים, נnodע. שאו אין לו רק ברוחני" דנפש וו"ק דורות. ובחינת הכלים אין לו אלא חב"ד ח gag"ת וחסר בה"י, שהוא מטעם שעדין הה"ת שלו בעינים, וחסר אה"פ. ונבחן אוור הרוח בכל דילגלה, שבחינת תיקון קום נקראים חב"ד. ואור הנפש בכלים דעתים, שב' הקויים נקראים ח gag"ת עד החוזה. ונמצא שבוחה וזה היא בחינת עינים, כלולים מה ב' האין ייחדו, שהם: ה' בחינת מלכות חב"ד, וה' בחינת מלכות ח gag"ת אשר אה"כ כשהוא משיג הכלים דאה"פ, יורדת ה' ח gag"ת לבחינת נה"י חדשם. ואו קונה ג"ר דאורות. נnodע. וזה אמרו "ה' עליונה

לאלפים. כי ד' אוטיות דhoe"ה תחתה של הדיקנא הם הד' תיקוניין תחתין: לאלפים, נשא עון, ופשע, וחטא, ונמצא התיקון לאלפים, הוא י' דhoe"ה זו. וענין התחרבותו זו, הוא מפני שעיקר הז"א שיד לד' תי"ד תחתין דא"א, להיותם נמשכים מגילגלא, שז"א תלייא ואחד בת, כנ"ל (דף אלף תק"ס אות קמ"א) ע"ש בא"פ. וע"כ הוא צריך להארת hoe"ה תחתה גם בקטנותו. ומצעא, שוגם בבחינת רוח דידיינא דז"א, מairim לו יה' מתי"ד דא"א, שם, וזה מהhoe"ה האמציעות, וי' מן ho"ה תחתה.

רכה) יה' דhoe"ה דברת כתפי דא"א ואין שם כל כך האריה גדולה, לכן אין בהם כח להאריך זולתי בשנים תחתונים ולא בשלשה כמספרם. כמובן, ע"פ שיש כאן ג' הארונות: י' דhoe"ה תחתה, עם ויה' דhoe"ה אמציעות, אינם אלא לב' תיקונים דתי"ד דז"א, שהם ונושא עון, ופשע. והוא מטעם כיוון שהוא מקבל בחינת רוח שלו מן ויה' ח gag"ת, שהוא בתר כתפי דא"א, כי מבחי' רוח אין לו"א מעצם אצילותו אלא ורק בלבד, וע"כ איןנו יכול אז לקבל מבחינת ג"ר דhoe"ה ח gag"ת, שהם אפים ורב חסד, שהם י"ת וראש, אלא מוי'ה, שם ו"ק דלבת כתפי, שהם, ואמת, ונוצר חסד. נמצא כי אין שם אלא האריה קטנה, שהיא נפש רוח מנרבני" דרות, וע"כ איןנו מאריך לו רק בכ' תיקונים בלבד. אמן מהhoe"ה ראשונה המאריה לו בעבור, הוא נוטל כל ה' בחינות רוחני" דנפש, כנ"ל, וע"כ מairim לו בג' תיקונים. כנ"ל. ואין לשאול, הלא הרוח נבזה

רכו) והטעם, למה נצרכו שתי הhei הנזכר להאריך כאן, הוא מפני להאריך בז' אחרוניים, שהם פוקד עוז אבות וכור כנ"ל. והנה הם דיניין וצרכיים מיתוק והארה גדולה להמתיקם. והנה עם אלו השלשה הם ששה עשר, אלא שאלה נדחים מפני שהם דיניים.

רכו) והנה ההו"ה העליונה דא"א, שמאיר בז"א בשתיים מהם, אעפ"י שמקבלים הארה מהם אין הארתם שווה לעליונים, ולכך למטה בשמותם, אין בהם אותיות ואיז'ה"א, אבל אותיות יה' יש כאן למטה.

אור פנימי

חדשים, שה"ת יורדת מקום החוזה למקום עטרת יסוד דגה"י החדשין, כנ"ד, נמצא שההין של ב' הוות, הא' וב' מתיד' דא"א, המאים לו עתה לבחינת ראש ולנה"י דגדולות דכלים, הגה מקודם בעת קפטנות היי סתוימים וככלולים בנקדות החוזה כנ"ל. וו"ש, שאלו ב' התיון שהם כלולים עתה בנקודות החוזה בסתימה, צריכים להאריך לו אח"כ בעת שתואMSG נגה"י החדשין שלהם. שאו יורדת המלכות מהוזה ליסוד החדש, וקונה ג"ר דאוות ואז', הוא קונה ג' האחרונים המשלימים לו ט' תיקוני דיקנא. מבואר.

ששה עשר, אלא שאלו נדחין מפני שהם דיניהם. ככלומר. שsspואל, למה אין בג' תייד דז"א, שהם לא ינקה וכור, ופוקד וכור וועל שלשים. אינם נחשבים בתהייד דא"א גופיה, שאו היו לו ששה עשר תיקונים בדיקנא שלן. ועוז תירץ שאלו הם דיניהם, ואינם ראויים להתקנו בא"א, אלא רק בז"א, ככלומר, שהם מבחינה אח"פ השיכים לו"ז'א, וע"כ המה מתקנים עם נה"י חדשין של ז'א, ואין לא"א חלק בהם.

רכו) ההו"ה העליונה דא"א שמאיר בז"א בשתיים מהם וכור' למפה בשמותם אין בהם אותיות ריה אבל אותיות יה' יש כאן למפה. גוזר בזה, שלא חשוב כי מה שפירש לעיל זוז'א גוטל מן יה' ההו"ה דבר מה שפה, שהוא סובב על לבחינת כלים. ליה אומר כאן, שבחינת כלים, נבחנים ויה

הו"ה עליונה, וה"ת שבהייה תחתה וכור, מאירים במדת ונקה" כי מדת ונקה, היא נקודת החוזה, שהיא בחינת מלכותם שבו, והוא כלולה עתה בעת שחרר לו אח"פ, מן ב' ההין ייחד, כי גם ה"ת שצרכיה לשמש בו בניה"י כלולה עתה שמה עם המלכות דראש. הרי שמלאות ההו"ה קדמאות, שהיא מבחינת הכלים דחכ"ד, העתדים להיות בראש שלו, כלולה עתה בנקודות החוזה, שהיא בחינת ה' דוח'ה ההו"ה דחג'ת, דהינו היה מן הו"ה דבר כתפיו דהו"ה זו, כנ"ל. והם כלולים שמה ביתה.

ואין לשאול איך חשוב ה' זו דבר כתפיו דהו"ה דחג'ת, לב' תיקוני, כי חשב אותה לתיקון של ופשע, ועתה חשוב אותה גם לתיקון ונקה דז"א. והוא, משום שם ב' התקונים ונושא עמו ופשע, נחשבת ה' זו לבחינת קו שמאל, אכן מבחינת מקום הוווג היא נחשבת לקו אמצעי, וע"כ היא משמשת לב' תיקוני, כאן לקו שמאל, וכן נקודות החוזה, שהיא נקראת ונקה. כי שם מקום הוווג אח"כ, אחר שקונה הנה"י החדשין, שהוא יורדת ממש לבחינת היסוד.

רכו) למה נצרכו שתי הhei להאריך בז' אחרוניים, שהם פוקד עוז אבות וכור. הנה ג' אחרוניים אלו, שהם: לא ינקה, פוקד וכור, על שלשים. הרי הוא MSG אתם אחר שהוא MSG נה"י

א' תרכ ח'ק י"ד תלמוד עשר הספרות גדלות הו"א

רכח) וכמו שיש לمعלה בתיקון ראשון דא"א, מי אל כמור, ג"כ פה בו"א יש בו, אל, ג"כ בתיקון ראשון ממש. ותיקון השני דא"א, שהוא נושא עון, הוא התקיקון העשירי בו"א.

אור פנימי

השמות שבמיכה, שתיקון א' הוא מי אל כמור, וב' הוא נושא עון, וכו'. והוא תיקון העשרי בשמות שבתורה ב"ג מדות, שנושא עון עשרי, ופושע י"א, וחטא י"ב, ונקה י"ג, כנודע. ומה חשוב לכם ע"ש ז"א, הוא כמו"ש הוויה, שי"ג מדות שבתורה הם מבחינת קבלתם בו"א, וזה בא"ר דף קל"א ע"ב. תליסר מילן דרhami עתקא קדישא. מי אל כמור חד, נושא עון תרי וכו', לקובל דא אל רחים וחנון וגוי' ואינו להתחא. דהינו בו"א. עש"ה. וכבר הארכנו בזה בחלק י"ג.

אלו דהו"ה דהג"ה שנעשה בתיקון דז"א לבחינת י"ה דלים, באופן שנספש רוח DAOROT דרות, מלבושים בחב"ד חנ"ית דלים ו"ה דרות, ונמצא, שבחינת האור נוטל ו"ה דהו"ה דרות, ומחייבים כלים, הוא נוטל י"ה דהו"ה דרות. כמובן, שיש ערך הפוך בין אוורות לכלים. וזה אמרו „לטמה בשמות אין בהם אותיות ו"ה אלא אותיות י"ה כי בבחינת הכלים הם י"ה כמכואר.

רכח) ותיקון השני דא"א שהוא נושא עון הוא תיקון העשירי בו"א. דהינו ע"פ

חלק י"ד לוח השאלות לפירוש המLOTות גdotsות הו"א א' תרכא

לוח השאלות לפירוש המLOTות

- כד) מהו גן עדן עליון.
כה) מהו גן עדן תחתון.
-
- כו) מהי דיקנא נגבהת למעלה.
כז) מהי דיקנא נשפלת למטה.
כח) מהי דעת דז"א שבראש.
כט) מהי דעת היוצא מעدن העליון.
ל') מהי דעת המפסיק מא"א לוז"א.
לא) מהי דעת דנוקבא שבין כתפיה.
-
- לב) מהו הבל היוצא מחותם דא"א.
לג) מהו הבל היוצא מפה דא"א.
לד) מהו הגדלת האחוריים.
לה) מהו הו"ה דברר כתפיו דא"א.
לו) מהו הוצאת חמת מגرتיקת.
לו') מהן הלואת ושאלת.
לח) מהי התחדשות הנשומות.
לט) מהי התכללות או"א במזולא.
מ) מהי הタルחות הגורן בסיום לחוי.
גראש.
מא) מהי התנוצחות המוחין לחוץ.
-
- מכ) מהן ר' בחינות במוחין דז"א.
מכ) מהן ר' בחינות במוחין דנוקבא.
מד) מהם ר' תיקוני דיקנא. דז"א.
- א) מהו אב לאבנן.
ב) מהו אור הבא דרך שערות.
ג) מהו אור עobar דרך נקבים קטנים.
ד) מהם אורות כפולים.
ה) מהם אורות דחוקים.
ו) מהו או"מ העצמי דז"א.
ז) מהו או"מ השורשי דנוקבא.
ח) מהו או"פ שיצא ונעשה לאו"מ.
ט) מהם אורחין רחביין.
י) מהי אחסנתא דאר"א.
יא) מהו אין דעת אין בינה.
יב) מהו אין בינה אין דעת.
-
- יג) מהם ב' מני שפע.
יד) מהם ב' טטרין.
טו) מהי בינה ארוכה.
טו') מהי בינה שהיתה כלולה בחכמה.
יז) מהי בינה הנקרת רקייע.
יח) מהי בליטת אור בעורף.
יט) מהו בן חורין.
כ) מהם בני חי ומווני.
כא) מהו בנימים.
כב) מהו ברא אתادر לאבר.
כג) מהי ברכת.

א' תרכב ח'ק י"ד תלמוד עשר הספירות גדלות הז"א

סח) מהם י"ג בריות.

סט) מהם י"ג תיקוני דיקנא זז"א.

ע) מהו יוסף.

עא) מהם כ"ב אתון וי' אמירן.

עב) מהו קופף ראשו למטה והדיקנה נשפהת.

עג) מהו כת זכרות נגלה.

עד) מהו כת נקבות נעלם.

עה) מהם ככבים.

עו) מהי קלת משה.

עו) מהי כנחת הקב"ה לג"ע.

עח) מהי כפיתת ראש למטה.

עט) מהי כפיתת ראש בבחוי המול ונקה.

פ) מהי לאה גגדלת ורחל מתמעטה.

פא) מהו לא זקור ולא כפו.

פב) מהו מבוע דבריא.

פג) מהם מבועין ונחלין.

פד) מהם מוחין דהולדת.

פה) מהו מול.

פו) מהם מזולות.

פז) מהו מול וגוצר.

פח) מהו מול ונקה.

פט) מהו מילוי הוקן.

צ) מהי מלכות דאמא שאינה בכלל מהאין זז"א.

מה) מהם ז' תיקוני גלגולתא זז"א.

מו) מהם זכותא ומולא.

מו) מהו זקור ראשו ודיקנא נגבהת למשלה.

מה) מהו ז肯 התחתון דא"א.

מט) מהו ז肯 התחתון זז"א.

נ) מהו חוטם בגין ס"ג.

נא) מהו חי העולמים.

_nb) מהו חי חי חי'.

נג) מהו חידוש NAMES ישנות.

נד) מהי חירות.

נה) מהי חכמה שבסוד הדעת.

נו) מהי חכמה דלי"ב נתיבות.

נו) מהי חכמה הנבלת בכ"ב אתון וי' אמירן.

נח) מהי חכמה קדומה.

נט) מהו חמה בונראיה.

ס) חסד הא' זז"א הנקרא אברם.

סא) מהם ט' תיקוני דיקנא זז"א.

סב) מהו טפין נמשcin מהז"ב.

סג) מהו טית דתוטות דרחל.

סד) מהי י' דאדנ"י.

סה) מהי י' מתחפטת לכאנ ולכאנ וגשפת ד'.

סוו) מהי י' בראש י' בסוף דיאהדרונה"י.

סז) מהם י"ב מזולות.

חלק י"ד לוח השאלות לפני המלות גדולות הו"א א' תרכג

קטן) מהו עצמות העליון בלי לבוש.

קיים) מהם עקבים דלאה בכתף ותחל.

קיה) מהי ערלה החופפת על היסודות.

קיט) מהי פנימית חכמה שבסוד הדעת.

קכ) מהו צדיק אבד.

קכא) מהו צדיק דגנפיק מינתה.

קכב) מהו צדיק דעתיל בה.

קכג) מהו ציון.

קכד) מהו צלע.

קכה) מהו קיום והעמדות.

קכו) מהו קשר דחפiline של ראש.

קכו) מהן רחל ולאה.

קכח) מהם רישי כתפין דא"א.

קכט) מהו רקיע.

קל) מהו רקיע עליון בסוד הבינה.

קלא) מהי שאלת כלים דלאה מרחל.

קלב) מהי שאלת כלים דוחל מלאה.

קלג) מהם שבילין צריין.

קלד) מהו שורש רחל ועיקרת.

קלה) מהי שליטה המלכות.

קלו) מהם שלשה ערלוות.

קלו) מהם שימוש ואשרה נעלמים.

צא) מהו מקורה דבריא.

צב) מהו מקיף חורו.

צג) מהם מקיפוי ל"מ דז"א הכלולים.

צד) מהו משועבד לחורו.

צד) מהו נהירו.

צד) מהו נהירו וניציו דנהרא דגנפיק מעדן.

צד) מהו נהר יוצא מעדן.

צד) מהו נהר המתפשט בצדיו.

צד) מהו נציצו.

ק) מהי נקודה השורשית דרחל.

קא) מהן NAMES חישות.

קב) מהן NAMES חישות אב"א.

קג) מהן NAMES חישות פב"פ.

קד) מהו נתיב שלא אתיידע.

קה) מהו עדן העליון.

קו) מהו עדן התחתון.

קו) מהי עטרא דגבורה.

קח) מהי עטרא דחסד.

קט) מהם עיבור א' וב'.

קי) מהו עיבור ג'.

קייא) מהו עולם דאתכסיא.

קייב) מהו עולם דאטגליה.

קייג) מהו עונגה.

קייד) מהו עצמות העליון.

קיטו) מהו עצמות העליון עיי
החלבותות.

א' תרכד חלק י"ד תלמוד עשר הספירות גדלות הו"א

- קלח) מהם שערות היותר חומריים מהבל הפתה.
קמא) מהי תוספות ולא עיקר.
קמב) מהי תוספות כת.
קלט) מהם שעשועים במ"ז ומ"ד.
קמג) מהו תפארת בבח"י היתו בפני עצמו.
קם) מהם שעשועים בנשומות.
קמד) מהם תפנוקי מלכים.
-
-

לוח התשובות לפירוש המלות

דמלכות דצמוץ א', אשר על ידה חורמת הבינה לחכמה, כי אן יורדת ה"ת מעיניהם, שהיא הוציאיה את הבינה לחוץ, ונעשה הוווג על ה"ת שבמקומות הפה, שהווע באחינת המלכות דצמוץ א', הכלולה בשערות אלו.

ולפיכך, נבחן שאי אפשר לאו"א שישיגו קומת ע"ב, זולת ע"י המולין, שהם כללות השערות דיקנא, כי קומת ע"ב דאו"א היא ע"י בינה דאו"א שבסבה להיות חכמה, והוא אינה חורמת אלא ע"י המ"ז דשערות, שהם המולין. ומכאן נתחלקו ב' מיני חכמת באצילות. א' היא חכמה דאו"א עצמה שבראשו שנקראת חכמה סתימאה, והיא באחינת חכמה דאו"י האמיתית. והכמה ב' היא חכמה המתגלית ע"י המ"ז דשערות, דהיינו באחינת בינה שחורה לחכמה, שהיא קומת ע"ב דאו"א. וכן חכמה זו המכונה בשם „אור הבא דרך השערות“ דהיינו להבחין ולהוציאיה מבחינת אור חכמה דאו"א עצמו, שהוא חכמה דאו"י, ואיןו תלוי כלום במ"ז דשערות. וכן מכונה בשם „אור עobar דרך נקבים קטנים“ וזה ג"כ להגדיר החכמה דמיון היב' שהיא מתגלית רק ע"י המ"ז דשערות. אלא שיש כאן עוד כוגנה נוספת להבחין בין חכמה זו במקום יציאתה באו"א, שאנו אין השערות מצמצמים כלום אל החכמה, משום שהמסכים הכלולים בהשערות שם באחינת צר וקצר, ממשמשים להם ממטה לעלה. ובין החכמה דזו"א, שהוא מקבל המותין בהתלבשותו דאו"א, שהוא מקבל רק דרך נקבים קטנים, שהם המסכים לצר וקצר שהם מלמעלה ממנה באו"א, והחכמה של מהמעטה בהרבה על ידיהם. כמו"ש בתשובה י"ד ול"ז. (אות צ"א).

מדוע אב לאבhn.

א) יש בחינת חכמה דאו"י, והיא קומת א"א. ויש בחינת חכמה גו"ר, אשר הולוגת מתעלים ונעשים חב"ד דקומה ע"ב, שהם בחינת חכמה דל"ב נתיבות, ולא חכמה דאו"י. וקומת ע"ב דאו"א בא מה"ת הוגת דא"א שנתعلו ונעשה לחב"ד שלו, דהיינו מבחינת ע"ב דל"ב נתיבות, כנ"ל. וכשהוא מקבל אלו המוחין דע"ב מאו"א, מתעלים גם הוגת דז"א ונעשים לחב"ד. ומבבינה זו נקרא אבא, בשם „אב לאבhn“. כי הוגת נקראים אבות, והחכמה שלו, שהיא מחסד דא"א נקרא אב. ולפי שג"ר דז"א באים ג"כ מתחועלות הולוגת לחב"ד, מכונים גם הוגת דז"א בשם אבhn, וקומת ע"ב דאו"א בשם אב לאבhn. (אות צ"ח).

מדוע אור הבא דרך שערות.

ב) כבר נתבאר לעיל שבחינת השערות, הם מ"ז דמלכות דצמוץ א', להיותם מבחינת קומת א"א, שיצאה ברדיל"א, שם משמשת המלכות דצמוץ א', שהם בחינת האו"ח שהיו מלכישים שם לע"ס דאו"י, שלעתה ירידת המוחין לא"א, נתקנן או הפה דרדיל"א במלכות דצמוץ ב', שמכחה נתלבשו המוחין במל"צ, ובינה יצא להוץ מראש דאו"א, וג"ר דמוחין ההם, נסתלקו בסוד מكيف חור, והלבושים של המكيف הזה, יצאו להוץ בסוד מותרי מוחא ונעשו לשערות רישא ודיקנא. ולפיכך נעשו השערות למקיפים לאו"א, שהם בחינת בינה שיצאה לחוץ מא"א, דהיינו הגרון שהוא הכתיר שלהם. כי אין בינה חורמת לראש דאו"א להיות חכמה, זולת בחינת המ"ז בחזרת השערות שמה, שהם בחינת המ"ז

א' תרכו חלק י"ד תלמוד עשר הספרות גדלות הו"א

נבחן שרגלי לאה מחשיכין לכתר רחל, שהיא ג"כ מאותו הטעם. (אות ל"ז).

מהו או"ם העצמי דז"א.

1) המקייף בבחינה הרביעית דמו Hin, דז"א, שהוא המקייף העומד בנה"י דאו"א, שהם יישות, נבחן למקייף העיקרי דז"א. אבל המקייף דאו"א עצם, שהוא בבחינה השניה, נבחן רק למקייף שורשי, דהיינו מקייף דמייף, כי הוא בחיה עלי עליון ואין הפרצוף מקייף אלא מן העליון שלו. עי להלן בתשובה מ"ב. (אות קכ"ב). ואות קל"ב).

מהו או"ם השורשי דנוקבא.

2) בחינת הקשר דתפילין של ראש דז"א, הוא המקייף השורשי דנוקבא. דהיינו בחינת מקייף דמייף, כנ"ל בתשובה ר' בז"א. אמנם מקייף העצמי דנוקבא, היא בחינת המקייף שע"ג הנה"י דז"א, שהוא בבחינה הרביעית דמו Hin, דנו Hin. משא"כ הקשר של תפילין דז"א, הוא בחינה השנייה דמו Hin דנוקבא. עי' תשובה מ"ג. (אות קס"ג).

מהו או"יפ שיצא ונעשה לאו"ם.

3) הינו הג"ר של הע"ב המגוללה, שהוא נתלבש בהמוחין בעת יציאתם בג"ר דא"א המלבושים לג"ר דעתיק, אשר לעת לידת המוחין הנה מלבושים במל"ץ, והג"ר מתחכים בס"מ דצל"ס, שע"כ יוצאים הג"ר דעת"ב המגוללה לחוץ בסוד מקייף חור, כנודע, ולבושים יוצאים לחוץ בבחינת שערות רישא ודקנא. ולפיכך נבחנים השערות והתפלין, שהיו פעם בבחינת אור פנימי, דהיינו במקומות יציאתם, כנ"ל, אלא לעת לידת המוחין מכח התלבושים במל"ץ, יצאו מהמוחין ונעשה לאורות מקייפים. (אות ר"ד).

מהם אורחין רחביין.

ט) הכלים דהגת דז"א, שם מתלבש

מהו או"ר עיבר דרך נקבים קטנים.

ג) נתבאר לעיל בתשובה ב'. (אות צ"ה).

מהם אורות כפולים.

ד) ב' מדרגות שיש בינהן שינוי צורה, אין יכולות להיות במקומות אחד, כי אז היו "אורות כפולים" שזה לא יכול ברכוניות, כי מدت הריחוק הרווחני הוא מدت שינוי הצורה בלבד. כמובן. (אות ל"ז).

מהם אורות דוחקים.

ה) לפעמים ב' מדרגות באוט במקום, דהיינו בזמן שיש בינויהם השתוות, למשל, לאה ורחל ב' מדרגות הנ, כי האורות דלאה הם בחסדים מכוסים, אבל אורות דרחל הם בחסדים מגולים, כמובן. ועם זה, בעת קטנותה של רחל, בעת שהיא אב"א עם ז"א מוחזה ולמטה, שאו אחורייהם ביתה ופניהם מגולים כלפי חוץ, שפירושו, שرك אורות דחג"ת שהם חסדים מכוסים משמש בהם, אבל הנה"י שהם חסדים מגולים נעלמים או בפנימיותם. הנה אז יש השתוות בין רחל ללאה, כי גם רחל היא בחינת חסדים מכוסים כמו לאה. וע"כ הן נקשרות זו בזו ורגלי לאה מתלבשות בכתר רחל. אמנם נבחן שהן בחינת, "אורות דוחקים". כי הרגם שרחל מקבלת עתה חסדים מכוסים כמו לאה, מ"מ יש בה גם עתה נטיה לחסדים מגולים, שהוא להיפך מדרגת לאה, וכיון שרגלי לאה דוחק כלפי נתיחה עצמה, כי לאה היא מרגשת בתלבשות תוך הכתר שלה, הרי היא מרגשת דוחק כלפי נתיחה עצמה, כי לאה היא בחינת אחוריים דאמא הדוחה להארת חכמה, בסוד כי חפץ חסד הוא, אבל רחל כל חשכה היא להארת חכמה, והג שעתה אינה ראוייה לקבל הארת חכמה, והיא משותה עם לאה בחסדים מכוסים, מ"מ מרגשת דוחק מהמת האחוריים דלאה הדוחה להארת חכמה, שהוא היפך נתיחה. וע"כ נבחנו הלבשה וזה דכתיר רחל לרגלי לאה, בשם אורות דוחקים. גם

חלק י"ד לוח התשורי לפ"י המלות גולדות ה"א א' תרכז

ירשו אותם מא"א. וכן הב' עטרין שירש ז"א, ירש אותם מא"א, כנ"ל, מ"מ אינם נקראיים על שמו דא"א אלא ע"ש או"א, כמ"ש בזוהר, ב' עטרין דאחסינו או"א לבנייהו, הרי שנקראיים על שם או"א. והוא מטעם שאין ה"א יכול לקבל אותם מא"א באופן ישר, וולת ע"י התלבשות באו"א. והנה נתבאר שבעת הוווג, שא"א עולה לג"ר דרדר"א והחג"ת שלו נעשים לחב"ד, הנה או אין לו צורך בהם, ואחסין אותם לאו"א ולז"א, וע"כ נקראיים המוחין ה הם בסם אחסנתא. (אות ק"ב).

יסוד דאמא, שנקרה אורח, נבחנים שהם מחייב השפע באורחין רחבים. כי יסוד דאמא מאיר אור חסדים בהרחבת, כנודע, כי ע"כ מכונה יסוד דאמא שהוא קוצר ורחב. אמנים לאחר אשנפסק יסוד דאמא, דהינו מנקודות החזה ולמטה, שהם הכלים דנה"י. כבר נפסק ממש שפע החסדים יסוד דאמא הבאים בהרחבת, וע"כ נקראיים הנה"י בשם כלים צרים מסוים שכל תיקונים הוא בסוד דאבא, שהוא בחינת צר וארך, וע"כ נבחן שהם מקבלים השפע מחייב שבילן צרים, כי יסוד דאבא נקרא שביל. (אות צ"ז).

מהו אין דעת אין בינה.

יא) נודע שחכמה דל"ב נתיבות, נקראי חכמה שבסוד הדעת, בדברי הרב (לעיל א' פ"ה) מטעם שאין בינה שבה להיות חכמה, וולת ע"י המ"ן דעת, שם זו"ן העולמים אליה בעיבור ומועוררים בה הקשר דבינה דאו"י עם הוו"ן דאו"י, ואנו חווורת עם החכמה פב"פ להשפייג הארת חכמה לו"ן. ומטעם זה היא מכונה ג"כ חכמה דל"ב נתיבות המורה על כ"כ אותן, שם בינה וי' אמרין דזו"ן בעיבור, כמ"ש הרב (לעלiot צ"ו) הרי שכל קומת ע"ב בדוחינת חכמה לאל"ב נתיבות תלויות בדעת, שם זו"ן, שאין הבינה חווורת לחכמה זולתו. ומכאן יצא הכלל הזה: „אם אין דעת אין בינה“ قولמר, אם אין הדעת מתחבר במ"ן אל הבינה אין הבינה מקבלת קומת חכמה. וכן להרפר: „אם אין בינה אין דעת“ כי אם אין הבינה שבה לחכמה, אין בחינת דעת בהמוחין, כי אין לו"ן הארת חכמה, ואין להם חלק בג"ר כלל, ואנו גם הוו"ן שלמטה מהטורי ראש. כנודע. ואופן, שהדעת והבינה תלויים זה בזו, שאם אין הבינה חווורת עם חכמה פב"פ לא יציריך הארת חכמה לו"ן, ואדרבת, הבינה מפסקת ודוחית באחריות שלה כל הארת חכמה מן הוו"ן, כנודע. וכן לא יציריך הבינה תקבל לקומת חכמה וולת ע"י התהבות הדעת אליה בבח"י מ"ן. כי

מהו אחסנתא דרא"א.

יא) אחסנתא, פירושו, נחלה וירושת. וסובב על מוחין דע"ב דאו"א, שהם מקבלים קומה זו, רק ע"י החג"ת דא"א שנעשה לחב"ד, וכיון שהם מלובשים של החג"ת דא"א בקביעות, ע"כ עתה שעלו החג"ת ונעשו לחב"ד שלו, עולים עליהם גם או"א ומתקבלים שם קומת ע"ב, כנודע וע"כ נבחנים אצל המוחין להם, שם ירש המוחין מא"א והגיע לנחלתם.

ודע, כי החג"ת האלו דא"א, מתחלקים בעת הזוג לב' מדרגות: ראש וגוף, כי ב"ש לכל אחד מהחג"ת האלו עלו לחב"ד שלו בקומת ע"ב. אבל השלושים התהבותים לכל אחד מהחג"ת, נשארו בבח"י גוף דקומה זו שהם הנקראים ב' כתפין דא"א. והנה המ"ן לשערות, אין לא"א צורך בהם, שהרי כל קומה זו דע"ב שיצאה בעת הזוג על חכמה דאו"י, הגבורה הרבה מחייב הע"ב אפיקלו מבחינת הקביעות יש לו בחינת ע"ב החכמה דאו"י, הגבורה הרבה מחייב הע"ב ע"י לעיל בתשובה ב'). ולפיכך הוא מורייש כל הקומה והוא אל או"א וו"ג. שא"א ירושים בחינת הראש דקומה זו, דהינו חב"ש עליזנים, דחג"ת שנעשה לחב"ד. וזה ירוש בח"י הגוף דקומה זו, שהם ב' כתפין שלו, שנשארו בבח"י גוף. ולפיכך הג"ר ע"ב דאו"א נקראיים אחסנתא דא"א. כי

א' תרכה ח' ל' י"ד תלמוד עשר הספירות גדלות ה"א

ה"ח, ונקרו בכללו עטרא דחסדר. ויסוד הוא בחינת הנוקבא בלבד, דהיינו בחינת המסכים המעלים או"ח, ע"כ הוא ה"ג המלבושים לה"ח, ובבחנת כלללה לעטרא דגבורה. וב' עטרא ייחד הם זו"ן דמותין הנקרים דעתם. עטרא זון זה אמר ר' רך בדעת זו"ן, אבל אמן זה אמר ר' רך בדעת זו"ן, אבל הדעת דאו"א עצמן, דהיינו המשמש לווג חז"ב דאו"א, אינם נקרים ב' עטרא. כי השם ב' עטרא מורה על מיעוט מיוחד, שהוא מדרת העטרה, דהיינו כח המסכים שבנה, הרבו על ה"ח וה"ג אלו, וממצאים ההארה חכמה שלא תגלל בהם כמדת ה"ח עצמן, שהם מדרת הת"ת הנושא העיקרי להארה חכמה, אלא כמדת העטרת יסוד. פירוש כי יסוד כולל ב' מסכים: דדרך ודנוקבא. שהם, בחינת צר דיסוד אבא, ובבחינת קוצר דיסוד אמא, אשר בח"י הדרך הוא מדרת היסוד עצמו, שהוא צר, ובבחינת הנוקבא היא מדרת העטרה שליל היסוד, קוצר דיסוד אמא הנכל ביסוד. אמנים נכללים שנייהם בעטרת יסוד, וע"כ מכח מדרת העטרת היסוד המלבישה על היסוד, אין הארה חכמה העוברת דרך בה, יכולה להארה זולת בחינת אוֹרחה למעברא בית, כמו"ש בחלק י"ג, אבל לא במדת הת"ת עצמו שהוא עטרא דחסדר הנושא להארה חכמה בגiley גמור. ולפי שבז"א אין העטרא דחסדר מאירה לפי מדתו עצמו, אלא כמדת העטרת יסוד, כנ"ל, ע"כ נקרו גם הת"ת בשם עטרא, כמו היסוד ממשום שאינו מאיר במדתו אלא כמדת עטרת היסוד, ומכאן בא השם ב' עטרא אל ה"זון דמוחין, שהם הדעת. אמן זה נהוג רק בזו"ן המקבלים קומת ע"ב ע"י החלבשות היסודות דאו"א שכיוון שאין יסוד אבא יכול להארה משתו לתתונותם בלבד הצר שבנו ומדת הקוצר שביסוד אמא, ע"כ מוגבלת הארתם במדת צר וקוצר דיסודות או"א שהוא בחינת עטרת יסוד דמוחין, כנ"ל. אבל באו"א עצמן, שהם מקבלים להווחין דע"ב במקומות יציאתו בגין דא"א, אשר המולין משמשים להם ממטה לעמלה, אין הת"ת שהוא ה"ח הנושא להארה חכמה, מוגבל

מטבעה עצמה היא תמיד בסוד כי חוץ חד הוא, ודוחית חכמה, (אות פ"ז).

מדוע אין בינה אין דעת.

יב) נתבאר לעיל בתשובה י"א. ע"ש.

מהם ב' מיני שפע.

יג) ב' קומות יש לאו"א דאצילות. א' הוא קומת הקבועה, שהיא קומת ס"ג המלבושים להג"ת דא"א, ואין להם חלק בגין שלו, שהם קומת ע"ב, והוא הם משפיקים בחינת ג"ר דבינה שהם חסדים מכוסים, ושפע זו היא הכרחית לקיום העולמות והעמדות, וע"כ מבחינה זו וווגם לא פסיק לעלמין. וב' היא קומת ע"ב שאו"א משיגים ע"י עליות לכ"ר דא"א, ונוטלים לומת ע"ב שלו, דהיינו קומת ע"ב היוצאה על המ"ן דשערות. ושפע זו היא למוחין דהולדת, הנקרים ברכה וחירות, ובallo מתחלקים עיקרי השפעה בעולםות. הא' שפע של קיומ והעמדה. והב' שפע של ברכה וחירות, שם מוחין דהולדת. וע"י להלן בתשובה י"ט שם במוחין דהולדת עצם נוהגים ב' מיני שפע אלו. (אות נ"ב וג"ה).

מהם ב' שפирו.

יד) ב' עטרא הם הדעת המשיב הבינה עם החכמה פב"פ. כנ"ל בתשובה י"א ע"ש. והמ בחינת זית דמותין שם זו"ג, שעטרא דחסדר היא ז"א דמותין, שהוא ת"ת הכלול ו"ק, ובבחון לה"ח. ועטרא דגבורה היא בחינת הנוקבא דמותין הנבחנת לה"ג, והיא נקרה יסוד דמותין, ממשום שאין מלכות דצמצום א' משמשת באצילות, שהיא גגונה ברדל"א, וממלכות דצמצום ב' נבחנת בשם עטרת יסוד, ממשום שכל שורשה היא נקודת החוזה דנקודים, שבחינת האורות היא עטרת יסוד. ע"י לתלן בתשובה ק. ונתבאר שtab' עטרא הם ת"ת ויסוד, שת"ת כולל ו"ק, והוא

חלק י"ד לוח התשורי לפפי' המלצות גדרות הז"ו א' תרכט

דא"א, כדי להורות ההבדל הגדול הנ"ל, הבא מסכת ירידת המוחין מדרגתן כמבואר. (אות קט"ו).

מדי בחינה ארוכה.

טו) אוריך פירשו בחינת חכמה. ונזה"י דאמא, בעת שם לבושים מוחין דתולדה, דהינו שם בהארת חכמה, נבחנים לבחינה ארוכה. (אות ל').

מדי בינה שודיטה פלויה בחרפהה.

טו)-node, שיש ב' מיני חכמות באצליות, א' היא חכמה דא"א, שהיא חכמה אמיתיית דאו"י. וב' היא חכמה דל"ב נתיבות, שעיקורתה היא רק בינה דאו"י, אלא משומש כדי. להציג לו"ז דאו"י היה חורה לבחינת חכמה דאו"י, ככלומר שחורה החכמה דאו"י לחתפסת בה, ע"כ נבחנת לחכמה מבחינת הבינה, ולא חכמה ממש דאו"י, כמו שהוא בא"י, כן הוא בפרטופים, ורק בעתק וא"א יש בחינת חכמה דאו"י, שותם לקחו קומת כתר דמ"ה וקומת חכמה דמ"ת, אמנים מאו"א ואילך, אין עוד חכמה דאו"י, כי או"א לקחו קומת בינה דמ"ה, וע"כ נוהג בהם רק בחינת חכמה דל"ב נתיבות שהוא בחינת הבינה שבבה להיות חכמה, דהינו ע"י מ"ן זוז", שאו מטעוררת בחינת „בינה דאו"י“ שהויה כללה בחכמה" דאו"י בעת אצילהה לו"ז דאו"י, ואו' עלויים או"א הכלולים בגרון דא"א, שהיא הבינה שיצאה לחוץ מחכמה דא"א, ועלויים עמה לבר. דא"א, דהינו שביבה דא"א חורה להיות חכמה, בשיעור הבינה דאו"י שחורה לחכמה בעת אצילהה לו"ז דאו"י.

ולפיכך מוגדרים אלו המוחין דע"ב הכאים ע"י חורה הבינה דא"א לראשון, לבחינת „גילי של הבינה שהיתה כבר כלולה בחכמה" דהינו של עניין של קומת חכמה זו, נמשכת מכח שכבר הייתה לבחינת חכמה בע"ס דאו"י בעת שהאצילה לו"ז דאו"י, וע"כ יש לה אותה המידה תמי,

במשהו ע"י היסוד דמוחין, כי אין שום מסך יכול לפעול עם כהו ממטה לעללה, כמובן, וע"כ הת"ת מאייר בהם בגליי גמור, ואין הוא נבחן בשם עטרא חדס, כי אין מוצמצם כלום ע"י עטרת היסוד.

והנה המוחין הילו דחכמה דל"ב נתיבות, ע"פ שאו"א לוקחים אותם מג"ר דא"א, מ"מ אינם מיוחסים אלא לתג"ת דא"א, משומש שאפירלו בעת עליה איןABA ואמא מלבישים לג' רישין דא"א ממש, אלא רק לתג"ת דא"א כמקודם לנו, אלא משומש שהחג"ת דא"א עצמו עלו ונعوا לחה"ד שלו ולקומה ע"ב כמו הג' רישין, ע"כ גוטלים או"א קומת ע"ב החדש זהה דא"א, הנעשה מן התג"ת שלו, שם חכמה דל"ב נתיבות, אשר א"א אין לו צורך בהם שלפיכך אחסין אותם לאו"א. כנ"ל בתשובה י' ונתבאר שם, שרק ב"ש עליונים לכל אחד מהחג"ת אחסין לאו"א, אבל השלשים התתונאים דכ"א מהחג"ת לא עלו לראש שלו, והוא אחסין אותם לו"ז, שם הנקראים ב' כתפין דא"א, ע"ש.

ותדע, שותה הבדיקה הנ"ל, אשר ת"ת שבאו"א נבחן לנושא הארת חכמה בגליי גמור בלי שום גרטק, וזהו ממדת הב"ש עליונים דכ"א מהחג"ת דא"א, דחסין אותם לאו"א. ובcheinת ב' עטרין הנ"ל, דהינו בבחינת צמצום של הת"ת שלא להאר אלא כמדת העטרה של היסוד, וזהו ממדת ב' הכתפין דא"א שם השלשים התתונאים דכ"א מהחג"ת. והוא מטעם שהם ממדת גוף, כי לא עלו לראש דא"א, ואני מקבלים בסיסות דאו"א שבראש, וע"כ אין הת"ת מאייר אלא בגרתינו, שותה ממדת העטרה. כנ"ל. ובאמת גם מוחין אלו אחסין א"א לאו"א, כי הם באים בנה"י דאו"א המלבישים לב' הכתפין, אלא כיון שאין לאו"א צורך בהם, כי יש להם המוחין בגדיים שבמקרים יציאתם, שהחג"ת מאייר בלי גרטק; כנ"ל, ע"כ או"א אחסינו אותם לו"ז. ולפיכך מגידר והרב תמיד הב' עטרין אל הב' כתפין

א' תרל חלק י"ד תלמוד עשר הספירות גולדות הו"א

שבולטין שם. ב' הוא על מצח דז"א, שם בולט בחי התית שבמוחין, שהוא בחינת הנושא להארת חכמה. וב' בליות אלו גם בחינת פנים, דהיינו על המצח, להיות בחינת אובי של המוחין, ובליתה הג' שהיא בחינת המסכים של המוחין, הנה תחלת יציאתה היא בעורף הו"א, להיות בחינת בחינת או"ח בלבד, שהיא בחינת אחר ולא פנים. ובליתה זו נקראת קשר של תפילין, והיא בחינת המקיף השרשי של הנוקבא. עי' לעיל תשובה ז'. אמנים עיקר מקומה היא במצח הנוקבא, בסוד תפילין של יד. כמו"ש להלן בתשובה מ"ג. (אות קנ"ח).

מזה זו חורין.

יט) ב' מני שפע יש במוחין דע"ב של ז"א. א' הוא בחינת חוו"ב של המוחין, המתוונים בם, דצל"ם, ומשם נמשך עיגוג וחירות, להיותם מתוונים בג"ר לבינה, שאין שום אהייה לקליפות ודינ'ם בהם. וב' הוא בחינת ב' עטרין שבו, שהם בחינת ל' דצל"ם, משם נמשך שפע של ברכה ותפנוקי מלכים, שהם מוחין דהולדת. ואין הו"א נבחן לשלם זולת עי' ההשלמה ב' מני שפע הללו. כי הוא צריך לעיגוג וחירות להיות בן חורין גמור, וזה מקבל מבחינת אחסנתא דאו"א, והם בחינת חוו"ב שלו. ורק ג' לגילוי דהארת חכמה שהיא ראוי להולדת, וזה מקבל בסוד הב' עטרין שלו, הנקרה מוח הדעת. (אות ס"ב).

מהם בני חי ומווני.

כ) בני חי ומווני, הם כוללים ב' מני השפע הנ"ל בתשובה י"ט. כי שפע דעיגוג וחירות היא בחי, "חיי" שאין קיום והעמדת לפרצוף זולתם. ושפע דברכה ותפנוקי מלכים, הם בחי, "בני ומווני" להיותם בחינת מוחין דהולדת נשמות. וכן הם מווני בסוד המשכות אור החיים. כי עי' מוניות גושכים החיים העליונים. וזה בחי' תוספות על

שבשעה שוו"ז עולים לה למ"ז, חורת לחכמה דראש דא"א. באופן שאין כאן שום חידוש בבינה, אלא גילי מלה בועלם. (אות צ"ח).

מדי בינה הנקראת רקייע.

יז) בינה שיצאה לחוץ מראש דא"א לבחינת גרון ווה"ת שלן, נבחנת לרקייע המפסיק בין א"א אל הו"ז, והוא מסבת האותורים של הדוחים להארת חכמה, ואין זיו"ז יכולות לקבל בחינת מוחין דע"ב מא"א. כמ"ש לעיל בתשובה י"א, שאם אין בינה חורת לראש דא"א לבחינת חכמה אין בחינת דעתה במוחין, שמשם באים מוחין דהולדת וע"ב לו"ז, וע"כ נמצאים א"ז ו"א ורחיב בחינת אב"א, שניה"י שליהם נעלמים, בסוד ואחריהם ביתה. הרי שיבנה שיצאה לחוץ מעלה מה נה"י דבלים וג"ר דע"ב מו"ז, ומבחןיה זו נבחנת,, היבנה בסוד רקייע המפסיק בין א"א לו"ז" וכוכן תלוי בה מדרת החיבור של הו"ז במוחין דע"ב מא"א, דהיינו בעת שחורת לראש, שאו יritten ז"א ב' העטרין דמוחין דע"ב מא"א, כנ"ל בתשובה י"ד. (אות פ"ז).

מדי בליות אור בעורף.

יח) נתבאר לעיל בתשובה ט"ו, שמוא"א ואלך אין בחינת ע"ב מלחכמה דאו"י, אלא מלחכמה דלי"ב נתיבות, שהיא רק בינה דאו"י החורות ללחכמה, ע"ש. ולפיכך אין במוחין אלא אלא ג' בחינות: א' בינה שחורה לחכמה, שהיא בג"ר שבמוחין. ב' היא בחינת תית' שהיא הנושא להארת חכמה. ג' היא יסוד, שהיא בחינת הנוקבא של המוחין האלו, שהוא הנושא לבחינת המסכים, המעלים האר"ח להלביש לאו"י, כנו"ע. וכגンド ג' הבדיקות הנ"ל אשר במוחין, יצאו ג' פרצופים: או"א, זו"א, ונוקבא, אשר עי' התוצאות המוחין לחוץ (עי' תשובה מ"א להלן) יוצאים ג' בליות לחוץ. א' על מצח דאו"א, שהם בחינת ג"ר של אלו המוחין

חלק י"ד לוח התשוי לפִי המלות גדלות ה"א א' תרלא

מדו גו טרז טליון.

כד) גו עדן עליון הוא בעולם הבריאות,
שהוא בינה. (אות מ"א).

מדו גו עדן תחונו.

כה) גו עדן התהנו, הוא בעולם עשו
בחינת יסוד דמלכות, שהוא נוקבא. (אות
מ"א).

מוני דיקנאנ גנבהת למעלה.

כו) כsha'a הוא בחינת הקביעות,
בחון שדיקנאנ דיליה גנבהת למעלה כלומר,
שהם גנבהים בחינת מקרים על או"א, ואין
או"א יכולם לקבל מוחין דע"ב המושפעים
על ידיהם. אמן בעות שוו"ן עולה להם
למ"ן, עולמים נה"י דא"א לחגית וחגית
עולם וונשים לחב"ד שלו, ואו"ל גם
או"א עם החגית דא"א, וומדים עתה במקומות
ג"ר דא"א. אמן לא במקום הג' רישין
שלו, כי הג' רישין על ג"ב למקום ג"ר
דורד"א, אלא במקומות הגרון וחגית דא"א
שלעו עתה למקום הג'ר. ובחון עתה
שהדיקנאנ נתולקה לב', כי ח' התיקונים
הראשונים שלה התלויים בלתיי הראש,
נמצאים עתה במקומות הג'ר דעתיק, שם
עומד הראש דא"א. אבל ד' תיקוני התאיין
התלויים בגרון, נמצאים למטה במקומות חב"ד
שלו, שם הגרון וחגית דא"א שנuttleו שם.
ולפיכך כדי להמשיך קומת ע"ב לאו"א,
יריד הראש דא"א עם הח' תי"ד העליונים
שלו למקום חב"ד שם עומדים או"א
ומוציא על ידי המ"ן דディקנאנ קומת ע"ב
לאו"א. שמול ונוצר נעשה לבחינת ה"ח,
ומול ונקה נעשה לה"ג, כנורע. ולפיכך בחון
זה,,שהדיקנאנ דא"א נשפט למטה" כי ח'
התיקונים העליונים שעומדים בעת הזוג
במקומות ג"ר דעתיק, נשפטים ובאים במקומות
או"א ונעים לבחינת ה"ח שלהם. (אות
קצ"ג).

קיומו העיקרי, כי קיומו העיקרי גמיש משפט
דמות הא' בנויל. (אות נ"ט).

מדו בנימין.

כא) ב' בחינות נבחנות בסוד הזוג:
א' בחוי צדק דעתיל בה, שהוא בחינת האו"ז
הכמה על המסך, וזה נבחן לבחוי יוסף,
ולבחוי כת זכרות שבוגר. וב' היא בחינת
צדיק דנפק מינה, שהוא בחינת כח הדחיה
על אור העליון שיש בהמסכים, שע"י זה
הם מעלים או"ז ומלבושים על או"ז כנורע,
וזהו בחינת בנימין, שהוא כח הנוקבויות
שביסוד, ומתחזק שאין אחיזה לפרוץ באו"ז
זולח האו"ז الملכישו, ע"כ נבחנים שניהם
כמו בחינה אחת, כמ"ש בוחר, ביה עיל
ומניה נפיק. כי לו לא כח המסכים שהם
בחינת צדק דנפק מינה, לא היה האו"ז
נאהו בפרוץ, שה"ס צדק דעתיל בת. (אות
ע"א).

מדו ברא אתהדר לאבר.

כב) מלת ברא מורה על חושך. בסוף
ובורא חושך. ובחינת המסכים שביסוד טרם
הגיעה הארחת חכמה לזו"א, הם בחינת חושך,
שהם בחינת צר וקצר הנמשכים בו, הדוחים
האור. אמן בעות הגיע המוחין דהארחת
חכמה לו"א, הנה כל גילים הוא דוקא
ב במסכים, אשר ביסוד, בסוד חסד דאטגלא
אפסומה דאמנה, דהינו ע"י האו"ז העולה
מן כל המסכים והם, ונמצא אשר ,,ברא
אתהדר לאבר" כי זה החושך שהיתה שם
ביסוד נתהדר ונעשה לכך מושך לאור החיה
שה"ס הארחת חכמה, ונעשה אבר ח"י בסוד
ט' ממעלה למטה וט' ממטה למעלה, ומוליד
ג"ר דנסמות הצדיקים. (אות פ"ז). ואות
קצ"ח).

מוני ברטר.

כג) נתבאר בתשובה י"ט. (אות נ"ט).

א' תרלב' חלק י"ד תלמוד עשר הספירות גדרות ה"א

מחי דעתו הוציאו מעדו העליון.

כט) יתבאר להלן בתשובה ל.

מחי דעת המפסיק מא"א לו"א.

לו) הנה נתבאר לעיל בתשובה י"ז
שבינה היא בחינת רקייע המפסיק בין א"א
לו"ג, בהיותה נתקנת באחרורים הדוחים
להארה ע"ב מז"א. אמן באמנת שורש
הפסיק הוה הוא יותר עליון, דהיינו בח"ס
גופיה, כי נתקן בנוקבא והוציא הבינה לחוץ
מראש, שהרי בינה זו הייתה כלולה במוחין
דא"א בעית יציאתם בג"ר דעתיק, אלא משום
שבעת לידי שים הרدل"א במסך עצמאו
ב', ע"כ לא נשאר בראש דא"א כי אם
גו"ע בלבד, שהם כתריא ומס', ובינה יצאה
לחוץ. הרי שבינה דגורו היתה כללה בחכמה
דא"א, אלא יצאה לחוץ מסכת הנוקבא דמו"ס
אתתיק בה, שהיא המסך שבחיך שלן.

ולפיכך נבחן החיך דא"א בחינתה „דעת
הפסיק בין א"א לו"א“ כי לו"א מסך
שביטוד דמו"ס שהוא החיך, לא היה בינה
יצאה לחוץ, ולא הייתה נתקנת באחרורים
הdochim חכמה מז"א. וכן בעית הוווג, כשה"א
מודוג בחיך וגרונו שלן על המ"ז דמולין,
ומוציא קומת ע"ב לא"א, נעשה היסודות הוה
שבחיך לבחינת „דעת היוצא מעדו העליון
ונכנס במוח ז"א“ כי נעשה בו הוווג לבחינת
ט' דאו"י שמעלה למטה וביח' ט' דאו"ח
שמטה למעלה, ומוספעים המוחין לא"א
ומאו"א לו"א, כנודע. אמן אין עדן העליון,
שהוא מו"ס, משיער מביח' עצמו, אלא מה
שמקבל ממוחא דאו"ר, כמ"ש לקמן
בתשובה ב' ע"ש. (אות פ"ו).

מחי דעת דנוקבא שביון כתפייה.

לא) כבר נתבאר לעיל בתשובה כ"ח.
אשר ז"א שיש לו שורש בדעת דראש של
או"א, יכול להמשיך גם לעצמו את הדעת
לראשו, משא"כ הנוקבא, לבחינת גבורה
שליה לא שימושה בדעת דאו"א, ושורשה

מהו דיננו נשפטת למضا.

כו) היינו בעית הוווג דפה דא"א כדי
להוציא קומת ע"ב לא"א, שאנו יורד המול
ובוצר, שבו כוללים הח' תיקוני דיננו עליון,
ממקום הג"ר דעתיק, שם עמד הראש
דא"א, אל מקום או"א המלבושים על חב"ד
דא"א שם עומדים או"א, והם נעשים לה"ח
שליהם. כו"ל בתשובה כ"ז ע"ש. (אות
קצ"ג).

מחי דעת דז"א שבראש.

כח) אע"פ שכל דעתם ז"ת, דהינו
בח"ז ז"ז שעולים למ"ז לא"א כנ"ל
בחשובה י"א. מ"מ הם נאחזים בראש דאו"א
ונשארים שם, כי אין קיום והעודה למוחין
דע"ב דאו"א זולתם, בסודם אין דעת אין
בינה בבחינת חכמה כמ"ש שם. ומכך זה
מלביש ז"א לתגה"י דאו"א, וכתר שלו נעשה
מן ת"ת דאמא מחוז ולמטה בבח"ז אורות
וכלים דאמא, כי כמו שז"א נשרש
בסוד מ"ז הנשארים שם, כנ"ל, כן נוטל
חלק הת"ת שלתם בגוף לחלקו, כי לו"א
התלבשותם בבח"ז ע"א עצמו לא היה בהם
בחינת חסדים מגולים, כי בחינותם עצם
הוא חסדים מכוסים, כנודע. ומאותו הטעם
משיך גם הז"א בחינת ב' העטרין לבחינת
ג"ר שלו, אע"פ שהם באים מבה"י שלשים
תתאיין דחג"ת דא"א, שהם בחינת גוף ולא
ראש כנ"ל בתשובה י"ד. כי זולתם אין גם
בז"א בחינת מוחין אלו דע"ב. וכמו שא"א
המשיכו בח"ז ת"ת דוגפה לראשם, כדי לשמש
ליהם למ"ז בראש, כן גם ז"א ממשיך אותם
בחינת ראש.

אבל הנוקבא, כיון שבחינת הגבורה
שליה, לא נכללה בווג או"א במקומות יציאתם,
אלא בחינת בניין הכלול בסוד דוכרא
שימש שם. כמ"ש להלן בתשובה צ'. ע"כ
אינה יכולה להמשיך הדעת שליה לראשה,
כי אין לה שורש בראשיו דאו"א. (קג"ב).

חלק י"ד לוח התשוי לפיה המלות גדולות הו"א א' תרג'ג

ולפיכך נבחן כאן בראש דא"א, ב' הבלתיים: א' הוא הבל דבחי"ד דתלבשות, המשמש לגילתה דא"א, שנקרה הבל הפה, כי הפה הוא בחי"ד בראש. ב', האו"ח העולה מבחי"ג דעבויות המשמש לחכמת סטמאות דא"א, שנקרה הבל החוטם, כי החוטם הוא בחי"ג בראש. כמ"ש הרוב כל זה בחלק ה' בתחילת ע"ש. גם בתברר שם, שבחינת הוכר בראש קומת הכתיר אין לו התפשטות ממעלה למטה לבחינת גוף, כי ע"פ שהוא מוציא קומת כתר בראש ממטה למעלה ע"י התכלתו עם הנקבה, מ"מ כיוון שאין בחינת עבויות משורשו עצמו, אין בו בחינת או"ח מספיק שיכל להתפשט ממעלת למטה לע"ס דכלים דגוט. וכל האורות המגיעים מראש לגוף, באים רק מבחינה הווה ואו"ח של הנקבה, שיש לה בחינת עבויות משורשת עצמה. ע"ש.

ולפיכך גם כאן בא"א, הנה הוכר של ראש שהוא קומת גילגלאה, שהאו"ח שלה הוא הבל הפה, כנ"ל, אין יכול להAIR לגוף ולתחתונים מהתארתו, משום שהבל הפה מספיק רק להבליש האו"י ממטה למעלה, דהיינו במקום הראש לבו, אבל אין מהו בבל הפה שיתפשט לע"ס דכלים דגוט, להיותו ורק יותר מדאי, משום שבאי מבחן"ד להתפשטות שאין בה עבויות כלל. וכל האורות המגיעים מראש לגוף דא"א וכן לתחתונים, הוא ע"י הבל החוטם, להיותו בחינת מסך דבחי"ג דעבויות, וע"כ הוא מתפשט ג"כ לכלים דגוט דא"א, כי יש בו זוג שלם כראוי. באופן, שככל האורות הראש א"א המגיעים לתחתונים, הם באים רק ממ"ס בלבד, ולא מגילתה דא"א, משום שהבל הפה אין לו התפשטות למטה מן הראש. (אות ר' ר' ח').

מדו הבל היוצא מפה דא"א.

לג) נתברר לעיל בסמוך בחשובה ל"ב.

מהחיל מראש דז"א מבחןת הזוג הב' אשר שם, שהמקיף יצא בבחית' קשר של תפליין דראש דז"א, ע"כ איננה יכולה להמשיך הדעת לבחינת ראש שלת, והוא נשאר בגוף שלה ברישי כתפין.

ומה שדעת שלה עומד בין כתפיה, הוא, מפני שם سورשו האמתי של הדעת כמ"ש לעיל בחשובה י"ד, ששורש של ד' המוחין אלו דחכמה דל"ב נתיבות, הוא חגי"ת דא"א, שב' המוחין חו"ב, נעשו מב"ש עלאין דכ"א מהג"ת, וב' העטרין שם ה"ח וה"ג, נמשכו מב' כתפין דא"א. ע"ש. הרי שהשורש הוא מבחןת ב' כתפין, אלא זו"א המשיכו לראש מכח הארץ או"א, כנ"ל, ונמצא הנוקבא שלא המשיכו לראש, נשאר עומד כמו בשורשו, דהיינו ברישי כתפין שלה. (אות קג"ג).

מדו הבל היוצא מחוטם דא"א.

לב) האו"ח העולה מהמסך ע"י הזוג דרכאה עם אור העליון, נקרא בשם הבל. כמ"ש בחלק ג' ע"ש. גם נודע, עניין ב' הרשימות הנשאות אחר הזדוכות של העליון, שכן רשיימו להתפשטות מן בחינה אחרונה, שאינה מנicha רשיימה דעבויות. ורשימו דעבויות שלמעלה מן בחינה אחרונה, וכן, שפרצופי אציילות נמשכו מפרצופי נקודים, שייצאו בזו אחר זו מסבת הזדוכות כמ"ש בחלק ז'. ע"ש. והנה עתיק אציילות הוא פרצוף הכתיר האמתי אציילות. כי בו משמש בחי"ד דעבויות, כמובן. אמנים א"א אציילות יש בו ב' הרשימות הנ"ל המשמשים ביציאת קומתו ע"י התכלותם זה בזה, שבחי"ד דתלבשות נבחנת לזכר, והוא בכלל עם בחי"ג דעבויות ויוצא עליו קומת כתר, והוא הנקרו גילגלאה דא"א. ובחי"ג דעבויות נבחנת לנקבה, והוא בכלל עם בחי"ד דזכר, ויוצא עליה רק קומת כתמה. כמ"ש בדברי הרוב בתחילת חלק ה' ע"ש.ה. וקומת כתמה זו נקראה כתמה סתימאה דא"א.

א' תרלד חלק י"ד תלמוד עשר הספרות גדלות הוז"

ותג"ת. גם נודע, שהי"ג תי"ד דא"א, נחלקים בעצם כמדו של המוחין פנימיים, למל"ז שהם ג' הוiot וחד דכליל להו. שחויה הא' היא ס' דצל"ם, ובחי' ראש וחב"ד ד Diskina. והויה' שנייה שם ד' תיקוני Diskina אמצעים ד Diskina, הם בחינת ל' דצל"ם ותג"ת. והויה' תחתה, שם ד' תיקוני Diskina תחאי', הם בחינת צ' ונגה'. וכיון שתג"ת דמותין דע"ב בחינת ד' ונגה'. ואלו הם בחינת הכתפין דא"א, כנ"ל, ע"כ נבחן הויה' האמצעית Diskina להויה' דברו בתפוי דא"א, כלומר שאינו בחינת ראש כמו הב"ש עלאי Diskina, שטム חב"ד וס' דצל"ם, אלא הם בחינת תג"ת כמו השלשים התחתונים הנקראים בתפין, והם ל' דצל"ם, ולפיכך מוגדרים בשם הויה' דברו בתפוי (אות רכ"ה).

מהו הוצאה חמה מרתקה.

(לו) הנה בחינת הוז' א דמות הדעת, שקרו הוא ממדת הת"ת הכלול לה'ח, יש לו ב' בחינות: א' בדעתה דאו"א עלאי, שם בחינת המוחין במקום יציאתם בג' דא"א. שם הוא מאיר במדתו, שהוא הת"ת הנושא להארת חכמה בגiley נמור. אמונם במוחין דז"א עצמו איינו מאיר במדתו עצמו בגiley, אלא רק ע"י התלבשות במדת העטרה שביסוד, שם בחינת המסתכים דצ' ואריך. ועי'ז' הארתו מתמעטה למדת העטרה, וקנה ממשום זה את השם, עטרא חדס. כנ"ל בתשובה י"ד. ובcheinת עטרא חדס הוז', נקרה שם בחינת ברתקית, כי הת"ת הוז' נבחן בשם חמה, להיוות עיקר הנושא להארת חכמה שבע"ב דל"ב נתיבות, שאין קומת ע"ב אחריה המוס' דא"א הנסתם בקרומה אוירה. וע"כ נמשל לשמש, כלומר לשורש כל האורות. ובاهיותו מלובש ומAIR רק כמדת המסתכים. דעתרת יסוד, שחווא הנרתק שלו, ע"כ נבחנת הארתו לבחינת הארתו חמה תוק נרתיקת. וכל זה נוהג רק בששת אלפי שני, אמונם באלו הוי דמיון רגלוין, או יارد הת"ת הוז' כמזהו

מהו הגדרת האחוריים.

(ל') הנה ב' מיני אחוריים יש בו"א: א' הוא אחוריים דתג"ת שלו, שהוא בחינת אחורייםesis דיסוד אמא, הדוחים חכמה, בסוד כי חף חסד הוא. ב' הם אחוריים דנה"י שלו, שהם בחינת אחורייםesis דיסוד אבא, שע"י אחוריים אלו מתגלת החכמה בהיותם בבחין צר ואריך. וכן נזהה לאה נטליה בחין אחוריים דתג"ת, בהיות פניה באחור דז"א מזוועה שלו ולמעלה. וע"כ נקרה לאה בשם עלמא דאתכסיא, כי מדתה היא חסדים מוכסמים מהארת חכמה. והיפוכה היא רחל, כי בעת גדלותה יורשת את אחוריים דנה"י דז"א וע"כ נבחנת רחל לבחינת חסדים מגולים והוא נקירתה עלמא דאתכסיא.

וננה בחיצות לילה, נעשה הוז' לו"א ולאה, לקבל בחינת כל' ורוחא מהארת ע"ב ס'ג העליונים לצורך רחל. והווג זה צריך להיות בבחין' אחוריים דנה"י, הראים לקבל הארת ע"ב, אמונם לאה אין לה רק אחוריים דאמא הדוחים הארת ע"ב, כנ"ל. וע"כ היא' צרכיה אל,, "תגדלת אחוריים" שלה, דהינו שתקבל את אחוריים דנה"י הראים לקבל הארת ע"ב לצורך רחל. ווגדליה זו נעשה לה ע"י אריכת רגליין זאמא, פ': כי אם מא מלבשת בה את נה"י דגדלות שלה שם בחינת ארוכה, דהינו מוגוג פב"פ עם החכמה שנקרהת ארוור, וע"י התלבשותה נה"י דאמא אלו בלאה, נגדלת אחוריים שלה כמדת אחוריים דנה"י דז"א, ואו ע"י זוג דפב"פ עם לגמרי עם ז"א, ואו ע"י זוג דפב"פ עם ז"א, היא ממשכת בחינת כל' ורוחא לצורך רחל. (אות ל"ב. א' תק"ח ד"ה וזה).

מהו הויה' דבר בטהר בתפוי דא"א.

(לה) נודע, שהמוחין דע"ב שא"י ז"א ז"א מקבלים, באים מtag"ת דא"א העולמים ונעשה לחב"ד. כנ"ל בתשובה י"ד. גם נודע, שהם מוחלקים לבחינת ראש וגוף. שב"ש עלאי דכ"א מtag"ת נעשים לבחין' ראש. והשלשים התחתונים שם הכתפין נעשים לבחינת גוף

חלק יי"ד לוח התשר' לפ"י המלות גדרות הו"א א' תרלה

וכן השערות יוצאים ונעשים לכלים חיצוניים ומקיים, וכן בגדרות כשוררים השערות בראש חורף גם הבינה לעמלה הקודמת להכל עם החכמה פב"ס. וכן זה מגע ג"כ אל או"א דazziות, שוקמות מליה ביבנה זו ד"א, לפיכך, נמצאים גם הם בחינה אחת עם השערות הון בקטנותם והן בגודלם, כנ"ל ביבנה ד"א. וזה דאו"א בדיקנא אתכללו, כי קומת ע"ב שלם תלויה למורי בדיקנא, שבקטנותם, הבדיקה נבחנת להם לבחינת מקיפים בלבד, ואין להם אלא בחינת גוף ד"א"א בעלי שם אהייה בראשם, מחת בינה ד"א"א שיצאה לגורו שהיא בחינת גוף. וכשלולים המולין לשמש למ"ז בעת חורה הבינה לראש ד"א"א, או משיגים או"א קומת ע"ב שלם. הרי שבוחנת ע"ב שלם כללה למורי בדיקנא. (אות ק"ה).

מחי התפללות הגורו בסיסו לחוי הארץ.

מ) בעת הוווג דבשיקין ד"א"א בפה שלו להוציא קומת ע"ב לא"א, שנבחן או שבדיקנא שלו התלויה בסיסו לחוי הראש שלו העומד במקום ג"ר דעתיק, היא נשפלה ובהו למקום החב"ד שלו הנעלמים מגרונו וחגית, כנ"ל בתשובה כ"ג, ע"ש. הנה ירידת הדיקנא הוו נבחן ג"כ לבחינת התפללות הגורו בסיסו לחוי הראש ד"א"א, ככלمر שכלפי התב"ד ד"א"א שהם הגורו וחגית העולו, נבחן הוווג הוה ד"א"א לבחינת עלייה והתפללות בהח' תיקוני דיקנא התלויים בלחוי הראש ד"א"א העומד במקום ג"ר דעתיק, כי בהתחשב כלפי ה' תי"ד נבחן שיירדים ממעלה למטה, מקומה כתר שבג"ר דעתיק, לקומת ע"ב שבגרונו וחגית הנעלמים לחב"ד. וככלפי הגורו וחגית הוה עלייה, כי עלי מקומת ע"ב שבמקומם ונכללו בסיסו לחוי הראש ד"א"א הנמצוא בקומה כתר במקום ג"ר דעתיק. (אות ק"ו).

מחי התנוצות המוחין לחוז.

מא) ב' בחינות זוגים יש בהארת מוחין

עצמו, דהיינו כמו בדעת דאו"א עלאין, וזה נבחן להוצאה חמה מרתיקה. (א' חקנ"א ד"ה וזה).

מהו הלואה רשותה.

לו) יתבאר להלן בתשובה קל"א וקל"ב. (אות ל"ג).

מחי התחרשות הנשומות

לח) השפעת המוחין דג"ר אל הנשומות נבחן להתחדרות נשומות, משום שכבר היו בהם אלו המוחין בעת הגדלותם דנקודים, ולפני חטא של אדם הראשון אלא שנתקלו המוחין מהם שניית באדה"ר, שחזרו ונתקלו מהם בסוד נשירת אברים דנסמותו. כמובן בחלק ח' בסופו ע"ש. (אות ד').

מחי התפללות או"א במולא.

לט) הגה או"א דazziות נשורים ביבנה ד"א"א, דהיינו בגרון שלו, להוות בקומת ס"ג. שבוחנת עליונה והוא בינה דאורות, בוגוד. והגה בינה זו שא"א נשירים בת, היתה בראש ד"א"א בעת יציאת המוחין שלו ברדיל"א, אלא לעת לידה נתתקן הרדיל"א במלכות דצמוץ ב', וע"כ נתקן ה"ס ד"א"א בנוקבא בכוד נוקבי עינים, והוציא הבינה לחוץ-ראש אל הגורו. ונודע, שאין בינה ד"א"א זו חורה לראש ואינה משגת שוב קומת חכמה וולת ע"י למ"ז דשערות, הבאים מתח' המלכות דצמוץ א', שהם היו ממשים לкомת א"א בעת יציאתם ברדיל"א בסוד למ"ז ולבושי מוחין, אלא שיצאו ממש לעת לידה בסכת המלכות, דצמוץ ב', נתתקן בהם הרדיל"א, כנ"ל. ועתה שבינה חוזרת לראש, הגה בהכרח שגם השערות חזורות בראש, הגה בהכרח שגם השערות חזורות למקומם הקודם, לשמש למ"ז וללבושים מוחין כקדם לכך. הרי שיציאת השערות מזו הכלים דמוחין להיות למקיים ויציאת הבינה מראש ד"א"א להגרון, הם עניין אחד, הון בעת קטנות, והן בעת גדולות. כי בקטנות ירידת הבינה לבתי גנון וגוני ד"א"א,

א' תרלו ח' ק י"ד תלמוד עשר הספרות גדלות הז"א

בهم בח"י חו"ב דמקיפים. ובחינת עצם הם חו"ג והם בח"י ד' פרשיות שלחפילון של ראש, ווגג הוה כיוון שבא בדור הכהות, ע"כ נקרא התנוצצות המוחין. כמו"ש בא"פ באורה. (אות קל"א, וככ"ג ובאו"פ א' תקע"ו ד"ה ובוה).

מהן ו' בחינות במוחין דז"א.

(מ) מתוך שאין העדר ברותני, נמצא, שבהעתקה האור ממוקם למקום איןנו נאבד משום זה מקומו הראשון, אלא כל העתקה ממוקם למקום, פירושו רק תוספות על הבדיקה הראשונה, כמובן, וע"כ יש להבחן, שיש בחינות במוחין דז"א: א' במקומות יציאתם, שהוא בעלי עליון שלו, דהיינו בראשיתו דז"א. ב' במקומות קבלתו אל המוחין, שבאים בעליון שלו, דהיינו בנה"י דז"א, שם בחינת ישו"ת, שהוא בח"י העליון דז"א. ו' הוא בביאתם לו"א עצמן. ונודע שבעת לידת המוחין נעלים שם הג"ר דע"ב למקף חור, מכך התלבשות ה"ם על הג"ר דמוחין, ע"כ נבחן בכל בח"י שיש שם או"פ ואו"מ. דהיינו ב' בחינות: או"פ ואו"מ, בא"א במקומות יציאת המוחין. וב' בחינת או"פ, ואו"מ, בנה"י שליהם, שבתם נכללו הוו"א בעת עירבו ומקבל מהם המוחין, וב' בחינות או"פ ואו"מ בו"א עצמן. הרי שיש כאן שע' בחינות במוחין דז"א. (אות ק"כ).

מו"נ ר' בחינות במוחין דנוקבא.

(מג) המוחין דנוקבא יוצאים על עטרא דגבורת של הנוקבא עצמה, ואינם בכלל המוחין דז"א שיזאים בא"א, כי העטרא דגבורת אשר שם, היא בחינת בניין הכלילה בסיסו הוכר, ולא בח"י הנקבה ממש. וע"כ יש לה זוג מייחד בראש דז"א אחר יציאת ר' הבדיקה דמוחין שלו, וע"כ מתחילה ממש ב' בחינות הראשונות של המוחין שלו. שום, האו"פ שיצא בראש הוו"א עצמן, והאו"מ שיצא לחוץ בסוד קשו של תפילין של. שום, ראשו. אמנים הנוקבא אין מקבלת אותם ממש,

דע"ב דל"ב נתיכות, בסוד עת רצון: א' הוא בעת יציאת המוחין ההם, שאנו ע"י הארת ע"ב ס"ג יורדים הפרסאות לשעתם, והפרצופים עולמים ונכללים זה בזה, שאו"א נכללים בג"ר דא"א וברד"א, ע"י הצללות תגרון בסיום לחיה הראש דא"א העומד במקום רול"א,כנ"ל בתשובה הסמוכה. שאנו יורדת ה"ת למקום הפה, לבחינת מלכות דעתcum א' שבפה דרדל"א, ויצאת על ידיה קורת ע"ב המגוללה, דהיינו שהג"ר שלו אינם מתחסם בם, דצל"ם הבהא רך מלכות דעתcum ב' כנודע. אבל לעת לידת המוחין האלון, הנה חורמת המלכות דעתcum ב' למוקמתה, וכן הפרסאות חזורים למקומם, והמוחין מחלשים שוב במל"ץ כנודע.

אמנם בהיותם במקומות נוגג זוג ב' המשיך להארת הע"ב ההייא, אלא בדרך אחר, שנקרו התנוצצות המוחין בם, דצל"ם, המה מסכת התלבשות המוחין בם, דצל"ם, מהנה נעשו לבחינת מקיפים מוחוץ לפרצוף, באופן שהג"ר דא"א שלא יצאו עמו בעת לידה, נשארו במקומות הג"ר דעתיק מוחוץ ונעשה למקיפים למוחין דא"א. וכן הג"ר דע"ב דא"א שלא יצאו עמהם בעת לידה, נשארו שם בא"א מוחוץ לבחינת מקיפים לאו"א. וכן עד"ז עד הנוקבא דז"א. כמו"ש בתשובה מ"ב ומ"ג.

ובעת רצון, מאירים החורתי והשערות לבח"י העטרא דגבורה שבמוחין, ואו יוצא הארתם לחוץ, ומכם בבינה דמקיפים שבעליו, שע"י זה נעשה זוג בח"ב דמקיפים ומאירים הארתם לפנימיות המוחין לבחינת הל' שביהם, דהיינו לדעת דמוחין, וכיון שהג"ר מלבושים בם, דצל"ם אינים יכולם בעת הוואת להאיר את החסדים שליהם אל הדעת ואו חלק זה של החסדים שאין מות הדעת יכול לקבלו, יוצא לחוץ מפנימיות הראש ומאייר על המצח של הפרצוף, בסוד תפילין של ראש. ויש בהם בחינת ד' מוחין חו"ב חו"ג, כי עניין הacakt הארץ חכמה בחסדים ה הם בעת שעוזו אותן לחוץ, האיר

חלק י"ד לוח התשוי' לפי המלות גדרות הז"א א' תרלו

לחג'ת דא"ק הפנימי, וננה"י שלו לננה"י דא"ק הפנימי, העומדים במקום ג"ר דנקודים, וכמו שיסוד דא"ק הפנימי השפיע אל או"א דנקודים, נמצא עתה גם יסוד דעתיק המלביש אותו שמשפע ליישות"ה העומדים עתה במנחת דשבת במקום ג"ר דעתיק הקבועים, שהם ג"כ במקום ג"ר דנקודים, והמעלה למטה דהשפעת יסוד דעתיק מקבל עתה ז"א המלביש לתג'ת דעתיק שהם במקום ג"ר דא"א הקבועים. ונמצא שז"א מקבל ז"ת דעתיק מפי יסוד דעתיק, בדומה לו"א דנקודים שקבל מפי יסוד דא"ק הפנימי שבאו"א דנקודים, והינו בת"י המועלם למטה יסוד דעתיק, כנ"ל, והם עושים ז"ת גלגולתא זו"א, ואו נשלם הכתיר זו"א. (אות ר"ז ור"ח. ובאו"פ שם ד"ה וחצ').

מהם זכותה ומולא

מו) האורות המושפעים מג"ר דביבה דהינו ממוחין הקבועים דא"א נקרים זכותא" משום שהם זכרים מאי ואין שום צמצום ודינמים יכולם להאחו באורות ההם, כנודע. והאורות המושפעים ממוחין דע"ב דא"א נקרים, משום שאין ממוחין ההם מתגלים בא"א זולת ע"י המ"ן של המולין. וו"ס. בני חי' ומזוני, לאו בזכותה תלייה מילתה אלא במולא, כי ממוחין דהולדת צריכים להארת ע"ב. דא"א הבאים ממולא, שאו הז"א שלם בבי' מיני השפע שנקרים בבי' חי' ומזוני, כנ"ל בחשובה יג' וכ' ע"ש. (אות נ"ט).

מהו זקור ראשיו ודיינה נגבהה למעלת.

מו) א"א מצד ממוחין הקבועים שבאצלות נבחן זקור ראשיו והדיינה נגבהה למעלת. שפירשו, שאו לא"א ותחתונים שום אהזה בראש דא"א, ודיינה שלו נגבהה למעלת, ככלומר, שהיא משפעת לחתחונים רק מלמעלה מרוחוק בסוד מקיטים בלבד, אבל בעת הווג, הדיקנא נשפהת למטה, כנ"ל בחשובה כ"ג. (אות קצ'ג).

כי אין לה אהזה בראש הז"א, אלא, רק בנה"י שלו, במקום החסדים המגולים. וע"כ יורדים ממש המוחין לננה"י זו"א, ונעשה שם ב' בוחינות: או"פ, ואו"מ, השניות של המוחין דנקבא. ומשם באים המוחין אל הנocabא עצמה לראש שלה, ונעשה בה ג"כ ב' בוחינות: או"מ, ואו"פ. ונמצאים שיש בוחינות גם במוחין דנקבא זו"א, כמו בו"א. כל בתשובה מ"ב ע"ש. (אות קס'ג. ואות קפ"ב).

מהם ז' תיקוני דיקנא דיז"א

מד) בהיות ז"א בבחינת ו"ק חסר ראש, איןו מקבל האריה רק בבחינת ז' תיקוני דיקנא מדיקנא דא"א. הנקרים אריך אפים, ורב חסד, נשא עון, ופשע, ונקה. פירוש: כי גרנחי' גופש דידיינה מקבל מג' תיקוני דיקנא דא"א הראשניים, שהם בוחינת יה"ז של הויה' ראשונה דידיינה. ונפש רוח דרווח הוא מקבל מו"ה של הויה' אמצעית דידיינה דא"א ומי' דהויה' תחתה, שם: ואמת, ונוצר חסד, לאלפים. וגו' הראשניים מאירים לני' מזרות. זו"א שם: אריך, אפים, ורב חסד. וגו' השנים דא"א, מאירים רק לב' מזרות זו"א, שם: נשא עון, ופשע. וה' דהויה' עליה שהוא תיקון ד' דא"א, אריך, עם נה' דהויה' אמצעית שהוא תיקון ח' דא"א, מאירים לתיקון ז' זו"א, ונקה. (אות רב'א. ואות רכ'ג רכ'ד רכ'ה).

מהם ז' תיקוני גלגולתא זו"א

מה) ז' תיקוני דגלאחה זו"א, הם שלמות הכתיר זו"א, שמקבל אותן מז"ת דעתיק, שהם ז"א דכתיר, כי עתיק והוא קומת כתיר אצילות. ומן השגתו אותן הוא לג' שנים, או בשבת במנחת, שעולה אז לג' דא"א המלבישין לו"ת דעתיק. ושיעור זה הוא מבחינת ממוחין הקבועים אצילות, אבל מבחינה עלייה הפרצופים, נמצא בעת שז"א עוליה לג' דא"א, שעתק עלה לגלגולתא דא"ק, ונמצאים ח' ח'ת דעתיק מלביםים

א' תרלח ח' ל' י' ד תלמוד עשר הספרות גדלות הז"א

אלא נה"י דא"א, שם בחינת זוקן התחתון שהוא צ' דצל"ם שווא דעת. הרי שכל בחינת דיקנא דז"א איןו אלא בחינת שערות דמות הדעת. אמנים גם הם נחלקים לפי עצםם על ס' ל"צ, כי בחינת ב' כתפין יש חו"ב ג"כ אלא שהם בחינת טפות הנמשכות דרך היסודות דאו"א ולא בחינת עצמות, כמ"ש להלן בתשובה ס"ב. ולכן בחינת דיקנא עלאה שלו הם מ"ל כמו בא"א ודיקנא תחאה הם צ' שלג.

ולפיכך זמן比亚תו דזוקן התחתון דז"א הוא ב"ג שנה, דהיינו אחר שמישג בחינת המוחין מז' דצל"ם דמוינו דע"ב, דהיינו שנעשנו לו ישס"ת, שאו משיג צ' דלאו המוחין. ובשבט במוסף משיג ל' שתיא בחינת ד' תיקוני דיקנא תחאי התலים במול ונקה. אמנים נכללים בה כל הי"ב תי"ד כנדע, אלא שהם בחינת ל' וחג"ת. ובכ' שנים, או בשבעת במנחה, או הוא משיג י"ג תי"ד שלמים. ואין דהינו שמשיג גם ס' דשערות דיקנא. ואין להקשوت הלא גם ב"ג שנה הוא משיג ט' תי"ד. אמנים זה הוא רק בחינת הארתם בלבד, ולא עצמות. עצמותם מתחילה בהשגתו את הל' דצל"ם, ומתחילה לגמרי בהשגתו את ה"ט דצל"ם, דהיינו בכ' שנה. כן"ל. והינו לגמרי כפי רעם של המוחין חו"ב חו"ג שהוא משיג: שב"ג שנה אינו משיג מחו"ב אלא הרה בלי עצמות. ובשבט במוסף, הוא משיג בחינת עצמות דבינה שהיא ל' דצל"ם וחג"ת. ובמנחה הוא משיג בחינת עצמות גם מחו"ב, כי או מקבל המוחין במקומות יציאתם. ועד"ז נמשכים לו ג"כ המליצ' דדיקנא. (אות ק"י).

מהו חותם בניי פ"ג.

ב) החותם הוא בחינת מלכות דמו"ס, שהוא בחיה"ג דעביות שם נעשה הוווג דקומה חכמה דא"א, כן"ל בתשובה ל"ב. ע"ש. ובחינת הויה"ה דס"ג הוא מוחא

מהו זוקן התחתון דא"א.

מח) השערות דיקנא דא"א בכללים מוחין דע"ב בג' העליות דז"א. כמו"ש להלן בתשובה ס"ח וס"ט. אשר ח' תיקוני דיקנאعلاין, התלויים בלחיי הראש דא"א, הם בחינת ס' דצל"ם וחב"ד. וד' חי"ד תחאי התלויים בגרון, הם בחינת ל' וחג"ת. ושערות שביסוד דא"א הם בחינת צ' ונגה"י, ונקראים זוקן התחתון דא"א. וכן, ככל אלו המוחין היוצאים על השערות דיקנא, אין לא"א עצמו שום צורך בהם, להיווח בחינת חכמה דאו"י. אלא שנחלקים בין או"א לו"ז, שבחיי ס' ל' דשערות דיקנא, שהם ב' המולין, לוקחים או"א, ובחינת צ' דשערות שהוא זוקן התחתון, לוקח ז"א להיווח בחינת נה"י דבר, וכך. באופן שכ' י"ג תיקוני דיקנא דז"א באים מוקן התחתון דא"א. ואע"פ שאין לו"א י"ג תיקוני דיקנא רק בעלותו לשגר דא"א, אמנים סולם המדרגות איןו משתנה לעולם, כי בעות עלות ז"א לשגר דא"א, נמצא ג"ר דא"א עצם שכבר עלו לע"ב דא"ק, ונגה"י שליהם עם ז"א, נמצא במקום ג"ר דא"א ש מבחינת הקביעות, הרי שאפיפלו בעלות ז"א לשגר דא"א עד הוא מלביש על יסוד דא"א כמו במדרגתו הראשונה, וע"כ מקבל הי"ג תי"ד עלאה רק מבחינת יסוד דא"א, שהוא מדיקנא תחאה שלו. (אות ק"י).

מהו זוקן התחתון דז"א.

ט) אין בחינת דיקנא דז"א שוה אל בחינת דיקנא דא"א, כי דיקנא דא"א כוללת כל המוחין: חכמה בינה דעת, שהם מל"צ דשערות דיקנא שלו שח' עלאין הכלולים במול ונוצר, הם חכמה, ותלויין בגרון וכלולים במול ונקה, הם בינה, וזוקן התחתון הוא דעת. כן"ל בדיבור הסמור, כי ג' בחינות מל"צ הם חב"ד. אמנים ז"א אין לו אהייה אלא בב' עטרין של המוחין שהם ב' כתפין דא"א, שהם מוח הדעת, וכן איןו מלביש

חלק י"ד לוח התשוי' לפ"י המלות גודלות זו"א א' תרלט

דודכרא דהינו שמתחלת מוציא הקומה במוחין של עצמו בסוד ח"י כנ"ל, שהוא עלמא דודכרא. ואח"ז משיע אותה הקומה לנקבת, שנקראת עלמא דኖקבא, ומוציא גם שם ט' מעלה למפה וט' מטה למעליה בבחינת המסכים שלה עצמה. ואו נבחן ז"א לבדו לבחינת יוסף, והנקבה לבדה לבחין בנימין, שבין שתיים יוצאים ח"י ספירות השניות: ווז"ס ח"י ח"י הוא יודך. דהינו ח"י בעלמא דודכרא וח"י בעלמא דኖקבא. (אות ע"ז).

מהו חיש חיש.

גב) נתבאר בתשובה הסמוכת.

מהו חידוש נשמות ישנות.

גג) עיי לעיל בתשובה ל"ת. (אות י"ז).

מדוי חירות.

גד) נתבאר לעיל בתשובה י"ט. (אות נ"ט).

מדוי חכמה שפטור הדעת.

גה) ב' מני חכמות נבחנות באצלות:

א' היא חכמה קדומה, שהיא חכמה דא"א הנסתמכת בקרומה דלא לאתפתחה. ב' היא חכמה שבסוד הדעת שפירושה, שאינה נשחת אלא ע"י המין דזו"ן שהוא הדעת, דהינו ע"י ב' המולין: ונוצר ונתקה, שהם ת"ת ויסוד הגנראים דעת, הנעים למן לאו"א, בעת עליות לג"ר דא"א. וכיון שאין חכמה זו נשחת רק ע"י ב' המולין שהם בחינת דעת, שהם בחינת מ"ן דזו"ן, ע"כ היא מוגדרת בשם „חכמה בסוד הדעת“. וכבר נתבאר עניין זה לעיל בתשובה י"א בביור אם אין דעת אין בינה, ואם אין בינה אין דעת. ע"ש. (אות פ"ה).

מדוי חכמה דל"ב נתיבות.

גו) חכמה דל"ב נתיבות היא חכמה

דאירא דא"א, שם מתלבש הדעת דרדל"א בעית עליית הג"ר דא"א לג"ר דעתיק ומוריד ה"י מאיר ואשתאר אויר, שהוא בחינת יציאת המוחין דע"ב דל"ב נתיבות, וכן ע"ד, והוא שחכמתה דא"א עצמו היא חכמה דאי"י, והוא בסתם בקרומה ואין מאיר כלל למטה להתחוננים, אלא שמאיר רק בחינת החכמה דל"ב נתיבות לאו"א ולוז"ן, ועל זה בא הרמו שחוטם בגין ס"ג, להורות שניין החוטם מאיר מבחינת חכמה סתימה עצמו, שהוא ע"ב דאו"י, אלא שמאיר ממהווין החודשים שייצאו על המין דשערות בדרל"א שמוחין אלו מתגלים במוחא דαιיר בחינת דעת דרדל"א, ומשם מקבל מוס"ד דא"א, ויורד למטה במקום חב"ד שלו, שם עמודים או"א וע"י זוג חיך גורו, מוס"ס משיע קומה זו לאו"א, בסוד השפלת הדיקנא למטה. הרי שככל הארית החוטם דרכ' תחיר לאו"א, הוא רק מבחי' הויה' דס"ג, שהוא מוחא דαιיר, ולא מקומת עצמו דמוס"ס. וע"כ החוטם בגין ס"ג, לרמו על עניין החשוב הזה שניין הח"ס מתפתח בשתה אלף שני להשפיע מחכמה שלו להתחוננים ממנו. (אות ר"ב).

מהו ח' הפלמייט.

נא) יסוד דז"א נבחן בשם יוסף, שהוא בחינת צדיק דעיל ביתה, דהינו ט"ס דאו"ז שהוא ממשיק. אמנם הוא כולל גם מבחינת בנימין, דהינו בחינת המסכים והמעלים ט"ס דאו"ת, כי מטרם שי"א משיע המוחין לנוקבא, צרייכים אותם המוחין להתגלות בו בעצמו, ואח"כ משיפיעם לנוקבא שלו. וכן הכרח הוא שיש לו גם בחינת בנימין המעליה ט"ס דאו"ת, שולחו אין שום זוג במציאות כל, וכן ע"ס שיטוד נקרא ח"י, למזו שהוא כולל גם בחינת המסכים דבנימין, ואח"כ הוא מעלה בעצמו ט"ס דאו"ז ממעלה למטה וט"ס דאו"ח מטה למעליה, שהם בגין ח"י. וע"ש זה נקרא היטוד „ח' הפלמייט“ להיותו ח' בחרין עליין, מהתחלת בעלמא

מהו חסר הא' דז"א הנזכר אפרהם.

ס) בוחינת חכמה דז"א, היא מעיקרת קצה הראשון מז"ק שלו שהוא חסיד, ובגדלו דז"א שהחסיד הוה שב להיות חכמה הוא נקרא אברהם. והוא הגוטרילון של אברהם, כי בעית שחג"ת דז"א נעשים חב"ד, מ"ה, ר' יוסי החדר שזקונה אז, והוא קונהנה נח"י חדשם, שאו געשה היסוד שלו לבחינת אברהם, שפירשו, שקונה כה התולדה. וכיוון שהוא רק בעית שקונה בוחינת חכמה שנקרה אברהם, ע"כ מרומו בו אברהם, מ"ה, אברהם ע"ש יוסוד החדש שזקונה אז, ומ"ה, על שם מ"ה החדש, כי קומת חכמה זו היא חכמה דמ"ת (אות קצ"ח).

מהם ט' תיקוני דיקנא דז"א

סא) אחר י"ג שנגה, שז"א קונה מוחין וננה"י דוגדות, אז נשלו בדיקנא דיליה ט' תיקונים, כי נוטspo לו עוד ג' תיקונים על הנ"ל בתשובה מ"ד. שהם: לא ינקה, פוקד וכו', על שלשים וכו'. (אות רכ"א. ואות רכ"ז).

מהו פטין נמשכו מהו"ב.

סב) כיוון שאין ז"א מקבל המוחין דע"ב מקום יציאתם בגדר דא"א, אלא ע"י התלבשות המוחין הום תור היסודות דאו"א, להיווחו עומד רק במקום רישי כתפין דא"א, שהם שלשים תתאיו דחג"ת שלא נתעלן לחב"ד שם מקום הוווג. לפיכך איןו מקבל מהו"ב דע"ב אלא בחינת טפין בלבד, כי כל העובר דרך התלבשות יסודות, נקרה בשם טפין. והוא מטעם שהמוחין מוגבלים במסכים שבטערת יסוד, ואינם מארים אלא כדי מתארת יסוד, דהיינו רק בבחינת אורחא למעברא ביה בלבד, כמ"ש לעיל בתשובה י"ד. עשה. וע"כ נקרה היסוד בשם מול, ע"ש שהוא מoil רק בבחינת טפין בלבד, כי זה השיעור של הארת חכמה בבחינת אורחא למעברא ביה בוחנן כמו הציר של טפין. (אות קי"ד, קט"ו, וקט"ז).

שבסוד הדעת, שנתבאר לעיל בתשובה נ"ה. ע"ש. וענין ל"ב נתיבות שחכמה הוו נקראת, הוא מרמז על כ"ב אתוון ו"י אמרין שהיא תלמיד כלולה מהם. כמ"ש הרב, שכ"ב אתוון הן בינה. ו"י אמרין הם י"ס דז"ו"ז בעיבור הבינה. (ע"י אות צ"ו) כי לא יצירז מציאותה של חכמה זו, זולת בצרוף זו"ז בעיבור הבינה, כי אז חורת הבינה לחכמה בשביל להאריך הארת חכמה לו"ז. ולכן כל זמן שיש לבינה קומה חכמה ציריך זו"ז להשר בראשה בבחינות מ"ז של העמדת וקיים המוחין, שם הוא משמש לדעתה של אבל לולא זו"ז, היא חורת תקופה לבחין עצמה, שהיא חסדים מסוימים, בסוד כי חוץ הסד הוא. ועל שם זה מוגדרת חכמה זו בשם חכמה דל"ב נתיבות. (אות צ"א. ואות צ"ו. ואות ק"ב).

מהרי חכמה הנכללת בכ"ב אתוון ו"י אמרין.
נו) כבר נתבאר לעיל בתשובה נ"ו. (אות צ"ו).

מהרי חכמה קדומה.

נ"ח חכמה דא"א נבנתה לחכמה קדומה, בשביל שאינה מאירה באצלות מא"א ולמטה, משום שחכמה זו נתקנה בקרומה שלא פסיק לעלמין, כלומר, שאפילו בעית הארת ע"ב ס"ג העליונים שכל הפרסאות נפסקות, וכל תחthon עליה לעליזון שלו, וכו'. גם או אין הקרים שתחת החכמה סתימהה דא"א נפסק, וכל בוחינת החכמה המשופעת לאו"א וו"ז היא רק בבחינת חכמה שבסוד הדעת, הנקרה ג"כ חכמה דל"ב נתיבות. נ"ל בתשובה נ"ה ונ"ו. (אות פ"ה).

מהרו חמה בונרטיקה.

נתבאר לעיל תשובה ל"ג.

ח' לוח התשוי' לפני המלות גדלות הו"א א' תרמא

עד הוכחתה וממשיך הוכחה עלה בז"א, שהוא ה' הדוייה, וע"כ יש לנוק' קומה ששה דהכמה עם ז"א, כי לו לא הא"ח של לה לא היה ז"א משיג קומת חכמה, וזה שעשו שניהם במדת שוה. וכיוון שה' לדגנ"י שהוא בחינת המשפט שבת, גורמת לכל זה, ע"כ היא נקראת בשם חכמה תחתה. (אות ע"ג).

מהו י' מטופשת לבאן ולפאו ונעשה ד'.

סה) ה' ראשונה של שם הדוייה, רומות לישוטה, שם בינה בעיבור זו"ג, שבת מרומות החכמה דלי"ב נתיבות, בסוד כ"ב אתוון יוד אמרן, שב"ב אתוון הם בינה, יוד אמרן הם זו"ג. וכן, שיטוטות אלו מלבישים על נה"י דאו"א, שעיקרם הם היסודות דאו"א.

לפייך נרמו בציורה של ה' זו עניין החלב נתיבות, כמו שפרשיות בזורה, אשר היל' שברקו זויות הימני של ה' זו, ה"ס עדן, שפירשו חכמה, ו' זו מטופשת לבאן ולכאנ' ונעשית ד' ובתוכה ר' הרומו על ז' וא בעיבור. פירוש: כי י' שהיא בחינת חכמה מטופשת תחילתה למללה בהagg בצדוק קומושכב ליחבו, כי שם מתגלת תחלתה בחינת יסוד אמא ذקער ורחב, וע"כ הקו מושכב למללה בלי התפשטות למטה, להרוות על בחינת הקצ'ר שבו, וע"כ הוא נמשך לרוחב להרוות על בחינת שפע החסדים. בהרחבת שבו. ואחר שה' עשה התפשטות זו על הגג ברוחב, היא מטופשת בצדוק קו זקור ולמטה בארכו, ונעשה לגל של ה' זו והגלווי של יסוד דאבא הצר ואורך, כי ע"כ הוא קו צר, להרוות על חסוד החסדים שבו, וע"כ הוא זקור לאורך, להרוות על שלמות הוכחה שבו המכונה אורך, ובצירוף שני הכוון האלו עשה צורת ד' שהיא בינה, ובתוכה ציר ו' המורה על ז' וא הנמצא או בעיבור של הבינה, ונעשה ע"י שלשות ציר ה'. והנץ רואת איך העיבור שתווא ו' שבבינה, גורם שיזדוגו ע"י ה' ב', היסודות דאו"א, שהם קו המושכב וקו הוקט,

מהו ט' תופעות דרחול.

(ס) אין בנוקבא דז"א הנקראת רחל, רק נקודה אחת בבחינת הקביעות, דהינו מבחינת הכלים דפנים, שאינם מתחמעים עוד אחר תיקונם. כי בחינת ז' תדקנות נקודם, לא יצאו שם אלא חב"ד הג'ת הכלים עד החוזה, ונקודה החוזה המלכות שביהם, SMBחינת האורות הם נבחנים להג'ת נה"י, וטרת יסוד היא המלכות שביהם כנודע, בערך ההפור שבין הכלים לאורות, ולעת תיקון הז'ת באצלות, לא יכולו להתקין בקביעות רק הכלים אלו דקנות נקודם, הנבחנים לכליים דפנים, שהם חב"ד הג'ת עד החוזה, לו"א. ונקודה החוזה למלאות. אבל מבחינת הכלים שמחוזה ולמטה דנקודם שיצאו לעת הגדלות שלהם, אע"פ שגם נבררים ונתקנים באצלות לצורך הוו"ז, שהם כל המוחין דג"ר שלו, אמנים אינם בו בקביעות אלא בעולה ויורד, לפ' מעשי התחנות. כנודע ולפייך כל היוצא בו"א יתר על ו'ק ה'ל, ובנוקבא יתר על נקודה כתר שללה, נקרא תוספת, ואני עיקר בהם, כי אינם בהם בקביעות.

ויש ברחל ב' בח' ט'ס דתוספות, א' הם רק מבחינת דארת כלם, והם ט'ס דתוספות שרחל קונה אותו ע"י זוג דיעקב ולאה בחוץ לילה. והם בבחינת הבריאה כל הלילה, ואני עולים לאצלות רק בבוקר בעת התפללה ויש עוד ט'ס דתוספות שהם ספירות שלמות מתקונות באצלות, והם אינם באים בבריאת, אלא בעת שרחל יורדת לבריאה גוטלית אותם לאה. (אות ל"ה).

מהו י' דאדגנ"י.

(ס) זוג דפב"ס דז"א ונוקביה, מרווחים בבי' שמות הדוייה אדגנ"י בשילוב, כות, יהודוניה, שי' של הדוייה שהוא ז' וא הוא בראש, ורומו לחכמה של, חכמה עלאה. ו' אדגנ"י הוא בסוף, ורומו לחכמה דנקבא. הנקראת חכמה תחתה. והטעם הוא, כי ה' הוא בחינת המשך שבנוקבא המעלת או"ח

א' תרמב' חלק י"ד תלמוד עשר הספירות גדרות הז"א

דצ"ר וקצר, ולפייך נקרא גם הת"ת בשם מול. והיוותם במספר י"ב מולות, הוא לרמו שאין בהם אלא ששה מעלה למטה ושהה ממעלה לעלה, שהם י"ב. ואין זה אומר שהם חסרי ג"ר, שהרי כל המדבר כאן הוא בקומת י"ב דז"א, דהיינו במוחין דהולדת. אלא הכוונה היא להבחין בין ח"ב ובין ב' העטרין, אשר מב' עטרין שהם ו"ק, נוטל בחינת עצמותם ממש, כי הם שורשי הז"א בעיקר, ואין לאו"א חלק בהם אלא רק מבחינת עליית מ"ן בלבד. ו מבחינה זו הם י"ב המולות. אבל הכוכבים, שהם הטפין הנמשכים מחו"ב הם לגמרי חלום ועצמותם של או"א, ואין לו"א חלק בהם אלא מה שהמ"ן שלו גורם להם קומת חכמה, כי אין בינה מקבלת חכמה, זולת ע"י הת"ת המתחבר אליה, כמו בע"ס דאו"י, ע"כ. נוטל ז"א חלק בחו"ב שלהם, ו מבחינה זו הם הכוכבים. ולפיכך יש בחינת הכוכבים קומה שלמה של ט"ס, בהיותם בחינות ח"ב, אבל במולות שורשם מתחילה מות"ת שהוא ז"א. אין הג"ר נחשבים בהם לעיקר. אמונם ודאי שגם בחמולות יש הארת הג"ר. ובחינת שמא וסירה, הם בחינת הב' עטרין למעלה בשורשם במקום יציאת המוחין בא"א, שם מאיר הת"ת שנקרא שם, בכל החלימות המגוררת, בלי שם גורתך, וע"כ איןנו נבחון שם בשם עטריא דחסד, הרומו לצמצומו במדת המastics שביסוד כנ"ל, אלא נקרא שם. להורות שהוא השורש היהודי של האורות שבעלמות נמשכים ממנה. ובחינת העטריא דגבורת עומדת שם למטה ממנו ואינה, מכחית עליון, וע"כ היא נקרה שם בשם סירה. אמונם שמא וסירה אלו אינם מאירים בركיע וזה בגוני, אלא בבחינת העלם, וע"כ הם מכונים בו בשם שמא וסירה הנעלמים. כי אין גילוי להמשם בלי גורתך, אלא לאחר התקיון באף הז' כנודע. (אות ע"ט).

מהם י"ג בריות

סח) נודע, שכל אתיותו של ז"א בא"א,

שמשייכים הארת ה' שהיא חכמה אל העובר שהוא ז"א. (אות ס"א).

מהרי ר' בראש ר' בסוף ריאיהוניה. ס) נתבאר לעיל בתשובה ס"ד. (אות ע"ג).

מהם י"ב מולות

סז) יסוד דז"א נקרא רקייע, וכל רקייע פירושו, מבידיל ומוחבר וכיוון שישוד דז"א, הוא הסיום שלו, נמצא מבידיל בין עולם דודוכרא לעולם דኖקבא, וע"כ נקרא רקייע. אמונם גם בו תלי הшибור שלהם, בסוד ח"י העולמים, שהוא חי ב' עליוני, בסוד ט' דאו"י. שמעלה למטה המתלבשים בט' דאו"ח שמעלה למטה המתלבשים בט' נ"ל בתשובה נ"א. ע"ש. ונודע, שאין העדר ברוחני ואינו העתקה למקום נוהג בו, ונמצא שאותו הקומה דט' ספירות שהוא משפט לኖקבא, נשארים קבועים ביסוד דז"א, לאחר שעברו דרך שם. וע"ז רמו בזוהר, שברקיע זה קבועים ככבים ומולות ושםא וסירה, שהם בחינות מסתעפים בקומת ט"ס שלו המושפעים לኖקבא. ככוכבים, פירושם: ג"ר של הקומה הנמשכים מבחינת אحسنאתה דאו"א, מבחינת ס' דצל"ט, שהם בחו"ב העליונים של המוחין, ולפי שMahon"ב אלו אין ז"א מקבל אלא טפין טפין, נ"ל בתשובה ס"ב, ע"כ נבחנים בחינת כוכבים, שמתראים כדמיון ניצוצי אורות. וע"ב מולות, פירושם: בחינת הוווג דב' עטרין של המוחין הנקרים דעת, שמדובר בחינת ו"ק שלהם: שעריא דחסד היא ת"ת, ועטריא דגבורה היא יסוד, נ"ל בתשובה י"ד ע"ש. ונקרים מולות, על שם עטריא דגבורה, שהיא יסוד הנקרו מול, והוא משום שאין עטריא דחסד שהוא ת"ת מתגללה מבחינת עצמן, כמו שהוא מאיר במוחין במקום יציאתם בא"א עליון, שם הת"ת נושא להארת חכמה בלי שם גורתך, אלא שמאיר כמדת המול, שהוא היסוד הנושא להמסכים

חלק י"ד לוח התשוי' לפני המלות גולדות הו"א א' תרגמג

מל"צ, כי עומד עתה במקום ה"ם' ונעשה הדיקנה תחתה ב"ג תי"ד, כמו הדיקנהعلاה. והבן את זה. (אות רט"ו).

מהם י"ג תיקוני דיקנא דז"א.

(ט) בזמנ ש"א עולה לג"ר דא"א, הדינו בכ' שנה, או בשבת במנחה, או כלל דיקנא תחתה דא"א בדיקנאعلاה, וזה קונה שם י"ג תי"ד כמו הדיקנאعلاה דא"א, כנ"ל בתשובה ס"ח ע"ש. (אות רט"ו).

מדו יוסף.

ע) עי' לעיל תשובה כ"א. (אות ע"א).

מהם כ"ב אהוון ווי' אמרין.

עא) עי' לעיל תשובה נ"ג.

מדו בוטף ראשו למטה והדיקנא נשפלת

(ב) בעת עליית או"א לג"ר דא"א, נמצאים הג"ר דא"א שעולים לג"ר דעתיק לקומת כתר, אמנם כדי להמשיך מוחין דע"ב לא"א, כופף בח' ראשו ויורד למקוםו שמקודם לכון, הדינו לקומת ע"ב, שם עומדים או"א, ומוציאו להם קומה ע"ב. ונבחן שגם הדיקנא נשפלת למטה, כי אין קומה ע"ב זו יוצאת אלא במ"ז דמלזין, והנה מול העליון עם הח' תי"ד נמצאים עתה תלויים בסיום לחי הראש דא"א, שעלה לקומת כתר לג"ר דעתיק, וע"כ הם צרכיהם ליריד מדרגותם שבעתיק, ולבא לבחינת סוט לחי הראש דקומה ע"ב, הדינו על מקום ג"ר דא"א שמקודם לכון, וע"ז נמצאים נשפלים. עי' לעיל תשובה כ"ג. (אות קצ"ג).

מדו כח זברות נגלה.

(ג) בבחינת יוסף שביסוד דז"א, הוא כח זברות נגלה שבו"א, שהוא בבחינת האורי שבכוונה, הדינו כח הנגלי הבא ע"י הוגג.

הוא רק בנה"י שלו, שעוקרים הוא יסוד, קו האמצעי. ועד"ז גם בקבלו משערות דא"א, יכול בבחינת הע"ס דכתר אינו מן התה", ז"א מבחינת הע"ס דכתר אינו מן התה", אלא מן הנצח, וע"כ אין לו אחזקה מעלה מבחינת נצח. והנה תחילת השגרתו משערות דא"א, הוא בעת שהוא מישג ה"ץ' דצל"ם דמוחין דע"ב, שהוא ביה' שני, וע"כ מתחילה בו אז צמיחת השערות זון התהthon של ה"א, שהוא בבחינת צ' דצל"ם של עצמו. אבל מילוי הדיקנאعلاה דז"א, הדינו ה"ג תיקוני דיקנא אינם אלא בעת עליתו לג"ר דא"א, שאו מישג ה"ם' דצל"ם דמוחין דע"ב, וע"כ קונה כל ג' הבחינות מל"צ של ה"ג תי"ד שלו, אלא רק מוקן התהthon של א"א, שהוא בבחינת צ' של א"א, ואע"פ שעולה אז למקום ג"ר דא"א, איזו סולם המדרגות משתנה לעולם, כי ג"ר דא"א עולמים או לע"ב דא"ק, ונה"י שלו נשרים במקום הג"ר שלו, שם עומד הו"א, ונמצא גם איז"א מלביש רק על נה"י דא"א ולא על הג"ר שלו ממש: הרוי שאינו יכול לקבל גם או אלא מן השערות דיסוד דא"א. ומ"ש הרב שהוא מקבל מ"ג תי"ד דא"א, הוא משומ שגם הג"ר דא"א נמצאים שם במקום נה"י שלו, אע"פ שעלו לע"ב דא"ק, משומ שאין העדר ברוחני. וע"כ הוא מקבל גם מדיקנאعلاה, אמנם דוקא בדור החלבותות בדיקנא תחתה, כי או הם נכללים זה מות. והבן.

וז"ס גודלה מילה שנכרתו עלייה י"ג בritchot, כי בעת עליית ז"א אל ג"ר דא"א, הוא מעלה עמו גם היסוד דא"א עם הדיקנא תחתה, ונכלל שם עם הדיקנאعلاה, ואו נתתקן היסוד עצמו בכל הג' הבחינות מל"צ, כמו שנתקנו הג"ר דא"א, שה"ס ג' הוויתות ועד דכליל לו, ונמצא אע"פ שימנע עצמו אינו אלא צ' בלבד, מ"מ קנה כל ג' הבחינות

א' תרמד ח' ל' י"ד תלמוד עשר הספירות גודלות הו"א

מדי כפיפת ראש בבחוי המול ונקה.

עט) ג' מצבים יש בא"א: א' בדרךינו במצב הקביעה שלן, שאו זקור ראשו למג'ורין, דהיינו שאין מהותם אחיה בראשו שלו, כי אם בחג'ת שלו בלבד. מצב ב' כשמודוג ליתן מוחין דעתך לאו"א, שאו געשים היג'ת שלו לחב"ד, אבל א"א עצמו נמצאים עולמים ג"כ לחב"ד, אף דעתיק, ואו כופף את בעת עליה זו בג"ר דעתיק, ואו מודוג שם על ב' המולין וגוצר ונקה ונוקה מוחין לאו"א. מצב ג' הוא כשמודוג ליתן מוחין ונגה"י חדשים לו"א, שאו איןיו יורדים למקום החב"ד החדש שלו, אלא עושה הוווג במקומו במקום ג"ר דעתיק, אלא שאיןו עושה הוווג על המ"ן דעתמותו, אלא על המ"ן דמול ונקה, משומן שאין בבחינת חכמה דעתומו יכול להיות מושפעה להחותונים מכח הקרווא דאתחפיא על המורוס, ורק בח"י חכמה המתגלה על המ"ן דשערות הוווג משפיע לתחותונים, וע"כ כופף ראשו למול ונקה, שעל המ"ן של הוווג משפיע מוחין דעתך אל הו"א. ומצב הוה נבחן בבחינת "לא זקור ולא קופף" כי איןו כופף למטה דמיינו במקום החב"ד החדש שלו כמו בא"א, אלא עושה הוווג במקומו בג"ר דעתיק, והוא כי הו"א הוא בבחינת נה"י דכתיר משורשו, כי הוא משורש נה"י דא"ק הפנימי, אשר השפיע עליו ונקרדה לאו"א דנקדים, וע"כ גם באצלות הוא נmars מוווג דא"א שבמקום עתיק, שם הוא קומה כתיר, ולפיכך אין א"א כופף ראשו למטה כמו בא"א, שאין לום אחיה אלא בקומת ע"ב. ולכן נבחן הוווג הוה שהווג לא קופף. אמן מצד שאיןו מודוג על המ"ן בבחינת עצמו, אלא במ"ן דמול ונקה, כב"ל, ע"כ נבחן ללא זכות, כי הוא משפל את בבחינת הוווג שלו לבחוי חכמה דל"ב נתיבות היוצאות על מ"ן דשערות, השפל הרבה מהינת חכמה של עצמו שהוא או"י, וכן ע"ב ולהלן (אות קצ"ג).

וע"כ נקרא כח זכרות נגלת, ובבחינת בנימין הכלול בסיסו דז"א, נבחן לכך נוכחות נעלם, כלמר כח ההעלה אשר במשך המעלים ודוחה האור לאחריו, שעיין זה מעלה או"ח ומלביש את האו"י, וכן (אות ע').

מהו כח זוכבות נעלם.

עד) נתבאר לעיל בתשובה ע"ג.

מהם ככבים.

עה) נתבאר לעיל תשובה ס"ג.

מדי כלת משה.

עו) נוקבא דז"א נקראת כלת משה, והיא רק מאותה הבהיר שהיא נקראת חכמה תחתה, דמיינו בעת של ידיה נגלה חכמהعلاה. כי משה הוא יסוד דאבא המגוללה מהזה ולמתה דז"א, ואין הנוקבא ראויה להמשיך בבחינת חכמה מטרם שמקבלת האrhoתו דיסוד אבא, בסוד אבא יסוד ברוח, וע"ב, נקראת בבחינה זו כלת משה. (אות ע"ג).

מדי כניסה הקביה לנ"ע.

עז) כתר דרכל שמחזיר את הט"ס שלו למדרגתו בחוץ לילה, אשר על ט"ת אלו דבוקים הגו"ע דנסמות הצדיקים שמוציאים בהה מתוך הקליפות לקדשות. נבחן לבניתה הקב"ה בגין עדן להשתחעש עם נשימות הצדיקים. כי הכתיר ה"ס הקב"ה, והחיבור עם ט"ס שלו שהם בבריאה, נבחן לבניתה בע"ע, כי ג"ע ה"ס הבריאת. והוא משתעש שם עם הנשמות שהוזרו לקדשה, כנ"ל, (אות מ"ב).

מדי כפיפת ראש למשה.

עה) ירידת הפה דא"א ממקומו, שהוא בפה דעתיק, אל הפה לחב"ד שלו כדי להזדוף וליתן מוחין לאו"א העומדים שם, נבחן לכפיפת ראש למטה. עין לעיל בתשובה ע"ב ולהלן (אות קצ"ג).

חלק י"ד לוח התשוי' לפ' המלות נדלות הו"א א' תרמה

הכתוב, באර חפורה שרים וכו'. ומבוצע, פירושו: מדור. שהוא יסוד הוכר, שהוא המקור של הע"ס דאו"י, שמננו מושפעים לבירא הנוקבא. (אות ס"ד).

מהם מבועין ונחלין.

(ג) יסוד הוכר נקרא מבוע, שהוא מקור השפע, ובחינתו או"י, ויסוד דנוקבא עלתה, נקרא נחל, בס"ה מנוח בדור ישנה ע"כiron ראש, כמו שביאר חרב, שכט המוחין זו"א באים מכח שמקבל מיסוד דאמא הנקרא נחל. וע"כ התארות הנמשכות מיסוד דאבא לו"א נקראים מבועין, וההארות הנמשכות מיסוד דאמא נקראות נחלין. (אות ס"ב).

מהם מוחין דחולדה.

(ד) מוחין דחכמה, הנקרא או"ר החיה, שז"א מקבל מא"א שבຄומת ע"ב, הם מוחין דחולדה, שעל יידיהם הוא מליד הגיר DNSMOT. אמן כשאין לו מוחין אלו דאור החיה, אין הו"א ראוי להולד ג"ר DNSMOT, כי אין בחיה עצמות נمشך אלא מאור החכמה. (אות ד').

מהו מול.

(ה) יסוד נקרא מול, משום שהוא משפטן האורת חכמה בבחינת אורחא למעברא בית, ושיעור חכמה בבחינה זו משוער כמו טפה, ככלمر שאין בה המשך, וה"ס טפה ורעתה של אור החיה, ולכן נקרא מול, ע"ש השפעתו הבאה רק בשיעור של טפין טפין, כנ"ל. (אות פ"ג).

מהם מולות.

(ו) נתבאר לעיל בתשובה ס"ג.

מהו מול וגוצר.

(ז) תיקון תח' של י"ג תיקוני דיקנא,

נקרא מול ונוצר חסד. כי כן נקרא ב"ג

אמנם ז"א אינו מקבל המוחין מקומת כתר, אלא רק בהתלבשות דאו"א, בסוד ג' שותפים: כתר ואו"א, כנדוץ. (אות ק"ג).

מדי לאה נגדלת ורחל מתגעטת.

(ט) בבחנות לילה ע"י המוחין דע"ב ס"ג העליונים, הנמשכים לו"א ולאת, המורדים ה"ת מעינים לפה, שאו מתעלמים ה"ת לחב"ד, ונגה"י, לTAG"ת, נמצא לאה סיום רגילה היה בנקודת התזה שמקודם לכך, יורדת עתה לסיום היסוד זו"א, משום שנתי"י דז"א נעשו לחג"ת הרי יירדה נקודת התזה למקום היסוד ועםם רגילה של את, כי הגנה"י האלו נעשו לחג"ת שהוא ג"כ בנקודת החזה, נמצא עתה שכתר דרחל ירד לסיום יסוד זו"א שהוא סיום האצילות, וט"ס דרחל שהיו נמשכים ומלבושים על נה"י דז"א שמקודם לכך, לקח עתה לאה לחקת, שהרי עתה נעשו לחג"ת, שם חלום של את, ולא של רחל. והגנה כל השינוי הזה בא, ע"י כניסה המוחין דאמא, שהם מוגארת ע"ב ס"ג העליונים, שהם מורדים ה"ת מעינים לטפה, כנ"ל, ע"כ נבחן, אשר עם כניסה המוחין מעלים הנה"י שם חלקה של רחל, אל בוחינת ה"ת שם חלקה של את, הרי נמצא שעם שיורים של כניסה המוחין נגדלת לאה וכפי שיעור לקיחת לאה מן הנה"י, כו' ירידת השם רחל לביראה, למקום הנה"י חדש שירח מקלט שם ע"י המוחין האלו. כי כפי שיעור הנה"י המתעלם להיות ה"ת כן שיעור החיבור דנה"י חדש מבריאות. אשר אח"כ ביום, כשרחל עולה לאצילות, היא מעלה עמה את נה"י חדש האלו מבריאות אל אצילות. (אות לי"ה).

מהו לא זקור ולא פופ.

(טא) נתבאר לעיל אותן ע"ט.

מהו מבוע דברוא.

(טב) יסוד דנוקבא נקרא בירא, בסוד

א' תרמו חלק י"ד תלמוד עשר הספרות גודלו ה'ז

מהרי מלפות דאמא שאינה בכלל מוחין
דז"א

צ) באלו המוחין דע"ב שז"א מקבלם מא"א דע"ב, היוצאים על המ"ז דמולין, אין לנוקבא חלק בהם רק הם שייכים לו"א לבדוק. ומוחין דנוקבא מתחילה לצתת בראש הוו"א, ושם הוא תחילת יציאתם, ואין להם אחיה בצעמות המוחין דז"א, אלא שיוצאים שם על זוג חדש שנעשה בבחינת מלכות דאמא שלא נכללה במוחין דז"א, ולא על בבחינת עטרא דגבורה דמוחין דז"א עצמוני.

פירוש הדברים: כי אע"פ שמ"ז דמולין הם בבחינת מלכות דצמצום א', המיויחסים למוחין דע"ב המגוללה שייצאו ברדיל"א לצורך א"א, כנודע, עכ"ז, אינם מבחינות המלכות האמיתית דצמצום א' בעצמותה, כי עצמות העביות שבנה גגונה ברדיל"א בסוד ראש פנה, ואלו העבירות הם בבחינת סוד שבמלכות זו דצמצום א', ולא המלכות דמלכות שבנה. וכבר נתבאר זה לעיל (דף א' שצ"ח באו"פ ד"ה ואע"פ). בפירוש דברי הוויה, שאמרו,, "ש"צ נימי אשתחחו בכל קוץ"א" שזה מרמז על בח"ד שבבח"ד, החסירה מהמסך זהה דשערות דיקנא. עשות.

ועכ"כ כתוב הרבה לעיל אותן ב'. שמול ונוצר הוא בבחינת ת"ת שב딕נא, ומול ונקה הוא בבחינת יסוד דיקנא, ע"ש. ולכאורה יש לשאל, ואיפה המלכות דיקנא, והיה לו לומר שהمول ונקה היא מלכות דיקנא. אמנם בכונה דיק לומר שהمول ונקה, שהוא בעל המוכנים שעיליהם נעשה הוווג, והוא רק יסוד שב딕נא, ובבחינת המסך כולל ביסוס הווה, ע"ד בנימיון הכלול ביטוף, אבל בחינת מלכות עצמה אין שם לגמרי, כי המלכות דמלכות דצמצום א' גגונה ברדיל"א בסוד ראש פנה, ואני נכללת אפילו, בשערות דיקנא, ועכ"כ אין בח"י מלכות במול ונקה, כי אם בבחינת יסוד מלכות, דהיינו בחינת בנימיון הכלולה ביטוף. ונמצא שכל אלו המוחין היוצאים על המ"ז דמולא, הם בחינת מוחין דדקורה לבך, ע"ד שכותב הרב

מדות הרחמים שבторה, כנ"ל בחלק י"ג. והוא כולל כל ה"ב תיקוני דיקנא דא"א, ונבחן לבחוי ת"ת דDickena. כי שערות רישא הם ג"ר ושערות דיקנא הם ז"ת שלהם, כנ"ל בחלק י"ג, ועכ"כ כמו שהת"ת כולל כל הוו"ק, כן מול ונוצר כולל כל הדיקנא מבחינת ה"ח שבנה. ומול ונקה, שהוא תיקון ה"ג שללה. וכבר נתבאר זה, שבחינת הת"ת הוא הנושא העיקרי לתארות חכמתו, ובבחינת המול ונקה, שהוא יסוד דיקנא, הוא רק נושא למדת המסתכים, שעיליהם נעשה זוג להעלות או"ח.

ומה שתיקון ח' שהוא בבחינת ת"ת דיקנא, נקרא בשם מול, אע"פ שם מול הוא בבחינת יסוד בלבד, כנ"ל בחשובה מ"ה, הטעם הוא, כלפי השפעת לחחותנים, כי ז"א אינו מקבל השפע של תיקון הח' שהוא ת"ת, מבחינת הייחו בפני עצמו, אלא רק אחר התלבשותו במול ונקה, וזה גם הוא אינו מאיר אלא כפי ממדת המול ונקה. כנ"ל בחשובה י"ד. ולפיכך ביחס החחותנים נקרא גם ונוצר חסד, בשם מול, כי גם ממוני אינו נשפע אלא טפין טפין. והוא רק בערך ז"א. אמנם או"א עצם, שב' המולין משמשים להם ממטה לעילו, נבחנו לסת הת"ת דיקנא, שהוא מאיר בהם בבחינת עצמו. בלא שום כיסוי בהנרתק של מול ונקה. כנ"ל בתשובה ל"ו (א' תיקן א' ד"ה ואם זה).

מדו מול ונקה.

פח) נתבאר לעיל תשובה פ"ג.

מדו מולוי הוקן.

פט) כזו"א הוא בבחינת ר"ק יש לו ו' תיקוני דיקנא, וכשיש לו ע"ס שלמות שהם מבחינת צ' דצל"ם, דהיינו ב"ג שנה ויום א', יש לו ט' תי"ד. ו襍קונה ל"מ דמקify אבא, דהיינו בכ' שנה, הוא נשלים ב"ג ת"יד כמו א"א, והוא נבחן שנמחלא זקנו. (אות ר"ג).

חלק י"ד לוח התשוי לפ' המלות גדרות הו"א א' תרמו

שבמוחין דז"א, שם יש עטרא דגבורה ממש מביתנית המול ונקה, ע"כ קבלה גם המלכות דאמא הארה מעטרא דגבורה זו של המול ונקה, וע"כ יצאו שם מוחין דע"ב בשבייל הנקבא, הרי שאין אל הנקבא עטרא דגבורה האמיתית אלא בחינת הארה בלבד מעטרא דגבורה שבז"א, וע"כ דעתה קלה, וע"כ אין הדעת משמש בראשה כמו בז"א, להיוtheta חסירה העצמות דעתרא דגבורה, כי עטרא דגבורה זו לא נגלה אלא במדת הוכר, דהינו בנימין הכלול ביוסף. ולא בחינת בנימין בפ"ע, שהוא המלות, מטעם של מלות מלכות דצמצום א' אינה באה גם בהשעות

דיקנא, כי גנונה ברידל". וכור זת. עם זה תבין מה שmediיק שם הרב בתلك ט' (אות מ"ב) וויל,, "שאלות הגבורות שיש בזוכר נקרים אשת חיל עטרת בעלה, שם מעלה גדרה מן החפדים, כי הם עדיין בתוקף הארחות והם גבורות מהארת החפדים וכו' כי כל זמן שלא תשש כה הארחת, והיא בהיוtheta חור הזוכר, אז היא גודלה מננו, ובויות הגבורות ניתנוין בה ומתחפשים בגופת שלת, ואח"כ געשים מ"ז ביסוד שלת, הנה נשמות הנוצרות ממש הם נשמות הנשים הנ侃ות, והם גרוועות מן הוכרים, כי הארחות חלושה וכורן כל זה היטב ואל תשכחו, עשי". דהינו מכברא, שכל חלקה של הנקבא בעטרא דגבורה שהיא בחינת מול ונקה, שעליה יוצאים הע"ב דל"ב נתיבות, אינה בחינת עצמות שלה, כי עטרא זו הוא בחינת בנימין הכלול ביוסף, והוא בחינת זכר, ורק על עטרא זו נאמר אשת חיל עטרת בעלה, כי רק עליה יצאו מוחין דע"ב בשרשם לעמלה בא"א, וע"כ שם גבוחים מן החסדים הבאים בעיקר מלכות דצמצום ב'. משא"כ בהיות הגבורות ניתנים מן הו"א אל הנקבא, הנה הם באים רק מלכות דאמא בעצמותם, שהיא בחינת מלכות דצמצום ב', אלא שיש להם הארה מעטרא דגבורה הדורי שהוא בחינת המול ונקה, אבל לא עצמות. וע"כ בהיות גבורה זו עוד כלולה בחוכר, נמצא מקבלת הארה זו

לעל שבודר עצמו יש בחינת נוקבא, בסוד בנימין הכלול ביחס, (ע"י אותן ע"י). אמן בחינת בנימין האמתי, שהוא בחינת נוקבא עצמה, אינה משמשת במוחין אלו כלום.

ונמצא, אחר שא"א משפייעים המוחין אלו לו"ז, בהתלבשות היסודות שלהם, הנה מלכות דאמא, שהיא כה נוקבא שבת, אינה בכללת בתלבשות זו. כי כמו שאין בחינת נוקבויות בהמוחין כי אין בחינת מלכות במול ונקה, כן אין עניין למלכות דאמא להכלל בתלבשות המוחין, ועל זה רמזו הרבה שאלות המוחין דנוקבא דז"א, יוצאים על,, "מלכות דאמא שהיא למטה מן היסוד דאמא שאינה בכלל המוחין שלו" כי אחר שנטתיימו כל השש בחינות דמוחין דדכורא, דהינו היוצאים על בחינת יוסף בלבד, אלא שבגנימין נכלל בו, כנ"ל. הנה אחר זה נעשתה הוווג בראש הו"א על המלכות דאמא שלמטה מיסוד, שהיא לא הייתה בכללת עד הנה בשום זוג מבחינתה עצמה, ונעשה עתה הוווג עליה, שהיא בחינת בנימין ממש, שהיא בחינת מוחין דנוקבא. וראש הו"א מתחילה שש בחינות דמוחין דנוקבא: ב' בה"י פ"מ בראש הו"א. וב' שניים פ"מ בניה"י דז"א. וב' שלישים פ"מ בראש הנקבא עצמה. כנודע.

ועם זה תבין הטעם, שהנקבא דעתה קלה משום שחרר לה בחינת העצמות עטרא דגבורה ואין לה אלא הארה בלבד של עטרא דגבורה, ובcheinת עטרא דחסד חסרה לה למורי, שאין לה מגנה אלא הארה מעוטת מאד. כנ"ל חלק ט' אות מ"א ע"ש. כי זה מטעם הנ"ל, כי אותה עטרא דגבורה שעלייה יוצאים המוחין דע"ב בא"א, דהינו בחינת מול ונקה, הוא בחינת בנימין הכלול ביחס, שהוא בחינת זכר, ואין שם שם גiley מבחןת המלכות עצמה, ועיקר הגבורה, שמוחין דע"ב דנוקבא יצאו עליה, הוא המלכות דאמא, שהיא בחינת מלכות דצמצום ב', שאיננה כלל מבחינת ע"ב הנ"ל, אלא מוחן מלכות זו דאמא דבוקהabis דאמא

א' תרמה ח' ל' י"ד תלמוד עשר הספרות גדולות ה"א

ומתעלם מהכלים פנימיים ונעשה למקייף ממעל להם, עי לעיל תשובה ח'. (אות ר"ד).

מהות מקיף ל"מ דז"א הבולטים.

צג) גודע, שכל המוחין בכל המדרגות מתחלקים על ג' בחינות: מל"צ, שהם: חב"ד, חג"ת, נה"י. הנבחנים: לחכמה, בינה, דעת. גם לאו"א, ישס"ת וו"ן. אמונם יש ג' בחינת מל"צ הבולטים כל ממדת המוחין שז"א אפשר לו להשיג, שהם שיעור קומה המוחין דע"ב מבחינות מקום יציאתם באו"א עליון,بعث שעלו לג"ר דא"א, שכל ממדת המוחין הם שיכים לו"א. אשר בחינת המוחין ההם במקום יציאתם באו"א שבמקומות ג"ר דא"א, הם בחינתם של אלו המוחין, והם בחינת חכמה דמותין, להיותם במקומות א"א שהוא קומה ע"ב וחכמה. ובחינת המוחין ההם אחר שנפתחטו להה"י דאו"א שהם במקומות ב' כתפין דא"א בעת הווג, ואשר שם עומדים או"א עליון בעת הקביעות, נהג שם בחינת הל', של המוחין, שם חג"ת דא"א, והם קומה בינה דאו"א הקבועים. ובחינת בית המוחין לו"א המלביש על נה"י דא"א, נבחנים ל"צ' של אלו המוחין, שהם בחינת נה"י ובחינת דעת. כנודע.

ובהיות ז"א בחינת י"ג שנה ויום א', וכן במוחין דהולדה שבכח"י חול, הוא מקבל רק בחח' צ' דמווחין. ובמוחין דיום השבת במוסף, הוא מקבל בחינת המקיף דל' שלו, שם בחינת או"א עליון דקביעות, ונעשים בו פנימיות. ובכ' שנה, וכן בשבת בעת המנוחה, הוא עולה לג"ר דא"א, למקום יציאת המוחין כב"ל, ואו' משיג המקיף דט' ואלו המוחין. וכל זה הוא רק בכללות, אבל בפרטות, יש בחח' צ' דמווחין ההם, ג' בחח' מל"צ, וכן בל"מ, וכן בכל פרט. (ר"ב ור"ו).

מהות משועבר לחו"ג.

צד) בחינת היסדים מגולים שז"א מקבל

בשיעור המספיק, אמונם בהיותם באים במוחין דגוכבא עצמה, שכבר נפרשה מהעטרה דגוכורה הדכויר, מתחלשת הארחתם בסוד נשמות נקבות, והם גרוועים מן החסדים, כי איןם עטרת בעלה, כי על הגבורת דמלכות, מביחיתה עצמה לבדה איןם יוצאים מוחין דע"ב, כי היא מלכות דצמצום. ב', דהינו מלכות דמא, ואינה נמשכת משערות דיקנא, שהם בתיה מלכות דצמצום א'. והבן זה מאד. (אות קב"ו וקנ"ח).

מהו מקורא דבריא.

צא) בחינת בניין שביסודו הנוקבא, דהינו בחינת המסך המעלת מ"ז להלביש הע"ס דאו"י, שהnockבא קונה אותו בנה"י גדלות החדשים שלה, הוא נבחן למקורה דבריא שלא אתרפרש מן בירא לעלמיין. כי הוא כל מעלה הנוקבא שהוא מעלית או"ח על האו"י, וע"כ היה נוטלה במדתו גם מבחינת הע"ס דאו"י, כנודע. כמו שבחינת יוסף הוא המקור לבחינת או"י, הנמשך בכור, כו' בחינת בניין המקור אל האו"ח הדבוק בנוקבא. (אות ע"א).

מהו מקיף חור.

צב). יש ב' מיני מקיפים: א' הוא מקיף שעוז לא היה מעולם בחח' או"פ, דהינו שלא היה מלבש בכלים פנימיים, ע"ד מקיף ל"מ דצל"ם של ה"ו. ויש בחינת מקיף שבאים בכלים פנימיים, בעת יציאת המוחין, אלא שם חורורים לצאת בעת בית המוחין, אל מקומם, והם הג"ר דע"ב המגוללה, שבעת יציאת המוחין, אין שם הלבושים דג' בחח' מל"צ, והג"ר דע"ב מגולים שם, אמונם לעת לדיית המוחין חוררים הג"ר של המוחין להחלש בם' דצל"ם, שהם בחינת חסדים מילסימ, והג"ר דע"ב מוכראים להסתלק ממש לבחינת מקיפים. וכן נוגג תמיד באלו המוחין דע"ב, וע"ב נבחנים המקיפים ההם לבחינת מקיף חור, כי חמיד בעת לידה הוא חור

ח' ל' י"ד לוח התשוא' לפ' המלות גולדות ה"ו א' תרמ"ט

ונעשה לדעת ע"י המולין בשבי המוחין דאו"א, שע"י הדעת הזה מתפסטים המוחין האלו לו"ז העומד בעיבור. ובבחינת היסוד דמו"ס, הוא בחינת נהירו, שפירשו או"י, ובבחינת יוסף. ובבחינת המסך הכלול שם בבחינת בניין הכלול בויסוף, הוא בחינת נציזו, שפירשו או"ת, שע"י בחינת היסוד יוצאים הט' שמעלה למטה. וע"י בחינת המסך, יוצאים הט' שמעלה למטה. וההירנו ונציזו, האלו מיחסים לנهراء דנפיק מעדן, שהוא הבינה שיצאה מה"ס הנקרה עדן, וזהוורה לשם מקבלת מוחין מסוד הדעת הזה. וכבר מובא לעיל בתשובה ט"ז, שמוחין אלו דעתך דל"ב נתיבות, נבחנים על שם הבינה שהיתה בחכמה ונפקא ממש. ע"ש. והיינו נהירא דנפיק מעדן, שאלה מיחס הווה והירנו ונציזו המוציא קימת חכמה זו, כמ"ש הרב. (אות פ"ו).

מהו נהר יוצא מעדן.

צ) בינה שהיתה כלולה בחכמה דא"א בעת יציאתם למקום רדל"א, שאחר כך לעת לידיה נחלש הרדל"א במלכות דצמצום ב', שע"ז גם הח"ס דא"א נתכן בנוקבא והוציא הבינה לחוץ אל בחינת גrown וגו'. הנה בינה זו שבגרון נבחנת לנهر יוצא מעדן, כי עדן הוא מו"ס, ובניה שהיתה כלולה בו נפיק ממנו לחוץ לבחינת גוף שלו. אמן עיקר יציאה זו של בינה דא"א, אינה נרגשת בג"ר של הבינה, דהיינו מוחה ולמעלה דא"א שם עומדים או"י עליין, אלא רק מוחה ולמטה שם עומדים ישוט"ת שם בחינת ז"ת בינה, כי בג"ר דבינה שהיא בסוד כי חפץ חסד הוא, אין מקום לשום מסך וצמצום לפגוע בה, שלא היה הצמצום רעל על בחינת חכמה ולא על בחינת חסדים כנודע. אבל בניהי דאו"א, וכן בישוט"ת שם בחינת ז"ת הצרכים להארת חכמה, ואני יכולם לקבל בהיותם בבחינת גוף, ע"כ בחו' המיעוט של הנهر דנפיק מעדן רוכב עליהם, והמ בלבד נבחנים

מב' עטרין דאו"א, איננו עושה אותו בן הירין למגרי, להיותו משועבד לזוג דחו"ג המשיכים הארת חכמה, ואו אין לחיצונים אחיזה בניהי שלו המגולים, אמן בלי זוג הזוג, יש פרח מחיצונים שלא יתאחדו בניהי שלן, כנודע. אמן בחינת הו"ב שז"א מקבל מאחסנתא דאו"א, עושה אותו בן הירין למגרי, כי אפילו בלי זוג החו"ג אין אחיזה לחיצונים באורות אל, כי הם מתוקנים בם, דצל"ם, שאין לשום דין וצמצום אחיזה שם, להיותם בחינת ג"ר דבינה. (אות ס').

מהו נהירן.

זה) נהירן, פירושו: או"י. ונציזו, פירושו: או"ח. (אות ע"ד).

מהו נהירן ונציזו דנהריא דנפיק מעדן.

זו) נודע, שח"ס דא"א נתכן בנוקבא, והוציא הבינה לביר מראש, לבח"י גrown וחג"ת. ונמצא היסוד דח"ס, שבו המסך דנוקבא שלן, דהיינו בחינת בניין הכלול ביחס, הוא המוציא את הבינה לחוץ, שבוה נפסקה הארת ע"ב וחכמה מן הוו"ז, כי הבינה אינה יכולה להשפיע לו חכמה אחר שיצאה מן הראש. וע"כ נבחן היסוד דמו"ס לבחינת דעת המפסיק בין או"א לו"ז. אמן בעת הוווג, יורד המסך דח"ס ממש לבחינת הפה, דהיינו במקום החזה דא"א, וחג"ת דא"א עולים ונעים לחב"ד שלן, ונעשה הוווג דחיך וגרון דא"א בסוד כפיפת ראשו למטה, והפה יורד למקום החזה שמקודם לבן, ונכלול מול ונוצר בחיך דא"א שבמקומות החזה שמקודם לבן, ומול ונקה נכלול בגרון דא"א העומד בנקודת החזה הוו, ואו יוצאים דא"א העומד בנקודת החזה הוו, ונעה שבעת חזרת בינה דא"א ליאשו, נעשה היסוד דא"א בצירוף המולין בחינת דעת לא"א, שם הבינה שחוויה לראש. וע"ז רומנו הווה ,,נהירן ונציזו דנהריא דנפיק מעדן" שהוא סוד הדעת הנ"ל שבחיך וגרון דמו"ס שיריד לחזה בסוד כפיפת ראש,

הם נשברו, והוא מטעם התחרבותם והתערבותם עם הכלים דאחוריהם. ולפיכך נשתקנו אותם הכלים דפנויים דז"ת באצלות, ונבררו מן הכלים דאחוריהם פעם אחת. שוב אין עניין מייעוט ונפילת גותג בהם, כי לו לא המערבותם עם הכלים דאחוריהם לא היו נשברו גם בנקודים, ועכשו שנבררו מהם, כבר הם נשאים נקיים מכל פגם, ונעשה ללח"י אציילות בקביעות. אמן כל מה שנברר מ כלים דאחוריהם דז"ת אלו, אין זה אלא ע"י עליית מ"ן מתחנות, וכן מעלהם הלי בתחנות, ואם התחנות מקללים מעשיהם, חזרו ונופלים לב"ע.

והנה מז"ת אלו דנקודים מכלים דפנויים, יש לו"א שש כלים חב"ד הגדת עד החוזה, שבחינת האורות הם נבחנים לוג"ת נה"ג. ולנקובא יש שם רק בחינת נקודת החוזה בלבד, שהיא הכרת שלה מצד הכלים, ובבחינת מלכות שלה מצד האורות. ונמצא לפני הנ"ל, שرك גוקדה זו לבדה יכולה להתקנן בנוקבא בקביעות, להיווחה מבחןת כלים דפנויים, אבל הט"ת שלה שם מנוקדת החוזה ולמטה, הם כולם כלים דאחוריהם, ואינם יכולים להתקנן בקביעות באצלות. ועוד נבחנת נקודת החוזה הוו, לבחינת „נקודת השורשית של הנוקבא“ כי אין לנוקבא שורש קבוע באצלות זולת נקודת החוזה זו. ומבחןת האורות אשר ה'ו"א נבחן לחג"ת נה"ג, נבחנת הנוקבא לעטרת היסוד. (אות ל"ז).

מהן נשמות חרשota.

ק) יש ב' בחינות NAMES חדשות: א' הן חדשות ממש, הנמשכות מהחכמה דאו"ג, ואלו אינן באות כלל בעולם התיקון, בסוד הגנן דלא נחיה לגונתא מזון הנוקודים ואילך ויש בחינת התחדשות הנשמות, הבאים מבחינת חכמה דל"ב נתיבות, הנבחנת לבחינת בינה שהיתה כלולה בחכמה, שאין זה חדש ממש, כי כבר הייתה כלולה בחכמה, והבן. ע"י לעיל. בתשובה ט"ג.

שיצאו מעין ונחתמו ע"י הנוקבא שמו"ס נתתקו בה, להיות חסרים מבחינת הארתם המיויחסת להם. וזה"ס ה' רשותה של שם הוייה שהקרו זווית שלה הוא ז' ובcheinת ישראל סבא, שהוא מפתש לכאן ולכאן ונעשה ד'. ע"י להלן בתשובה צ"ת.

מהו נهر המתפשט בצדדיו.

צ) ישו"ת המלבושים על נה"י דאו"א, נבחנים לבחינת נהר יוצא מעין כל בחשובה הסמוכה. וכן נבחנים לבחינת נהר המתפשט בצדדיו, להיווח שבחינת זוג היסודות דאו"א. כי ה' שהוא בבחינת חכמה ושישראל סבא, מפתש לצד מעלה בבחינת יסוד דאמא, ומפתש לצד מטה בבחינת יסוד דאבא, שעי"ז מושפעה הארץ חכמה לוי שבתוך ה'ה, שה"ס ז"א בעיבור העומד שם בנה"י דאו"א אלו. כי הם המלבושים לב' כחפין דאו"א, שנה"י דאו"א עם ה'ו"א נכללים שם. ע"י לעיל בתשובה ס"ה. (אות ס"א).

מהו נציצו.

צט) ע"י לעיל בתשובה צ"ה.

מהו נקודת השורשית דרחל.

ק) נודע ששורשי ה'ו"ז הם בז"ת של הנוקודים. ויש בהם כלים דפנויים וכליים דאחוריהם. כי בחינת חב"ד הגדת דכלים שלהם עד החוזה, שייצאו מבחןת הסתכבות עיניהם באח"פ נבחנים לכלים דפנויים, ובcheinת מחוזה ולמטה שהשיגו לעת גדולות, מכח הוווג דיסוד א"ק באו"א דנקודים הם נבחנים לכלים דאחוריהם. גם נודע שבחינת השבירה הייתה רק בכלים דאחוריהם, מהמת שכבר יצאו לבחינת ב"ע, ע"י הפרט א"ז מצום ב', ולא היו ראויים לקבל האור דאצלות, וע"כ נשברו. משא"כ בכלים שמחוזה ולמעלה, שהם היו בחינת אצלות גם מבחןת האצומים ב', ע"כ לא היו ראויים להסביר, אמן גם

חלק י"ד לוח התשוא' לפ' המלות גדרות ה'ז א' תרנא

שבועשית, שהוא בחינת מלכות נקרא עדן
החתהוּג, (אות פ"ז).

מהו עדן החתהוּג.

קו) עי' לעיל תשובה ק"ה.

מחי עפרא דגבורה.

קו) עי' תשובה י"ד. ותשובה צ'.

מחי עפרא דחפור.

קח) עי' תשובה י"ד.

מהם עיבור א' וב'.

(קט) הבירורים דווין דאצילות נחלקים
לב' בחינות: א' הבירורים דבחינות כלים
דפנימיים, שם בחינת חב"ד חגי'ת עד החוזה,
שיצאו בקטנות נקיים. כנ"ל בתשובה ק'
ע"ש. ובירורים אלו נקראים עיבור א', והוא
בחינת הקביעות שלו, כמו"ש שם. ב', הוא
הבירורים דכלים דאחוריהם, שם מבחןת
מחוז ולמטה שנתחברו לו"א דנקודים בעת
גדלות, וכל אלו הבירורים נבחנים לעיבור ב'
שם כוללם כל המוחין כולם דז"א. אמן
לפעמים קורא הרב לבחינת העיבור הבא
אחר שתי שנים דיניקה להשלמת הכלים שלו,
בשם עיבור ב'. ובבחןת עלית מ"ז לצורך
מוחין דחולדה, שהוא אחר ט' שנים ויום
א', קורא בשם עיבור ג'. (אות ז'. ובאו"פ
שם ד"ה וז. ואות ב' ובאו"פ שם ד"ה
העיבור).

מהו עיבור ג'.

קי) עי' תשובה ק"ט.

מהו עלא מא דאתכטיאן.

קיא) לאה נקראת בשם עלמא דאחסטייא
והוא מטעם להיותה עומדת במקום חגי'ת,
והיא נתוקנת באחרים דאמא, והיא חושקת
בחסדים מוכסים וധוקית להארת חכמת-

אמנם גם הוא נקראות נשמות חדשות,
וهو רק בפלוי הובן, כי הוא נשכח ממה
החדש, וע"כ נקראות חדשות, לאפוקי
בחינת נשמות דב"ז שהן ישנות. ובאלו
הגשומות הבאות בדרך התחדשות יש ג"כ
ב' בלחנות: א' נשמות חדשות פב"פ, שזה
הייתה נהוג בזמן הבית, כי אז היו או"א
בקומת ע"ב בקביעות, וו"ז במקום או"א,
ובראיה שהיא בחינת הנשימות, היתה אז
במקום עולם אצילות, וע"כ גם בילדתו של
הנשומת היו במקום אצילות, ונחשבו לבחינת
פל"פ. משא"כ אחר החורבן, שבריאה ירידת
למקומה תחת אצילות, נמצאות הנשימות
בעת לידתו, שעומדות בבריאות, ואין המוחין
דאצילות יכולם להאר שום זולת אב"א,
וע"כ נבחנות אלו הנשימות שהן נשימות
חדשות מבחןת אב"א. ולא מבחינת פנים
בפניהם. (אות י"ה).

מהו נשמות חדשות אב"א.

קב) נתבאר לעיל בתשובה הסמוכה.

מהו נשמות חדשות פב"פ.

קד) נתבאר לעיל תשובה ק"א.

מהו נתיב דלא אתייעץ.

קד) בחינת מלכות דצמצום א' נקראת
נתיב דלא אתייעץ. משם שאון שום זוג
נהוג עליה באצילות מרදל"א ולמטה ובחינת
השיעוריות דיקנא הם מבחןת המלכות הוון,
ואין מוחין דע"ב יוצאים זולת על בחינת
המלכות הוון הכלולה בשערות דיקנא, דהינו
ע"י עלית ג'יר דא"א לרדל"א, ושם נעשה
זהו הוון הווה, הנבחן, לנטיב דלא אתייעץ. (אות
ג"ג).

מהו עדן העליון.

קח) בחינת היסוד שבככיאת שהוא
בינה, נקרא עדן העליון. ובחינת היסוד

א' תרגב חלק י"ד תלמוד עשר הספרות גדלות הו"א

שליהם, שע"י זה אין התייחס שהוא ה"ח מאיר מבחן עצמו, שהוא הנושא להארה חכמה, אלא שמאיר לפי מדרת היסוד, שהוא בחינתו ה"ג. כנ"ל בתשובה י"ד. (אות צ"ה).

והיפוכה היא רחל, כי היא עומדת בנה"י דז"א, וכל עיקלה היא הארה חכמה בהחסדים, וע"כ היא נקראת עלמא דאנגליה. על שם החסדים המתגלים על ידיה. (אות ס"ו).

מהו עקביהם דלאה בכתף רחל.

קיי) נקודת החוזה דז"א, היא המסיימת לרגלי לאה, מפני שם מסתים בחינת חסדים מכוסים, שהם בחינת לאה. ואوها נקודת החוזה היא ג"כ כתף רחל ונמצאו שעקבים דלאה וכתר רחל הם מבחינה אחת והם אורות דחוקים. עי לעיל תשובה ה/. (אות כ"ג).

מהו עלמא דאנגליה.

קייב) עי לעיל תשובה קי"א.

מהו ענוגא.

קייג) נתבאר לעיל אותן י"ט. (אות ס"ג).

מהו עצמות העליון.

קיד) עצמות פירשו חכמה, ועצמות העליון מורה על מוס', שנתחמה בקרומה לא אתפתחה. ומה שמו'ס משפט' לתטא, הוא מבחינה חכמה דל"ב נתיבות שמקבלת ממשא דורייא, שם מתלבש דעת דרד"א, ולא מבחינה עצמות ממש. (אות צ"ה).

מהו עצמות העליון עי התלבשות.

קטו) המוחין דחכמה דל"ב נתיבות, כשם במקומות יצייתם בא"א, הם מאויים בלי לבוש של המסכים שבדקינה להיות המסכים אלו משמשים בהם מטהה ולא עביות של המסכים יכולת כמעט למעט כלם לעמלה ממץיאותה. אמנים כשהמוחין מקובלים לווע"ג, הם באים להם בהתלבשות היסודות דאו"א, וזה מתמעט בהם העצמות העליון דחכמה זו, ואינה מאירה בהם אלא במידה המסכים, בסוד חמה בונרתקה. כמ"ש לעיל בתשובה י"ד באורך ע"ש. (אות צ"ה).

מהו עצמות העליון בלי לפרש.

קטו) זה הכלל, כי אחר ראש הג' דא"א, אוינו דחכמה דאי"א מאירה מבחינה עצמותה, אלא מבחינת חכמה דרד' חמ"ז דשערות, שימושם מקבלים או"א. ואינו או"א. מאירים תכמה ליוון אלא בתלבשות ביסודות

מהו פנימית חכמה שבטויד הדעת.

קייט) גודע, שעיקר הנושא להארה חכמה זו דל"ב נתיבות, הוא התייחס, דהינו ז"א הכלול ה"ח. כי לעומת אין הבינה חזרה

ח' ל' י' ד' לוח התשוי' לפ' המלות גולדות הו"א א' תרגן

בשם ציון. והוא מילשון יציאת, דהינו ע"ש הצדיק דנסיך מינה. ע"ה. (אות ע').

מהו צלע.

קד) בחינת הכותל דנהי' דז"א, שם בחינת יסוד דאבא, היא נקראת צלע. בסופה' ביבן ה' אלקים את הצלע וכו', והוא נקראת כלת משה, כי משה יסוד דאבא, כנודע. (אות ע'ג).

מהו קיום והעמדת.

קכח) יש ב' שפע מא"א: א' הוא מבחינת להחיות העולמות, ונקרה ג' שפע של קיום והעמדת, ושפע זו בא באה מבחינת זוג דלא פסיק דאו"א, דהינו מא"א דקומה ס"ג. וב' הוא שפע של ברכה ותפנוקי מלכים, דהינו מוחין דהולדת, ושפע זו בא בא מא"א דקומה ע"ב, שזוג הזה פסיק ואינו בקביעות, אלא בומן שז"ן עולם להם למ"ז, כנודע, וכן בחינת המ"ן שז"ן משארים בראש דאו"א, כדי לקיים המוחין בהם, נקרו ג' ב' בשם "קיים והעמדת" ויש שם מובן אחר, דהינו, שאין קיום קומת חכמה בא"א בלי המ"ן של הו"ז, כי או"א עצמן הם מותוקנים בבחינת גיר דבינה, בסוד כי חפץ חסד הוא, וע"כ אין להם נטיה לחכמה, זולת להשפיע לו"ז, וע"כ צריכים גם הו"ז להשר בראשיתו דאו"א, כדי לקיים בהם אלו המוחין. עי' לעיל בחלק ז' אות ל"ט. (אות ג"ה).

מהו קשר דתפליין של ראש.

קכו) המוחין דנוקבא אינם כללitos בשש הבדיקות דמוחין דז"א, ממש שערוא דגבורה שעליה יוצאים המוחין דאו"א, היי מבחינת גברות ذכר, דהינו מבחינת בנימין הכלול ביוסף, ולא מבחינת גברות דנוקבא, שהיא בחינת בנימין גופיה. כנ"ל בתשובה צ'. וב' בחינות הראשונות של המוחין דנוקבא הם יוצאים בראש הו"א

להיות חכמה זולת בכח הת"ת, שבצירוף עטרא דגבורה הוא נקרא דעת, וע"כ נבחנו פניות תכמה זו, שהיא נשכחת מתקן הדעת, דהינו מתקן הת"ת שהוא הנושא אותה גם בבחינת החכמה של הבינה עצמה, כי הן מצד המשכחה וgililit, והן מבחינת העמדה וקיים המוחין דחכמה אצל, אינה נסמכת זולת על הת"ת, שה"ס הדעת. (אות פ"ז).

מהו צדיק אבד.

כב) בימי הבית, היו או"א בקביעות בקומת ע"ב, וו"ז היו במדרגת או"א והגשומות הנולדות מז"ן היו בבחינת פב"פ. אמם לאחר חורבן הבית, נעלם זוג הזה הגדל בבחינת הקביעות, ואין בקביעות אלא הזוג דלהחיות העולמות בלבד, אבל זוג העליון פסיק, ואינו בקביעות. ועל יסוד הדברות הוא שנעלם מבחינת הקביעות, נאמר הצדיק אבד וכו'. (אות נ"ו).

מהו צדיק דנסיך מינה.

קכא) יסוד הזוכר, הוא בחינת הנושא אל אור העליון, הנקרא או"י, ונקרא צדיק דעתיל בה, כלומר, המכנים אור העליון אל הנוקבא, והוא נקרא גם כן בשם יוסף. ובבחינת המסך שבסיד דנוקבא, שעלייו מכיה אור העליון, היה המסך דוחה ומחריר לאור העליון לאחוריו, נבחן לצדיק דנסיך מינה, כלומר, שאור העליון יוציא ונזהה לחוץ הימנו, כי אינו גותנו להתלבש בו אשר עם הכהה זו הוא מעלה או"ח המלביש ומקיים את או"י כנודע. וכן הוא נקרא בשם בanimין. (אות ע"א).

מהו צדיק דעתיל בה.

קככ) נתבאר לעיל בתשובה הסמוכת

מהו ציון.

קכג) יסוד דנוקבא, שהוא בחינת צדיק דנסיך מינה, כנ"ל בתשובה קכ"א. נקרא

א' תרנד חלק י"ד תלמוד עשר הספירות גדלות ה"א

מהו רקייע.

(कृत) יסוד זו"א נקרא רקייע, כי יסוד הוא סומו של זו"א, שהוא מפסיק בחינת האורות דעלמא דזוכירא, שלא יארו ממנה ואילך, וע"כ נבחן לרקייע המבדיל בין מים עלינוים שהם זקרים, ובין מים מהחוננים שהם נקבות, כי ממנה ולטמה מתחילה עלמא דזוכירא. ועל המשך שב��וסוד הזה המפסיק הארת הדכר, נוהג שם זוג הדקהה עם האיר העליון, ליהיו דוחה את האור העליון מלחשפות דרך בו, וע"כ הוא מעלה או"ת. (אות ע"ט).

מהו רקייע עליון בפוד הבינה.
כל) עי לעיל תשובה י"ג.

מהו שאלת פליט דלאה מרחל.

(קלא) הנה בחזות לילה, כשהגינו המוחין דוא"א לו"ז מהארת ע"ב ס"ג העליונים, המורידים ה"ית מעיניהם לפה, אשר או"ח ג"ת זו"א נעשים לחב"ד, ונגה"י זו"א נעשו לחג"ת, ויזאים לו נה"י חדש הנבראים מביראה. נמצאו אשר לאה שיתה מסתימית בנקודת החוזה דקנות מסתימית עתה במקומות היסוד, כי נה"י זו"א נעשו לחג"ת, ונמצא בנקודת החוזה שירדה למקום עטרת יסוד שקדם לנו, שעומם ירדו רגלי לאה עד סיום ה"ז. ואנו נבחן,, „שלאה שאלת הכלים דרחל" כי אלו הנה"י הם מקום רחל, וכן בתשובה ק"ז. ועתה שאלת האם בנקודת החוזה כנ"ל. ורחל ירדת לביראה, כי הכתור שלה שהוא בנקודת החוזה שקדם לנו, עומד עתה בסיום ה"ז. ונבחנת בלשון שאלה, משום שאין זה אלא רק לשעטו בלילה, כדי להמשיך בחינת כליו ורוחא לצורך רחל, אמן בבורך חווורת לאה למקומה ומהו רוחרת המקום הוזה לרחל. וכן הוא כדמיון שאלת. וש עוד טעם בדבר, כי זה המקום של רחל שלקהה לאה, לא בשארה בחינת רחל, דהיינו בחסדים

בזוג מיוחד על המלכות דאמא, שהאו"פ יצא בראש דז"א בפנימיותו והאו"מ יצא לאחורי הראש בעורף, בסוד קשר של תפילין. (אות קנ"ח).

מהו רחל ולאה.

(קכז) נודע, שז"א כלו הוא נבנה ממשוין דאמא. וכמו שאמא שהיא בינה נחלקה לג"ר ולז"ת, שగ"ר שלה הם בחינת או"א עליון, שהם חסדים מכוסים ודוחים תכמתה. וז"ת שלה הם בחינת ישוטית, וחסדים מגולים בחירת חכמה. וכן ז"א הגבנה מאמא, הוא בסוטה ואנגלי איש החלק, שמחזה ולמעלה מאירים בו בחינת ג"ר דאמא, דהיינו בחינת חסדים מכוסים, ומזהו ולטמה מאירים בו בחינת ז"ת דבינה, שהם חסדים מגולים. ולהיותם כמעט ב' בחינות הפקות זו לזו, ע"כ קראו הכתוב בשם איש חלק, וכן נקרא חלק על שהוא חלק משערות, נודע.

והנה מטעם הנ"ל, גם בחינת הנוקבא של ז"א, נחלקת ג"כ לשניים. כי יש נוקבא עליונה מבחינת מלכות ג"ר דאמא, שהיא בחינת חסדים מכוסים, הנקרה לאה, והיא מלבשת על ה"ת שלו עד החוזה, דהיינו במוקם החסדים מכוסים שלו. ויש לו נוקבא שנייה מבחינת מלכות ז"ת דבינה, שהיא בחינת חסדים מגולים, הנקרה בשם רחל, והיא מלבשת במוקם מזהו ולטמה שלן, דהיינו במוקם החסדים המגולים שלו. וע"כ לאה מקבלת רק מבחינת אחורים דיסוד אמא, המסתימית במוקם החוזה, כי היא דוחית חכמה כמו ג"ר דאמא, ואני יכולת לבא מזהו ולטמה שם משמש בז"א יסוד דאבא בגילוי. ורחל בהיפך, כי כל אהיזותה היא רק ביסוד דאבא, והוא אבא יסוד ברחה, וע"כ אינה יכולה לינק למעלת מזהו דז"א, שם יסוד דאבא טמיר ונעלם ביסוד דאמא. (א' תק"ה ד"ה ובו).

מהם רישי כתפיו דא"א?

כך) עי בתשובה י"ג.

חלק י"ד לוח התשוי' לפי המLOTות גdotsות הו"א א' תרנה

מהו שורש רחל ועקרת.

קלד) עי לעיל בתשובה ק.

מהו שליטה המLOTות.

(קלח) עניין שליטה המLOTות מוכן בעיקר על השלמת הכלים שלא לעס, שהם עיקר היסוד של הב"ג, שהוא המLOTות. כי אחר שיש לה עשרה כלים, הרי כל השפע כבר מגיע לה מז"א בעלה, עי הזוג של יומם. אמנם השלמת הכלים דרחה באים רק בלילה, שאו עולם הגית דז"א ונעים לחב"ד, ונהי לחגית, וכוננה נגה חדים הנבראים עי רחל בלילה בבריאת. ושליטה זו של רחל בבריאת אינה אלא בלילה, כי ביום היא-חוורת לאצלות (אות ה).

מהם שלשה טRELות.

קלו) נתבאר לעיל בתשובה קי"ח.

מהם שימוש ופיראה געלמים.

קלו) נתבאר לעיל בתשובה ס"ג.

מהם שערות יותר חומרות מהבל הפה.

(קלח) הא"ח העולה מן המסך שבמLOTות של הגלגול דא"א שהוא בת"ד דתלבשות הכלולה מבח"ג דעביות שבמו"ס, אין לא"ח זה שום התפשטות למטה מראש, והוא זר מטעם שבח"ד הוא שנ Kra פה, הוא זר לגמרי מבחינתה עצמה, וכל בחינת העビות שבזה הגיע לה מבח"ג, שהיה בחינת הכל החוטם, ועכ' הכל הפה עצמה נעלם מתחזונים. אמנם השערות, הם ג"כ בח"ד כמו הפה, אבל הם יותר חומרות מהבל הפה, כי יש בהם גם מבחינת עビות של מLOTות דצמצום א', מטעם שהם אינם ממששים אלא במקרים רודל"א, כנודע. וה"ס דעת דודל"א במוקם המתלבש באירא, שהם מושפעים קומת חכמה דל"ב נתיבות דרך מז"ס אל או"א. ונמצא עיקר המשפע הוא מז"ס, עי הכל

מגולים, אלא שבאו בבחינת לאה להסדים מוכסים, שהרי נעשו לחג"ת. ודומה, כי ששורא דבר מהapiro וועשה בו חפצי עצמו, ולא באותו התשMISS שעשה בו חapiro המשאל. (אות ל"ג. א' תק"ה ד"ה ובוה).

מהו שאלת כלים דרחל מלאה.

(קלב) נתבאר לעיל בסמוך, שבלילה אחר החזות, שואלה לאה כלים דרחל לרשותה. אמנם ביום לאחר שכבר נשלו הארת כלים דרחל בלילה, הנה רחל עולהשוב באצלות עם ט' נקודות דתספות שנתחברו אליה בבריאת, שהיא חדים, כל"ל בתשובה קל"א. ואו נשעה הזוג דב"פ עם ז"א בכל קומתו, ונמצא, רחל שואלה או הכלים דלאה, כי אז נעשה גם מחוזה ולמעלה דז"א לבחינת אחר דז"א, משום נדחתת לאה ממש לבחינת אחר דז"א, שהוא נגד טבעה ונגטיה, כי היא תמיד בסוד כי חוץ חסד הוא, כמו ג"ר דאמא. אמן גם זה נבחן שם שאלה לפני שעה, כי אינו נהג רק בעת הזוג בלבד. אבל לאחר הזוג היא מחזרת שוב למקום הזה אל לאה, ורחל יורדת למטה מחוזה. (אות ל"ג א' תק"ה ד"ה ובוה).

מהם שבילין צריון.

(קלג) יסוד דאבא נקרא שביל. ועל שם שליטות יסוד דאבא מתגליה במקום נה"י שהוא צר וארו, עכ' מוכנים הארץ הנה"י בשם שבילין צריון, כיימה חסרי חסדים מבחינת עצם, משום שיסוד אמא שהוא מקום החסדים כבר נפסק בחוזה, ויסוד אבא המAIR שם הוא צר מחסדים, וכל בחינת החסדים שבהם יורדים אליהם מלמעלה מן היג"ת, שהארות היג"ת נבוגנים לאורחות רחביין, ע"ש יסוד הבינה, המשפעה שם חסדים בהרחבתה כמדתה. ויסוד הבינה אשר שם נקראת אורת. (אות צ"ו).

א' תרנו ח' ל' י"ד תלמוד עשר הספרות גידLOT הז"א

DAOROT, כל אלו נבחנים למוסף ואינם עיקר בפרטן משום שאיןם בקביעות בהם, אלא תלויים בנסיבות טובים של התהווים. (אות ל"ז).

מהרי תופפות כת.

(קמ"ב) מבחן מוחין הקבועים של א"א וו"ז, אין בהם כח להולד נשות. וכי שיהיו להם כח לולד נשות, צרכיים א"א לקבל תוספות כח על ממד קביעותם, דהיינו לצרכיים לקבל מא"א מוחין דע"ב. ג"ר DAOROT וננה"י דכלים. וכן זו"ן מא"א. וכיון שאין עיקר בפרטן, ע"כ הם מכונים תוספות כת. (אות י"ג).

מזו ת"ת בבחני היוטו בפני עצמו.

(קמ"ג)-node, שדעת נחלק לחסן וגבורת הנקראים: ת"ת, ויסוד. גם-node שעיקר הנושא לחכמה זו דל"ב נתיבות הוא הת"ת, כי ע"כ נקרא בשם שמש, לתיווח השורש לכל האורות המתגלים אחר א"א, מבחן עצמות העליון, כי עצמות דא"א נסתם בקרומה, ואין גילוי עצמות מננו ולמטה, זולח ע"י החכמה דל"ב נתיבות. וכיון שת"ת הוא עיקר הנושא להארת חכמה הו, ע"כ נקרא בשם שמש, דהיינו כמו המשמש הוא השורש לכל האורות שבعلם הזה, כן ז"א הוא השורש לכל האורות אשר מא"א. אמן הוא נבחן ב' בחני אם היוטו בפני עצמו, דהיינו מחוץ לנורתך של המסתים שבutarא וגבורת, שאו מאיר בחינת החכמה שלו בגלויגי גמור. וזה אינו נהוג אלא במוחין במקומות יציאתם, דהיינו במקום ג"ר דא"א, שם עלו א"א בעת הונוג. ויש בחינה ב', שת"ת מלובש בנורתך של ערוא דגבורה, ואו נקרא גם הת"ת בשם ערוא. כי אינו מש"ש במדתו עצמו אלא במדת ערורה היסור. והוא מכונה בשם חמה בגרתיקה, שכל המוחין DSTOT אלי שני וט' מבחן ב', עטרין שם בחינת חמה בגרתיקה. אמן

החותם, שהוא בחיי המספר שביבסוד דמו"ס, כי הוא מקבל מן השערות ויורד למקום או"א שבחבי"ד דא"א, ועשה שם הוווג על בחינת דעת דשערות הכלולים בסיס דיסוד דבחבי"ג שלו שנקרה חותם, ועוד זה משפייע המוחין דע"ב לא"א, כנ"ל בתשובה ע"ח וע"ט, בעניין ספיטת ראש. ע"ה. ועי' בתשובה ל"ב ול"ג בעניין הכל הפה והחותם. (אות ר"יח).

מהם שעשושים במי"ז ומ"ר.

(קלט) בשעת הוווג, שהנשות שבונוקבא שלות במ"ז שללה ומקבלים בחו"ר שלם ע"י דג"ר שללה המשמעות, יש בחו"ר שעשושים אל המודוגים בהשלימות הגדולה. שהשיגו הנשות ע"י המ"ז ומ"ר של הוווג. כמו כן חוו במא依 בראש דאתינה לבגר. (אות ס"ג).

מהם שעשושים בנות.

קמ) כתר רחל היורד בחוץ לילה בבריאה, ומחברת אליה את הט"ת שללה, שעמם מתחרבים ג"כ גו"ע של נשות הדוקים הדוקים בט"ת אלן, או הקב"ה, שהוא כתר דרחל, משותע עם הנשות האלן, על יציאתן מתוך הקליפות והתחברותן בקדושה. (אות מ"ב).

מהרי תופפות ולא עיקר.

(קמ"א) מה שנתקן בהפרצופים בקביעות נבחן לעיקר הפרטן, והם שש כלים חג"ת נה"י דז"א, ובבחינת מלכות דנוקבא, שהיה עטרת יסוד דז"א. אשר מבחן כלים הם נבחנים, לתכ"ד חג"ת דז"א עד החוץ, ובבחינת כתר דנוקבא, שהוא נקודת החוץ, וכל מה שווין משיגים יותר מבחן אלן, דהיינו בבחינת נה"י דכלים דנסמת חיה ייחידה דז"א, עם ג"ר DAOROT. וכן כל הט"ת דכלים דנרגנ"ח של הנוקבא, עם הט"ר

חַלְקָה יִדְעָה לְוחַתְשׁוֹר לְפִי הַמְלוֹת גָּדוֹלָה הוּא א' תְּרֵנוֹ

מהם תפנוקי מלפים.
באו"א עלאי במקום יציאתם, דהינו שת"ת
יאיר מכחינת היותו בפני עצמו מחוץ לנורתק,
נקראים תפנוקי מלכים, משום שם קומם הגליוי
זהירות חכמה הוא במלכות, שהוא נוקבא
כבל. וע"ז רמו ז"ל עתיד הקב"ה להוציא
המה מנורתקה, וכו'. (אות פ"א).

לוח השאלות לעניינים

- (קנ) איפה עולמים הנשומות למ"ז בלילה
ללא או לרחל.
- (קנ) לכמה שנים עולמים הנשומות למ"ז בלילה
בבילה בעת השכiba.
- (קנ) למה באו"א אין ערלה ובו"ז יש
ערלה.
- (קס) מי סובל מהפגם של הערלה החופף
על היסוד.
- (קס) למה אין מלאכים עולמים למ"ז.
- (קס) למה אין א"ז וא"א ראויים למוחין
החולדה אלא ע"י תוספת כת.
- (קס) פעם אומר שא"א הם בזוגנא דלא
פסיק, ופ"א, שם חורי נה"י ומוחין.
- (קס) למה אין או"א עולמים למ"ז לא"א
זולת בהקדם עלית זו"ג.
- (קס) פעם אומר שנה"י דא"א מעלים
הו"ז לא"א, ופ"א, שוו"ז מעלה היסוד
דא"א לא"א.
- (קס) איך אומר שמתחילה מוזוג היסוד
דא"א ואח"כ המוס, הלא המוחין באים
מעילא לתאת.
- (קס) איך הקשר שכל תחתון מעורר
לעליוונו עד ראש המדרגות ואו חורר כל
עליון להשபיע לתחthon מדרגה אחר מדרגה
עד זו"ג.
- כמה) מתי העיבור ב' לצורך מוחין
החולדה.
- כמו) מהו ההפרש מבירורים דעתיבור א'
לבירורים דעתיבור ב' ואילך.
- כמו) מה הם מוחין החולדה.
- כמה) למה נקרא עליית מ"ז דليلת,
שהיא לצורך מוחין החולדה, לאחר שהיא
לצורך כלי ורוחא בלבד.
- קסט) למה זו"ז עולמים לאו"א למ"ז
גם ביום, ונשומות רק בלילה.
- קן) איך אומר, שע"כ זו"ז עולמים למ"ז
תמיד משום דזוג או"א לא פסיק. הרי
לצורך מוחין גם זוג או"א פסיק.
- קנא) מדו הפרש שאין שליטה
המלכות אלא בלילה.
- קנב) מה הן נשומות חדשות ומה הן
נשומות ישנות.
- קנג) מהו חידוש נשומות ישנות כדוגמת
הכל.
- קנד) מהו ההפרש מנשומות חדשות
כב"פ, לנשומות חדשות אב"א.
- קנה) למה בזמן הבית יצאו נשומות
חדשנות כב"פ, ולאחר החורבן רק אב"א.
- קנו) לאיזה מוחין מועיל הוועג חזוצה
ללילה.

חלק י"ד לוח השאלות לעניינים נדלות חז"א א' תרננט

קסוף) מה הם ב' מיני השפט המחויבים קפ(ג) מהו ההפרש בין רחל השואלה לווג שלם.

קס(ד) מהו ההפרש בין רחל השואלה (קסט) למה מחייב הווג שלם לב' מיני כלים דלאה, לבין לאה השואלה כלים דרחול השפט.

קס(ה) מה הפירוש שנה"י דאמא היא ע(ע) למה אין זוג שלם זולת ע"י האי בחיי ארכוט.

קס(ו) למה אין הנוקבא מתמעטת פחות ע(עא) למה תליו הווג דעתיך דלא מנוקדת הכתה. אחידע, בהתעוררות התחתון.

קס(ז) מהנה"י דאמא מגדילים ללאה ע(עב) מה הם ב' העניינים המחויבים בכל קומתו זו"א, בעודה באחור. במוחין דהולדת.

קס(ח) למה לוקחת לאה הט"ס דתוספות ע(עג) למה נשמת חכמה תחתה, היא דרחל. זיו ווזור דחכמתה עלאת.

קס(ט) מה לה דוחקת רגלייה לתחום רחל, ויישבות דחוקות. ע(עד) מה הם ב' הבתינות שבסוד זו"א.

קס(א) מה הפירוש שע"כ יורדת רחל לביראה ממשום שא"א לחלק א' מן הגוף להחפש ולהתלבש בחילק אחר שבו. ע(עה) מהו הפירוש שיסוד ח"י בבי' עליין.

קס(ב) מהו הרכבת אור העליון גם בסך דיסות.

קס(ג) פעם אומר, שט"ס דתוספת דרחל לוקחת לאה, ומלאות דרחל יורדת בבריאות. וס"א, שט"ס דתוספת יורדו לבריאה, וכתר שלה נשאר באצילותו. וס"א שגם הכתר יורד לביראה, אלא הט"ת שלה לוקחת לאה. ע(עז) מהו הרכבת שגעשה בזוג דחוצה לילה לצורך הווג דהולדת אשר ביום.

קס(ה) מה הוא ב' הבהיר שצרכין להמשיך בכל יום לצורך מוחין דהולדת.

קס(ו) מהו הרכבת שגעשה בזוג דחוצה בח"ל. אלא בלאות.

קס(ז) מהו הרכבת שגעשה בזוג דחוצה להתלבשות נה"י דאמא. נשים נושאות הצדיקים.

קס(ח) מה לה רחל יותר ארוכות מסיום רגלי ז"א. קפ(א) מתי לוקחת לאה מקום רחל, ומהי לוקחות רחל מקומות לאט.

קס(ט) מה הלבשת כתר רחל לרגלי לאה, גורמת לרחל שתשאר באצילות ולא תרד לביריאות. קפ(ב) מהו הרכבת שגעשה בזוג דחוצה לילג.

א' תרגס ח' ק' י"ד תלמוד עשר הספירות גודלות הו"א

- רט) מתו הפיירוש דעת בעקבא, קצתה) למה אין דעת בראש הנוקבא, כמו שהיא בז"א.
- רישא חדא דכליל לח"ב. קצ(ו) איפה הוא מקום יציאת המוחין דבוקבא.
- די) למה או"א חסרי ראש לפעמים ע"פ דאתכליו במולא. קצ(ו) למה אין המוחין דבוקבא נכללים במקומות יציאת המוחין דז"א.
- ריא) למה לצורך הקטנות דאו"א, אינם ציריכים לווג הפה דא"א. קצ(ח) מהו ההפרש מעטרא בגבורה דז"א, אל הגבורה דבוקבא.
- ריב) מה הפיירוש שע"י זוג הפה דא"א נעשו הד' תי"ד תחאיין ומתחברים עם הח' עלאיין, וא"א נכללו בהם. קצ(ט) למה גילוי מוס' הוא רק בי"ג תי"ד דא"א.
- ריג) מי גרים שיכללו או"א במולא. ר) למה מול ונוצר הוא ת"ת דדקינה, ומול ונקה הוא יסוד דדקינה.
- ריד) מה הפיירוש שא"א כופף ראשו למטה מסיום הפה, והגרון נכלל בראשו ממש. רא) למה אין מול ונקה נבחן למלכות דדקינה אלא רק ליסוד.
- רטו) למה רק חלק תשיעית דת"ת נעשה לכל הגוף דאו"א. רב) מה הפיירוש דתיקון י"ג הוא יסוד הכלול מוכר ונקה.
- רטו) למה מתחברים הד' תי"ד תחאיין בראש דא"א. רג) למה זו"ז שבסוד העיבור גורמים שיתעורר המילא בהתלבשותו בא"א.
- ריז) למה זוג הפה דא"א, איןו לצורך עצמו, אלא ליתן גיר לאו"א. רד) למה שלישי אמצעי דת"ת הוא מקום גילוי לחכמה.
- ריח) איזו מציאות אור נעשה ע"י המקיפים דשערות רישא ודיקנה. רה) למה נבחן חכמה לשירותא דכללא.
- רייט) למה עלייה ז"א לנחי"י דאו"א, גורם לו יציאת זקן המתחנות. רו) למה אין התפשטות לחכמה במקומה אלא עד רדתה לו"א.
- רכ) למה אינו חשוב פרקים אמורים דידים דא"א, בעת שנעשה לחב"ד. רז) מהו התליה, כיון שהוא נכללו במולא, ע"כ נחשים כתהika.
- רכא) למה נחשים ב' הכהפין דא"א לחלקו של ז"א. רח) מהו הפיירוש כמו שמois סתמה את העצמות שלא תתגללה רק ע"י השערות, וכןABA סתום העצמות שלא תתגללה כי אם ע"י התלבשותו.
- רכב) למה אין ז"א מקבל ב' העטרין מא"א עצמו, רק בהתלבשותו בא"א.

חלק י"ד לוח התשוי לעניינים גדולים הו"א א' טرسא

רלה) למה יציאת המקייף דתפילין הוא במצח הו"א מכונגד הדעת.

רלו) למה צרייכים להכאת קוצי דשערי כדי שיתגלה המקייף דתפילין.

רלו) איך מאירים הקוצי דשערי בראש ו"א, ועם אינם מגיעים אלא לרישי כתפין דא"א.

רלה) למה האו"ם דבחינה ב' דמווחין דנווקבא הם רק בחינת עור.

רלט) מה הם ג' הבדיקות הנוגעים במצב רישא ודיקנא דא"א.

רמו) מה ההפרש מכפיטת ראש א"א לצורך מוחין דאו"א, לכפיטת ראשו לצורך הו"א.

רמא) מה הפירוש כשא"א כופף ראשו בבחינת המול הי"ג, מאיר לחכמתה דז"א הנקרה אבלם.

רמב) מה הפירוש כד אתה אברם אתהדר ברא לאבר.

רמג) מה ההפרש בין מקפי ל"מ דצלם אל המקיפים דשש הבדיקות.

רמד) למה הדיקנא דא"א הוא מחכמתה, ודיקנא דז"א מדעת.

רמה) פעם אומר שהדיקנא דז"א נמשך מי"ג נימין וחורתי, ופ"א שנמשך מי"ג ת"יד, ופ"א, שנמשך מי"ג בריות.

רמו) למה במנחה דשבת עולה ז"א, רק לד' ת"יד תחאיין.

רמו) איך הוא המשכת הו"א את הר' ת"יד שלו, מי"ג ת"יד דא"א.

רמח) ומה צרייכים ב' ההיון תחאיין דבר הווית הראשונות דדיקנא דא"א להאייר בתיקון ונקה דז"א.

רמט) ומה ויה שז"א גוטל מהויה הבי' דא"א נעשים אצליו ליה.

רכג) מה הפירוש כיון דחו"ב דז"א הם טfin ממש, ע"כ מאירים יותר מב' העטרין.

רכד) מאחר שז"א לוקח כל ד' המוחין חוו"ב חוו"ג מנה"י דאו"א, שהם במקום ב' הכתפין דא"א, א"כ מתו התפרש מהו"ב לב' עטרין.

רכה) מה הפירוש דחו"ב דז"א הם טfin נמשכים מהו"ג דא"א.

רכו) מה הוא ב' הבדיקות שבת"ת, שהוא הה"ח שבדות.

רכו) למה נקראים ה"ח וה"ג שבדות בשם ב' עטרין.

רכח) מה הפירוש שז"א נעשה ע"י אבא.

רכט) למה הקוזשה משארות חמץ שורשת במקומה, אע"פ שיורדת למטה.

REL) פעם אומר שמחג'ת דא"א אינם נמשכים אלא או"מ. ופ"א, אשר מב' הכתפין דא"א נמשכים לו ב' עטרין, שם הדעת דז"א.

רלא) למה בשש הבח"ה דמווחין דז"א חשובים הפנימיים יותר מקיפיים.

רלב) למה מוגבלים ב' העטרין ע"י התלבשותםabisוד הבינה, עד שנעשו שניהם לבחינה אחת.

רלג) למה ז"א יונק מכתר דא"א, ואו"א רק מחכמתה דא"א.

רلد) למה המקייף דבחוי' ד', מאיר לכל המוחין דז"א, והמייף דתפילין רק לפנים שלו לבד.

لوح התשובות לעניינים

שהם מוחין דנשמה, אשר מהם יש זוג ז"א
ולאות ומחין אלו באים מאר"א דס"ג
דווגיינו לא פסיק. (אות ה').

(קנא) עניין התפשטות רחל לביריאת, ע"י
המוחין ש"א ולאה מקבלים, שחג"ת דז"א
נעשו לחב"ד, וננה"י לחג"ת, שע"כ נמשכת
לאה עד סיום אצילות, ורחל יורדת למקום
גה"י חדש הנבראים ע"ז זה מביריאת, והיא
משגת שם ט' הנקודות דתופסות שלה, עם
הארות כלים שמקבלת מזוג ז"א ולאה
דאצילות. הנה זה נבחן לשיטת המלכות,
כי שליטה מתפשטה גם בביריאת, שבוה
היא מברotta גם בח"י גו"ע דנסמות הצדיקים
כנודע. ושליטה זו אינה ביום, כי ביום
נמצאת רחל באצילות ומוסלקת לגמרי
מעולם הביריאת. (אות ה'. א' תקי"ז ד"ה
אמנם).

(קנב) יש ב' בהינות נשמות חדשות:
א' הוא מבחינת חכמה דאו"י, שהם אינם
באים לגמרי מנוקדים ואילך, כי הганן לא
ירד לгинטא עוד, מעת הגקדים ואילך,
كم"ש בזוהר. ויש בהינות נשמות חדשות,
הבאות מבחינת חכמה דל"ב נתיבות, שהן
נבחנות באמת לנשות ישנות, כי המוחין
אלו כבר יצאו בנוקדים, אלא שנתבטלו
בסבת שבירת הכלים. וכן אה"כ יצאו בבחין
אדם הראשון, וננתבטלו בסבת חטא של
אדאה"ר בסוד נשירת אברים. ועתה בשთא
אלפי שני הם חזורים ומתהדרים בסוד אין
משיח בן דוד בא אלא עד שייכלו כל הנשות
שבוגוף, שפירשו, שאי אפשר להיות גמר
התיקון מטרםiscal הנשות שכבר היו בגוף
אדאה"ר, יצאו פעם שניית ויתחדרו. אמן
כאשר מקבלים המוחין דמ"ה החדרש
באצילות, נבחנים ג"כ לבחינה נשות
חדשנות, כי המוחין שלום הם מבחינת מה

כמו) עיי לעיל תשובה ק"ט.

כמו) הבירורים דעתיבור א', הם רק
מבחןת כלים דפנויים. והבירורים דעתיבור ב'
ואילך הם מכלים דאחוריהם. עיי לעיל תשובה
ק"ט. (א' תז"ג ד"ה העיבור. אות ד').

כמו) מוחין מקום ע"ב שהוא או ר
החייה, נבחנים למוחין דהולדת וכל זמן שאין
בפרוץ או ר החיה אינו ראוי להולדת.
אות ד').

כמו) גם שמווג הלילה אינו בא רק
כלו ורוחא, שהם בתיינת הארץ כלים
והשלמתם, ואינם המוחין דע"ב עצם, עכ"ז
הם הכהנה קיבל המוחין דע"ב, כי לו לא
השלמת הכלים, אי אפשר שיקבלו קומה
ע"ב, ע"כ נבחן להתחלה למוחין דהולדת.
(אי' תז"ג ד"ה וו).

כמו) בו"ז יש חסדים מכוסים, כגון
זוג ז"א ולאה מחוזה ולמעלה פ"פ, ולזה
יכול לעלות תמיד למ"ז, כיון דאו"א דמוחין
דס"ג הם בזוג דלא פסיק. אמן מבחינת
חסדים מגולים, אינו יכול לעלות למ"ז תמייר,
כי גם או"א זוגיגיו פסיק מבחינת מוחין
אלו, שהם ע"ב.

אמנם נשמות הצדיקים, אין בהם מוחין
אלא מקום ע"ב, דהיינו מבחני חסדים
מגולים, וע"כ אינם בעליים למ"ז אלא בלילה,
שאו שליטה המלכות, כי לאו מתחשת עד
סיום הו"א, ויש זוג עם יסוד גדלות דז"א,
ואו מקבלים הנשות בתיינת הארץ כלים,
ובזוג היות הם בשלמים עם מוחין ג"כ (אות
ה'. א' תקי"ז ד"ה ובorth.).

(קנ) הכהנה היא למוחין דחסדים מכוסים,

חלק י"ד לוח התשוי לעניינים גדולים הו"א א' תרגס

דרות, שמקבל אן. והם נחכבים בעיקר לתקן היסוד וגדלות מבחינת הכלים שבו, שיהיה ראוי להעלות מ"ן ולקלב מ"ד בעת הזוג דיום. (אות ט"ז י"ז וו"ח).

(קנ) הם בעליים לזוג ז"א ולאה הנשימות או בבחינת פב"פ בכל קומו דז"א, כי לאה נתפשטה או גם מהזה ולטמה כנודע. (אות י"ג).

(קנח)-node, שאין שם פרצוף יכול לעלות בעצמו למ"ן מטרם שישיג הקטנות שלו ע"י העליון. גם-node, שאין הנשימות יכולות לקבל מוחין דג"ר, מטרם מלאת להם י"ג שנה, משום שהוא פוגעני בערלה תחלתה הרי שאינו הנשימות ראויות לעלות למ"ן לזוג הזה, שהוא לאזרך מוחין דהולדת, אלא לאחר י"ג שנה. (אות ר).

(קנט)-node, שאו"א הם מבחינת או"י, רק בח"א ובхи"ב, ובхи"ג ובхи"יד שבוט, אינם אלא בדרך החקלאות מוחתוים. אמם ז"א הוא בח"ג דאו"י, וע"כ באו"א אין ערלה, כי בחינת הערלה היא בח"יד דעבויות, שאין לה שם זוג בעולם האציגות, וכל מקום שהוא מופיעה, תקופה או רע העליון מסתלק ממנו, וכיון שהוא בח"ג דאו"י, הרי בח"יד זו מתחילה עם סיום פרצופו, והיינו אחר עתרת יסוד שלו, וע"כ לא יוכל הנשימות לעלות למ"ן, מטרם שמעבירים בחינת הערלה ממש, כי כל עוד שנמצאת ערלה זו שמלה, הרי אור העליון מתפרק ממש, והוא צדיקים לתקנו ג' שני ערלה מג' הקioms נה"י דז"א, ככלmr מבחי סיומם דג' קיימ, שם עמידת הערלה, כנ"ל. ואח"כ שנה רביעית בסוד קדר הלולים, ואח"כ הם יכולים לעלות למ"ן. אבל באו"א אין נבחן שם ערלה בסיוםם, כי הם רוחקים לגמרי מבח"יד, כי הם מסתיעים בבח"יב דאו"י, כנ"ל. (אות ז).

קס) אין שם עבויות יכולה לטגום

החדש דועלם התקון. ואלו הנשימות שנית מבחינת ב"ן בלבד, הן נקראות נשימות ישנות. (אות י"ח).

(קנג) יש ב' בחינות בהתחדשות הנשימות ישנות: א' היא מבחינת הארמת כלים, להחזיר להן בבחינת אח"פ, להשלימן בשורה כלים, וזה שנעשה ע"י זוג הלילה, וזה נבחן להתחדשות הנשימות כדוגמת הכלים שבת, דהיינו כמו הכלוי ורוחא שנתחדשו לנוקבא, כן מתחדשים הנשימות מבחינה זו. ויש בבחינת המתחדשות נשימות ממש, דהיינו מבחינת המוחין דמ"ה החדש, והוא שנעשה בזוג היום. (אות י"ז).

(קנד) כשתנשימות מקובלות ג"ר שלתוכן נבחנים ג"ר אלו שהם פב"פ, כי הם נכללים או בזוג זי"ן שהם פב"פ, ונקרים אן, נשימות חדשות דסב"פ. אמם לאחר לידתם שבאים בבריאות, הם אובדים בחינת פב"פ שלהם, כי אין אצלות יכולה לעבור למטה מפרסא דאציגות, וע"כ נעשו שמה, לבחינת נשימות חדשות אב"א. (אות י"ח). א' תקכה ד"ה וטעם).

(קנה) בזמן הבית היו זי"ן במדרגת או"א בקביעות, ובריאה נמשכה לאציגות, וע"כ גם בעת לידתן של הנשימות לא אבדו בחינת פב"פ שלהם, כי נשארו בבחינת אצלות אמם לאחר החורבן, שהוו זי"ן למקום, ועלם הבריאה חזר למטה מפרסא דאציגות, שנמצאות הנשימות בעת לידתן בבריאה שלמטה מפרסא, ע"כ אבדו הג"ר מבחינת פב"פ, ונעשו לבחינת נשימות חדשות דאכ"א. (אות י"ח). א' תקכה ד"ה וטעם).

(קנו) המוחין דזוג דחצוות לילה, הם בחינת ג"ר דרות, דהיינו בח"י מוחין דז"ק, שהם להשלמת כלים בלבד, דהיינו הכנה לזוג דהולדת שבויים, וע"כ מועל הזוג הוה רק לבחינת כלוי ורוחא: כלוי, מארה על גת"י ונדרגות שימושיים אן. ורוחא מורה, על ג"ר

א' תרסד ח' ל' י"ד תלמוד עשר הספירות גדלות הו"א

דג"ר לעצם, נמצאים זו"ן מתגדלים תחילת, ובhem נשאר שורש המוחין, והגשומות אין להם אלא בחינת ענף קטן מוחין ההם. (אות י').

(קסב) אין מוחין דהולדת אלא מבחינה אור הchia, שהוא קומת ע"ב. וכן ע"ב שבחינות הקביעות אין לאו"א אלא קומת ס"ג. ולוז"ן אין להם אלא קומת ו"ק. וע"כ אינם ראויים למוחין דהולדת, אלא אחר שמקבלים תוספות כה מעליונים, כי או"א צricsים לקבל מוחין דעת"ב מג"ר דעת"א, ואח"כ הם משפייעים אותם לו"ז, והוא הם ראויים להוליד נשמות. (אות י"ג).

(קסג) מבחני מוחין הקבועים באצלות יש לאו"א קומת ס"ג בקביעות בזוג דלא פסיק לעלמיין, ומכח הוווג הוה יש לכל העולמות בחינת קיומ והעמדת. אמן מבחינה ע"ב אין להם אלא בח"י ו"ק דעת"ב, כי הם מלבים רק לבחינה חגי"ת דעת"א, ואין להם אחיזה בג"ר שלו שהם ע"ב דעת"ה. וע"כ מבחינה זו המה חסרים נה"י דכלם וג"ר דאורות, ואין להם השלמה זולת כשהם עולמים לג"ר דעת"א ומקבלים קומת ע"ב ע"י המ"ן דשערות כנודע. (אות י"ג).

(קסד) כי או"א מותקנים בקביעות בקבומת ס"ג, שהם בחינת ג"ר דבינה, שאין לה החץ אלא בחסדים מכוסים, ולא בחכמה, וע"כ אין עניין לאו"א שעילו למ"ן לג"ר דעת"א לקבל מוחין דחכמה, זולת בעת שז"ן עולמים לעיבור הבינה למ"ן, שאו מתעורר הקשר של זו"ן עם הבינה מהיחס דעת"י, כי בינה לא האצילה לו"א דעת"י, רק ע"י חזורתה פב"פ עם חכמה, כנודע. וע"כ גם עתה מתעורר במבנה החיבור הוה להשתיע חכמה אל זו"ן, והוא היא זולת לג"ר דעת"א למ"ן שחזרה שם פב"פ עם חכמה, כנודע. אבל בלי התחרבותה עם זו"ן אין לה שום עניין וצורך לעלות למ"ן ולהזור פב"פ עם

למעלה מקום מציאותה השוריshi, וע"כ הגם שהערלה מתחילה תכף אחר סיום ג' הקיטים דז"א, מ"מ הוא עצמו אינו סובל מזה כלום. רק נשמות הצדיקים, הצricsים קיבל מעטרת יסוד דז"א, ונמצא הערלה שהיא למעלה מהם, וע"כ היא שולחת עליהם, ואינם יכולים לעלות למ"ן, מטרם ישירו הערלה ממש. (א' תצ"ט ד"ה הערלה).

(קסא) כי ב"י"ע במקומו, הם בינה ז"א ונוקבא, שנפרד מodziילות, מכח צמצום ב', כנודע. וע"כ, אפילו כש הם בעליים לבחינת אצלות, מקבל כל אחד מבחינה שכונגו שמה, לבחינת הנשמות הבאות מעולם הבריאת, מקבלות בחינת ג"ר, לבחינת המלאכים שהם מעולם היציה, מקבלים רק לבחינת רוח, שהוא כל שלמותם, לבחינת האופנים דעולם העשיה, אינם מקבלים רק לבחינת נפש, כי אינם חסרים יותר מזה, ולפיכך אין המלאכים בעליים למ"ן לו"ז, כי אפילו אם עלו למ"ן, לא היו גורמים לו"ז שימושיו להם מוחין דב"ר, כי המלאכים אינם חסרים מהם, ואין הם חסרים אלא לבחינה רוח דאצלות, וע"כ היו גורמים לו"ז שימושיו להם מוחין דrhoah, וזהו אינו זו"ן צricsים לעלות לאו"א, כי קומת רוח ייש להם מעצם. ונמצא שלא היו גורמים שום עליה לו"א ע"י עליית מ"ן שליהם. אמן נשמות הצדיקים שהם מבראיה, והם חסרים לבחינה ג"ר, ע"כ כשלועים למ"ן אל זו"ן, איז זו"ן יכולם להמשיך להם זה, זולת ע"י עלייתם לאו"א לקבל מהם לבחינה ג"ר להמשיך לנשמות, ונמצא זו"ן עצם מתגדלים על ידיהם. וכבר ידעת הכלל הוה, שכל המוחין הנמשכים לתחthonim, הם מוכרחים לעבור דרך כל העליונים עד לדרגתם של התחTHON, וע"כ נבחון שהמוחין ההם לא נעדרו מן העליונים אחר ביתם למשך החחותו, אלא אודבה עיקר השורש של המוחין ההם נשאר בהעלונים והתחTHON אין לו אלא ענף מהם. ומובן עם זה, אשר ע"י עליית הנשמות למ"ן לו"ז מקבל מוחין

חלק י"ד לוח התש"ו לעניינים גדולים הו"א א' תرسה

מחוזה בסוד מ"ז, ואז נתעורר גם החסרונו הווה דחסדים מגולים גם במקומן או"א, מחמת הקשר שיש לבינהعلاה להמשיך חסדים מגולים לו"ז מהיחס דאו"י, וכיון שנתעורר החפש להארת חכמה נפסקו אז בוהה בחינת אחוריים דבינה, וכח המסך נפל עליהם, וע"כ עולמים גם הם למקום ג"ר דא"א למ"ז, וכיון שההגדר דא"א אין יכולם להשפיע לאו"א או רח' חכמה מבנית עצמותו דח"ס, כי נסתמה בקרומה, כמובן, אלא רק מבנית חכמה דל"ב נתיבות היוצאה על המ"ז דשערות דיקנא, ע"כ גם א"א עולה למקום רدل"א, וממשיך שם המ"ז דשערות שלו לפה רדרל"א, ואז יורד מ"ד מלמעלה מע"ב ס"ג העליונים לג'יר דעתקיק, ונעשה הוווג על המ"ז דשערות שהמשיך שם א"א, ויוצאת עליהם קומת ע"ב, ובדרך כפית ראש יצאת אותה הקומה גם במקום חב"ד שלו שם עומדים או"א, ומקבלים גם א"א אותה הקומה, ואו"א משפיעים הקומה הוו בדרך התלבשות ביסודות שלתם אל נה"י שלתם, שנשארו במקום ב' כתפין דא"א, שם נמצאים זו"ן בעיבור, ואו מקבלים זו"ן קומה ההיא מנה"י דאו"א, בהיותם גם הם מלביםים לב' כתפין דא"א. הרי איך מתחילה מעלה מ"ז כל תחתון אל עליון שלו, וכן העליון אל העלי עליון עד א"ס, ואז יורד אור העליון מא"ס ב'ה הנבחן לבחינת מ"ד, המודוג עם המסך הא' שבא"ק, ויוצאת קומת מוחין על המסך אשר שם, ומשם יורדת הקומה מדרגה אחר מדרגה עד שבאה למקום זו"ן, כמבואר. (אות מ"ט).

(קס) ב' מיני שפע נוהגים בעולמות. א' הוא שפע של העמודות וקומות הפרצופים, שפע הוא היא מציאותו של הפרצוף עצמו ועקרו, דהינו בחינת הגושא שבו. וב' הוא שפע של ברכה וחירות והפנוקי מלכים, שהבחינת המוחין לדגלות וענין החולדה של הפרצוף וכדומה. ושפע הוא היא בחינת מוספות יקר ומעלותיו של הפרצוף, דהינו בחינת נשוא, ולא נשוא. כי יש עכ"פ מציאות

חכמה, כי כל חפצה היא רק בחסדים מכוסים. אות י"א).

(קסה) מטרם שיש לו"ז מציאות בפני עצמו, דהינו בעבור ב' אי אפשר לו"ז שעילה מכח עצמו, ואז נבחן שהעליה מעלה אותו, והוא ע"י העלתה נה"י דא"א לחג"ת שלו עולה עמו בחינת המ"ז דז"א, כמ"ש בחק' י'. אמנם אחר שז"א כבר השיג הקטנות שלו, הוא עולה מעצמו למ"ז, ולא בכח העליון, ואז נבחן שז"א עולה למ"ז מעצמו לאו"א ומעלה עמו גם הנה"י דא"א. (אות מ"ט).

(קסו) הכונה היא על בחינת עליות מ"ז ש מבחינה זו היסוד עם הו"ז שעלו לחג"ת, גורמים לעליות מ"ז לחג"ת עם או"א המלבושים אותם אל מקום ג"ר דא"א שם מוס', כי אז נמצא אבא מלביש לגלגולתא דא"א, ואما מלבשת למוס', הר' שיטוד העולה לחג"ת גורם לעליות אמא למוס' וכן יותר לעללה, וירודים מ"ד מדרגה למדרגה עד זו"ן. (אות מ"ט).

(קס) נודע, שתחלה עליות מ"ז היא, ע"י נשמות שمبرיאה, כי זו"ן הם מתוקנים ע"י נה"י דאמא עליה בבח"י אחוריים דג'ר דבינה, שהם בבחינת חסדים מכוסים, כמו ג'יר דבינה, ואין להם חוץ בעת ההיא לבחינת הארת חכמה, כמו ג"ר דבינה. ולפיכך אין בהם התעוררות לעלות למ"ז לאו"א וולת ע"י נשמות הצדיקים הצריכים דוקא לבחינת חסדים מגולים, להיותם מבחינת נה"י דנוקבא דז"א, וע"כ נתעורר החסרונו הווה גם בו"ז עצם, כי אין האחוריים מג'ר דבינה מועילים אלא בעת שנה"י דזו"ן הם בסוד וஅחריהם ביתה, דהינו שנעלמים ואינם מורגשים. וע"כ אחר שהגשומות נתחברו עמהם בסוד מ"ז, נתעוררו גם הנה"י דז"א עצם, שאין אחוריים דבינה יכולה אז להארר להם, וחזר על זו"ן כה המסך, וע"כ הוכרחו לעלות לאו"א לעלה

כי גם הווין מלובשים באחרורים דאמא, כל זמן שאין להם מוחין דחיה. הרי שאין זוג עליון בגין ג"ר דא"א שבמוקם רدل"א המוציאים קומת ע"ב על המ"ן דמולין בשביב או"א, זולת ע"י התעරות של התהתו שמת נשמות הצדיקים כי אחר עליית NAMES הצדיקים למ"ן לו"ן, עולים זו"ן לאו"א, ואו"א לג"ר דא"א, וג"ר דא"א לרדל"א, ושם עשה הוווג על המ"ן דשערות, שהם בוחינת הגטיב דלא אתידע, וע"י כפיפת ראש הם באים ג"כ לאו"א וגם או"א מזודוגים ע"י הגטיב החוא. (אות נ"ה).

(קב) א' היא השפע הנמשכת מהחנטא דאו"א, שם חו"ב שבנו, ובхи"פ' דצל"ם, שעי"ז נעשה בן הורין ואין משועבד לווג דחו"ג שבදעת שלו. וב' היא בוחינת ב' העטרין הנמשכים מודעת דאו"א, שהם בוחנת ל' דצל"ם, ומשם נמשכים ברכה ותפנוקי מלכים, שהם בוחנת הולדת. (אות ס"ב).

(קד) הנוקבא נקראת חכמה תחתה, בערך שהוא פב"פ עם זו"ן במוחין דע"ב, שאו ע"י המשך שלה שהיא מעלה או"ח עד החכמה זו"א היא ממשכת קומה החכמה שהוא ע"ב, וכיון שכל בוחינת המשכת הנוחין היא ע"י המשך שבסוד דונוקבא, כי לולא או"ח שלה אין קומת החכמה ממשכת לפרצות, ע"כ נקראת גם הנוקבא בשם חכמה תחתה. כי זיו וזהר של החכמהعلاה ממשכת על ידה ומחלבש בה. (אות ע"ג).

(קע) א' הוא בוחינת יוסף, שהוא בוחינות עצמו, והוא בוחינת גiley האורי שבគומה. וב' הוא בוחינת בנימין הכלול ביחס, שהוא בוחינת המשך שבנו, שעליו נעשה הוווג דהכאלה עם האורי המוציא ע"ס דאו"ח להלבש האורי, וטרם שי"א משפט הקומה לנוקבא, היא יוצאת מתחילה בו"א עצמו, על בוחינת בנימין הכלול ביסוד שבנו עצמן. ואה"ב הוא משפטו אותה הסומה למ"ז זולת ע"י המ"ן דזווין המעוררים בה החפש אחר אור החכמה. אמנם גם זו"ן אינם עולים

של העמדה וקיים להפרצוף זולתם. וב' מני שפע הללו באים רק מוג שלים של אי"א, דהינו ממוחין דע"ב שלהם, ולא ממוחין דס"ג הקבוע בהם, כי ממוחין דס"ג אינו בא רק בוחינת מין זה בלבד, שהם רק להעמדה וקיים. (אות נ"ב ונ"ה).

(קסט) גודע, שאין אור א"ס מחלבש בפרשוף זולת ע"י התלבשות באור החכמה, ואין אור החכמה מחלבש בפרשוף, זולת ע"י התלבשות תורה אור חדשם. ולפיכך אין זוג שלים זולת ע"י ב' מני שפע (כנ"ל באוט קס"ח) וע"כ מתחילה צרכיהם לשפע של קיום והעמדה, שהם נמשכים מג"ר בדינה, שהם אור חסדים בשפע. והן קרא ברכה החכמה שהוא השפע דמיון הב', הנקרא ברכה וחירות ותפנוקי מלכים, יכול מחלבש תורה החדשם שברצוף, הנמשך מג"ר בדינה, ואו הוווג שלים, כי אור א"ס מחלבש שם תורה אור החכמה, הרי שאין שלימות אמיתיות זולת ע"י ב' מני שפע הנ"ל. (אות נ"ב).

(קע) כי אין זוג לאו"א בקומת ע"ב, זולת ע"י המ"ן דמולין, להיוותם ממוקום בוחינת המלכות דצמצום א', כנודע, ומלכות דצמצום א' נקראת נתיב דלא אתידע, שהוא נכללה בשערות דיקנא, כנ"ל. הכל' שאין זוג שלים דאו"א, דהינו מוקמת ע"ב והן קרא זוג שלים, אלא ע"י נתיב דלא אתידע. והטעם שאין קומת ע"ב יוצאת אלא ע"י המולין שהם מלכות דצמצום א' ע"י הסתכלות בניימת בחלק י"ג (אות נ"ג) ואות נ"ח).

(קע) כי המוחין דס"ג של או"יא בבחוי הקביעות, הם בוחינת כי חוץ חסド הויא, ולעולם לא תפסק אמא את האחוריים שלה, ולעלות לג"ר דא"א להזודוג על בוחינת המולין, שהם בוחנת הנתיב דלא אתידע, זולת ע"י המ"ן דזווין המעוררים בה החפש אחר אור החכמה. אמנם גם זו"ן אינם עולים למ"ז זולת ע"י המ"ן דנסמות הצדיקים.

חלק י"ד לוח התש"ר לעניינים גדולים הו"א א' טرسו

בחינת חסדים מגולים אלא מבחינה נה"י שלו כמו או"א, וכן אחר שז"א נשלם בכל המוחין, הנה גם הוא נמצא בחינת חסדים מכוסים בג"ר שלו כמו או"א יישוטית, ואינו יכול להשפיע הארת חכמה אלא בנה"י שלו כמו או"א.

ומסתבה זו נמצא בישוטה ובוד"ן שאיןם יוצאים מבחינת מסך ג"ר הנמדד ביחס' הגדת, אלא במסך דונה"י, שם נמשכים חסדים מגולים. וע"כ נעשה המסך דיסוד זוז"א בחינת מסך של ראש לנוקבא, ע"ד הכלל שכל אחרים דעתיו נעשה לפניו בתחום, באופן שאותה הקומה היוצאה על זוג המסך היסוד אינה שייכת כלל לו"א עצמו, אלא רק לנוקבא. ולפיכך אין שום שינוי בהסים שלו מכח הזונג הוה, כי מבחינת עצמו הרי שם המסך המסייע לכל הארתו, ואינו ראוי לשום המשך של זוג. אלא ענין הזונג הנעשה, הוא מבחינת אחרים שלו שהוא שיך לנוקבא בלבד. ותדע שזה כל ההפרש העיקרי בין קומת ע"ב דאו"י שהוא מושך, ובין קומה ע"ב היוצאה על השערות דיקנא, דהיינו החכמה דל"ב נתיבות. כי קומת ע"ב דאו"י, נמשכת מג"ר דעתיו, כמובואר בפרשוני א"ק, ככל תחthon מלביש לעילו מפה שלו ולמטה. אמן החכמה דל"ב נתיבות אינה יוצאה אלא מנה"י דעתיו.

אכן יש כאן עמקות יתרה, שכן להאריך בה, כי ידיעתה מוכרתת כדי להבין המוחין האלו על בוריהם. והוא, כי חכמה זו, דל"ב נתיבות, אין לה שורש כלל בג"ר, אלא התה' הוא השורש הראשון אל חכמה זאת. ואע"פ שהבינה שבאה לידיiot החכמה והאת התה', כי התה' מקבל רק הארת חכמה העכ"ז, כיון שלא נגלה אויר החכמה במבנה דאו"י, זולות עם אצילהה את הבהיר"ג, שהוא בתה', לפיכך נבחן רק ת"ת לתחילה ולשורש לחכמה זו, ולא בינה, שהרי ביחס המוחין שלתם אלא מנה"י דאו"א. וכן יישוטית עצמו אחר שנשלם בכל המוחין שלו, נמצא חמתה שהאצילה להבהיר"ג, כי רק מנוסים ג"ר שלו ג"כ בבחינת חסדים,

לנוקבא, דהיינו על המסך שבת, ואו נבחן יסוד זוז"א רק לבחינת יוסף בלבד, דהיינו לאו"י, ויסוד דנוקבא לבחינת בנימין בלבד, דהיינו לבחינת האו"ח. (אות ע"ז).

קעה) נתבאר לעיל בתשובה קע"ד, שמליחלה נעשה הזוג ביסוד זוז"א עצמו, דהיינו על בחינת בנימין הכלול ביחס', שהוא מעלה או"ח שהם ט' מטה למעלה, המלבושים הט' דאו"י המתגלים ע"י בחינת יוסף שביסודו, ואו נקרא היסוד חי, להיותו כולל ב' פעמים ט"ס, ט' שממעלה למטה, ט' שממעלה למטה, שהם בגי"ח. ואח"כ שעשווה הזוג עם הנוקבא עצמה, שאו נבחן יסוד זוז"א לבחינת יוסף, וט' דאו"י. ויסוד דנוקבא נבחן לבנימין וט' דאו"ח, הרי שוב ח"י ספירות, ונמצא ח"י בתרין עליון, מתחילה בעלה דדוריא, ואח"ז בעלה דנוקבא. שוו"ס ח"י ח"י הוא יודד. (אות ע"ז).

קעו). אין בחינת זוג דהכאה אלא בחינת מסך במלכות דראש, אבל לא במסך המסייע את הפרצוף, כי לויל היה נהג בחינת זוג גם במסך המסייע, היה צירך כל פרצוף להתחפש בעלי סוף. וכל זה אמר רק כלפי הפרצוף עצמו, אמן לצורך התהון, שהוא אינו יוצא אלא מאחרים דעתיו כנודע, אשר בפרשוני הג"ר הוא מסך דזוזה, כמו בפרשוני א"ק, וע"כ יוצא ראש כל תחthon, מחזו עד הפה דעתיו ומלביש לתה'ת דעתיו, כנודע. אמן בישוטה זוז"ן נעשה שיגוי בויה, כי הם יוצאים רק מזוג יסודות דעתיו ולא מפה, כי הם צרכיהם להארת חכמה, דהיינו לחסדים מגולים, שאין זה מושפע מג"ר דאו"א, אלא רק מנה"י שליהם, כי ג"ר דאו"א הם בחינת חסדים מכוסים, וע"כ אין יישוטית מקבלים בחינת המוחין שלם אלא מנה"י דאו"א. וכן יישוטית עצמו אחר שנשלם בכל המוחין שלו, נמצא חמתה שהאצילה להבהיר"ג, כי רק מנוסים ג"ר שלו ג"כ בבחינת חסדים,

א' תרשח חלק י"ד תלמוד עשר הספירות גדלות הז"א

בנה"י שלם, כי מוחה ולמטה הם בחינתה נה"י.

ולפייך כל פרצוף הצריך לקבל מוחין דחכמה זו דל"ב נתיבות, אינו יכול לקבל אותה רק רק מוחה"י דעליוו, שהם ג' פרצופים: ישוט"ת, ז"א, ונוקבא, וע"כ הם מלביבים כל אחד לנזה"י דעליוו, ולא לתג"ת כבפרצופי א"ק, כי רק הג"ר דפרצופי אצילות, שהם עתיק וא"א ואו"א עליין, שהם אינט מקבלים כלל להארה חכמה דל"ב נתיבות יכולים לקבל מזוווג הפה דעליוו, ולהלביש ממשום זה מפה דעליוו ולמטה. אמם ג' הפרצופים: ישוט"ת, ז"א, ונוקבא, שהם צרכנים לחכמה זו, אינט מקבלים אלא מוחה"י דעליוו שעיקרים הוא היסוד, וכיון שצרכנים לווג היסודות, אינט מלביבים אלא מוחה ולמטה. ונתבואר היטב עניין הוווג דהכאה הנעשה על מסך דיסוד, שהוא דומה למגמי כמו הוווג הנעשה במסך דפה דראש, כי כמו שהמסך דפה משמש לבחינת מאצל לפרטופי ג"ר, כן מסך דיסוד משמש לבחינת מאצל לפראצופי ו"ק, שהם ישוט"ת וו"ז, כי אינט מקבלים רק לבחינה זוג היסודות כמבעור. (אות ע"ז).

קען) הוא השגת כלי ורוחא, דהיינו בחינת הנה"י גדלות, שהם ביה"י אח"פ המוחזרים למדרגה ומשלימים ע"ס דכלים, שטטרם שיש השלמת כלים בפרטופי אינה ראויה לווג כלל. וע"כ נחשב זה להכנה אל הוווג של יומם. (אות י"ד).

קעה) הא' הוא לבונן הנוקבא ולעשות אותה כליabisoda שבת, שהוא ע"י שמחוזרים לה את אח"פ שלה, שווה נעשה ע"י זוג הלילה, ב' הוא הוווג של יומם דהולדת נשמות. כי אחר שנשלמה בלילה הכנסת הכלוי דיסוד תוכל בזוג היום להעלות מ"ז ולצער ולודות. (אות ט"ז).

קעט) כי אלו המוחין דחצאות לילה, הם הארת ע"ב ס"ג, המורידה ה"ת מז נקיי

ובח"ב נשארת בבחינת חסדים מכוסים ולאחר אצילותות הת"ת כמו מטרם אצילותו. כמ"ש לעיל בחלק א' דף ה' דה"ה וטעם. הרי שאין שורש לחכמה זו דל"ב נתיבות בג"ר, כי אפילו בינה לא נחשבה לשורש, כמובן, אלא רק ת"ת הוא בלבד נחשב לשורש אל החכמה.

אמנם נודע, שת"ת כולל ה"ת הג"ת נ"ה. שהם בנגד ה' בבחינות דאו"י כח"ב וו"ז. ולפייך נבחן גם הטעות דה"ח הם למלعلاה מבח"י השורש לחכמה דל"ב נתיבות, שהרי הם בבחינת כח"ב. אמם הטעות דה"ח נבחן לבינה ביחס הכתיר, ונבחן לו"א ביחס הע"ב, כמ"ש בחלקים הקודמים ובבחינת המוחין הבאים מע"ב נחשב ת"ת לבחינת ז"א. וע"כ ת"ת נחלה לג' שלישים, שהם: בינה, ז"א, מלכות, שמהינת תיקון קויים חב"ד הג"ת נה"י, כמ"ש בחלק י"ג אשר שליש עליון דת"ת עד החזזה הוא בח"י בינה וחב"ד. ושליש אמצעי הוא בח"י ת"ת וחג"ת. ושליש תחתון הוא מלכות ונגה"י. כמ"ש שם. ולפי הנ"ל אשר בג"ר אין שורש לחכמה דל"ב נתיבות, הרי גם בשליש עליון דת"ת שהוא בת"י בינה וחב"ד, אין עוד שם שום שורש לחכמה זו. אלא רק בשליש אמצעי שהוא ת"ת וחג"ת, שבו בלבד נבחן השורש לחכמה זו דל"ב נתיבות. ובזה תבין מ"ש הרוב בכל מקום, שגilioי חכמה הוא רק מוחה ולמטה, שהכוונה היא על שליש האמצעי, הנבחן לת"ת שבת"ת, כנ"ל וע"כ הוא השורש לחכמה זאת. ונתבואר היטב. שאין שורש לחכמה דל"ב נתיבות, לא בג"ר האמיתים, ולא אפילו בג"ר דה"ח שהם הטעות עד החזזה, אלא בשליש אמצע דת"ת בלבד.

ועם זה תבין גם בא"א אין עניין חכמה זו מתחילה, רק מבחינת מוחה ולמטה שלהם, כי ז"ת דאו"י הם באים מהתכללות וו"ז בהם, כנודע, וע"כ גם בהם נבחן הטעות עד החזזה לבחינת ג"ר, ואין החכמה יכולה להתגלות שם, כנ"ל, אלא רק מוחה שלהם ולמטה, שם מתחילה גilioי החקמה, דהיינו

חלק י"ד לוח התשרי לעניינים גדולים הו"א א' תרטט

ג"ר. הרי שאין נה"י דاما מלבשיהם בנוקבא הן ביום והן בלילה, כי נוקבא אחת היא תמיד בחינת ו"ק, אלא ששתיהן צרכות להתחבר לפצוף אחד, ורק אז מלבשתה נה"י דاما בהן. (אות כ"ט).

קפא) בחוץ לילה לוקחת לאח מקום רחל, ובווג של יום, לוקחת רחל מקום לאח. (אות ל"א).

קפב) עי' לעיל תשובה קע"ט.

קפג) ז"א גבנה כלוمامא, שהיא המאלץ שלו, וכל בחינה שלו מתקבלת מבחינה שכונגה באמא, חב"ד חנ"ת שלו מג"ר דاما, שהם בחינת ס' הכללים חב"ד חנ"ת עד החוזה, וננה"י שלו ליקח מהוז ולמתה דاما, שהם בחינת ו"ק כנוועז. ועוד"ז הם בחינה המלכות שלו שהוא נמשכת מב' המקומות דاما, שמלאות הנמשכת מג"ר דاما מבחינה הס' שלה, שם חסדים מכוסים, נקראת לאח. ומלאות הנמשכת מהוז ולמתה דاما, שהיא בח' ס' סתוםה שלה, שהיא בחינה חסדים מגולמים, היא הנקראת רחל. ולפיכך נבחנה לאח לעלמא דאתכסיא להיות מג"ר דבינה שהוא בחינה חסדים מכוסים. ורחל נבחנת לעלמא דאתגליא להיותה מבחינה מהוז ולמתה דاما, שם מקום החסדים המגולמים. כנ"ל, בתשובה קע"ז. ע"ש. (א' תק"ה ד"ה ובה).

קפד) אם לאח שואלה מקום רחל, שהיא לוקחת גם נה"י דז"א שماזה ולמתה, נעשו הנה"י לבחינות חג"ת, ולא יכולו החסדים להתגלו שם, ונעשה הנה"י דז"א כמדת לאח. אמן אם רחל לוקחת מקום לאח, דהינו בווג של יום, או נעשה גם הаг"ת שמהוז ולמעלה דז"א, לבחינה חסדים מגולמים כמו הנה"י דז"א, ממשו שנעשה לבחינת רחל. (א' תק"ה ד"ה וזה).

קפה) ארוכת פירושה: חכמה, שמדת חכמה נקראת אורך. וכיון שהוא או"א בחוץ לילה הוא מהארת ע"ב ס"ג העליונות.

עינים לפה, ומשיב אח"פ אל המדרגה, שבוה נשלמים הכלים. אמן איך תקבל רחל אלו המוחין, בעוד אין לה אח"פ שלה, שעדיין אין לה בחינת יסוד, שה"ת תרד שמה. לפיכך אין רחל עצמה יכולה להזוווג עתה בלילה, אלא לאה מזדווגת עם הו"א. ונוטלת המוחין האלו, דהורדת הח'ית מעינים, מאו"א יעלין, שע"ז יורדת נקודת החוזה. מקום היסוד, ומתבררים נה"י חדים מן בי"ע, שהם הט"ת דרחל המתחרבים לכתר שלת, ונשלמת שם בבריה מחינת הארץ כלים, ואח"כ בימים עולית עם הכלים לאצילות, ונעשית פרצוף שלם בקומה שווה עם ז"א פב"פ. ונמצא, כי באמת גם זוג הלילה הוא לצורך רחל, דהינו כדי להעלות הט"ת שלה מביראה, כנ"ל, אלא רחל עדיין אינה מוכנה לזוג, כי אין לה או אלא גו"ע וחסירה אח"פ, ולכון משמשת לאח במקומה. (א' תק"ז אמן).

קפ) בזמן שלאה רחל זו ע"ג זו, שלאה היא מהוז ולמעלה, ורחל היא מהוז ולמתה, נמצאים שניהם בקטנות. כי לאה אע"פ שהיא במקום ג"ר, מ"מ היא חסירה נה"י דגדלות דז"א, כי היסוד שבמוקום החוזה דז"א המזוווג עם לאח, הוא יסוד דקטנות, דהינו מבחינה נה"י שנעשה בחג"ת, המשמשים לאח מבחינה נה"י שמקדום לכון, וכן רחל שמהוז ולמתה נמצאת ממשום זה אב"א עם הו"א, שחסירה לגמרי מבחינת ראש. ולפיכך לא יכולו נה"י דاما שם עתה לבחינה ארוכה, דהינו בח' חכמה וג"ר, להתלבש בנוקבא אחת משתיהן, שהרי שתיהן הן בחינת ו"ק, כנ"ל, וע"כ צרכיהם יהיה לה ע"ס דגדלות שלה. וכן ביום לא יכולו נה"י דاما שם בחינת ג"ר להתלבש ברחל כל עוד שאינה לוקחת מקום לאח, שאו היא חסירה הג"ר דז"א ואיך תלביש הנה"י דاما, שהיא בח' ארוכה, דהינו בח'

שפתחים שם בלאה נה"י הארכות דאמא, דהינו נה"י דבחי ע"ב, שבחינה זו דע"ב, נבחנים כל ח"ד חג"ת נה"י דז"א, רק לחג"ת נה"י בלבד, דהינו בשזה לאו"א עלאין במוחין דס"ג, שיש להם מוחין האלו ח"ד חג"ת נה"י בשלמות ועכ"ז מבחינת ע"ב הם חסרים נה"י דכלים וג"ר דארות, ואין בהם אלא ורק דע"ב, דהינו כמדת השהה כלים שהם מלביםים לא"א. עד"ז ממש הוא ה"ז, שאעפ"ש שיש לו ע"ס שלמות ממוחין דנסמה הנמשכים מס"ג דאו"א, מ"מ מבחנת ע"ב אינם נחשבים רק לחג"ת נה"י בלבד.

ולפייך בח"ל, ע"י בית המוחין מהארת ע"ב ס"ג העלויונים ע"י או"א, נעשים החג"ת דז"א לח"ד, וננה"י שלו לחג"ת, וכיון שנה"י נעשו לחג"ת עד החוזה, הנה יכלה גם לאה להתחפש לטיסום ו"א דהינו לעטרת יסוד שלו עם התהפקות לחג"ת. וזה נבחן אל הגדרת הכלים דלאה לע"ס שלמות דז"א מבחינה מוחין דס"ג, כי יש לה עתה בחינת יסוד גדרות מוחין אל, כי עתה היא מלבשת גם נה"י דז"א. ואין להקשות, הלא הם נעשו לחג"ת דע"ב, כנ"ל, שנוקות החוזה ירדה למקומות סיום היסוד. כי גודע, אין העדר ברוחני, וכל המדרגות נבחנות יחד הן המדרגות שמקודם לכון, והן המדרגות שנתהפכו עתה. ולפייך כלפי זוג לאה פב"פ עם ה"ז, נבחנים הנה"י דקומה ס"ג שמקודם לכון, שעומדים שם עוד, גם בהתחדשותם לבחינת חג"ת דקומה ע"ב. וכן ייש עתה לאה בחינת יסוד גדרות ולכן.

דקומה ס"ג, וזה כל הריווח שלא. אמנם עיקר הגדלה זו דלאה, אינה לצורך עצמה, אלא לצורך רחל, שהיא צריכה רק לקומה ע"ב, וכן נה"י דאמא המתלבשים בלאה, הם מבחינה ע"ב כנ"ל, ועכ"ז צריכה לאה לקבל בחינת האחריות של נה"י דע"ב לחלקה, שפירשו הוא, הכותל הנמשך מיסוד דאבא שליטתו מתחיל מחוזה ולמטה. וזה נבחן עתה להגדלה לאה, כי מצד עצמה אין לה רק כותל דתג"ת שהוא מאחריות

ע"כ נבחנים בבחינה ארוכה כלומר שהם ממדת ג"ר. (אות כ"ט).

קפו כי כל הבא מבחינת כלים דפניהם דנקודים, שהיו שם מבחי"י אצילות גם בעת קטנות הנקודים, ולא נשברו מחתמת פgam של עצם אלא מחתמת התהברותם והתערבותם עם הכלים דאחרים, הנה אחר שנבררו פעם אחת מתוך הכלים דאחרים, שב אינם מתמעטים לעולם. ומכלים דפניהם ההם, נתנו חב"ד חג"ת דכלים דז"א עד החוזה, ובבחינת נקודת החוזה, נתקנה לכך של הנוקבא, אשר מבחינת האורות, נבחנים לחג"ת נה"י דז"א דהינו ורק בלי ג"ר, ובחינת מלכות דנקבא, כי אור הנפש מתלבש בכלים דכתה. ואחר שז"ת אלו דז"א ונוקבא נבררו ונתקנו פעם באצילות, לא יארע בהם עוד שום מעוות לעולם, כי הפרסה דנקודים שנחבטלה מחתמת הארת ע"ב ס"ג. היא שגרמה שם שכליים דפניהם נתערבו, עם הכלים דאחרים שמחוזה ולמטה, ועכ"ז נשברו פנים ואחרות. אמנם באצילות נתקנה הפרסה באופן כוה שאל חבטל גם בעת הארת ע"ב ס"ג, כי בעת לידת המוחין מולדי אותו עתיק בסוד צמצום ב' ומלבושים בסמל"ץ, כנודע. ולפייך, לא יציר עוד שום התערבותם דכלים דפניהם עם כלים דאחרים שלמטה מפרסה, ועכ"ל לא יארע עוד שום מעוות זה בשזה כלים חב"ד חג"ת דז"א, והן בכלים דכתה של נוקבא דז"א. (אות ל"ו).

קפו בהיות לאה מחוזה ולמעלה, אין לה שם אלא בחינת יסוד דקטנות דז"א, שהרי בחוזה עצמו אין שם כלל בחינת יסוד, השاري הם חג"ת, אלא ביוו שהחג"ת האלו היו מתחילה בח"י נה"י, ובעת גדרות נשמה דז"א נעשו החג"ת שלו לחב"ד, וננה"י לחג"ת, ויצאו לו נה"י חדש דגדלות נשמה. הרי שהחג"ת אלו שלאה מלבושים היו בעת קטנות בחינת נה"י, ועכ"ז יש גם בחוזה בחינת יסוד, כי אין העדר ברוחני, וגם יסוד דקטנות נשאר שם. אמנם בחזות ליה, אחר

חלק י"ד לוח התשרי לעניינים גדולים הז"א א' תרעא

שכגודה ממלכות דג"ר דאמא, אבל לרחל שהיא בחינת מלכות דנה"י דאמא, אין לה שום חלק באחרים האלו. וע"כ מכח החלבשות רגלי לאה בכתיר רחל, שפירושו, שאותו נקודת החוזה שהיא כה הסיום של לאה, היא עצמה היא כתיר רחל וכל שורשה, כי נקודת החוזה היא כתיר שלה, ע"כ היא מקבלת דרך החלבשות הו מבחינת הכותל דהגת"ת דלאה, הדוחה כל גilio חכמה, שע"ז געלמים האחרים, שלה, ונשארת באצילות. וזה נבחן שלה עם הכותל שלה נחשפה לחוץ החותם של רחל, כי גם שגדרה של רחל היא הכותל דנה"י מבחינת אחרים דיסוד אבא, עכ"ז, כה האחרים של כותל דהגת"ת מהותם לאת מבחניטים בתחום רחל ומעלימים את בחינת האחרים שלה דנה"י. אכן אם לא היה שם תיקון זה דהארת רגלי לאה, אז היו מתגלים האחרים דנה"י, שאין להם סיפוק אלא בהארת חכמה, ואו היו גופלים לבראיא, כי כה המסר היה מוציאים אותם מחוץ למפרסה אצילה, כי כמו שהמ מסך שבסה דא"א, לאسلط על ג"ר דבינה להוציאים מבחינת ג"ר, משום התקיון חדשים מכוסים, אבל על ישוטרת הוא שולט להוציאים מבחיה"י ג"ר ל"ק, מחתמת שהם צרכיהם להארת חכמה, כמו כן ז"א שהוא בחינת נה"י דא"א, אם היה נגלה בנוקבא הצורך לחסדים מגולים כמו ישוטרת, היה צריך ליריד לבראיא, כי אח"פ דהגת"ת שהם ישוטרת, גלו מכך גilio המסר, אל בחינת מחוזות ולמטה דא"א, דהינו מדרגה אחת למטה, ועוד"ז הנוקבא, שהוא אח"פ דנה"י דא"א, דהינו של הו"א, שכל שייערו הוא נה"י דא"א, הרוי נפילת האח"פ שלו רק במדרגה אחת, כבר הם נמצאים בבראייה, כמו שבחלקים הקודמים, שגילוי המסר מצומצם ב' מוציאים אח"פ לכל מדרגה למדרגה א' למטה מננו, וע"כ כמו ישוטרת יצא מחמת המסר הוה, מחות"ת דא"א לנה"י, בן הנוקבא שהוא אח"פ דנה"י דא"א, היה צריך לצעת מחמת גilio המסר הוה, לעולם הבraiaya למטה מפרסה, והבן היבט.

דיסוד אמא, ועתה נגדלה עם הכותל דנה"י מאחרים דיסוד אבא. והגדלה זו מכונה בשם "הגדלת לאה ע"י נה"י דאמא בעודה באחר דז"א" כולם, שהוא מתגדלת מבחינת האחרים דז"א, כי מרוחת האחרים דנה"י, שהוא מקבלת בשבייל רחל. מבואר. (אות ל"ה).

(קפח) עיקרה דרך היא נקודת הכתיר שלה, שפירושה נקודת החוזה מצד הכלים. וט"ס דכלים הנמשכות ברחל מכתיר שלה ולמטה עד סיום רגלי ז"א, הם בה חוטפות ולא עיקר, ככלומר, שם יכולם להסתלק ממנה. כנ"ל חשובה קפ"ז. ועתה בח"ל שם נעשו ל hutgt, לוקחת אותו לאם בחינת אחרים דיסוד אבא שביהם, הניבו לו כותל דנה"י, ונמצא לאת נגדלה במחיצת אחרים דנה"י ז"א, וזה נקרא שלה נגדלה בכל קומתו דז"א בהיותה עומדת באחורי ז"א. שפירושו, שנגדלה במחיצת אחרים דז"א התחthon, שהוא כותל אבא שבוח הט"ס דחוטפות דרך שבאו לרשותה של לאה. (אות ל"ה).

(קפט) בהיות קומת רחל מחוזה ולמטה דז"א, הרוי היא או בבחינת אחרים ביתה ונגניות מגולים לפני חז. שפירושו, שאנו בנוקבא או אלא הארת ג"ר שם הג"ת והסדים מכוסים, ובבחינת אחרים שלה, שם הכלים הנה"י הכלולים בה, וכן בחינת הארץ הבלתי דאבא שביהם, עי"פ שבכרה ישנים שם בנה"י דז"א, אמן הם טמירין ונעלמים בספנימיותם, באופן שלא יתגלו בה. וענין העלמת האחרים האלו כלולים בהארת ההסדים מכוסים עצם, כי כולל בהם האחרים דיסוד אמא, שהם דוחים כל גilio דהארת חכמה, וע"י זה נדחים ונעלמים הנה"י שבה, ואין להם כח להתגלות, אבל האחרים האלו דיסוד אמא, הם אמן ברשותה של לאה, כי לאת היא בחינת הנוקבא ג"ר דז"א מקבלת מבחינה

עליה כח המשך דצמוץ ב', המוציא את אח"פ' דנה"י לבחינת בי"ע, כנ"ל בתשובה הסמכה. וות, "שי אפשר לחלק אחד מהגוף להתפשט ולהחלב בחלק אחר שבו" כי עתה, אחר שלאה לוקחה גם חלק הנה"י דז"א לגופה, ונפסק כי אחרים זאמא ממנה, כנ"ל, אין לה כח עוד לעורר את אחרים שלה בשבייל להסתיר את חי' אחוריים דנה"י שכתר דרחל, להיותם בה ב' בתה' הפכות זו לו, כי אין זה מצור ברוחנית כלל שב' בחינות משונות זו מזו שיתכפלו במקומ אחד. (אות ל"ז).

(קצא) יש ב' בחינות ט"ס דתוספות אל רחל: א' היא ט"ס מבヒ' כלים פנימיים בלבד, שרחל נוטלת אותם מז"א מכח העלאת או"ה שבה, והם בח' פרצוף רחל אב"א מחזה ולמטה דז"א. ויש בחינת ט' נקודות דתוספות הבאים מכלים דאחרים, הנבראים מביראה ע"י הוווג דחצotta לילה. ועל הט"ס דתוספות מבחינה א' אומר, שבזמן ירידת כתר רחל לביראה, הם באים לרשותה של לאה, ומחברים לפרצוף אחד. ועל ט' הנקודות דכלים דאחרים שנתחברו לה ע"י הוווג העליון דח"ל, עליהם אומר, שירדו לביראה, כלומר, שאע"פ שנתחברו ע"י החארת ע"ב ס"ג שנתבלשו בלהה העלינה, שם שום זה געשו חג"ת דז"א לח"ד, וננה"י לחג"ת, ונופטהה להא עם חג"ת עד סיום רגלי ז"א, דהינו מחתמת שנעשו לחג"ת, ואו' נתחברו להם נה"י חדשים מביראה, שהם ט' הנקודות דתוספות של רחל. ועל אלו אומר, שאע"פ שהם נתחברו עתה ע"י החארת ע"ב ס"ג של המוחין דז"א ולאה, מ"מ הם יורדים לביראה, כלומר, שאינם מקבלים שום או רחל אצליה, משום שאין או ראיות יכול להתפשט למטה מפרסה, והם נשאים בבחינת בריאה כל הלילה עד הבוקר, ובזמן החפילה או עליהם עם רחל לאצלות. ומה שפעם אומר שכתר דרחל ירד לביראה, ופעם אומר שמילכות דרחל ירד לביראה, וזה מתבאר בערך הפור שבין כלים

הרי שכל השארת השם של הנוקבא באצלות הוא מכח הלבשת הכתיר שלה לרגלי לאה, שמקבלת ע"י זה כח האחורים שלה הדוחים ומעלימים הנה"י שלה ביתה, ואין לה שם צורך להארת חכמתה, ע"כ יכולה לקבל מג"ר דاما הארת החג"ת, ונשארת באצלות. ונמצא עניין התפשטות להאה לתהומה של רחל מצלה אותה מלידר בבריאת. אמנם עכ"ז נבחנו שם יושבים שם דחוקות. ככל מר, כיוון שנה"י דרחל ישנים שם בפנימיותה, הרי הם נדחקים וסובלים מרגלי לאה שם דחוקים אותם להעתלם. וע"כ נבחנו זה, "שלאה דוחקת רגליה לתהום רחל ויושבים שם דחוקות" כמבואר. (אות ל"ז).

(קצ') נחابر בתשובה הקודמת, שכח הסיום דרגלי לאה המתפשט לתהומה של רחל, מצלה אותה מלידר לביראה ע"ה. והנה כל זה היה אפשר רק בהיותם ב' פרצופים, דהיינו מטרם שנה"י ארוכות דاما, היו מתחפשות בלהה, שאו היו גם או"י וישט"ת ב' פרצופים מיוחדים, אשר או"א היו פב"פ בכוול אחד של אחרים דاما על או ר החכמתה, ולאה קבלה מהאחרים דاما אל, שהיא בחינת כוח דחג"ת שלה, אשר עיקר כח מתגלה על הסימן דלאה שנקרו רגלי לאה, ורגלים אלו נכנסו בתהומה של רחל, והחויקו אותה באצלות נניל בתשובה הסמכה. אמנם עתה בעה הוווג דחצotta לילה, שאו"א וישט"ת כבר נעשו לפרצוף אחד, וננה"י דاما נעשו לארוכות, שפירושים שנעשו לבחינה ע"ב, נמצא שאמא עצמה כבר הפסיקה האחרים שלה הדוחים חכמה וא"כ אחר התלבשות נה"י הארוכות דاما בלהה, והיא נתפשטה ולקחה גם מקום הנה"י דז"א, שהם ט' הספירות דתוספות דרחל, ונעשו חג"ת וננה"י לגוף אחד דלאה, הנה או כבר פסק כל כח אחרים מרגלי לאה, ואני יכולה לדחוק ולהעלים בח' אחרים דרחל ביתה, ע"כ ירד עתה כתר רחל עצמה לביראה, כי נגלה

חלק יי"ד לוח התשוו' לעניינים גדולים הז"א א' תרעג

הימנה, כי גם הוא רוצה להאריך לבי"ע ולהחיש גמר התקון. אמנם הפרט אציגות מפרדת בינהם, כל ומן שאין אליו תרעות דלותה מזו התחתונים קרוי לזה. (אות מ"ד. ואות מ"ו).

(קצג) כי בעת שרחל ולאה הם ב' פרוצופים אין לו"א או אלא מוחין דס"ג ונשמה, שהם בחינת חסדים מכוסים, ואו ז"א ורחל הם בחינת אב"א, דהיינו שרגלי לאה מטופשות לתחרומה של רחל, ומעלימים בחינת הנהי" שלה ביתה, ורק פניהם מגולח, שהוא בח"ח חסדים מכוסים שרחל מקבלת מן ז"א, שוה נחשב לבחינת הג"ת, כנ"ל. ונבחין שם לאה לא היה מטופשת לתחרומה של רחל, הנהי או היו גה"י דרחל מתגלים, שהם בחינת האזרך לחסדים מגולחים. ונמצאים בזה ארכות יותר מנהי" דז"א, כי גה"י דז"א הם נבחנים לקצרים, בהיותם מבחן מוחין דאמא, שבבחן יסוד שלה רחוב וקצר, אבל גה"י דרחל אם היו מגולחים הרי הם מיחסים לאחרים דיידן דאבא, שהם מבחינת יסוד דאבא דבר זאדור. וע"כ יש הכרה שכתר דרחל ילכיש על רגלי לאות ויקבל בחינת אחרים דאמא מיסוד אמא הקצר, שע"ז נמצאים גה"י דרחל בפנימיות, ואין בחינת הארון דאבא ניכר בה, ואו רחל משותית עם ז"א, ובאינה ארכות יותר ממנו. והבן. (אות כ"ה).

(קצד) עי' לעיל בתשובה קפ"ט. (אות ל"ז).

(קצת) כבר נתבאר לעיל בתשובה קע"ז, שכל השורש של חכמה דלי"ב נתיבות מתחילה רק מן שיש אמצעי דת"ת, דהיינו מחוזה ולמטה, אשר אפילו באו"א עלאיין עצמו, נחשבים לבחינת ויק בלי ראש, כי רק בחינת הס' דאו"א, שם חב"ד חג"ת שלהם, נחשבים לראש, אבל מחוזה ולמטה שלהם נבחנים למ' סתום, והם לבחינת ק"ר

לאורות, כי כשמדבר הוא מכלים, נבחן לכתר, וכשמדבר הוא מאורות הרי הוא נבחן לאור הנפש שהוא בחינת מלכות. ומה שאומר פעמי שכתר דרחל נשאר באצלות, הכוונה שלא נתמעט כלים עיי' ירידתו זו לבריאה, כי באמת הוא עצמו לא ירד לביראה, להיוותו כבר מתוקן בבחינת כל' דפנימ, שאינו מתחמעט לעולם, וככ"ז, כיוון שהוא מתחבר עם ט' הווג דח"ל מן הביראה, ע"כ נבחן זה כמו גם הוא עצמו ירד לביראה, ככלומר, שאינו מקבל שום אוור מאצלות כי אם היה הוא עצמו מקבל אורות באצלות היו גם ט' הנקדות שבבריאה מקבלים אותם האורות כי הם מחוברים יה"ה, וע"כ אינו מקבל או גם הוא שום אוור מאצלות, ומבח"ז זו יש לחשבו כלו ירד לביראה, ע"פ שבאמת לא ירד, שהרי הוא בחינת נקדות החוזה דז"א, ונקדות החוזה ירדה עתה לסייעasis היסוד ונמצא שכתר דרחל עומד בסיום של הז"א באצלות. והבן זה היטף. (אות ל"ח).

(קצב) הנה יש כאן ב' עניינים כאחד, כי מצד אחד יש שעשושים לו"א במ"ז DNSMOOT BOOG PBF עם אלה הנמשך כל הלילה, שהנשומות מקבלות שם תיקון ג"ר, ומעלין בזה שעשושים לו"א. וכן יש שעשושים לדרחל, כי באותו ט' הנקדות DNSMOOT SHNTACHBRO ALIYA MIN HABRIAH, נתعلו ג"כ גו"ע DNSMOOT HAZDKEIM HADBKIM BETI' נקדות שלה, והיא משתעשעת עמהם על שהזיאת אותם מן הקליפות וחיבורם לקלותה. ומצד ב' יש אמנים בכיה ושהגה מהותה הבדיקה עצמה. כי אחר שרחל הziila הנשומות והזיאת אותם מן הקליפות, היא חושקת להמשיך שם לביראה, גם את ז"א בעלה, שיעשה שם הווג בסוד מטי רגlin ברגליין, כדי שיישבו בי"ע להיות אצלות ותתבער כל הטומאה מן הארץ והוא גמר התייקון. וכן ז"א שואג על רחל שנפרדה

א' תרעד חלק י"ד תלמוד עשר הספירות גדלות הו"א

המשמשת בגילוי חכמה זו באו"א, דהיינו במוחין במקומות יציאתם, שהוא המול ונקה, אינה בחינת מלכות ממש, אלא בחינת יסוד, ומלכות היא בה רק בחינת התכללות לבד. ועוד נבחן עטרא דגבורות זו, שהיא בחינת יוסף בתכללות בנימין, דהיינו בחינת דכורא ובחינת יסוד, ואין בחינת בנימין אמיתי, שהוא בחינת מלכות. גם נתבאר שם, שימושם וזה אין המוחין דעת"ב דנוקבא נמשכים ממוחין האלו שיצאו באו"א, אלא הם יוצאים בזוג מיוחד בראש ז"א על מלכות דאמא, שהוא בחינת צמצום ב', אלא ע"י התכללות בעטרא דגבורת שבראש ז"א, יצאו עליה מוחין דעת"ב בשבייל הנוקבא. עשה".

ולפיכך מתקבל הנוקבא אלו המוחין מנה"י דו"ג א' כמוותיהם, אמן לא יוכל לעשות זוג בראשה עצמה כמו או"א וזו"א, כי העטרא דגבורת הבהה מצמצום א' חסרה לה, שאין לה ממנה אלא האריה בדרך התכללות, שהוא מספיק ליציאת המוחין כמוותיהם, ואין זה מספיק לווג. ומשום זה „אי דעת בראש הנוקבא" כי רק בו"א שהוא צrisk אל הדעת שיהיה בו בבחינת מ"ן לקיום והעמדה, שולמו לא היה לו מוחין דעת"ב כנ"ל. ע"כ יש לדעת שלו חלק במוחין דעת"ב שלו, מה שאין כו הנוקבא, שהיא נוטלת ד' המוחין חוו"ב חוו"ג מכח הזוג שנעשה בראש ז"א, ובה עצמה אין עוד שום זוג, כנ"ל, א"כ אינה צריכה לדעת שיהיה בה בבחינת מ"ן לחוו"ב שלו, כי אין לדעת הזה כה של זוג, אלא החוו"ב שלח מתקיימים בה ע"י הדעת שבראש ז"א. ועוד לא יכול הדעת שהוא בחינתה נה"י וגוף כנ"ל, להשאר בבחינת ראש של הנוקבא, כי החוו"ב שלה אין להם שם שימוש ממנו. (אות קפ"ט).

קצו) המוחין דנוקבא אין להם שורש במוחין דעת"ב דאו"א, אלא שם יוצאים בראש דו"ג, ולא מבחי מלכות דשערות, אלא בבחינת מלכות דאמא הנכללה בעטרא

צירופי אלקים, כנ"ל בחלק י'. ונמצא שהחינת התי' זהה שהוא הנושא להארת חכמה, איינו כלל כלל בראש דאו"א, כי הוא בחינת גופו בפניו, משום שאין אחריהם דאמא שליטים עליון, להיותו צrisk להארת חכמה, כמובן. וא"כ איך בחינת נה"י אלו יכולים לשמש בחינת דעת בראש דאו"א. אמן התירוץ הוא, כי כל זה אמר רק במוחין הקבועים דאו"א, שהם בគמות ס"ג, שככל בחינת הראש שליהם הוא מכח בחינת ג"ר דבינה, שאינה סובלה ממסר וצמצום, ע"כ יצאו המוחין ולמטה שליהם בחינת גופו בפניו, משום שחסדים מוכרים אינם משלימים אותם. אבל בעת שאו"א עולים לג"ר דא"א ומشيخם שם מוחין דעת"ב, נמצאים או הנה"י שמקבלים כל הספקות כמו החג'ת דאו"א, וע"כ יכולים לעלות ולהכלל בראשיו דאו"א, ולשמש להם לבחינת דעת, ונמצאים שם לעיקר הנושא להארת חכמה, כנ"ל בתשובה קע"ו. גם נודע, שם צרכיהם תמיד להשאר בראש דאו"א, כי לولي היו יורדים ממש היו או"א חוררים לבחינת ס"ג, משום שהם עצם אינם צרכים לחכמה, להיותם מבחינת ג"ר דבינה בחסדים מוכרים, ולפיכך מוכרים הנה"י אלו להשאר המ"ן שליהם בראש דאו"א לבחינת העמדת וקיים, ומטעם הות, גם בחינת הדעת דו"ג נשאר בראש שלו, כי חוו"ב שלו גם בבחינת או"א עליזו ממש, והם בבחינת ג"ר דבינה, שאם לא היה להם המ"ן של הנה"י הנו"ל, שהם הנושא להארת חכמה, חזרו שם לבחינת ס"ג. הרי נתבאר, שאעפ' שבבחינת התי' שהוא הנושא להארת חכמה הוא בחיי גופו מעיקרו, והוא באו"א והו בו"א, מ"מ יש לו מקום בראש דמו"ח דעת"ב, כי זולתו לא היה כלל מוחין דעת"ב בפרט.

ונתבאר לעיל בתשובה ק"ד. שאין מוחין דעת"ב בבחינת ל"ב נתיבות יוצאים, אלא ע"י מ"ן דשערות להיותם מבחינת מלכות צמצום א', ע"ש. גם נתבאר לעיל בתשובה ז', אשר בחינת עטרא דגבורת

ח' לוח התשרי לעניינים גדולים ה'ז א' תרעה

דואירא ואינו משפיע כלל למטה מבחינת עצמו אלא מבחינת חכמה דלי"ב נתיבות, היוצאים על המ"ן דשערות דיקנא, ונמצאו שאן גילוי לעצמות דמו"ס אלא ב"ג תיקוני דיקנא, שם בחינת המולין. (אות ב').

ר) נתבאר בחלק העבר, ששורות רישא ודיקנא הם קומה אחת دائור חור שהלבשו לע"ב המגוללה, היינו למוחין דא"א במקומות יציאתם ברדל"א, שהג"ר דמוהין אינם מלובשים שם בם' זצ"ם, והמה מגולים שם בכל הארץם. אלא לעת ליתת המוחין חור הרدل"א ונתלבש בבחינת צמצום ב' והלביש את המוחין דמל"צ, שע"כ יצאו ונעלמו ג"ר מוחין הדם בסוד מקיף חור, וקומה הא"ח שהלבישה לע"ב המגוללה במקומות יציאתם, שם בחינת אור עב שאינם יכולים להסתלק עם הא"י, נשארו בבחינת מותרי מוחא, ויצאו לחוץ בבחינת שורות רישא ודיקנא. אשר בחינת ג"ע שבקומת השערות נעשו לשורות רישא, וואח"פ דשערות יצאו לביר מישא, כי המסר דפאתוי הראש הוציאם לחוץ מראש ע"ש. וונגה נתבאר ששורות דיקנא הם בחינת אח"פ שיצאו בבחינת שורות ראש למטה, ונודע בבחינת אח"פ הם נבחנים רק למוחזה ולמטה, כי חב"ד חגי"ת עד החזה נבחן לבחינת גו"ע למעלה מסדר, ואלו אח"פ היוצאים לחוץ מכח שליטת המסר עליהם, הם רק ב"ש ת"ת ונוה"י בלבד, ונחשבים לבחינת זו"ן; דהיינו לבחינת ה"ח והג"ג, שמול ונוצר כולל כל ה"ח, שהם כל הי"ב תי"ד, ונבחן לבחינת הת"ת, שהוא השרש להארת חכמה דלי"ב נתיבות כנ"ל בתשובה קע"ז. ומול ונקה הוא בחינת יסוד, הכלול ג"כ כל הי"ב תיקוני דיקנא, אלא מבחינת ה"ג. אמן בבחינת מלכות אינה שם בווג הות, כי מול ונקה הוא בחינת יסוד, אשר בבחינת בניין כולל בו, כדי להעלות או"ת. כנ"ל בתשובה קצ"ז. ע"ש. (אות ב').

רא) המול ונקה הוא בחינת יסוד של

דבורה דז"א. כנ"ל בתשובה הסמכה. (אות קנו").

קצז) מקום יציאת המוחין של המוחין דז"א הוא בא"א שעלו לגור דא"א, שיצאו שם המוחין על המ"ן דמולין, שם ונוצר ונתק, שמול ונוצר הוא ת"ת דדיקנא, הכלול ה"ח, ומול ונקה הוא יסוד דדיקנא, הכלול ה"ג, ונבחן בחינת המול ונקה שהוא בחיה יסוד בלבד, אלא בהתכלות המלכות, דהיינו בבחינת בניין הכלול ביסוף, אבל בחינת בניין עצמו בלבדו, שהיא בחינת נוקבא, לא היה שם בווג הוה דמולין, משומ שם בבחינת צמצום א' ואין מלכות דצמצום א' גלויה אפלו בהמולין, אלא רק בחינת יסוד של מלכות זו, דהיינו מדת הוכך, כמ"ש לעיל בחלק י"ג בתקינו א' דדיקנא, דכל נימא שבאה אינה כלולה אלא מש"צ נימין, שהוא משומ שבחד"ד חסירה מהם, כי גגונה ברדל"א. ע"ה. וע"כ המוחין ההם, הם בחינת מוחין דוור בלבד, כי יצאו על עטרא דבורה בבחינת הוכך, אבל המוחין דנוקבא דז"א, צרכיים יצא על בבחינת עטרא דבורה בבחינת המלכות עצמה, שהיא בניין, וכיוון שבחינתה של המלכות איננה בשורות דיקנא, כנ"ל, ע"כ אין לנוקבא חלק במוחין ההם, והיא צריכה לווג חדש במוחין דז"א על בבחינת עטרא דבורה נוקביי וע"כ אחר שקבל ה"א המוחין שלו עושה בראש שלו ווג חדש, על מלכות דاما שבמוחין שלו, שהיא נבללה גם בעטרא דבורה דז"א, לשם יצאים המוחין דנוקבא בבחינת שורש הראשו כנ"ל בתשובה צ'. ע"ה.

קצח) עטרא דבורה דז"א היא מבחינת יוסף בעיקר, אלא בחינת בניין כולל בו כדי להעלות או"ת. אמן עטרא דבורה דנוקבא, היא בחינת בניין בלבדו. עי' לעיל בתשובה הסמכה.

קצט) כי חכמה סתימאה נסתם בקרומה

(רה) כי אין מוחין דחולדה בוו"ן טרם שאו"א קונים מדרגת ע"ב, דהיינו חכמה דל"ב נתיבות. וענין הולדה נשומות הוא תחילת גילי הנעשה בעולם, וע"כ נקראה חכמה דל"ב נתיבות בשם שירותה כללא. (אות צ"ו).

(רו) כמ"ש בתשובה הסמוכה, שאין חכמה דל"ב נתיבות מתחלה, רק מ"ת דכל פרצוף, ורק בשליש אמצע, שבאו"א עצם, בדרך כללות הפרצופים, שבאו"א עצם, שם הבינה שחורת להיות חכמה ע"י עיבورو של וו"ן, אין החכמה נשורת בהם כל עיקר בדומה לבינה דאו"י, גם באוטה העת שחורה לחכמה כדי להציג לו"א דאו"י, נבחן בחינת השינוי שונעתה, רק על בח"ג שהיא ז"א. וכן בפרצופים, אע"פ שאו"א קבלו הקומה דחכמה זאת, מ"מ אינה מתגלה בהם, רק ברדתה לו"א מוחה ולמטה כי שם מקומת, ע"י היפט בתשובה קע"ו. (אות צ"ו).

(רו) כי אין זוג בשערות דיקנא, אלא בעת עליית ג"ר דא"א לעתק, שמשם נמשכו השערות דיקנא, דהיינו מוחין דא"א בעת יציאתם ברד"א, ואנו נכללים או"א בא"א, וא"א ברד"א והווג נעשה בבחינת רד"א, וכן הררי שענין התכליות או"א במולא, הוא מושך אותו לבחינת עתיקה. (אות צ"ה. א' תקנ"ב ד"ה וע"כ).

(רח) נתבאר לעיל בתשובה קע"ו, ההפרש הגדול מחלוקת דל"ב נתיבות אל החכמה דא"א, כי החכמה דא"א היא חכמה דאו"י, ומוסיפות דרך פה דעתוין, כדרכ' יציאת הפרצופים דא"ק. אמן החלוקת דל"ב נתיבות, אינה מושפעת אלא דרך זוג יסודות, משום שאין להם שורש כלל בಗ"ר כלל פרצוף אלא רק בנה"י שלו, וע"כ נבחנת חכמה זו שהיא באה ממטה למעלה, מן הו"א אל הבינה. בס"ה,יפה נוף וחוירש מצל', כנ"ל בחלק י"ב, שם' שהוא חכמה משפטעת אל הצל', שהוא ז"א, ומן הצל' עולה

מלכות דעתcum א', וע"כ אין בו בוחינת מלכות דמלכות דעתcum א' משום שנגנזה ברדל"א, בסוד ראש פינה. (אות נ').

(רב) נודע, שמול ווקה הוא בוחינת יסוד, דהיינו בוחינת זכר, אמן כדי להעלות או"ת, הוא צריך להכלל גם בוחינת בניין. כמ"ש הרב אצל יסוד ז"א, שהוא כולל מוכר ונכח בסוד ח"י העולמים, ע"ש. (אות נ').

(רג) כי אין או"א מודוגים על המ"ז דמלין לדמשיך קומת ע"ב, זולת ע"י עיבורו וו"ן, כנ"ל בסוד כ"ב אהוון או"י אמרין, וע"כ נבחן שוו"ן בעיבור הבינה גורם שייעלו או"א לג"ר דא"א ולהזוווג על המ"ז דמלין הדרי המולין מתחוררים להיות למ"ז לאו"א מסבת עליית הו"ן. (אות נ').

(רד) נודע, שענינו עלייה מ"ז המשיב את הבינה פב"פ עם החכמה, נמשך מכח הקשר שיש לבינה דאו"י עם ז"א דאו"י, שם חורה הבינה להיות חכמה כדי להשפיע הארת חכמה בחסדים, שבועה האצילה לו"א, כמובן, ובכל פעם כשו"א עולה למ"ז אל הבינה מתעורר שוב הקשר הזה, ובינה חירות פב"פ עם החכמה.

ולפיכך נבחן אשר השורש של חכמה דל"ב נתיבות, אינו בבינה אלא בת"ת, כי הבינה דאו"י נשאה אחר שהאצילה הו"א, והארת בבחינתה שמקודם בלי שם שינוי, והארת החכמה שהמשיכה, אינה נמצאת בה, רק בו"א דאו"י, וע"כ נעשה התה"ת לשורש והתחלה ראשונה לחכמה זו. כמ"ש לעיל בתשובה קע"ו בארכוה. באופן, שחכמה דל"ב נתיבות אינה במצוות הג"ר דשות פרצוף, גם לא בג"ר דז"ק שלו, שם חגי"ת, אלא רק מוחה ולמטה. כמ"ש שם. כי התה"ת נחלק על ג"ש. בינה ז"א מלכות, וש"ע שהיא בינה הוא למעלה משורש החכמה, ומוסלקת ממנו, כמו הבינה דאו"י, אלא שילש אמצע דת"ת, בו מתחיל השורש לגילוי חכמה, ע"ה.

חלק י"ד לוח התשו' לעניינים גdotsות הז"א א' תרעז

וכבר הארכנו בזה בתשוכות הקודמות וכוכר היטב אלו הב סתיימות, שולחתם אין הבנה אמיתית במוחין דע"ב. (אות צ"ט).

(רט) כבר ידעת, שב' המולין הם בח'י ה"ח וה"ג, שם נקרו מוח הדעת. כי מול ווגוצר הוא ח"ת וה"ת, ומול ונקה הוא יסוד וה"ג. ונבחן מוח הדעת הות, שהוא כלליל לאו"א, ככלומר, שהחכמה שיצאה בא"א באה רק מכחון, כי הוא המועוג אותם פב"פ, והוא המקביל הראשון של החכמה, ונחשב לה לשורש, כמו"ש לעיל בסוד הכתוב, חורש מצ"ל. (אות ק"ב).

(רי) התכללות או"א במולא, הוא בכ' בחינות: א' כשהשעות ריקנא הם בבחינת מקיפים בלבד, והן מלכישים לחג"ת דא"א, ואינם אלא קומת ס"ג. ואו' נבחנים או"א לו"ק דע"ב, כי אין להם אחיזה בראש דא"א, שהוא ג"ר דע"ב, אלא בגוף בלבד. ב' הוא, בעת שעולים לג"ר דא"א והשערות נוכנים לפנימיות הכלים בסוד מ"ג, שאו הם משיגים הג"ר דאורות דע"ב ונחה"י דכלים. הרי שאו"א הם לפיעמים מחוסרי ראש ע"פ שכליים במולא, דודיענו בעת שהם רק מקיפים בלבד. (אות ק"ה).

(רייא) כי בבחינת הקטנות דע"ב הם משיגים משערות רישא ודיקנא בהיותם בסוד מקיפים עליהם. (אות ק"ה).

(ריב) ועוד, שבעת הוווג דפה דא"א להוציאו קומת ע"ב, עלו הג"ר דא"א לג"ר דעתך, ונמצא פה דא"א במקום הפה דרדל"א. והגרון עם החג"ת דא"א עלו ונעשו לחב"ד שלב, שעמיהם עלו גם או"א ומלכישים לחב"ד החדשים האלו. וכיון שהגרון וחג"ת עלו במקום ג"ר הקודמים דא"א, עומד עתה הגרון עם ד' תי"ד תחאי תחלוים בו, במקומות גלגולתא דא"א, ואו' נכנסו הד' תי"ד תחאי בפנימיות הכלים בסוד מ"ג שבגרונו שם בבחינת אהה"ע, ועלו למ"ג שבחר, שבטה

החכמה ומוספעת להל' שהוא בינה ע"ש. גם נתברר לעיל בחשובה ר', שהשערות דיקנא נבחנים רק לא"פ דשערות רישא, שהם בח' זו"ז ובхи' נה"י, ע"ש. ונמצא, "כמו שמו"ס סחמה את העצמות שלה, שלא תתגללה רק ע"י השערות, כיABA סתם העצמות שלא תתגללה כי אם ע"י התלבשות שלו" כולם, כמו שיעיר גiliovi החכמה זו במקום יציאתו בא"א איננו מבחי מו"ס, שהוא חכמה דאו"ג, אלא רק ע"י המ"ג דשערות, שהם בח' תננה"ג, וו"ג, שmol ווגוצר הוא ח"ת, ומול ונקה הוא יסוד. כן או"א דקומה ע"ב, הנקרהABA, סתם גם הוא את החכמה הו, שלא תהיה מוספעת למטה, זולת ע"י התלבשות בסוד שלו. באופן שיש כאן ב' סתימות: א' הוא של המול ונקה, שהוא יסוד דיקנא, שבסבה נתמעט החכמה דאו"י דמו"ס עצמו, לבחינת תכמה דל"ב נתיבות, המושפעים מנה"י אל הג"ר, וכל עיקרם איננו אלא ח"ת, שהוא כל הנושא לחכמה זו, כנ"ל בתשובה קע"ג. הרי זה מעוט גדול מאד. וכך נבחן כאן ח"ת שהוא מאיר בלי גורת, אלא בכל מدت שלימותו בתקלית הגוף, כי בבחינת מול ונקה שהוא יסוד עומד כאן ממטה למעלה, ואין ח"ת, שהוא ווגוצר, מתכסת כלום על ידו. וזהו רק לא"א, שהם מקבלים המוחין במקומות יציאתם.

אמנם יש סתימה ב' שהוא,, סגםABA סתם את החכמה זו שלא תתגללה זולת ע"י החלבות ביסוד שלו" שה"ס החלבות החכמה בבריתקה. כי מתוך שאין המוחין מושפעים מא"א למטה אלא דרך יסוד שלו הכלול מדריך ונוקבא שהם יוסף ובנימין, נמצא המסך שביסוד שהוא געשה לבחינת מאצליל אל החכמה הו, וזה גורם שאין ח"ת מאיר במדתו עצמו בಗול, אלא מתוך מدت היסוד, ונעשה הגבלה גדולה למדת ח"ת, ועל שם זה קנה השם עטרא דחסכ, כי איננו מאיר אלא כמדת עטרת היסוד, שהוא בבחינת המשך שבו.

א' תרעה ח' ק' י"ד תלמוד עשר הספירות גדלות ה"א

למטה מסיים הפה שלו, כי הפה שלו הוא במקומות פה דרדר"א, וראשו ירד למקום הראש שמקדום לכון, שהוא למטה מסיים הפה, ואו נמצאו ג"כ אשר הגרון והג"ת שעלו למקום הראש דא"א הקודם, ונמצא עתה בעט כפפת ראש דא"א למטה, שהגרון כלל בראש דא"א ממש, כי הוא ירד למקום הראש דא"א ממש וחג"ת. כמו"ש כל זה לעיל בתשובה ר"ב. ע"ה.

(רטו) בעט עליית חג"ת דא"א לג"ר שלו, הנה רק הב"ש עלאיין דכל אחת מהג"ת עלו לג"ר דא"א ונעשו לבחינת ראשינו דאו"א. אמנם השלישים תחאיין דכל אחת מהתג"ת לא עלו שם, ונשארו בבחינת גוף לאו"א. כנודע. והנה כל החלק דאו"א בת"ת דא"א הוא שלישי עליון בלבד. ונמצא עתה בעט עליית, שאותו השלישי עליון נחלק על ג"ש, שב"ש עליונים של השלישי הזה עלו לג"ר דא"א, ושליש תחתון של השלישי הזה, נשאר לבחינת גוף לאו"א כי אם חלק תשיעית מז התת"ת דא"א. כי גם בהיותם בתג"ת, לא היה להם, אלא שלישי דת"ת, ואחר, שב"ש ממנה עלו בראש, לא נשאר כי אם שלישי דשלישי. שהוא תשיעית. (אות ק"ז).

(רטו) כי הגרון והג"ת דא"א עולים בעט הוגו. ונעשה לחב"ד דא"א, דהינו שעולים לג"ר שלו, הנה נמצוא ש"ד תי"ד תחאיין שהיו תלוין בגרון דא"א, עלו עתה למקום גלגולתא דא"א, הרי שנכללו ברישא דא"א. (אות ק"ז).

(רי) כי הוא עצמו יש לו ע"ב דאו"י, ואין לו שום צורך בע"ב של המזולין, שהם בחינה נמוכה מאד כלפי החכמה דאו"י. (אות ק"ח).

(ריה) הוא בחינה ו"ק דעת"ב, שאו"א מקבלים מהמזולין ושערות רישא בעורם עלייהם למקרים. (אות ק"ח).

דא"א העומד סמוך להם במקום פה דרדר"א, שם נכנסו ג"כ בחינת הח' תי"ד עלאיין התולאים בסיטום לחיי הראש, ובאו בפנימיות הכלים בסוד מ"ן שבחריך, שה"ס גיכ"ק. ונמצא החיך העומד בפתח דרדר"א, והגרון העומד במקומות גלגולתא דא"א שמקדום לכון, שהם מזוזוגים זה עם זה, בסוד הוווג דחיך וגרון דא"א, ונמצאים הח' תי"ד תחאיין ע"ז זוג הות. מתחברים עם הד' תי"ד תחאיין ע"ז זוג הות.

הרי שע"י עליית א"א לג"ר דרדר"א, נתנו, ונעשה הד' תי"ד תחאיין לבחוי מ"ן ומתחברים עם הח' תי"ד עלאיין שבחריך דא"א" כי גם הם נכנסו למקום הסיטום לדחיך הראש לפנימיות הכלים, שה"ס החיך דא"א. ובסוד כפפת ראש דאו"א מקום העליה למקומו שמקדום לכון, יוצא הוווג הוה בחיך וגרון דא"א שבמקום הקודם, שם נמצא עתה הפה דאו"א ג"כ, ואו' מקבלים או"א בחינת הח' תי"ד שבחריך דא"א, שהם בבחינת גיכ"ק עם הד' תי"ד תחאיין שבגרון דא"א, שהם בחיה אחת ע, והם נעשה שם לבחינת מ"ן ולחינת דעת דאו"א, המשמש להם מטה למעלה. ויוצא קומה ע"ב במקומות הראש דאו"א. והבן היטב. (אות ק"ה).

(ריג) זו"ז העולים למ"ן לאו"א, בעט שמרגשים החסرون דהארת חכמה ע"י עליית מ"ן דנסמות הצדיקים אליהם, הנה הם גורמים גם באמאعلاה הזריך אל הארתה חכמה כדי להשפיע לו"ז, מכח שהם בניה, כלומר, מכח הקשר שיש מבינה לו"ז, מסוד הע"ס דאו"י, אשר הבינה משפטה שם הארתה חכמה לו"ז. וע"כ גם או"א עולים לג"ר דא"א ונכללים בווג דא"א חיך וגרון בסוד המזולין, כנ"ל בתשובה ר"ב. (אות ק"ג) ואות ק"ד).

(ריד) בעט הוווג, עומדים הפה וראש דא"א במקומות רדר"א כנודע, ונתבאר לעיל בתשובה ר"ב, שילצורך או"א כופף או"א ראשו למטה למקום ג"ר שלו שמקדום לכון, שם עומדים או"א, הרי שהראש דא"א ירד

ח' לוח התשרי לעניינים גדולים הו"א א' תרעט

יצאה הקומה דעת'ב על המ"ז דמלזין, כנודע. וע"כ נתחלקו או אלו הולוגית לב' בבחינות: ראש, גוף, כי ב"ש עליון נעשו לראש, ושליש חמוץ לכל אחת נעשו לגוף, ונבחן, שבוחינת ב"ש עליון לכל אחת שנעשה בראש, הם אחסנתה דאו"א, שאין לו"ז חלק בהם, אלא שמקבלים מבחינת זוג דאו"א. ובוחינת שלישיית תחאיון שם בוחינת גוף, הם בוחינת אחסנתה של הו"א, כי ע"י עליית נה"י דא"א להוגת שלו, נמצא ז"א בכלל בעלי השלישית תחאיון שנשארו בחוגית, הנקיים רישי כתפין דא"א, וע"כ נחשבו לחלקו של ז"א עצמו, כי בכלל בהם ממש בעות הוגו. הרי שב' הכתפין דא"א הם החלקו של הו"א. (אות קי"ג).

(רכ) כי המוחין דעת'ב לא יצא במקומות ב' הכתפין דא"א, כי אין זוג אלא בבחינת ראש, והם יצאו במקומות ג'ר דא"א, שם עומדים ונכללים או"א, וע"כ אחר שאו"א ירשו הקומה שלתם מג'ר שלו, או הם משפיעים המוחין אל ז"א בדרך ההלבשות היסודות שליהם, כנודע. וכל הרובותא שבב' עטרין שירש ז"א, היא רק על בוחינת הכתלחותו של ז"א בהם, וע"כ הוא מקבל מעוצמות. כי בב"ש דכ"א מhogת דא"א נכללו או"א, ובשלישית תחאיון בכלל הו"א, ולפיכך נתחלקו כן. אמונם המוחין אינם יוצאים במקומות רישי כתפין דא"א, רק במקומות הב"ש עליון. וע"כ הו"א מוכרת לקבל מהם ע"י ההלבשות היסודות דאו"א, שיעי"ז הם מתמעטים בסתיימה שנייה, כנ"ל. תשובה ר'ח. ע"ש. (אות קט"ו).

(רכ) כי בבחינת ב' עטרין במקומות בראשי כתפין דא"א, אין שום זוג לבחינת המוחין האלו, אלא שם מקבלים מבחינת ב' עטרין עליונים שבאו"א, שבדעת שלתם, ולפיכך אם הו"א היה מקבל בוחינת ב' העטרין במקומות יציאתם, בוגר של ראש שם עטרין חדש מאירה בגלוי מחרן לנרטק, או היז ב' דיבערין יותר טעירות

רייט) המוחין דעת'ב דל"ב נתיבות הכלל, נחלקים לג' בבחינות מל"צ: שבוחנת הם' הוא במוחין במקום יציאתם בג'ר דא"א. ובחיי ל' הם אחר שנטלבשו בסידות דאו"א, ובאו למקום גרון וחוגת דא"א, שם מלבים אירא מבחן הקביעות. ובחינתם הצל' היא אחר החלבושים במוחין דז"א. שם מתבאים ע"פ הסדר דשש הבדיקות עיי לעיל בתשובה מ"ב. והנה עד"ז ממש נחלקים ג' כהשרות דא"א, והשרות דז"א. אשר בוחנת הח' תיקינו דיקנא עליו הם בוחנת ס' דשרות, והד' ח"ד תחאיון הצל' בגרון וחוגית, הם ל' דשרות. ושירות נה"י שהם דיקנא תחתא, הם צ' דשרות נה"י שהם דיקנא ב'ג' שנה ויום א', וכן במוחין דחול, אין הו"א מקבל רק בוחנת הצל' דשרות, שהוא דיקנא תחתא, כי או אינו מקבל עוד אלא מנה"י דallow המוחין, דהינו מגה"י דאו"א. ובשבתו במוסף. כשו"א עולה ומבליש למקום או"א על הhogת דא"א, או משיג היל' דשרות, ובנגה כשלילה למקום ג'ר דא"א, או הוא משיג הם' דשרות ומתרמא זקנו בכל הי"ג ת"ד כמו א"א. הרי שבעה שעולה רס אל הגה"י דאו"א, אין לו אלא דיקנא תחתא בלבד, שהוא צ', כאמור. (אות קי"י).

(רכ) כי עניין עליית הידים דא"א לבחינת ג'ר שלו, מגבויותם לאו"א לקבל קומת ע"ב שהיא חכמה, וכיון שבוחנה עליונה היא חכמה, אז كانوا להתחשב עם בחינת הבינה שבפרקון האמצעים דידים, כי אינם עולמים או בשם, אלא שנכללים בבחינה, העליונה שהיא חכמה. וכך אינו חושב רק פרקיון עליון דידים שנעשו לחכמת דאו"א, שאבא השיג קומת ע"ב מבחן יד ימין, ואמא השיגה קומת ע"ב מבחן יד שמאל, ורק זהו ש策יך להשמיענו. (אות קי"ב).

(רכא) שורש המוחין דעת'ב דל"ב נתיבות הם הוגת דא"א שעלו לג'ר שלו, אשר עיי כפית ראש במקומות הוגת האלו שעלו,

ובדמיון זהה משוער מدة ההפרש בין הת"ת בהיותו מאיר במקומות יוצאות המוחין בא"א, שהוא מאיר שם בבחינת נהר היוצא מעדן הנככל בבחינת העדן. אל בחינת המוחין אחר התלבשותם ביסודות דאו"א, שם מאירים שם רק בחינת אורחא למעברה בית, ואין בהם המשך הארה. ועם זה תבין היטב שאין עניין המייעוט הזה נוגע לבחינת הת"ת בלבד, אלא מדובר הווא על קומת החכמה, וזה שאומר הרב שז"א מקבל מהו"ב בחינת טפה הנמשכת מאחסנתא שליהם. אמנם טפה זו מלולת כל ד' המוחין חוו"ב חוו"ג, שבאה מתחילה לנזה"י דאו"א עצם, ומשם מקבלם הו"א הכלול בב' כתפין דאו"א, אלא שהחו"ב חוו"ג שז"א מקבל מאחסנתא דאו"א, נכללים בב' כתפין דאו"א, מפני שהם נכללו בעצמות הוז"א, בהיותו דבוק' בהם בעת העיבור, באופן שיש לו"א חוו"ב חוו"ג מבח"ח אחסנתא דאו"א, ויש לו חוו"ב חוו"ג מבחנת רישי כתפין דאו"א. (אות קי"ד וקט"ו).

(רכ) א' הו, לת' בהיותו בפני עצמו מחוץ לנרתוק של עטרת יסוד, שהוא רק במוחין במקומות יציאתם בג"ר דאו"א. ב' הו, לת' בהיותו מאיר במדת עטרת יסוד, שאו הו, מאיר בבחינת טפה, וגם הת"ת נקרא בשם ערלה, דהיינו ערלה חדשה. כמובן. עי לעיל בתשובה הסמוכה. (אות פ"א).

(רכ) מושום שת"ת אינו מאיר כמדתו עצמו אלא כמדת עטרת יסוד, שהיא עטרא גבורה. עי לעיל בתשובה רפ"ה ורכ"י.

(רכ) אין ז"א מקבל המוחין דע"ב במקומות יציאתם בג"ר דאו"א, אלא שמקבל אותם דרך התלבשותם ביסודות דאכ"א, דהיינו או"א דע"ב הנקראים אבא. וההפרש ביןיהם רב הו, כנ"ל בתשובה רכ"ה. (אות צ"ה).

(רכט) כי אין העדר ברוחני, עניין שניוי מקום ברותני, פירושו, עניין של חוספות על מקומו הראשון. (אות קכ"ד).

לו"א מחו"ב שלו, מפני שקיבל אותם בבחינת התכללו בהם בעצמותם, כנ"ל בתשובה רכ"א ורכ"ב. אמן מאחר שלא קיבל ב' העטרין כמהות שהם במקומות יציאתם, אלא רק בדרך התלבשותם ביסודות דאו"א, שאו נתמעט מدة הת"ת ואינו מאיר אלא כמדת עטרת יסוד, בסוד מהה בנוורתה, הנה עתה אין להם חשיבות כ"כ שייארו בו יותר מחו"ב שלו, ע"פ שאינו מקבל מהם זולות עי זוג דאו"א, ולא בבחינת התכללו כמו בב' עטרין מ"מ נבחנים המוחין דחו"ב בו לעיקר להיותם עליונים שורשים לבי עטרין. (אות קט"ו).

רכד עי להלן תשובה רכ"ה.

(רכה) גודע, ההפרש הגדול מב' פרקייןعلاין דחג"ת, שהם עלו בראש דאו"א, ובهم נעשה הוווג דמוחין אלו דע"ב, וע"כ מאיר בהם הת"ת בגלי גמור בלי שם נרתוק, והם נבחנים לאחסנתא דאו"א, כי א"א א"ץ לאלו המוחין וירשו אותם או"א משאכ' הריש' כתפין דאו"א, שביהם נכלל ז"א בעית עיבורו, הם צרייכים לקבל המוחין דחו"ב חוו"ג מן התלבשות היסודות דאו"א, שביהם אין הת"ת מאיר מבחנת עצמו, אלא כמדת היסוד שפירשו, בבחינת אורחא למעברה בית בלבד, ולא בקביעות והמשך. אמן צרייכים להבין שאין הכוונה על בח"י הת"ת בלבד, אלא הכוונה על מוחין דחכמתה שהוא הנושא להם, ומהם נתמעטו בסבת התלבשותם בנוורתה. וע"כ נבחנים כל ד' המוחין הנמשכים דרך היסודות דאו"א, בשם טפין בלבד, שפירשו, שבחינה העלינה שההמוחין שהוא חכמה, נתמעטה בסבת התלבשות ת"ת בנוורת דעטרת יסוד, לטפין בלבד, כי החכמה אינה מאירה אלא בבחינת אורחא למעברה בית, שישעור חכמה התוא משוערת כעין טפה, ככלומר, בלי המשך. והוא כעין הבדיקה מנהל מים הנמשך ממכורו ועובד דרכו בלי שם הפסק, אל בבחינת טפה הנפסקת מהפלוחה תclf עם הופעתה.

חלק י"ד לוח התשוי לעניינים גדולים הו"א א' רפואי

השפעה ר' ונוקודה לפה דאו"א דנקודים ומשם נולדו הות' דנקודים. שום שורש הווין. הרי שהמ"ז שלו צריכים להיות כלולים מנהי' דכתיר, ולפיכך גם באצלות אין ז"א יוצא אלא מא"א שהוא כתר אצלות, דהיינו בעת עליתו לגיר דעתיק, ושם בג"ר דעתיק נעשה הוגג לצורך המוחין דו"א, דהיינו בחלקו הנמשך מבחינת כתה, ואח"כ ע"י כפיפת ראש דאו"א למקום או"א, מתלבשים המוחין גם בזוג או"א, ואנו יש שם ג' שותפים במוחין דו"א, כמו בנקודים, ומשם יורדים לניהי' דאו"א ומתלבשים בהם לצורך ז"א. הרי שתחלת יציאתו דו"א הוא במקומות כתה אצלות, דהיינו בגיר דעתיק. אמנים או"א עצם אין להם שורש בכתיר כלל, אלא רק בע"ב בלבד, וע"כ אינם צריכים לקבל מקום רدل"א, אלא מקום או"א שהוא קומת ע"ב. (אות קמ"א).

(רلد) המקיף דבחינה רביית דמוחין דו"א, הוא מקיף אמיתי העומד במקומות נה"י דאו"א, שם מקום יסוי"ת, שם בוחנת ג"ר דמוחין שלו הבאים מע"ב המגוללה, שלא יכול להלביש אותם עם לידתו, מכח התלבשות המוחין במיל"צ, כמובן. לנו הם מקיפים כל המוחין דו"א. אבל המקיף דתפלין שעל המצח שלו, הם תולדה ממוחין הפנימי שלו, וענף שלהם, אלא שנחשב המקיף לבחינת הפנים שמצח ולמטה בלבד. (אות קמ"ד).

(רלה) עניין התגונצות המוחין, שהם יצא המקיפה דתפלין, אין בו הג אל בא בדעת של המוחין, שהם בחינת ל', ואינם נהגים בחו"ב דמוחין שהם בחינת ס', לפיכך גם מקומו מבחו"ז הוא ג' כמנגד הרעת, שהוא מקום המצח. (אות קמ"ה).

(רלו) עניין האורות דתפלין נולדים ע"י התגונצות המוחין הפנימיים. שפירושו עניין זוג של היסוד שבמוחין פנימיים עם המקיפים שבعلיו. כמ"ש הרב לעיל בחלק י"ג, (אות

רל) עניין ב' הכתפין שז"א נוטל מא"א מבחינות עצמות ממש, אין הכוונה שורישי הכתפין עצם ירדו לו"א כי זה אי אפשר כלל سبحانת חג"ת ירד ויעשה לניהי', כי ז"א אינו מלביש אלא להני' דאו"א, כמובן. אלא שהכוונה היא, מבחינת התכלחות בלבד, כי בעת העיבור, הנה או"א מעלה הנהי' שלו עם הו"א לחג"ת שלון, הנה נמצא או"א שנכל בשת' חדס' ובגורה, וכיון ששנארו בבחינת חג"ת בעת העליה, וכיון שנכל בהם ע"כ הוא נוטל אותם מבחינת עצמות, אכן אין זה אלא האהה בלבד, שהאהה זו יורדת עמו למוקומו לניהי' דאו"א. אמנים בחינת חג"ת דאו"א, הכוונה היא על בחינת ל', דצל"ם, שאנו משיג אותם אלא במוסך בשבת. אשר עתה במוחין דילג שנה אין לו אלא צ' דצל"ם, ול"מ נשארו לו בבחינת מקיפים. (אות קכ"ז).

(רלא) אלו המקיפים חדש הבדיקות של המוחין דו"א, אינם מקיפים ממש, אלא שהם תולדה מן המוחין הפנימיים, שע"י זוג של היסוד שבמוחין פנימיים עם האו"ם דעליון שלו, מתנצצים המוחין הפנימיים, וחלקם יוצא לחוץ על המצח, וגעשו שם לאו"ם על בחינת הפנים שמצח ולמטה, ולא על המוחין עצם, כי הם תולדה מן הדעת של המוחין המלבש במקום המצח. (אות קכ"ז).

(רלב) כי משום שז"א מקבל המוחין מיסוד דאמא, נמצא התה"ת שאנו מאייר בבחינתו עצמו אלא כמדת עטרת יטוד, כנ"ל בתשובה רכ"ה. ולפיכך נגביל התה"ת ונקרא עטרא כמו הגורה, וע"כ נעשו שניים למשות אחד, כי הם מאיירים במדת אחת. (אות קל"ז).

(רלו) כבר נתבאר בחלוקת הקודמים, שג' שותפים נהגים חמיד באצלות הו"א, שם: א"א, וABA, ואמא, ונتابאר שם הטעם, משום שכון יצא בשורשו בנקודים, אשר נהגי דלא"ק הפנימי, יהויא חריצות בחר דיא"ה

א' תרפק ב' חלק י"ד תלמוד עשר הספרות גדלות זו"א

זו"א הוא עצמות טרא דחסד, והנוקבא היא עצמות טרא דגבורה. אמנים מבחינת הארתם, יש אפילו אל הנוקבא ד' מוחין חו"ב חו"ג, ולפיכך הוו"א שיש לו עצמות טרא דחסדים, שהוא בחינת או"י, ע"כ יש לו מוחין בבחינת פרשיות התפלין. אבל הנוקבא, שאין לה אלא עצמות של הגבורה בלבד, שהיא רק בחינת מלכות ואו"ה, ע"כ אין בה אלא בחינות עור בלבד, דהיינו רק בחינת לבוש, כמו האר"ח שאינו אלא לבוש על או"י. גם המלכות הוא בחינת עור, בערך ה"ס המלבושים זה על זה, והנקראים: מהחא, עצמות, גידון,بشر, עור. ובבחנתן כאן המלכות לעור, מטעם הנ"ל, להיות רק בחינת או"ה שהוא לבוש, כמו העור והמלביש על כל הפרצוף מbehoz. (אות ק"ס).

רלט) א' הוא מצב התמידי, שאנו נבחנו, בראשו זקור מאדר, והדקינה נגבהת למעלה, שפירשו, בראשו זקור למעלה ונעלם לגמורי מעתם, כי אפילו או"א אין להם אז אהייה בתהונין, כי אפילו או"א אין נגבהת למעלה, ואינה מאירה לאו"א אלא בבחינת או"מ מרוחוק. מצב ב' הוא,بعث הזוג דנסקיין להוציא מוחין דע"ב בשביב או"א, שאו הוא עלית הפרצופים, וגו"ר דא"א עלו לג"ר דעתך לקומת כתר, ואו"א עם הגרון וחג'ת דא"א עלו למקום ג"ר דא"א שמקודם לנו שם קומה ע"ב, ונמצאים ד' תי"ד תחאיין שעלו עתה לבחינת ראש דא"א שהוא בחינת ע"ב. אמנים ח' תי"ד עלאין הם בסיטום לח"י הראש דא"א שבמקומות עתיק, ונבחנו או' שהראש דא"א עם הח' תי"ד עלאין יורדים מקומה כתר למקום או"א וד' תי"ד תחאיין, ונעשה הזוג במקומות הפה דא"א שמקודם לנו, שם מלביש עתה השפה דאו"א, והח' תיקונים עלאי נשללים ומארים בבחינת גיב"ק בחיך דא"א, וד' תי"ד תחאיין מארים בבחינת אה"ע, בגרון דא"א, וירצא עלייהם. קומה ע"ב לאו"א. וזה נבחן,, שכופף ראשו למטה והדקינה נשפלת למטה" כי הראש נשפל למקום עמידת או"א, כנ"ל. והדקינה

כנ"ו). שבויות עת רצון מארים הי"ג חורתי בי"ג נימין וכור, וגתו סוף הארץ ביטוד דעתיק דלאו וגס אורו יצא לחוץ, ע"כ. פירוש: שע"י הארץ החורתי בהנמיין, או מארים הנימין בפנימיות המוחין, או מקבל הבינה דמקיטים עם החכמה דמקיטים, ואו הבינה משפעת הארץ לפנימיות המוחין, ומתחוך שפנימיות המוחין מתוקן במיל"ץ, ע"כ אינס סובלים בתחום הארץ זו דחו"ב דמקיטים, והארה זו יוצאה לחוץ בבחינת או"ר מקייף על המצח, אשר בהתנצלות מצח בא"א, נקרא או"ר הנולד היה בשם מצח הרצון, ובז"א נקרא תפליין. והנך רואה שאין יסוד דמוחין הפנימים יכול לצאת לחוץ לוזוג את הבינה דמקיטים עם החכמה, זולות ע"י הארץ החורתי והנמיין, שבעת רצון הם מארים אל פנימיות המוחין. והוא מטעם, כי בבחינת החורתי הם שירי ע"ב המגוללה שיש להם אחווה בפנימיות המוחין, וע"כ כשמאים בפנימיות, מעוררים את היסוד להמשיך הארץ דמקיטים. ע"כ גם בז"א, לא יוכל להיות בחיי התנצלות המוחין אלא ע"י הכתה הד' חורתי וד' נימי דשערא שבוואי"ה דאחוריו דא"א, כי חורתי ונימין דאחוריו דרישא, הם שייכים לו"א שהוא ינק מנה"י דגלגלה. (אות קמ"ט).

רלו) כיוון שז"א נכלל ברישי כתפין דא"א בעת עיבורו, ע"י עליתנה"י דא"א להגנית, לפיכך, כשהחומרתי והגימינו מארים עלמעלה ברישי כתפין דא"א, מגעה אותה הארץ למוחין זו"א. (אות קנ"א).

רלח) כמו שיש במוחין דע"ב חו"ב הי"ג בפרטות, כן הם מתחלקים בין או"א וזו"א ונוקבא בכללותם, אשר או"א הוא בחינת החו"בricalות. וזו"א הוא בחינת טרא דחסדricalות. ונוקבא, היא טרא דגבורהricalות. ובבחנו זה, הוא מכחינת העצמות בלבד: שא"ג הם עצמות חו"ב,

הковаה שלו ע"י הווג דא"א על המול ונתקת, נעשו חגי"ת שלו לבחינת חב"ד, וממצאים מהוחין מגדילים החסד שלו לבחינת חכמתו, וחכמה זו דז"א נקרא בשם אברהם. (אות קצ"ז).

(רמב) הפירוש הוא, שבעת שמיניג קומת החכמה שלו, מתחככים ומסוכנים שביסודות דז"א הנקראים החושך, שהוא בחינת בראש, ונעשה לאבר המוליד, וכונה ע"י אלו המסכים שביסודות, כח להולד ג"ר לנשות הצדיקים. (אות קצ"ח).

(רמג) המקיפים דל"מ לא היו בכלים פנימיים מעולם, אלא שם אורות שעוד לא השיגו אותם הוזא. אבל המקיפים ודיש תבחי' כולם, הם נמשכים מבחינת מקי"ח החור, שם בחינת ע"ב המגוללה היוצאת בבחינת או"פ בעת יציאת המוחין במקומות יציאתם, אלא לעת לידה נתלבשים בסוד מקי"ח החור. ונמצא שכבר הי' המקיפין הינם בחינת פנימית הכלים ולעת לידה יצאו לחוץ. (אות ר"ד).

(רמד) נודע, שהשערות הם הלבושים דא"ח שהבלישו אל המקי"ח חור, בעת הייתו בפנימיות המוחין, דהיינו במקומות יציאת המוחין. וע"כ ז"א אין לו מקי"ח חור אלא מבחינת ב' עטריו בלבד, מושם שם עמידתו והתכלתו בעת הווג יציאת המוחין ע"ב המגוללה, ומתחוך שתג"ר נעלמו ממנה בעת לידתו ע"כ יש לו מותם מקי"ח חור, וכן השערות שם לבושיםם. אבל מבחינת חור'ב אין לו ז"א מקי"ח חור. כי אין לו חלק במוחין. אלו במקומות יציאתם, כי הם יצאו בג"ר דא"א, ועמידת הוזא בעיבור הוא רק במקומות ריישי כתփין. וע"כ אין לו ג"כ שערות מבחינותם. הרי שرك שערות דיקנא דא"א, ומה מבחינת חכמתו, כי בו יצאו בחינת חור'ב דמוחין. אבל שערות דיקנא דז"א הם רק מבחינת דעת, שם ב' העטרין הנמשכים מריני.

בשפלת לחיך וגרון דא"א שבמקום הפה דאו"א.

מצב ג' הוא „לא זקור ולא כפוף“ ונקרו ג"כ, „שכופף ראשו בבחינת מול ונקה לבד“ ומצב זה הוא ג"כ בעת הווג,

אלא לצורך המוחין דז"א. כי התחלה המוחין דז"א צריכים להיות מבחינת קומת כתר, להיות שורשו בנקודים מבחינתנה נ"ה דפרצוף הכתיר דא"ק. וע"כ נעשה הווג בראש דא"א העומד במקום עליתו, דהיינו בג"ר דעתיק שם קומת כתר, ונמצא הראשו זקור ואינו כופף אותו למטה למקום עמידת א"א, שהוא במקום ג"ר דא"א שקדם לכך. שם קומת ע"ב. אמרנו עכ"ז אי אפשר לחשבו לזקור לגמר, משום שהבחינת המ"ז דזוג הוה אין אלא המ"ז דשערות דיקנא, שהוא המול ונקה, ונמצא קומת ע"ב זו היא שפלת הרבה מקומת ע"ב. דא"א, שהוא עצמות דאו"י, ומכ"ש שהוא שפל מקומת כתר שלו, ובבחינה זו נבחן הראשו נשפל במקצת. כי אז"פ שאינו יורך למטה אלא עומד במקומו בג"ר דרדיל"א, עכ"ז, אין הווג נעשה מבחי' קומתו דא"א בעצםו, אלא מבחינת הכתיר דעת"ב דל"ב נתיבות, וע"כ אי אפשר לחשבו לכפות, שהוא הוא במקומו בג"ר דעתיק, ואי אפשר לחשבו לזקור, כי הווג נעשה על המ"ז דשערות, השפל בהרבה ממדת עצמו. וע"כ נבחן זה, שכופף ראשו בבחינת המול ונקה, כלומר שאין כאן כפיפת ראש אמייתי אלא ממה שהווג נעשה על המ"ז דمول ונקה. (אות קצ"ג).

(רמ) בcpfיפת ראש דא"א לצורך הווג דאו"א, כופף ראשו וגם הדיקנא שלו למקום ג"ר שלו הקדומים שם קומת ע"ב ועמידת או"א. מה שאינו כן בהווג לצורך ז"א, נמצא באמת ראשו זקור לגמר, שהוא עיטה הווג במקומות ג"ר דרדיל"א, אלא שיש כאן השפלת ריק מבחינה המ"ז, שאינם מ"ז שלו אלא המ"ז דשערות שהווג המול ונקה. וזה עם ברור בתשובה הסמוכה לעיל. (אות קצ"ד).

(רמא) הפרוש הוא, כי בעת ש"א מקבל

א' תרפסד ח'ק י"ד תלמוד עשר הספירות גדלות הו"א

דא"א למקומות או"א שבמקומות חוג'ת שלו, דהינו במוסך דשבת, בכלל הדיקנא תחתה מט' תי"ד עליון, כי בכלל שם בלבד, דצל"ם בדוחינת השערות, וכשנהי" דא"א עליהם למקום ג"ר שלו, דהינו בשיטת במנחה, או בכלל הדיקנא תחתה ב"ג תי"דعلاה, ונתקנת הדיקנא תחתה עצמה בבדיקה י"ג ביריתות, או מקבל הו"א על ידיה את י"ג תיקוני דיקנא שלו במילואם. (אות רט"ז ואות ריז"ו ואות רכ"ד).

(רמו) עניין הם, דצל"ם שז"א מקבל במנחא דשבת בעת עליתו לג"ר דא"א, פירשו, אותה המדרגה של מקום יציאת מוחין דע"ב מתחילהם בא"א, כי אלו המוחין החלקים למלי"ע בכלות, עד התחלקות ששת הבchinות, א' הוא מקום יציאתם בג"ר דא"א. ב' הוא נה"י דאו"א שבמוחין חוג'ת דא"א. ג' הוא בבחינת ז"א עצמו שהוא בניהי דא"א. ונמצא בשיטת במנחא עליה ז"א למקומות או"א, שביהם יצאו המוחין בעת הלבשתם לג"ר דא"א. וע"כ כמו שא"א לא עלו או יותר בבחינת הדר' תי"ד תחאיין, כי הם עמדו במקום הגרון וחג'ת שנעשה לג"ר דא"א, אשר שם המקום דרי"ד התלויים בגרון, אבל לא הגיעו אל הח' תיקוניםعلיאן התלויים בסיסים לח'י הראש דא"א, כי מעלו או למקום רדי"א. כן הוא משתמש בו"א שעולה רק למקום הגרון וחג'ת הוה, דהינו לר' תי"ד תחאיין, ואינו נוגע כלל בה' תיקונים עליון, שהם בדרגה אחת לעלה מהם. (אות רכ"א).

(רמו) הדיקנא דא"א נחלהת לג' בחיה: מל"ץ כמו השערות רישא דא"א, שהם ג' הווית וחד דכלייל להו. והם חב"ד חג'ת נה"י, ובחי' מלכות דכלייל להו, כנודע. והנה עיקרו של הו"א הוא ו"ק, שהם חב"ד חג'ת דכליים וחג'ת נה"י דאורות. הנבחנים לגרנגי' דגפש, וג"ר דורות. וכן שכפי ערך הפנימים כו ערך המקיפים, וע"כ צרייך

כחפין דא"א, שם נכלל בעת יציאת המוחין. כבר נתבאר לעיל שיש לו"א ח"ב חוג'ג, גם מבחינות רישי כחפין דא"א, אלא שכל החו"ב חו"ג אלו נקראים בשם דעת. ורק החו"ב חו"ג שמקבל מבחינת אחסנתא דאו"א נקראים חו"ב האמיתים. (אות ריז"ג).

(רמה) ההפרש משערות רישא לשערות דיקנא, הוא רק בעת היותם לבחינת מקיפים, שגם הם מתחלקים או ע"פ ג' הבחינות מל"צ. אמן בעת הווג, שהשערות נכניםים בפנימיות ומשמשים בסוד מ"ז, או מתחברים שערות רישא ודיקנא לקומת אחת, שבחינת ג"ר הם בשערות רישא, ובחינת ז"ת הם בשערות דיקנא, דהינו לפי הלבשתם לע"ב המגוללה. וע"כ אפשר לומר שי"ג תיקוני דיקנא של הו"א נמשכים מן שערות רישא, כי להיותם בבחינת ג"ר דשערות, הם נחשבים לעיקר המשפיעים. ואפשר לומר שי"ג תי"ד ז"א נמשכים משערות דיקנא, מושום שככל בבחינה שבתחthonו נוטלה בבחינה שכגדה בעליון ונמצאים השערות רישא דז"א מקבלים משערות רישא דא"א. והשערות דיקנא דז"א מקבלים מן שערות דיקנא דא"א.

אמנם ביתר דיק, נבחן, שז"א אינו מקבל את י"ג תי"ד שלו אלא מי"ג ביריתות דידיקנא תחתה דא"א. והוא מטעם שסולם המדרגות אינו משתנה לעולם, וכך ז"א מתחילהו אינו מלביש אלא רק על נה"י דא"א, כן אפילו בתחלת עליתו, דהינו בג"ר דא"א, אינו מלביש הג"ר דא"א ממש, אלא רק הנה"י דא"א בלבד. כי הג"ר דא"א עלו או יותר לעלה, דהינו לע"ב דא"ק, ורק הנה"י דא"א עומדים או במקום הג"ר דא"א שמקודם לכון, והוא שוב עומד במקום נה"י דא"א, כמו בתחלת קטנותו. ולפיכך גם בבחינת השערות, אשר הם נחלקים לג' בחינות מל"ץ כמו הכלים הפנימים, נמצא הו"א מלביש ומתקבל תמיד רק מבחינת צ' לשערות, הנקרה דיקנא תחתה, העומדים במקומות נה"י דא"א. אלא בעת עליית נה"י

אמצעית, כי בכלים נבחנו תמיד שהעלינו
נגדים מתחלה, ועכ"ז ועכ"ז דרשו מוקובלים
בביה' דכלים דורות, כנודע. ותיקון הוי דז"א
שווה ונכח, מקבל מב' בח' היה שבע
הויבות הראשונות דתיז"ד דיא"א, דהינו מה'ית
דהוויה' קדמאתה, ומה'ת דהוויה' דחג'ת.
וונחטם ממתבר להלן. (אות רכ'ז' רכ'ה).

רמח) כי בעת גדלות נעשו הנה"י דקוטנות לחג"ת גדלות, ובאים לו הנה"י חדשם. ובעת שיש לו רק ו"ק בהדיקנא, דהינו נפש רוח. הם מתלבשים בחב"ד חג"ת דכלים דשורות דיקנא: אשר הג' הראשונים דז"א ארך, אפים, ורב חסד, שהם חב"ד דכלים, מתלבש בו אור הרוח, ונבחנו משומ זה לחג"ת. ובג' האחרוניים, שם: ונושא עון, ופושע, ונקה, הנבחנים לכלים חג"ת, מתלבש בהם אור הנפש דיקנא, והם נבחנים משומ זה להבניתנה נה"י. והתקין ונקה, הוא עתה יסוד דיקנא, שבו מסך המסייעים, המקובל מה"ת שבכ' היות דיקנא ד"א. והטעם שהוא צריך לבי' בחיי ה"ת, כי בעת שישיג נה"י חדשם להשלים לו הט' תי"ד, הנה או הג' תיקונים: ונושא עון ופושע ונקה, שהם עתה נה"י, ישובו להיות או חג"ת, וייהיה או התקין ונקה בחנית החזה שבת"ת, והמסד שבתקון ונקה, ירד או ליטור החדש, הנקרה על שלישים, וע"כ מטרם שישיג הנה"י חדשם, צריך שייהיה בו ב' בחיי ה"ת, א' דבחינת נקודת החזה, ב' דבחני נקודת היסוד, כי אח"כ בגדרות הוא היחיד להוריד את נקודת היסוד שבו של עתה, אל יסוד החדש, והוא ישאר או במסד דנקודות החזה. הרי שהתקין ונקה בעת שאין לו אלא ו' תיקונים, הנה הוא מוכrho לתיבות נושא לבי' הנקודות: לנקודת החזה ולנקודות היסוד. ולכן הוא צריך לקבל עתה מב' בחינת ה"ת שבדיקנא ד"א, דהינו מהת"י דחויה קדמאה, שהם בחינת חג"ת דיקנא ד"א, ויש שם נקודת החזה. וכן צריך לקבל בחינת ה"ת מתוויה"ה שנייה דיקנא ד"א, שהם בז"א בחינת נה"י, וזה ה"ת, וזה הוא אצלנו נקודת

שיהיה לו מבחינת השערות דיקנא גם כן
אתם הבחינו : גרנזי' דנש וניר דרות.
ונתבאר לעיל בחלק יי' ג. בביאור היי' תי"ד
דא"א, שב' חיקונים דשפה עלאה : השערות,
והאוראה. הם יק' וג"ר דעתיבור, שהם גרנזי'
דןש, ונקראים רחום, וחנון. וב' תיקונים
דשפה תחתה הנקראים : ארך, אפם, הם ו'ק
וניג' ברות. ע"ש

ולפיכך גם הדיקנה דז"א, ממסכת בחינת הו"ק וג"ר דעתך, מבחינה שכונגדה בדיקנה ד"א". דהינו מג' תיקונים הראשוניים, שהם: אל, רחום, וחנוך. הנבחנים ליה"ז דחויה"ה הראשונה דדיקנה ד"א: כי תיקון א' אל, הוא שורש הדיקנא, ותיקון רחום הוא י"ק דעתך, ותיקון וחנוך הוא ג"ר דעתך. עד שם נבחנים בא"א עצמו. הרי שmag' התיקונים הראשוניים הוא משלים בחינת נפש דדיקנא שלו, והם מאיירים בגין תיקונים הראשוניים דדיקנא דז"א שם אריך, אפיקים, ורב חסד.

ובחינת הרוח מושכת הדיקנאות דויער אנפין, מבחינת ו/or דהו"ה שנייה דדיקנא דא"א, הנקרה בשם, הו"ה דברת כתפי דא"א, שהוא בח"י חסך גבורה ת"ת ורוח דדיקנא והוא ממשיך בק ו/ק דrhoות שהם ו/or, ולא הג"ר, כי מבחינת הקביעות אין לו"א הג"ר דרות, והם: זאמת, ונוצר חס. כי הו"ה שנייה יש לה ד' תיקונים: אפים, ורב חס. הם י"ה דהו"ה שנייה, זאמת, ונוצר. הם ו/or דהו"ה שנייה. וכיוון שהו"א צרייך לקבל גם מגילחתא דא"א, כי הוא צרייך לג' שותפים: כתר ואור"א, ע"כ הוא מקבל ג"כ מי' דהו"ה תחתה, דהינו התיקון לאלפים, שהוא מבחינת ה' תיקונים הנמשכים מגילחתא דא"א. ונמצא שלבחן ו/ק דרות שלו, הוא מקבל מי' דהו"ה תחתה הנמשכת מגילחתא דא"א, וכן י"ה דהו"ה דהגת' כנ"ל, אמם מאלו הג'. מתחקנים לו רק ב' תיקונים, שהם ו/or דרות, הנקרים בז"א: ונושא עון, ופשע, אשר מבחינת שמות הו"ה שבדינגו נז"א. הם נחשבים ל"ה דהו"ה

א' תרפו ח'ק י"ד תלמוד עשר הספירות גדרות הז"א

מבחן השמות שבז"א עצמו, שהם בחינתם יסוד, כולל מב' נקודות. יחדין, מזויה ויסוע, ואו כמשמעותה נה"י חדשים, יורדת הנקודה דיסוד מהיקו ונקה אל תיקו של על שלישים, ונקדחת התחוה נשארת בתיקו ונקה, (אות רכ"ז).

רמט) כי כשמדבר הוא מהמשכת האורות, הנה הכרה הוא שמקבל מו"ה דחויה דברך כתפיו, שהוא שם חגי'ת ורות, והוא אין מקבל מ"ה דורות אשר שם, אלא מו"ה דחויה זו, שהוא נפש רוח דורות. אמןם י"ה. (אות רס"ח).